CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2017

Praznicul Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos

Lucrările Domnului pe pământ sunt tainice. Inima creştină nu caută dezvinovăţire, ci umilinţă şi pocăinţă.

E ziua Mea în această zi, e ziua Mea de naştere, măi poporul Meu, şi petrec cu tine în amintirea naşterii Mele pe pământ, iar amintirea este aşa cum a fost ziua aceea, când şi în cer şi pe pământ a fost şi bucurie, a fost şi durere, căci coborârea Mea pe pământ a zbuciumat puterile pământeşti, pe oamenii cei mari din Ierusalim, cărora le plăcea să fie mari şi tari şi să-şi petreacă viaţa în plăceri tot timpul, şi mai ales să nu le fie tulburată stăpânirea şi puterea înaintea oamenilor, şi a fost aşa atunci că ei au aflat de naşterea Mea, au aflat de la vestitori, şi toate erau scrise să vină, aşa cum toate s-au şi împlinit.

E zi de praznic sfânt, iar Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă aşez în carte cuvânt. O, cum să nu grăiesc Eu în ziua aceasta? Tot cerul e în sărbătoare aici în jurul Meu ca în cer, iar aici la voi vin colindători, fiilor de la izvor. Aşa a fost mereu lângă ieslea Mea aici de când Mi-am pornit şi Mi-am zidit cu voi aşezământ pentru cei din cer, şi încă pentru sărbătorile cu cerul aici, la voi. Îmi fac lucrarea Mea cu cei din cer la voi aşa cum Mi-o făceam acum două mii de ani între cei de atunci popor al lui Dumnezeu, puţin de tot acest popor între cei mulţi din Israel, care nu mai călcau pe căile lui Dumnezeu aşa cum le-a fost lor hărăzit să iubească şi să urmeze Domnului. Au lucrat îngerii acum două mii de ani şi s-a împlinit în taină lucrarea lui Dumnezeu, şi lumea n-a ştiut aceasta, dar Domnul Şi-a aşezat pe pământ împlinirea vestită prin profeţi pentru vremea aceea. O, tot aşa e şi acum. Nu ştie, nu înţelege lumea taina Mea cu voi aici şi lucrarea ei toată. Nu era mai bună sau mai rea lumea cea de atunci faţă de cea de acum, dar lumea nu este deprinsă cu lucrarea cea de taină a Domnului între oameni, iar îngerii Mei lucrează ei, ca şi atunci lucrează minuni şi împliniri neştiute de oameni, şi se adună ele în cele ce nu se înţeleg şi nu se văd decât de Dumnezeu şi de cele nevăzute ale Lui, căci Dumnezeu nu a stat niciodată din lucrul Său pe pământ şi în cer, dar omul este mult prea mărginit cu credinţa şi cu vederea cea pentru credinţă şi cu iubirea cea de sus, şi iată, nu are omul parte de tainele Domnului aşa cum au avut magii acum două mii de ani, care au venit de departe, urmându-şi credinţa cea descoperită lor, căci acestora li s-a descoperit odată cu cercetarea stelelor şi a mersului lor şi li s-a arătat o stea, după ce îngerul a vestit-o pe mama Mea Fecioară că Mă va naşte ea din trupul ei fecioresc, iar după ce ea a înţeles şi a crezut şi s-a aplecat, de am fost Eu zămislit în ea prin lucrarea îngerului vestitor din cer, au văzut aceşti trei magi că s-a ivit o nouă stea şi au urmărit mersul ei în toată vremea, şi au mers după ea până în preajma zilei Mele de naştere, când steaua care i-a călăuzit s-a oprit deasupra Ierusalimului şi M-au aflat ei născut în iesle şi s-au închinat cu credinţă şi au întărit ei apoi pe pământ credinţa în Dumnezeu, în Pruncul Împărat şi Mântuitor al celor ce cred în El de atunci şi până azi, şi iată, fericiţi sunt cei ce au parte de tainele Domnului aşa cum au avut magii, care M-au găsit născut pe pământ într-o iesle, unde mama Mea Fecioara şi bătrânul Iosif au poposit în vremea şi ziua naşterii Mele între oameni pe pământ, şi când oamenii mari sau mici nu M-au primit în casele lor cu naşterea Mea şi cu taina ei, care s-a descoperit lumii prin cei de alt neam, care au venit de departe pentru închinare înaintea Mea şi au lăsat darurile lor la ieslea naşterii Mele.

O, pace vouă, fiilor de la izvor! Mă scriu cu voi în carte cu praznic de naştere a Mea alături cu mama Mea Fecioara, măi fiilor, şi vine după acest praznic zi de strângere la izvor a celor ce doresc să vină să petrec cu ei, şi ei cu Mine şi cu voi aici, la izvorul Meu de cuvânt. Praznic de Bobotează bate la uşă, şi voi Mi-aţi pregătit sălaş călduţ şi frumos, fiilor, aşa cum darurile Mele de sus v-au înzestrat să puteţi aceasta, că nu mai am pe alţii de partea Mea şi pentru Mine la greu şi la durere, iar cu Mine şi cu voi vin şi stau numai cei ce iubesc pe Dumnezeu şi nu pe ei înşişi şi nu altceva sau pe altcineva, iar cei ce vin şi pleacă, aceia nu iubesc pe Dumnezeu, o, şi dacă ar fi numai acest păcat să-l aibă aceştia ar fi cum ar fi, dar au dispreţuit ei calea şi poporul şi locul Meu de aici şi truda Mea toată cu voi ca să-Mi zidesc cetate de scaun în mijlocul acestui neam, iar după dispreţ se strânge judecată, că n-au înţeles să-şi muşte limba când inima îi îndeamnă să facă aceasta, şi iată ce vă învăţ Eu pe voi în zi de praznic sfânt! O, fiilor, voi să nu vă dezvinovăţiţi când sunteţi dispreţuiţi şi mustraţi şi judecaţi şi învinuiţi, aşa cum vor cei ce vă fac acestea, căci cei cu inima creştină nu caută dezvinovăţiri, ci caută umilinţă să aibă şi pocăinţă să-şi lucreze, aşa cum îşi lucra împăratul David, care Mă iubea nespus de mult, şi care când greşea plângea în taină şi pentru el, şi pentru cei ce-l dispreţuiau, căci aşa este inima de creştin, de fiu al lui Dumnezeu, măi fiilor. Aşadar, umilinţă şi căinţă în toată vremea îşi lucrează copiii Domnului, iar dezvinovăţiri nicidecum, că Mă au pe Mine de pildă că n-am deschis gura spre a Mă apăra, ci am purtat crucea ca să vadă cei ce Mă vor iubi sub crucea Mea şi să lucreze şi ei la fel ca Mine, sub cruce, fiilor, că rău e de omul care nu se umileşte mereu şi nu se căieşte mereu de tot ce nu este în stare să depărteze de la el dintre cele ce supără pe Domnul în lucrarea omului, căci omul este neputincios, şi numai Domnul poate pentru om. Aşadar nu fiţi ca şi cei care nu-şi învaţă limba lor aşa cum Eu vă învăţ acum pe voi să lucraţi cu inima şi cu limba, că Eu, Domnul, vă spun vouă că mai mare cursă ca şi limba sa nu este pentru om, precum

este scris: *«din cuvintele tale vei fi mântuit sau osândit, omule.»*, iar dacă limba omului osândește pe alții pentru sine însuși, iată cursa pe care singur și-o pune împotriva sa și care-i face omului judecata ca să fie judecat apoi!

O, fiilor, nu vă mâhniți de la cei ce vă îndurerează pe voi, ca nu cumva să aibă ei păcat greu, ci umiliți-vă, măi fiilor, primind cu dragoste cele dureroase dinspre ei, că așa este creștinul încercat și răbdător lângă Mine pe cale și ca Mine răbdând. Voi știți că peștele când este aruncat din apă pe uscat, el moare. O, așa moare și cel ce iese de la Mine, iar Eu am spus creștinului neputincios pentru el însuși: *«O, nu Mă părăsi, măi creștine, că iată ce neputincios ești! Și unde te duci cu atâta neputință câtă ai, și cine te mai vindecă de ea?»*

O, trebuie milă, fiilor, milă ca a lui David, care plângea pe Israel și care povestește despre părinți cum erau mântuiți după ce amărau ei pe Domnul și strigau apoi după El, crezând cuvântul Lui, și se ridicau din greșeli și-I cântau Domnului laude, și apoi degrab uitau lucrurile Domnului și iar nu împlineau sfatul Lui și iar se lăsau cuprinși de pofte și uitau mântuirea cea de la Domnul și cârteau cu neascultarea pe ei, iar apoi cădeau asupriți de vrăjmașii lor iar și iar, și se pocăia pentru ei David cu putere de suflet și zicea: *«Izbăvește, Doamne, pe Israel de toate necazurile lui și adu-Ți aminte de îndurările Tale și de mila Ta, că din veac sunt ele!», iar mai apoi zicea: «Iertat-ai, Doamne, fărădelegile poporului Tău, acoperit-ai păcatele lor și Ți-ai potolit mânia și iuțimea ei, iar acum arată-ne nouă mila Ta și mântuirea Ta!».*

O, iată ce dulce vă învăț iubirea și bunătatea, fiilor, și vă spun: iubiți pe cei ce vă lovesc și binecuvântați pe cei ce vă pun vină, și va fi cu voi Dumnezeul dragostei, precum este scris, căci omul greșește și trebuie să se aplece sub orice încercare, și ca de la Domnul trebuie să primească el încercarea și lămurirea lui.

Iar acum, fiilor, ne întoarcem la cuvânt de praznic de naștere a Mea și să dăm intrare în carte mamei Mele Fecioara, că dulce este ea pentru toți cei ce iubesc pe Domnul.

O, dulce este mângâierea ta, mama Mea! Puterea iubirii tale pentru Mine e tot atât de mare, ca și pentru toți frații Mei de pe pământ, căci ei sunt mângâierea Mea și a ta, mama Mea. Iată zi de praznic de naștere, ziua Mea și a ta, mama Mea! Cartea Mea stă deschisă, și așează-te lângă Mine cu cuvântul tău cel blând, mama Mea. Amin.

— O, Fiule blând și smerit, ne-am făcut unul pe altul cât ai stat în pântecele meu. Tu pe mine m-ai făcut ca și pe Tine, iar eu Te-am purtat, și blând Te-am îngrijit ca să crești și să ne fii Mântuitor, Doamne. Nașterea Ta mi-a umplut ființa de fior sfânt, care nu m-a mai părăsit apoi și mi-a dat puteri și biruințe mereu pe calea mea cu Tine în brațe în pribegie pe pământ, după ce am plecat din calea lui Irod cel prigonitor de prunci, după ce a aflat el că Tu Te-ai născut și că vei fi mare pe pământ, dar Tu erai încă mic, și nu ar fi fost să se teamă el pentru tronul lui, numai că toți cei care huzuresc pe pământ nu au minte cu care să gândească, ci au altfel de minte și altfel de doruri, o, și mai dulce s-au purtat cu Tine tâlharii de drumul mare, căci în drumul nostru spre Egipt când ne-a ieșit în cale o ceată de tâlhari, a văzut unul din ei frumusețea Ta cerească în brațele mele strânse la piept și s-a minunat și a spus că Dumnezeu dacă ar fi acest Prunc, n-ar fi atâta de frumos cum este cel din brațele mele, și i-a liniștit acesta pe tovarășii lui tâlhari, iar eu i-am spus lui că Tu îl vei răsplăti pe el pentru această bunătate a lui, o, și l-ai răsplătit când a venit vremea să-l răsplătești, și încă ce răsplată, Doamne! Regele Irod însă s-a purtat cu mânie pentru nașterea Ta și a făcut durere peste prunci și peste mame, dar taina lui Dumnezeu a mers înainte și merge mereu, și lumea nu pricepe tainele Tale lucrate prin îngeri și așezate văzut sau nevăzut la locul lor, și dulce ne purtăm între cer și pământ, căci lumea trebuie înnoită, precum este scris, Fiule scump.

O, e ziua Ta și a mea, zi de naștere și de praznic de naștere, și mângâiem în această zi peste tot, iar fiii poporului Tău să ia mângâiere, Doamne, și s-o pună pe unde îi doare și să fie blânzi și smeriți ca și noi în bucurii și în dureri. Binecuvântați să fie cei ce vin și colindă la izvor în zi de praznic de naștere a Ta în Betleem acum două mii de ani! Pâinea cea cerească S-a născut și a crescut și S-a dat spre hrană din cetatea aceea a nașterii Tale, Betleemul, iar cine mănâncă din această pâine are viață veșnică, precum Tu ai spus. Iar eu îmbrățișez acum cu brațe de mamă a Ta și a lor pe cei ce ne mângâie, și vor fi ei nouă nădejde pe cale cu ei, Fiule scump.

O, unul altuia ne dăruim mângâiere, eu Ție, și Tu mie, că e zi de praznic pentru noi. Blânzi și smeriți dăruim în ziua aceasta mângâiere, Fiule născut, Fiule al meu, iar mângâierea de la noi să vindece, să aline, să întărească și să aducă liniștea și pacea peste tot în poporul cuvântului Tău, și de la el peste pământ, spre lucrul cel mântuitor peste oameni, o, Fiule al Tatălui și Fiule al meu, căci Tu ești pacea, Tu ești mângâierea, o, Doamne! Amin.

— Zi de praznic de naștere dăruim poporului cuvântului Meu, mamă, căci el este cel ce crede pe Fiul lui Dumnezeu venit pe pământ cuvânt, și pe credința lui Mi-am pus temelia venirii Mele în cuvânt ca să învăț cu el oamenii, mamă, și putere de duh și mângâiere împărțim celor ce iubesc pe Dumnezeu în acest cuvânt.

Lucrare de îngeri Mă poartă spre voi, fiilor care-Mi credeți și-Mi primiți și-Mi împărțiți peste pământ cuvântul. O, nici o plată nu este mai mare ca și a celor ce vestesc pe Dumnezeu oamenilor, măi fiilor.

Iar acum vom avea câteva zile să așternem aici, la izvor, praznic de Bobotează și să deschidem ca să primim pe cei ce vin la apă, fiilor. Le binecuvântăm calea și călătoria lor pe cale, iar dorul să le fie căldură prin frig, că e iarnă și e ger. Îngerii cărărilor să le poarte lor însoțire, iar Eu, Domnul, îi voi întâmpina și voi da lor cuvântul Meu, pe Duhul Sfânt Mângâietorul le voi da lor.

Pace vouă în zi de praznic de naștere, o, fiilor! Amin, amin, amin.

25 decembrie 2016/7 ianuarie 2017

Sărbătoarea Sfântului Apostol, Întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan

Taina lucrării dorului în om, fie spre păcat, fie spre sfințenie. Îndemn la lucrul cel duhovnicesc. Bucuria cu Domnul e binele cel mai dulce.

Izvor de cuvânt este glasul Meu, și se face el mângâiere, că e multă nevoie de mângâiere, iar mângâierea întărește puterea Mea și a ta, popor al cuvântului Meu, și întărește ea puterea multora care Mă caută în cartea Mea cu tine, carte deschisă, ca să fiu găsit în ea cu duhul mângâierii și să Mă dăruiesc cu el și să Mă mângâi când Îmi împart mângâierea.

Dintre cetele din cer am masă de cuvânt în ziua aceasta cu ceata mucenicilor mărturisitori, între care este sărbătorit

mucenicul Ștefan cu ziua lui de sosire între sfinții Mei. Când văd dorul lor lângă dorul Meu intru cu ei în carte și punem în ea masă de cuvânt, de la care se împarte mângâiere.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Tu ești cel ce așezi pe Domnul în mijlocul tău cu cuvântul Său, din care se mângâie suflete multe și iau putere să se facă și să rămână ei fii ai lui Dumnezeu, că iată ce frumos lucra și Mă împărțea slujitorul Meu cel sărbătorit azi! O, era plin de dor de Dumnezeu și de duh de Dumnezeu acest ucenic, și-Mi îngrijea biserica și împărțea pâinea cea pământească și hrană de Duh Sfânt pe masa turmei Mele, de a cărei viață se îngrijeau apostolii Mei, cei care au așezat pe Ștefan la lucrul cel împărțit peste turmă, după ce l-au văzut dăruitor de putere și de mângâiere și de cuvânt sfânt, din care turma lua pe Domnul spre înțelepciunea ei și-Mi slujea cu dor, căci dorul este cel ce-l face pe om să poată spre ceea ce înclină el, fie spre păcat, fie spre Dumnezeu și spre sfințenie cu viața și cu fapta, și e mare taină lucrarea dorului și spre ce înclină omul cu dorul din el.

O, nu-i mai este omului dor de Dumnezeu. Îl tot așteptpe om să-i fie dor de cei din cer, de patria celor veșnici și de duhul ei în duhul omului, duhul mângâierii de sus. E rece omul și caută să ia de la om pentru sufletul lui, și lucrează cu omul cel ce ia de la om, sau nici așa nu mai lucrează când îi lipsește credința și roadele ei apoi. Cei ce nu au roade nu au credință, căci credința din om face ce a făcut credința lui Ștefan, că tot un foc, tot un duh și un lucru sfânt ieșeau din gura lui și din mâna lui apoi ca fapte sfinte pentru turma bisericii Mele. O, el Îmi dădea inima și sălașul ei plin de dor și de duh cu dor, și din aceasta venea și dăruirea cu mâna pentru slujirea bisericii Mele, iar Eu am ce să mărturisesc pentru el în cer și pe pământ, și era el ucenic din ucenic și lucra desăvârșit cu mărturisirea lui cea pentru Hristos, iar cei goi de Hristos, goi de tot, își înțelegeau lipsurile iubirii și ale înțelepciunii și nu puteau îndura înfrângerea și-și aspreau inima în fața adevărului cel despre ei împotriva lui Hristos și a Duhului Sfânt și-și dădeau pe față ura lor, goliciunea lor, pe care n-aveau cu ce să și-o acopere, căci erau lipsiți de daruri și de lucru cu dar, și iată de ce nu poate să tacă cel neîmplinit, căruia i se vede și i se arată neputința lui!

O, ucenicule destoinic pentru Hristos, e ziua ta de serbare și-ți dau intrare lângă Mine ca să grăiești în mijlocul bisericii Mele de nou Ierusalim, acum, când Eu vin pe pământ cuvânt și-Mi zidesc cu el cale și-Mi zidesc popor. O, pace ție și cuvântului tău mărturisitor! Amin.

—O, Doamne Mângâietor, e tot o mângâiere în el duhul celui ce Te mărturisește împărțindu-Te între frate și frate. Dorul de Dumnezeu se face lucru duhovnicesc din cei ce Te doresc cu neliniștea dorului din ei, că tot o neliniște este acest dor în cei ce Te au de hrană sufletului lor, Doamne. Ei știu ce dulce este această hrană, pe care și-o împart, iar taina aceasta s-o învețe bine cei mânați de dor de sus pentru calea Ta cu cei ce Te doresc pe pământ, că fără lucrul dorului aprins tot timpul în cei ce merg cu Tine pe cale ei nu sunt lucrători și primitori de plată apoi pentru lucru, și sunt leneși, iar lenea este păcat de moarte, și se lasă neputincios în el și din el cel ce nu lucrează Ție și nu Te împarte, o, Doamne!

O, e foc dorul de Tine în om. Îi plâng pe cei care nu simt arsura lui în lucrul lor lângă Tine. O, numai lucrul cel duhovnicesc îl umple de dor de Dumnezeu pe creștin, și simte el să împartă din acest foc și se hrănește frate pe frate din hrana aceasta sfântă, hrană care sfințește omul și îl păstrează apoi sfânt.

Mă așez în fața poporului cuvântului Tău de azi și-i dau lui din dorul meu, Doamne, că e ziua mea între sfinți, și sunt tot așa cum eram pe pământ, când tot un foc eram în mine pentru dorul de Tine și pentru împărțit din el, ca să dau mângâiere celor ce se alegeau ai Tăi în vremea aceea de după coborârea Duhului Sfânt cu multul peste cei ce aveau în ei mistuitor dorul de Tine, Doamne. O, tot așa sunt eu și în cer între sfinți, și dau poporului Tău de azi îndemnul și spun:

Fiți plini de Duhul, voi, cei tocmiți ai Duhului Sfânt! Cuvântul lui Hristos e foc care arde cu dor în cei în care el se așează, și din care se împarte acest foc și dor. Lucrul cel duhovnicesc îl umple de dor de Dumnezeu pe cel bogat de acest duh. Duhul mărturiei este în mijlocul vostru cu multul prin cuvântul lui Hristos și vă îmbracă pe voi pe dinăuntru și pe dinafară ca să semănați cu Domnul înaintea Sa și înaintea oamenilor. O, fiți plini de Duhul! Orice clipă goală e durere pentru Duhul Domnului, Care dorește pentru El cu dor și-Și face ucenici lucrători așa cum este lucrarea Sa. Orice colțișor întunecos se luminează și tresare și zâmbește când Duhul îl atinge. Ucenicul cel mărturisitor nu îndură să nu împartă putere și mângâiere, de care este atâta nevoie peste tot, și care împarte atâta bine, atâta sănătate de duh și de trup, atâta viață de sus.

O, e sărac de Dumnezeu pământul și omul, iar Duhul arde să Se așeze cu mângâierea Sa peste suferință pe unde este ea și peste pustiul cel fără Dumnezeu al lumii, căci unde nu este Dumnezeu cu omul, acolo e pustiu și este lipsă de viață și de bucurii trainice și binefăcătoare omului. O, nimeni să nu uite că bucuria cu Domnul e binele cel mai dulce și cel mai bun pentru suflete, dar să aibă cine să împartă această taină și toată lucrarea ei.

Daruri de sus vă împart cu duhul cuvântului meu în ziua mea de serbare între sfinți. Fiți darnici, și veți avea mângâiere, și de la ea putere, o, frați iubiți!

Îți mulțumesc Ție, Doamne! Sunt plin de Tine ca și pe pământ cât Ți-am slujit. O, facă-se voia Ta peste toți fiii poporului cuvântului Tău! Amin.

—Și Eu îți mulțumesc ție, ucenicule mărturisitor peste poporul Meu de azi pe pământul român. Mă sprijin cu voi, o, sfinți iubiți, ca să așezăm întărire și putere pentru lucrul Meu cel sfânt, dar iată, nu s-a putut să am mulți lucrători, că greu se mai găsește creștin statornic sub slava cuvântului Meu din vremea aceasta și lucrător cu Mine peste pământ și peste cei ce caută pe Domnul aici, la ieslea Sa de cuvânt.

O, fiilor, fiilor, fără hrană primită de sus și împărțită între frate și frate nu este putere în creștin, nici pentru Mine, nici pentru el, nici pentru cei din jur. Așadar, pilda lui Ștefan, cel plin de Duhul, este cale de urmat pentru poporul cuvântului Meu. O floare proaspătă se usucă dacă nu este adăpată, și tot așa și duhul și lucrul creștinului nelucrător cu duhul.

Vine praznicul Bobotezei, fiilor, și se apropie grăbit. Cei plini de dor și de sete cu dor vin la apă, fiilor, vin curând la izvor. O, gata să fim de sărbătoare și de întâmpinare în prag! Casă și masă caldă, totul împodobit frumos, că e frumos tot ce e frumos, o, fiilor, și așa să ne așezăm în prag pentru primire de oaspeți și pentru masa Mea cu ei. Șapte zile de lucru mai sunt. Dăruiți-vă cu înțelepciune și cu dăruire și cu clipe răscumpărate în zilele care au mai rămas pentru pregătirea care mai este de împlinit.

Strângeți-vă în sfat frățesc, fiilor, și învățați să primiți

povață de pe masă și lucru de lucrat apoi, că timp nu e mult, și trebuie chivernisit timpul cu înțelepciunea cea de pe masă frățească, fiilor. Misiunea voastră este mare, mereu mare, mare cât nu înțeleg cei ce Mă știu aici cu voi, și cât nici voi nu o înțelegeți pe deplin, dar e măreață această misiune, iar Eu sunt în față, mereu în față, fiilor, și nu e greu pentru cei ce știu să creadă și să primească lucrând la această slavă.

Vă dau vouă din cer, ca să aveți cu voi și între voi, din cer să aveți, că din cer vine puterea și toată lucrarea ei. Fiți plini de pace, fiilor, între Mine și voi, între voi și voi și dăruiți-vă pentru ea! O, lucrați pacea! Ea este mângâietoare, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2016/9 ianuarie 2017

Praznicul Tăierii Împrejur cea după trup a Domnului și Sărbătoarea Sfântului Ierarh Vasile cel Mare

Cei nemulțumiți se duc în lume. Cel credincios nu trebuie să se teamă decât de păcat.

O, iar și iar zile de praznic sfânt și iarăși intru în carte mărturisindu-Mă pe Mine Însumi și pe sfinții Mei, căci ori vin Eu cu ei pentru zilele lor de mărturie, ori vin ei cu Mine pentru zilele Mele de praznic și ne mărturisim unii pe alții, și duhul mărturiei este duhul celor sosiți din cer în lucrare de cuvânt peste pământ.

Ne așezăm la masă de cuvânt, Eu, și ceata ierarhilor din cer, care petrec ziua de sobor a ierarhului Vasile cel Mare, că mare și biruitor a fost el în lupta cea pentru cer, pentru el și pentru oameni, luptă pentru biruirea întunericului dintre pământ și cer, și pe care oamenii nu-l văd și nu-l simt, de vreme ce sunt cuprinși de întuneric peste tot și de peste tot, că e mare lipsa de Dumnezeu pe pământ, iar Eu, Domnul, n-am mai simțit o mai mare mângâiere ca și în zilele acestea când am cum să vin rău de cuvânt peste pământ și să Mă fac iarăși lumina lumii ca și acum două mii de ani, căci cuvântul gurii Mele este lumina lumii, iar cine are urechi de auzit, să audă cu ele pe Dumnezeu Cuvântul, pe Cel ce a făcut cerul și pământul și Care S-a făcut Om acum două mii de ani ca să Se facă Mântuitor celor ce-L urmează pe El întru acest cuvânt și întru venirea Sa a doua oară de lângă Tatăl după om, căci omul trebuie adus acasă la Tatăl, și M-a trimis iarăși Tatăl pe pământ după om.

O, pace vouă, celor ce Mă așezați pe pământ cu glasul gurii Mele! O, pace ție, popor al cuvântului Meu aici, la izvorul Meu de cuvânt! Nu uita, o, nu uita să fii cel mai mulțumit înaintea Mea că ești aici și-Mi slujești ziua și noaptea, căci cei nemulțumiți cad de la Mine și se duc în lume, unde Eu nu Mă mai duc. Duhul nemulțumirii este duh de judecată, este duhul trufiei omului care se crede îndreptățit să fie nemulțumit și să judece pentru nemulțumirea lui, și acela își alege singur soarta, și nu i-o alege Dumnezeu, căci ce legătură poate fi între Mine și duhul trufiei?

O, pace vouă, fiilor! Iar Eu vin și întăresc ființa voastră și statul întru Hristos, Care S-a născut pe pământ om acum două mii de ani, iar după opt zile a fost dus la templu pentru tăierea împrejur cea după trup, ca semn că a venit prin semința lui Israel pe pământ, și din care mama Mea Fecioara se născuse și ea, iar acum vin cuvânt de naștere de sus pe pământul neamului român, din care faceți și voi parte, și iată, trudim din cer și de pe pământ să aducem la vedere pe acest plai împărăția lui Dumnezeu cu oamenii, și am început cu voi, fiilor, iar cei necredincioși când aud îi apucă râsul și-și dau coate, dar cei din cer lucrează această înfăptuire, pentru că este scris în Scripturi să se împlinească între oameni împărăția lui Dumnezeu, spre care se trag cei ce vin și iau de la Domnul cuvânt de naștere din nou, cuvântul iubirii cerești și al mântuirii din păcat a oamenilor care se aleg pentru viață, numai să aibă ei credință în cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi, iar pentru aceasta trebuie cei ce au credință să și-o păzească cu toată ființa lor, ca și ea să-i păzească pe ei de deznădejde și de întuneric, de gânduri rele și de dorințe păcătoase, în care omul a căzut după ce Domnul l-a zidit pe el și n-a voit el să rămână în ascultare pentru sprijinul de la Domnul în toată vremea pentru el.

O, nu este păcat mai pierzător de om ca și necredința în Dumnezeu și în vederea Lui peste tot. Cel credincios are ca putere credința. El nu trebuie să se teamă de nimeni și de nimic, în afară de păcat, căci orice păcat, fie el cât de mic, îi slăbește legătura cu Hristos, iar dacă păcatul este mare îi rupe omului toată legătura cu Dumnezeu și rămâne singur și fără ajutorul Domnului în lupta sa cu răul din lume, unde numai vrăjmași sunt, numai pierzare îl paște pe cel necredincios, pe cel singur și fără ajutor din cer.

O, poporul Meu cel ascultător, te povățuiesc să ai tot mai mare grijă să stai în loc binecuvântat și ținut pentru Dumnezeu, ca să-l ajuți pe îngerul păzitor să stea aproape de tine cu bucurie, și nu cu lacrimi, și să te poată el ajuta de aproape în toate, căci pe cărările lumii când umbli, el suferă și plânge și îl doare pentru tine, și are de luptat cu duhurile rele, care țin oamenii în închisoarea lor atrăgându-i de peste tot spre duhul și simțirea satanei, iar tu ești pecetluitul Meu și are diavolul necaz pe tine ca și pe Mine, și nu trebuie să-i dăm prilej să poată, ci să se teamă trebuie să poată când el vede pecetea cea vie a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh pe creștetul celor credincioși statului lor cu Domnul în cetate întărită și păstrată pentru viață cerească în mijlocul ei.

Sunt cu ierarhul Vasile alături în ziua Mea de praznic, când are și el ziua lui de sobor între sfinți, și e fericit acest mare slujitor să pună pe masă cuvânt întăritor pentru tine, popor al cuvântului Meu, iar Eu îi dau intrare acum și binecuvintez cuvântarea lui peste tine și-i mulțumesc pentru ea, căci sfinții Mei sunt mărturisitorii Mei, fiilor. Amin.

— O, Doamne slăvit, a Ta este stăpânirea și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, a Domnului Cel întru Treime lăudat și slăvit, și fericiți sunt cei ce sunt și rămân întru Tine, Doamne, că dacă ei nu rămân, și fac altfel apoi, nu mai sunt cei fericiți cei ce nu rămân.

O, cât am luptat eu pentru oameni ca să rămână ei cu Tine, Doamne, sau să-i scot din mâna lui satana pe cei cuprinși în cursele lui! Mă durea pierzarea oamenilor, mă durea cu durere mare, Doamne. Îmi puneam în lucrare credința mea în Tine și viața mea trăită în dragostea Ta și îndrăzneam apoi să mă arunc în luptă cu satana ca să-i scot pe cei robiți de el prin păcat, că milă îmi era și milă îmi este de făptura Ta care nu Te ascultă, iar cel ce nu ascultă cade, cade în robia păcatului, Doamne.

O, iubirea mea pentru Tine a fost moștenirea mea cea din părinți, care și-au călăuzit copiii numai spre dragostea Ta, numai pentru Tine să fie ei, Doamne, și nimic nu ne-a smintit pe noi ca să ne despărțim de dragostea Ta, căci cu credincioșie Te-am iubit, și în numele Tău cel sfânt mi-am pus viața în slujba celor ce piereau în valuri, ca să-i scot la mal și să le dau

lor viață de la Tine și să-i învăț pe ei calea spre Tine, Doamne.

O, mare este plata unui slujitor mare, mare este ea în cer, Doamne! O, iată ce Te rog eu dintre sfinți în ziua mea de sobor: Hai să-l stârpim pe satana și pe toți slujitorii lui de pe vatra neamului român și să rămână Duhul Tău Cel călăuzitor aici, și să-L afle toți, și să Te iubească pe Tine neamul român, Doamne! O, pune credință în cuvântul Tău în inimile lor și atrage-i la slava împărăției Tale, împărăție dulce, Doamne! Întărește fiii acestui neam împotriva păcatului, dar dă-le lor iubirea Ta, cu care să poată și să se scoale spre Tine, o, Doamne!

În numele Tău îl cert pe satana și-i spun:

Să te certe pe tine Domnul Iisus Hristos, să te certe, satană, și să te desparți tu de toți fiii neamului român, că această semințe este scrisă în cer pentru Domnul și pentru îngerii Lui, iar tu du-te unde îți este locul cel spus de Dumnezeu, că a venit vremea! Amin.

— Pun numele Meu peste cuvântul tău, slujitorule mare, și mergem la luptă cu putere de cuvânt și curățim aria, precum este scris, și întărim împărăția lui Dumnezeu pe vatra neamului român, și este mult de lucru.

Iar tu, popor al cuvântului Meu, să nu ostenești în lucrul cel pentru Mine cu tine, și să asculți povața Mea de peste tine și să te păstrezi în Duhul Meu, ca să fii asemenea Mie, că mereu îți spun: nu mai am alții cu care să Mă sprijin și să pot hrăni pe oameni cu mana cea de sus, care curge din tronul lui Dumnezeu, precum este scris. Acum două mii de ani am spus tuturor: *«Fericit este cel ce nu se smintește întru Mine!»*, că mulți se sminteau, și n-au voit să fie ei cei fericiți. Acum iarăși spun: Fericiți cei ce nu se smintesc întru voi, cei de sub sarcina venirii Mele cuvânt pe pământ, și iată câți nefericiți s-au găsit să fie și în vremea aceasta! O, așa au voit ei cu ei, de vreme ce n-au fost deștepți ca să nu se smintească așa cum s-au smintit atâția la prima Mea venire și au plecat iarăși întru ale lor, iar turma Mea cea mică sunt cei credincioși, care rămân și care iau de la Mine lucrul lor ca să Mă ajute, iar Eu spun: Nu te teme, turmă mică, o, nu te teme de nimic și de nimeni, în afară de păcat, căci păcatul îl depărtează de Dumnezeu, și se duce apoi de la Mine cel ce nu stă frumos pe calea Mea.

O, primiți-vă și sprijiniți-vă unii pe alții pe calea Mea cu voi, fiilor! Nepăcătuirea este calea Mea cu voi, iar Eu sunt cu voi pe calea aceasta și sunt cu voi prin ascultarea voastră, și iată, fericiți sunt cei ce ascultă de cuvântul Meu și îl împlinesc pe el!

Întăresc iarăși binecuvântarea Mea pentru pregătirea praznicului Bobotezei, când vin creștini la izvor, vin la apă, fiilor. Toți cei cu dorul în ei ca să vină, toți să strige la Mine să le netezesc calea și ziua de călătorie, căci cu rugăciune se capătă de la Domnul, iar masa este gata aici, și vom sta întru întâmpinarea lor și le vom da să bea și-i vom așeza la masă de cuvânt, masă caldă, casă caldă și praznic sfânt, și Mi-e dor de această zi, și stau cu cei din cer în așteptarea ei, ca să se așeze ea.

O, fiilor de la izvor, pace vouă și lucrului vostru pentru sărbătoare în zilele ce vin până la praznicul de Bobotează! O, țineți-Mă cu voi, așa cum Eu vă țin pe voi cu Mine, o, fiilor! Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2017

Praznicul Bobotezei

Dumnezeu Tatăl Îl mărturisește pe Fiul Său venit în cuvânt pe vatra neamului român.

O, de bucuria pe care o am între cei din cer, iar ei împreună cu Mine în ziua Mea de praznic de botez, Mă aplec cu recunoștință ca să le mulțumesc pentru această bucurie la cei care au călătorit din depărtări ca să fie aici cu Mine în zi de praznic sfânt și să am cu cine să petrec, Eu și cei ce locuiesc în cer, că am venit la praznic de Bobotează și slujim aici cu cei așezați slujitori și aducem sfințire proaspătă peste apă și peste cei ce vor lua din harurile sfințitoare coborâte cu duh de Bobotează peste ape, și iată cerul și pământul în sfântă întâlnire pe pământ binecuvântat pentru Domnul, iar pentru aceste sfinte bucurii am popor binecuvântat aici, la izvor, și cu el Îmi așez și Îmi gătesc zile de praznic sfânt pe pământ, și cu mânuțele lui Îmi împart cuvântul gurii Mele peste cei binecredincioși și peste cei puțin credincioși, ba și peste cei ce nu cred și nu vor cu Dumnezeu, căci Eu, Domnul, cuvintez pentru toți și pentru toate, și tot pământul e al Domnului și toată facerea dintre cer și pământ, iar omul Îmi este martor sau vrăjmaș, după cum se alege el să fie sau să nu fie, căci ca să fie omul, această taină se înțelege puțin, puțin de tot, și iată, merge cuvântul Domnului peste pământ și se face învățător peste om și se face lumină a lumii.

V-am pregătit locaș cald, popas dulce și masă caldă și cuvânt cald de întâmpinare și de stat cu voi la masă sfântă, o, fiilor veniți la masa Domnului. O, învățați de la Mine, învățați să-Mi fiți fii dacă Eu, Domnul, vă spun fii vouă. Scris este că toți cei credincioși Domnului vor primi putere să se facă fii ai lui Dumnezeu prin har, și iată, izvor de har aici, în grădinile Mele binecuvântate în mijlocul neamului român, de unde spun la toți cei de pe pământ, după neamul de oameni și după limbă, spun și pentru ei pace de la Domnul cerului și al pământului, spun ca să fie ceea ce spun, și iată, spun:

Pace vouă, popoare și neamuri și limbi de pe fața pământului! Sunteți sau nu de partea lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, sunteți sau nu iubitori de porunci sfinte peste voi aici și pe vecii apoi, sunteți sau nu de partea înțelepciunii vieții și a trăirii ei și a așezării ei, așa cum și-a croit așezarea ei apoi fiecare om de pe pământ, o, sunteți sau nu sunteți atenți la cuvântul lui Dumnezeu, care curge din tronul său pe vatra neamului român și se împarte în părți ca să adape pământul cu viață, Eu, Dumnezeu Cuvântul vă spun vouă, pace vă spun în zi de praznic de Bobotează! Și iată, priviți semnul întoarcerii apei Iordanului în această zi sfântă care mărturisește pe Domnul Iisus Hristos, pe Cel botezat în Iordan acum două mii de ani de mâna lui Ioan Botezătorul, prooroc mare în vremea aceea mărturisitoare prin toate faptele și semnele lui Dumnezeu lăsate pe pământ.

Trimit peste pământ în ziua aceasta sfântă, trimit duhul păcii Mele, iar unde el nu găsește să se așeze, pacea Mea să se întoarcă la Mine, precum este scris.

Iar acum, Noi, cei din cer sosiți, și cei de aici slujitori Domnului, rostim împreună peste ape cuvânt de Bobotează: Se binecuvintează și se sfințește apa aceasta cu harul Preasfântului Duh și cu puterea Lui, în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Amin.

O, Tată ceresc, Tatăl Meu, sfințească-se numele Tău și împărăția Ta aici, Tată, și să fie pe pământ aici ca și în cer, și izbăvire mare să așezi aici mereu, mereu, Tatăl Meu. O, e ziua Mea de praznic de botez, zi mărturisită și mărturisitoare în cer

și pe pământ, și a rămas taina ei și puterea ei și mărturisește ea semnul ei și locul ei, mărturisește de atunci și până azi, spre mirarea necredincioșilor și neastâmpăraților, Tatăl Meu. O, Mi-e tare milă de cei necredincioși, de cei străini de Noi pe pământ, Tată! O, ce nedumeriți, ce îndurerați, ce rușinați se arată ei înaintea Noastră când părăsesc viața cea de pe pământ, Tată!

Grăiesc cu Tine în ziua aceasta de praznic sfânt, Tatăl Meu, când Tu M-ai mărturisit din cer cu glas de Tată al Meu când ai spus că Eu sunt Fiul Tău iubit întru Care ai binevoit, și i-ai îndemnat pe toți să asculte de Mine, de Fiul Tău venit pe pământ, Tată. O, deschide spre ei Duhul Tău și spune-le lor și acum că Eu de la Tine sunt, Tată. Amin.

— Le spun, Fiule Unule al Meu, spre mângâierea Ta le spun la toți oamenii de azi de pe tot pământul:

O, auziți voi, cei de pe pământ! Deschideți-vă urechile și auziți pe Dumnezeu Tatăl în zi de praznic de Bobotează a Fiului Său Iisus Hristos. El este Fiul Meu Cel din vecii, Cel mai înainte de vecii născut din Mine, Tatăl, și precum Eu sunt lumină, El este lumină din lumină și adevărat Dumnezeu ca și Tatăl, de o Ființă cu Tatăl fiind, și prin Care toate, toate s-au făcut. El este trimisul Meu pe pământ, întrupându-Se acum două mii de ani în pântece de Fecioară și născându-Se și făcându-Se Om. El este Cel Care S-a răstignit pentru fiecare om și a înviat pentru fiecare dintre cei credincioși Lui apoi. El este Cel scris să vină iarăși pentru vii și pentru morți ca să dea fiecăruia după fapte și să fie fără de sfârșit împărăția Lui și cei ce o dobândesc pe ea. El este prin Care Duhul Sfânt S-a slăvit cu multul în lucrare între oameni, și, în sfârșit, El este piatra bisericii și toată temelia ei. El este Fiul Meu, și L-am trimis iarăși pe pământ acum ca să-Și zidească la vedere împărăție și biserică vie, și apoi prin ea viața veacului ce va să fie, toate prin biserică, precum este scris.

O, le-am spus, Fiule Iisus Hristos, le-am spus că Tu ești Fiul Meu Cel iubit, le-am spus ca și acum două mii de ani poporului iudeu. O, le-am spus la toți taina Mea cu Tine ca să vină spre ea dacă vor. Le dau putere să se facă fii ai lui Dumnezeu dacă vor, iar Duhul Sfânt Mângâietorul lucrează El, Fiule al Meu. O, Eu mângâiere Îți doresc în ziua aceasta sfântă aici, între cei ce vin adesea și se adună ca să-Ți asculte cuvântul și să se mângâie de la el. Se mângâie cei ce vin, și Te mângâi și Tu cu ei, căci cei îndurerați au nevoie de mângâiere, Fiule scump. Fiii oamenilor se duc la petreceri păcătoase când au lipsă de mângâiere, dar fiii Noștri caută spre Noi, și căutăm mângâiere și Noi și ei, iar apoi plata răbdării și toată bucuria cea pentru ea.

Te îmbrățișez cu Duhul, Fiule Emanuel. O, pace Ție în mijlocul celor ce vin cu credință la izvorul Tău de cuvânt aici, în cetatea Ta de scaun pe pământul neamului român, țara Noastră cea de azi, cea de la sfârșit de timp, căci Te-am trimis aici să lucrezi, de unde Noi am început la începutul facerii cerului și a pământului și a toate văzute și nevăzute ale facerii Noastre. Binecuvântat să fie de Noi și în ziua aceasta pământul român și cei credincioși de pe el, Fiule scump! Binecuvântat să fie mersul Nostru înainte și cei ce Ne ajută să mergem, și cei ce Ne primesc prin ei cu vestea cea de sus!

O, binecuvântare dăm peste cei ce venind vin și petrec aici cu Dumnezeu și cu cei din cer în zile de praznic sfânt.

Iar acum, Fiul Meu Cuvântul, Iisus Hristos, El este cuvântul cel pentru praznic de Bobotează, căci este El Fiul Meu Cel iubit. Amin.

— O, câtă mângâiere a Ta aici, Tată! O, ce dulce este mângâierea lui Dumnezeu! O, cum să facem să înțeleagă omul și să știe de unde să ia el mângâierea și s-o aibă și să-și strângă să aibă pe vecii, Tată? Eu Mă aplec acum, și sunt plin de recunoștință că ai stat lângă Mine cuvânt în ziua Mea de praznic de Bobotează. Te mărturisesc cu Mine, Tu în Mine, și Eu în Tine mereu, mereu, o, Tatăl Meu.

— Dar eu, o, Doamne, eu, cel ce am ținut mâna mea pe creștetul Tău în apa Iordanului și Te-am arătat că ești Cel mărturisit de Tatăl și de mine, eu cum să nu Te mărturisesc acum pentru ziua Ta cu mine și a mea cu Tine în râul Iordan, pe malul căruia curgeau spre Tine noroadele pentru botezul cu apă, botezul pocăinței, Doamne?

— O, botezătorule al Meu, cum să nu Ne mărturisim unul pe altul în ziua Noastră mărturisitoare prin taina ei cea lucrătoare din cer? O, ce frumos, ce frumos a fost totul! Ce gust ceresc a fost în fiorul cel sfânt din Mine și din tine în ziua aceea! Ce taină sfântă a primit în apa lui Iordanul în vremea aceea sfântă! Ce înfiorați și mirați priveau toți îngerii și toți sfinții Tatălui și toate puterile cerești! O, ce frumos este între cele cerești, botezătorule al Meu! O, de ar crede aceasta cei ce Ne aud pe pământ!

— O, Doamne Mieluț, să-i ajutăm noi pe oameni să creadă. Pe pământ e mare diavolul înșelătorul și sunt slabi oamenii toți, de vreme ce ochii lor sunt ținuți să vadă. Să-i ajutăm noi cu semne cerești, Doamne! A sosit vremea, iat-o! Tu vii pe pământ cuvânt și lumină a lumii prin cuvânt. Pătrunde, Doamne, peste tot cu acest cuvânt de facere peste vii și peste morți! Ia ruga mea și pune-o în pieptul Tău și adu la vedere această împlinire, că este scris să biruiești, să fii Mielul Cel biruitor peste rău și peste toată deșertăciunea care s-a așezat între pământ și cer. Eu sunt martorul Tău de la Iordan de acum două mii de ani. O, umple pământul de dragostea Ta. Adu-i pe toți oamenii cei pribegi, adu-i la Tatăl, o, Doamne Mieluț! Amin.

— O, ce frumos, ce frumos este aici, unde suntem veniți și așezați la masă sfântă, botezătorule al Meu! O, ce așternut frumos, ce primire dulce, ce trudă pentru această pregătire! O, fericiți sunt cei ce trudesc lucrând pentru Domnul! Acestora Eu le-am promis și le-am spus: *«Cel ce crede în Mine voi veni la el și-Mi voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui»*, și iată împlinirea făgăduinței Mele pentru cei credincioși venirii Mele la ei și primirii pe care ei Mi-o fac când vin cu oaspeți din cer pe pământ la ei!

Toată apa de aici se împarte peste pământ în ziua aceasta de sfințire peste ape. Să se sfințească și să se curățească cu ea pământul tot, și apoi omul!

O, cum să nu Mă aplec înaintea celor ce-Mi pregătesc mereu atâtea zile dulci și atâta primire mângâietoare când vin cu sfinții Mei și cu amintirile zilelor mărturisitoare de Dumnezeu? Mă aplec cu recunoștință și nu opresc plata lor. Le mulțumesc cu aplecare și cu mântuire, numai să lucreze ei înaintea Mea ascultarea de cuvântul Meu de peste ei. Credința și ascultarea îi țin pe ei ai Mei și lângă Mine mereu, și pe Mine lângă ei în toată clipa. Toți cei care M-au ascultat suferind cu iubire, sunt scriși aceștia peste oameni profesorii iubirii de Dumnezeu și învățătorii oamenilor care caută după iubirea cea de sus.

O, mare Îmi este mângâierea și mare bucuria acestui

praznic sfânt aici! Mi-a fost tare dor, am așteptat cu dor să vină ziua acestei întâlniri. Voi, cei care Mă mângâiați venind la zilele Mele de praznic cu cei din cer aici, o, veți fi răsplătiți și mărturisiți de zilele acestea de sărbătoare a Mea cu voi și cu sfinții Mei. O, nu părăsiți cărarea Mea spre voi, și a voastră spre Mine! Vă veți pierde mințile dacă veți face aceasta, căci vai celor fără cârmă din cer peste pașii vieții lor pe pământ!

Legea curățirii a toate este această apă sfințită cu putere de cuvânt în zi de Bobotează. Așadar, sfințirea trupului și a toate câte trebuiesc, se lucrează cu mâna această curățire pentru sfințenie. Iar voi, fiilor care-Mi puneți masă de praznic aici, cu cei ce se adună la izvorul Meu de cuvânt, o, stropiți totul cu aghiasmă, și limpeziți apoi cu ea toate vasele folosite la masă, fiindcă cei ce vin nu au grijă toți de masa lor ca să le fie ea curată întru toate, și vă ating aceștia pe voi de a lor nepurtare de grijă pentru sfințenie peste toate și de neîmplinire a cuvântului învățăturii Mele pentru sfințenie și pentru curățenie, iar aceasta este grijă sfântă, nu oricum grijă, și toți trebuie să se învețe cu această grijă.

O, ce fericiți sunt cei ce nu se smintesc întru voi, fiilor! Ce ar fi să vă smintiți și voi de toate ale lor neîmpliniri? O, e greu de cei ce se smintesc căutând să facă ei aceasta. De dorul de a fi liberi și fără viață vegheată, de aceea caută ei să se smintească, și apoi libertatea și gustul ei, și nu-și dau ei seama de această primejdie și cât este ea de vătămătoare apoi.

Acum, hai să gustăm bucuria praznicului și hai să ne dăruim cu toate cele ale iubirii de Dumnezeu. Dăruim oaspeților creștini, lângă praznicul Bobotezei le dăruim lor acum, și petrecerea praznicului nașterii Mele și le cântăm colinde de naștere, fiilor, și sărbătorim sărbătorile de iarnă într-o singură zi, ca să-i bucurăm pe cei ce vin și bat cale venind, iar lor le este aceasta de mare mângâiere, fiilor. Nu-Mi sfârșesc cuvântul de praznic fără să le binecuvintez întoarcerea acasă și cale ocrotită din cer lor, și apoi chemare la masă pentru zilele care vor veni și se vor așterne aici în sărbători pentru Mine cu ei.

Privesc acum peste pământ. Mai sunt, o, mai sunt locuri și neamuri care n-au dărâmat de la locul lor zilele sfinților și datinile creștinești lăsate de strămoșii cei sfinți. Se cinstește ziua de Bobotează și la ei la locul ei din calendar, chiar dacă ei n-au putere și voință să calce pe urmele Mele, dar au nestrămutate de la locul lor praznicele sfinților.

Și Mă întorc acum aici cu privirea. Îmi desfac brațele în chip de îmbrățișare și rămân așa cu ele peste voi și pentru voi.

Pace vouă, pace vouă, pace vouă! Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2017

Duminica Vameșului și a Fariseului

Muntele Sionului, acest loc unde vin noroadele să ia învățătura Domnului. Grăirea Domnului cu neamul român. Smerenia și blândețea aduc înțelepciunea lui Dumnezeu.

Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Fiul lui Dumnezeu Tatăl Savaot, Care Mă trimite cuvânt peste pământ. Amin.

Când am venit pe pământ acum două mii de ani născut din trup de fecioară, am spus atunci: *«Eu sunt Calea!»*. O, tot așa spun și azi, și mâine, căci altă cale nu este cale, și este fărădelege și este fățărnicia omului față în față cu Dumnezeu, Care cuvintează peste pământ în acest timp.

Aduc cuvânt din Scripturi spre adeverirea lui din zilele acestea, căci cartea proorocilor are scris în ea despre un munte mai sus decât vârful munților ridicat, și care se numește Muntele Templului Domnului, din care va curge învățătura peste neamurile pământului și se vor îndrepta acestea să ia învățătură și cale pentru ea și-și vor zice unii altora: *«Veniți să ne suim spre Domnul ca să ne învețe calea și să luăm din cuvântul Său învățătura și să aflăm Sionul și să învățăm cărarea spre Domnul!»* O, așa este scris, și în pilde este scris pentru cei ce au urechi de auzit, că iată-Mă cuvânt pe pământ pe vatra neamului român, de unde Îmi deșert învățătura gurii Mele peste noroade și le dau să ia din apa izvorului vieții, iar apoi fără de fățărnicie să se închine Domnului pe cărare cu slavă pe ea, cu mult cuvânt pe cale, că mare slavă este cuvântul Meu peste pământ, și am cetate de scaun pe vatra neamului român.

O, auzi tu, neam român, ce-ți spun Eu, Domnul, cuvântând pe vatra ta cuvântul Meu? O, ce faci tu cu urechile tale? Auzi cu ele? Auzi pe Domnul, Care grăiește cu tine? Iată, îți deschid auzul: auzi-Mă, că de mult, și tot mereu te strig prin acest izvor de cuvânt, iar tu auzi-Mă!

M-am aplecat deasupra ta din timp în timp, neam român, și te-am povățuit să crezi de la Mine cartea spre tine trimisă și să te așezi de veghe, ca să nu plângi pentru neascultare la vreme sau pentru necredință. O, iată cât de mult, cât de îndurerat te-ai sculat acum la postul de veghe de zi și de noapte și de nădejde cu veghe! Iată, împlinești tu acum vrând-nevrând cuvântul Meu pus peste tine mereu, că de multă vreme îți trimit de pe acest munte cuvânt de împlinit ca să faci tu voia lui Dumnezeu pentru viața ta și să-ți fie ție bine, ție și Mie, că am staul de cuvânt pe vatra ta, și se numește munte înalt locul izvorului cuvântului Meu, că de șaizeci de ani și mai bine Îmi scriu cartea cuvântului Meu în vremea aceasta în țara ta, popor român, și cale cu suferință am străbătut și am răbdat cu cei pe care M-am sprijinit pentru întocmirea cărții cuvântului Meu, și frumoasă foarte este istoria Mea acum, la sfârșit de timp pe vatra ta. Se scrie în cer și pe pământ deodată spre mărturie cuvântul cărții Mele de azi. Vin îngerii din cer și aud și scriu cuvântul Meu de la ieslea Mea de aici, iar cei de pe pământ aud glasul Meu cuvânt cu cuvânt și Mi-l pun în carte, căci scris este că Domnul va da cuvântul Său celor ce vestesc cu putere multă, și, iarăși scris este că numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, și în acest nume împlinesc voia Tatălui Meu pe pământ, dacă El M-a trimis.

O, am venit să-ți fiu Păstor, popor român, căci vai oilor fără păstor, și mai ales în vreme de cumpănă! O, pier popoare din loc în loc, pier din lipsă de înțelepciune de sus, precum este scris despre cei ce pier, iar înțelepciunea înseamnă dragoste, pace, dreptate, curăție, sfințenie, toate prin credință lucrate și împărtășite cu toată lucrarea lor. Înțelepciunea trebuie învățată și pusă apoi să lucreze cu fapta, dar unde să se găsească pe pământ înțelepciune ca în cer? O, Eu sunt Calea, și oricât s-ar zbate omul să afle o cale sau să se facă el cale altora, zadarnic este totul, totul, pentru că Eu sunt Calea, și nu orice înseamnă cale, și vin Eu să te păstoresc și să te învăț calea, popor român, popor iubit de Dumnezeu. Tu ești poporul și țara Mea cea de azi, că așa a voit Tatăl Meu Savaot să-ți împartă ție soarta cea de la sfârșit de timp, iar Eu te veghez, și în vreme cu soare și în vreme de furtună te veghez cu toate puterile cerești, că am în tine Scriptura cea de la sfârșit de timp pentru împlinit, și tu nu pricepi aceasta dacă nu citești în Scripturi și în cuvântul Meu cel de azi, cu care dau să te țin de mânuță de aproape și să te ajut să te înveți cu Dumnezeu, că e greu fără Dumnezeu pe pământ.

Privesc peste tine în aceste zile de încercare. Stau de veghe cu sfinții deasupra ta, neam român. Privesc la cei învăluiți în roșu, și care dau să-ți supună pașii sub voia lor bolnavă și să te sugă apoi de puteri pentru puterea lor, o, și de câte ori ți-am spus de această primejdie care te pândește și

ți-am trimis carte ca să te scoli și să veghezi, ca nu cumva să caute aceștia pe întuneric, pe ascuns să te aducă la voia lor cea fără Dumnezeu și fără ajutor pentru ea, iar tu n-ai ascultat pe Domnul Dumnezeul tău, Care are grijă de tine de sus și de jos și te veghează cu milă, poporul Meu român. O, ești taina Mea cea de azi. Vrei, nu vrei, crezi sau nu, Eu, Domnul, lucrez pe vatra ta de atâta vreme, și prin vreme grea mereu, și este scrisă această istorie, și iat-o, ți-am pus-o în față, ca să nu poți spune că nu ai carte de sus din cer pentru înțelepciunea ta cu Dumnezeu.

O, greu Mi-a fost mereu, și tot greu și azi Îmi este drumul și mersul și lucrul cel scris în Scripturi să se împlinească în vremea aceasta! Greu Mi-a fost mereu, dar n-am stat din cuvânt. Din anul 1955 cuvintez pe vatra ta, neam român, și ce frumoasă Mi-a fost venirea și pețirea celor cu care M-am sprijinit și Mă sprijin pentru lucrul Meu cel de azi peste pământ, că iată cât râu de cuvânt izvorăște din gura Mea pe vatra ta pentru tine și pentru toate popoarele din lume! O, ai păcat că nu știi lucrul lui Dumnezeu din mijlocul tău, iar Eu te povățuiesc să-ți ștergi acest păcat, că scris este că va fi pedepsit cel ce aude cuvântul lui Dumnezeu și nu-l împlinește pe el dacă el vine și împarte povață. O, ai căzut acum, iată, pe mâna celor ce iubesc minciuna și slava lor, slava cea deșartă a tuturor celor de pe pământ și fără Dumnezeu peste viața lor, și iată, se ascund aceștia când lovesc, căci așa sunt cei fățarnici prin lucrarea lor acoperită cu întunericul faptelor lor, căci faptele fărădelegii, aceasta este lucrarea lor.

O, ia-Mă în inimă, primește-Mă acum, fiu român! Ai de pierdut ceva dacă Mă crezi, dacă Mă cunoști în acest cuvânt, dacă deschizi apoi ca să Mă primești și să-Mi fac cu tine casă și să stăm la masa bucuriei Domnului? O, n-ai de pierdut, căci Eu sunt Cel ce scap de la pierzare chiar și pe cel pierdut și-i dau lui învierea și viața și-i dau păstorire pe cale, căci vai oilor fără păstor!

O, neam român, deschide tu cartea Evangheliei acestei zile de duminică și vezi ce te-au învățat părinții cei sfinți ai bisericii Mele și ce ți-au arătat să înțelegi din cuvântul Meu, că am spus acum două mii de ani despre doi oameni care au venit la templul Domnului pentru rugăciune, și era unul din ei vameș, iar celălalt fariseu. O, ce frumos, ce frumos am deslușit Eu în cartea Mea cea de atunci și i-am povățuit pe cei credincioși să se ferească de aluatul fariseilor și să nu-l ia în firea lor, căci lucrarea lor este fățărnicia, și le-am spus că vameșul se ruga cu smerenie mare, cerând Domnului miluire, iar fariseul vorbea cu semeție fără de margini înaintea altarului Domnului, arătând el spre vameș și spre nevrednicia lui față în față cu vrednicia pe care se lăuda el că o are, și așa căta el cu cale să se înfățișeze lui Dumnezeu, ca nu cumva să ia Domnul în seamă pe vameșul cel smerit la gândul păcatelor lui. O, și am lăsat scris că mai câștigat a fost cel smerit decât cel semeț, și am spus: *«Cel ce se înalță pe sine va fi smerit, iar cel ce se smerește va fi înălțat».*

Privesc la tine, neam român, și te mângâi cu cei din cer. Ai ieșit la luptă multe zile și iată ai ieșit și în zi de duminică, ai ieșit ca să te păzești de dușmani și să cauți să-i biruiești și să-i înveți lecția dreptății. Eu, Domnul, îți aduc de știre cuvânt de sus: îi voi smeri pe cei ce caută să te umilească, iar tu caută cu înțelepciunea cea de sus și bucură-L pe Domnul Dumnezeul tău cu viața ta, cu iubirea ta cea pentru El, căci Eu sunt ajutorul și Păstorul celor ce ascultă de poruncile vieții mergând pe calea lor, și trebuie credință pentru aceasta, și vine apoi puterea și rodul credinței, căci scris este: *«totul este cu putință celui cu credință».*

O, apleacă-te să crezi și să poți, neam român! Nu trebuie să fii tu scris cu cei necredincioși, iar pentru aceasta scoală-te să crezi și deschide cartea Mea din mijlocul tău și ia din ea iubire și povață, că e multă și e numai iubirea Mea în ea pentru cei ce iau din ea. Cartea Mea cea de azi este deschisă de Mine pe masa ta, pe vatra ta. Mă scriu mereu în ea în sărbători și mereu ți-o trimit, și mereu anunț pe cei mari când le trimit carte și povață. Și iată ce mai spun: o, fericiți sunt cei ce cred, iar cei ce vor să vadă, să creadă și vor vedea, căci fericirea omului este în cuvântul Meu.

Iar acum Îmi pun numele peste graiul gurii Mele:

Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Grăiesc acum cu voi, cei ce-Mi stați înainte pentru glasul gurii Mele ca să-l așezați în carte și să-i dați mersul, o, fiilor. O, fericiți sunteți voi, cei care credeți venirea Mea în cuvânt la voi, căci crezând, aveți mângâiere și aveți nădejde, fiilor, numai să stați voi până la sfârșit lângă mângâierea Mea, lângă cuvântul Meu de iubire pentru cei ce-Mi sunt popor acum, aproape de taina Mea de azi în mijlocul neamului român, acum, când toate, toate s-au stricat de tot, dacă omul s-a stricat așa de mult, că iată, chiar și cei ce M-au avut drag în acest cuvânt o bună bucată de vreme, o, și din aceia sunt cu mintea pierdută. Și ce înseamnă aceasta? Înseamnă că și-au pierdut ascultarea și și-au pierdut credința în cuvântul Meu și s-au apucat să-Mi fie potrivnici prin grăiri de rău și să arunce înapoi cu judecată, cu defăimare, cu îndreptățire de sine și să-și dea lumii mintea și să semene cu ea la minte, cu lumea, și acesta este tabloul celor ce nu le-a mai fost dragă viața cea plăcută lui Dumnezeu, o, și cât de rău le va părea când vor sta ei înaintea Mea pentru răspuns, că mulți din ei trec din trup cu aceste păcate și stau sub ele înaintea lui Dumnezeu și mare le este rușinea și durerea, a celor ce și-au pierdut mintea și și-au dat-o pe nimic, și pier aceștia din lipsă de înțelepciune, precum este scris, și pier cu toții cei neînțelepți pentru calea vieții. O, mai fericire ar fi fost pentru ei dacă i-aș fi luat din trup mai înainte să Mi se facă ei neascultători și vrăjmași apoi.

O, ai grijă de duhul tău și de smerenia lui, poporul Meu. Fiți smeriți cu inima, fiilor! Eu așa sunt, și le-am spus tututor să învețe de la Mine, căci cei smeriți sunt cei blânzi, iar Eu așa sunt, și toate vin de la ascultare de cuvântul Meu și toate conduc spre duhul înțelepciunii care vine de sus spre viața omului.

O, fiilor, deschideți acum Scripturile și grăiți cu ele și din ele, căci cuvântul Meu este dulce de tot, este mierea îngerilor, măi fiilor.

Și vă spun acum: Pace vouă! Și-Mi pun numele peste cuvântul Meu, peste grăirea Mea cu voi:

Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

23 ianuarie/5 februarie 2017

Duminica Fiului Risipitor și Sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan

Asemănarea plecării fiului risipitor de la tatăl lui, cu plecarea creștinilor de lângă acest izvor de cuvânt. Creștinul are nevoie de pocăință, nu de dezvinovățire.

Stau de vorbă cu tine, popor al cuvântului Meu. Vin cuvânt la izvor și sunt așteptat cu zi de învă-

țătură, iar cei de veghe Îmi deschid și Îmi pun în carte cuvântul cel pentru învățat, căci ca la școală e de învățat și de vegheat mereu, ca să am Eu, Domnul, un popor al Meu în zilele acestea cu atâta întuneric peste ele, că prea mulți oameni trăiesc viață fără Dumnezeu, fără de lumină peste ei.

Eu sunt Lumina lumii, dar dacă omul care știe că Eu i-am dat acest cuvânt ca să-l știe și să-i învețe rostul și înțelesul, dacă el nu caută să fie ascultător și înțelept față de Dumnezeu-Cuvântul, el nu are minte să înțeleagă cu ea ce este întunericul în care stă, și ce este lumina, pe care n-o caută, iar Eu vin cuvânt pe pământ în acest timp și dau să strig cu glasul Meu spre oameni și să le dau credință ca să Mă poată auzi cum strig și să-Mi deschidă, că vin lumină pentru ei, vin să-i scot din întuneric și să stea în fața luminii și să se învețe cu ea, și fac aceasta din iubire, numai din iubire, căci Eu numai iubire sunt, tot o iubire sunt, și cu ea Mă mângâi de durerea Mea după om, căci sunt Făcătorul omului, dar omul M-a părăsit după ce l-am zidit, și caut prin întuneric să-l aflu și să-l rog să se aplece și să priceapă de ce l-a zidit pe el Dumnezeu.

E zi de duminică, fiilor primitori de Dumnezeu. Vin cu învățătură ca s-o împărțiți voi la cei ce o așteaptă de la voi, după ce Eu o pun pe masă la voi. Se face aducere-aminte a pildei fiului risipitor, și e de învățat tot mai mult, tot mai bine duhul credinței și duhul pocăinței, iar Eu am datoria să-Mi învăț poporul și să crească înțelepciunea lui, să crească de la Dumnezeu, nu de pe pământ să ia el.

O, măi poporul Meu, iată, păcatele omului îl pot ajuta să fie umilit, să grăiască și să se poarte cu umilință, să se vadă neînsemnat din pricina lor și să nu mai păcătuiască apoi, ci să stea în pocăință mereu, în Dumnezeu mereu.

Eram cu cei trei ucenici, eram cu ei mai mereu, căci Eu îi iubeam, iar ei Mă iubeau. Nu-i îmbrățișam, și nu Mă îmbrățișau cum fac pe pământ cei ce cred și-și arată că știu să iubească și că iubesc. O, nu așa este iubirea cea din Dumnezeu în om, ci este ea mai presus de trup, este cuminte, este frumoasă și sfioasă, ca și inimile celor ce iubesc pe Dumnezeu. O, fiul care s-a dus spre risipire, plecând din casa tatălui său, n-a înțeles acesta ce este iubirea și ce face ea prin lucrarea ei, dar după căderea lui în păcat, abia atunci a înțeles iubirea. L-a ajutat durerea cu care a rămas, după ce lumea l-a disprețuit dacă n-a mai avut cu ce să placă lumii, căci nu mai avea bogății ca să le cheltuiască pentru plăceri.

O, iată înțelepciunea vieții! Cine nu iubește pe Tatăl Dumnezeu nu se poate păstra în iubire și cade în slăbiciuni ca și Adam, care a căzut și cu duhul și cu trupul și L-a pierdut Adam pe Dumnezeu. O, iată, trupul omului este făcut de Dumnezeu, dar omul îl ia și îl trece pe numele lui să se poată da plăcerilor, așa cum a făcut fiul risipitor, care și-a luat în mâna sa drepturile peste viața sa și s-a dat desfrânatelor apoi și a greșit mult și a căzut mult, căci vai celui ce-și folosește trupul pentru păcat, pentru iubirea cea păcătoasă, așa cum a căzut prin ea fiul cel pierdut!

Dar iată ce vă învăț Eu acum pe voi! O, luați, fiilor, aminte și înțelegeți pilda. Dacă acest fiu ar fi lovit în tatăl său pentru sminteala sa, prin care a căzut de lângă tatăl, dacă ar fi aruncat cu vină înapoi în casa din care a ieșit, ar mai fi fost el iertat pentru păcatele lui cele din slăbiciune săvârșite? O, n-ar mai fi fost să-l ajute Domnul să se întoarcă, dar el s-a învinuit pe sine și s-a umilit pentru rătăcirea lui și a căutat spre mila tatălui său ca să-i ceară hrană și adăpost ca pentru un argat, după ce a rămas flămând și gol.

Vă spun cuvinte mari, fiilor. O, e greu să fii cu Dumnezeu și să-L părăsești apoi pentru altceva sau pentru altcineva și să lovești în Domnul pentru aceasta, așa cum a făcut Adam. Dacă Petru ar fi lovit în Mine când a fost urmărit și întrebat, cum că și el ar fi fost dintre cei ce au umblat cu Mine, o, dacă el ar fi spus împotriva Mea cum că Eu l-am tras pe el la rătăcirea cu care eram învinuit de iudei și că i-am stricat drumul vieții, o, ar mai fi fost să se întoarcă el la Mine și să-i dau înapoi rangul și lucrul său când am căutat spre el ca să-l ridic din durerea în care plângea după Mine? El a spus: *«Nu-L cunosc pe Omul Acesta!»*, și a plâns în taină apoi pentru frica lui de oameni, dar așa le-am spus Eu lor, să-și cumpere sabie și să se ocrotească de iudei, ca să nu-i ia și pe ei cei ce Mă căutau pe Mine, iar Petru a făcut ce i-am spus Eu să facă în vreme de strâmtorare. O, ar fi fost mai bine să spună că Mă cunoaște, că a fost ucenicul Meu? L-aș mai fi găsit Eu apoi ca să-i spun să pască oile Mele și să Mă iubească așa cum Mă iubea?

O, iată, fiilor, mai bine ar fi făcut cei ce s-au tras de lângă Mine și de lângă voi dacă ar fi spus ei apoi că nu știu de Mine și de voi și de acest loc, mai bine decât să arunce înapoi cu dispreț, cu învinuire, cu necredință, fiilor, căci necredința este cursa care nu-l lasă pe cel căzut să afle iertarea cea pentru vecii și ridicarea, și este ea cel mai mare și cel mai dureros păcat asupra Duhului Sfânt Mângâietorul și plin de durerea de la cei necredincioși.

O, dacă împarți vorbire de rău despre fratele tău, tot vânzător te numești, căci ce altfel de nume ar fi să ai dacă faci așa, mai ales că tu nici nu știi ce poate ieși din această meteahnă a ta, și e mai bine să-ți chivernisești cuvântul și să fii cuminte și să măsori bine, ca nu cumva să faci altora rău, sau chiar ție în viitor sau în viața cea de veci, și iată, cei ce părăsesc calea aceasta dumnezeiască sunt socotiți defăimători de Dumnezeu și de fiii lui Dumnezeu, dar fiul cel din pilda de azi n-a defăimat, ci s-a învinuit pe sine, după ce a rămas sărac și gol.

O, fiilor, e greu să n-ai pe nimeni care să te vegheze. Din culcare până în sculare, și din sculare până în culcare ar fi să fie omul sub paza lui Dumnezeu, sub știrea și privirea Domnului, iar cei ce știu bine cum vine aceasta, aceia fug de primejdie și se ridică să-și dea sub pază viața și pașii și dau de la ei viața de sine și plină de curse din pricina lipsei de lumină și de veghe, căci am spus: *«Umblați în lumină!»*, și asta înseamnă, viața cu veghe înseamnă viața și umblarea în lumină, dar n-au înțeles aceasta nici măcar toți cei ce cred și vin spre Dumnezeu cu pașii lor, căci cei ce se ascund nu pot fi fii ai lui Dumnezeu, de vreme ce ei nu iubesc lumina și n-au minte pentru aceasta.

O, în acest popor și pe această cale cu Mine se intră și se stă prin credință, nu prin altfel de simțăminte, nu că îi place cuiva. La ușor și la greu se merge prin credință, nu că ne convine sau nu, dar cei ce n-au înțeles așa, aceștia au îngreuiat mersul și duhul celor credincioși și statornici la greu și la bine, iar greșalele celor ce greșesc aici față de mersul Meu cu cei credincioși Mă fac pe Mine de rușine mai întâi, și apoi pe ei, pe cei ce greșesc, dar ei nu pricep pe ce frunte pun vina lor de câte ori greșesc, iar Eu am purtat vina lor înaintea îngerilor și a sfinților Mei, și la unii am iertat, iar la alții n-am iertat, fiindcă pocăința nu poate oricine s-o iubească și s-o lucreze, și poate mai degrabă neîndreptarea lor s-o aleagă, și iată, la unii se așterne iertarea, iar la alții nu.

O, fiilor, când văd pe câte unul că dă să-și arate pe față

sau prin cuvinte dreptatea și nepăcătoșenia sa în fața celor-lalți, o, acela să-Mi spună sau să-Mi arate Mie aceasta, nu celor din jur ca un fățarnic, și iată, nu sfințenia lui îl face pe om să caute sau să strige la Mine după iertare, ci păcătoșenia îl apasă și îl îndeamnă dinăuntrul său să Mă înduplece spre iertare, spre miluință și spre viața lui apoi.

O, am spus să nu iasă din vină creștinul acestui popor al venirii Mele la el, și am spus să stea sub vină înaintea Mea și a semenilor lui, căci Eu, Domnul, am intrat sub vină când Mi s-a pus vină pe frunte, și am răbdat cu iubirea Tatălui în Mine, și pentru om am răbdat. Omul greșit însă nu ține seama de măreția Mea și a umilinței Mele și de puterea Mea, și de aceea el vorbește oricum și face ce voiește cu pașii vieții lui.

O, trebuie pocăință, nu dezvinovățire. Pocăința îl păzește de moarte pe om și îl scoate din cătușele ei, iar pilda rugăciunii celor trei tineri în cuptorul cu foc și cu smoală, aceasta este învățătura pentru cei ce au nevoie de iertare de la Dumnezeu, căci acești tineri binecuvântau pe Domnul în mijlocul cuptorului cu foc și-I spuneau că este drept față de cele venite peste ei și peste cetatea Ierusalimului, și spuneau: *«Am greșit depărtându-ne de Tine, am păcătuit, Doamne, n-am ascultat precum ne-ai poruncit, iar acum Tu ne-ai dat celor fără de lege și vrăjmași urâți și lepădați de Dumnezeu, și nu putem deschide gurile de rușinea și de ocara de peste noi, dar nu ne lepăda pe totdeauna, ci pentru numele Tău nu strica moștenirea Ta și fie-Ți milă, nu pentru noi, ci pentru Avraam și Isaac și Iacov, părinții noștri, cărora le-ai făgăduit că le vei înmulți sămânța ca stelele de pe cer și ca nisipul de pe malul mării, că iată, nu mai avem nici întâi stătător, nici prooroc, nici căpetenie, nici ardere de tot, nici jertfe, nici tămâie și loc de adus jertfă ca să căpătăm mila Ta, dar stăm cu inima zdrobită și cu sufletul smerit, și să ne primești, Doamne, și să ne izbăvești cu puterea minunilor Tale, pentru slava numelui Tău, ca să se rușineze cei ce ne fac rău și să se sfărâme puterea lor și să Te cunoască pe Tine, Unul Dumnezeu slăvit în toată lumea, Doamne!»*. O, și s-a săvârșit minunea, că focul s-a ridicat de patruzeci și nouă de coți, vărsându-se peste caldeii din jurul cuptorului la venirea îngerului Domnului, care a suflat suflare de vânt și de răcoare și a ocrotit trupurile lor de vătămarea cea de la foc, și au ridicat ei glas și cântare în cuptor, binecuvântând pe Domnul Salvatorul și numele Lui cel sfânt.

O, trebuie pocăință, nu dezvinovățire, căci împăratul David zicea: *«Mărturisi-voi Domnului fărădelegea mea, iar Tu, Doamne, ai iertat păcatul meu, căci eu mi-am cunoscut păcatul și nu l-am ascuns împotriva mea».* Israel însă n-a făcut tot așa pentru păcătoșenia lui, iar Eu îl strigam mereu prin gura profeților, căci îl iubeam cu iubire mare și îl călăuzeam ca pe un copil iubit, dar el cu cât îl strigam, cu cât îi grăiam, cu atât el se depărta de Mine, și apoi am venit la el și M-am arătat lui, și când am venit M-a învinuit Israel ca pe un om, și a trebuit să am grijă să nu se smintească întru Mine, și ziceam când Mă căutau cei din familia Mea, ziceam: *«Mama Mea și frații Mei sunt cei ce fac voia lui Dumnezeu»*, sau când grăiam cu o femeie la fântână, ca să Mă descopăr ei Dumnezeu venit din cer pe pământ ca să fac din ea vestitoare de Dumnezeu, Eu iarăși aveam grijă să nu smintesc pe frații Mei și ziceam: *«Fericiți cei ce nu se smintesc întru Mine!».*

O, n-a ascultat poporul Meu, iar Eu îi spuneam: *«Ascultă-Mă!».* O, nu M-a ascultat Israel, n-a căutat spre Mine, iar Eu i-am lăsat să umble după dorințele inimii lor, și au mers ei după cugetele lor, așa cum s-a întâmplat și cu cei din poporul Meu din vremea aceasta, și dintre ei n-au ascultat când îi strigam să asculte, și și-au ales aceștia dorințele lor și au plecat cu ele în inimă și au mers ei după cugetele lor. O, și câte le-am iertat mereu, mereu, dar s-au pus toate înapoi, după ce au disprețuit ce au avut de la Mine și cu Mine, și cu toată mila Mea de ei, ei M-au lăsat și au plecat de la Mine, și au calea lor cei atât de miluiți de Mine atâta vreme, o, și câte aveam să le mai iert, o, câte!

O, fiilor care-Mi stați înainte și-Mi puneți în carte cuvântul, am ascultat venind spre voi o întrebare, la care se așteaptă un răspuns. O, nu vi se cuvine vouă să dați acest răspuns celor ce caută spre voi cu întrebare. Și chiar dacă v-aș da Eu ce să răspundeți, voi nu sunteți primiți ca de la Mine și sunteți loviți cu vorbe întoarse înapoi pentru îndreptățirea lor, a celor ce vă întreabă, și pentru învinuirea voastră pentru starea lor cea de acum, și iată, răspund Eu dacă e de dat răspuns.

A venit întrebare dinspre cei de la Maluri dacă poate să vă viziteze cea care a plecat pe întuneric din mijlocul poporului Meu și s-a dus în voile ei, s-a dus de la Mine și de la voi, căci a pierdut rușinea, a pierdut-o de tot, de tot. O, nu-i nimic, dar Eu, Domnul, nu Mi-am vindecat rușinea pe care ea Mi-a făcut-o, Mie și poporului cuvântului Meu, Mie și lucrării Mele lungă de peste șaizeci de ani, și chiar a celui pe care Eu, Domnul, l-am avut de sprijin, iar lumea din sat știa aceasta, iar acum lumea vede altceva peste viața lui, peste pecetea pe care o pusesem Eu pe creștetul acestui fiu, și se întreabă lumea ce va să însemne aceasta peste fruntea și peste viața lui? O, n-am avut parte să-l am de sprijin până la capăt, n-am avut, dar l-aș fi vrut măcar în cinste să-l aibă cei care îl cunosc, în cinste și după ce el s-a depărtat de Mine și de poporul Meu mergând spre îngrijirea părinților bolnavi, și pe care Eu, Domnul, i-am pregătit, i-am spălat, i-am curățit, i-am făcut frumoși și i-am luat lângă Mine martori mari în dreptul lucrării cuvântului Meu, răsărit din satul Maluri, satul trâmbiței Mele Verginica, și pe care ei au iubit-o, au cercetat-o și au sprijinit-o, și toată lucrarea Mea a fost sprijinită de ei până în clipa când i-am luat la cer, de unde și acum stăruiesc la Mine pentru ajutor al mersului Meu cel greu cu poporul rămas pe pământ, poporul rodului lui Verginica Mea, trâmbița Mea cea de la sfârșit de timp.

O, n-a fost să-Mi rămână de sprijin acest fiu al lor, iar Eu, Domnul, n-am avut a Mă împotrivi, căci sunt Cel ce înțelege pe fiecare cum își alege. Acum, însă, nu voiesc să-Mi fie învinuiți cei de la care se așteaptă un răspuns. O, e nepotrivire cu cele ce Eu cer poporului Meu, și nu voiesc să mai cadă și alții și să-Mi fie judecați cei ce-Mi slujesc aici venirii Mele și statorniciei poporului Meu pe calea lui cu Mine. Nu voiesc să fie ei crezuți giranți ai acestei întâmplări, pe ascuns lucrată față de cei ce-Mi veghează poporul, și de la care s-ar aștepta acum un răspuns la o întrebare.

Eu, Domnul, am plâns destul și plâng mereu pentru ranele pe care le port de la cei ce Mă părăsesc, iar pe unii nu-i mai pot ajuta, după ce ei își fac un nume bănuitor față de viața creștină plăcută Mie și cerută acestui popor, cerută aparte.

O, aș vrea să vă fie milă de Mine, de mersul Meu cel greu și anevoios, voi, cei care dați să cereți de la Mine vreun răspuns pentru această întâlnire cerută cu cei de aici a celei ce a plecat, și cărora le este greu să stea nestingheriți față în față cu oricine vrea să facă orice cu viața lor, după ce au avut și ei pașii lângă ai celor ce merg cu Mine pe cale.

O, fiilor, această ființă, care a pus rană peste rană pe Mine și pe voi, să stea deoparte. Dacă ei nu-i este rușine, Îmi

este Mie rușine înaintea Tatălui și a sfinților și a îngerilor și înaintea poporului Meu și înaintea celor din sat de aici, care-Mi știu poporul și mersul lui cu Mine. Când cei ce aleg calea cu Mine nu rămân cu Mine pe cale, Mie Îmi este rușine, și ar fi să le fie și lor, dacă vor, chiar dacă ei ar da să fie crezuți mai sfinți decât Dumnezeu.

O, iată, azi sărbătoare cu durere, că am avut trei fii așezați cu veghe peste ei și n-au stat toți sub veghe și sub îndrumare și sub îndreptare peste ei în vremi cu greșeli, o, și nu-i mai am alături toți înaintea Mea. Îmi este de ajuns durerea aceasta.

E sărbătoare de pomenire pentru sfinții trei ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan, cei cu care am lucrat și lucrez în mijlocul poporului cuvântului Meu binecuvântări și puteri și pază din cer.

O, am grăit acum cu tine, poporul Meu, cu tine mai întâi, dar după ce te hrănesc cu învățătura de azi aduc înaintea ta pe sfinții Mei cu tine la masă, că le este dor și drag.

Binecuvintez, fiilor, statul vostru cu Mine la masă de cuvânt în ziua aceasta de pomenire a pildei tatălui care avea doi fii, și dintre care cel mai tinerel a cerut de la tatăl partea ce i se cuvine din avere, iar tatăl său a împlinit așa, după voia celui ce și-a ales așa, iar după ce fiul acesta și-a strâns totul, a plecat departe spre o viață de desfrâu, până ce și-a cheltuit totul și a rămas lipsit de tot, și s-a dus apoi la un locuitor al ținutului, care l-a făcut păzitor de porci, fără să aibă grijă să-i dea hăinuțe și mâncare. Flămând și gol cum se afla, s-a gândit spre tatăl său și și-a zis: *«Mă voi scula și mă voi duce și-i voi zice: tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; nu mai am vrednicia de fiu, dar primește-mă argat»*, și s-a sculat apoi și a plecat spre tatăl său, care încă de când era departe l-a văzut și s-a aplecat spre milă, alergând spre el și căzându-i pe grumaz cu sărutare, și apoi i-a dat un inel și sandale și o haină bună și s-au așezat la masă cu vițel gras pentru găsirea fiului său pierdut, a celui ce n-a lovit înapoi în vremea pribegiei lui și n-a disprețuit pe tatăl și pe frate cu nimic, în afară de durerea făcută pentru plecarea lui din cuibul părintesc o bună bucată de vreme.

O, fiilor, stăm la masă de învățătură și mergem apoi înainte încă și stăm cu sfinții la masă și însemnăm în carte ziua lor cu Mine aici, și cu voi. Amin.

*

Cartea Mea Îmi este așternut pe pământ, și din ea Îmi împart grăirea în lung și în lat și stă ea pe masa Mea în cer și pe pământ, și iată, Eu, Domnul, n-am sfârșit grăirea Mea acum două mii de ani când Mi-am încheiat lucrarea cea de atunci. O, nu numai Evanghelia Mea de atunci Mă dovedește pe Mine oamenilor. Nu numai atâtea file câte au fost scrise atunci înseamnă Cuvântul lui Dumnezeu. Cartea Mea este fără de sfârșit ca și Dumnezeu, căci n-am sfârșit atunci când M-am suit la Tatăl, ci am spus că Duhul Sfânt îi va învăța pe ai Mei și nu-i va lăsa pe ei orfani de povață și de viață, ci va lua El de la Mine și le va da lor toate câte Tatăl Îmi va da să le dau, iar acum, în vremea din urmă, e tot mai multă lucrarea Mea și slava Mea, căci slava Mea este cuvântul.

O, e ziua voastră de serbare, iubiții Mei de lângă Mine între cei din cer sfinți lucrători de aproape ai venirii Mele cuvânt pe pământ în acest timp. O, aveți rang și lucru de arhierei lângă Mine în cer, și-Mi stați la rădăcina lucrării Mele de venire cuvânt pe pământ încă de când am pețit-o pe trâmbița Mea de la Maluri, pe Verginica Mea, în care intram și cuvântam prin glasul ei cuvântul Meu peste pământ atâta vreme, un sfert de veac, o, ucenici iubiți. Sunteți sprijinul Meu și al slujirii arhierești din partea Mea din cer la altar sus și jos, așa cum am așezat Eu pe pământ cu voi și cu sfinții Mei și cu Verginica Mea lucrarea jertfei celei fără de sânge, aici, la izvorul Meu de cuvânt, pe altarul căruia ard toate vreascurile și-Mi curăț de ele lumea cea de pe pământ, cea care a fost și cea care este pe pământ, și fac pământul nou pic cu pic, o, și avem de întărit și de păzit și de înmulțit acest fel de slujire din cer așezată, că pe pământ nu mai am servi cu care să Mă sprijin. O, nu mai sunt recunoscut și primit cu glasul Meu cel de azi, chiar dacă Mă duc cu cuvântul spre cei care-și zic slujitori de altare pentru cei de pe pământ spre Dumnezeu, și pe care nu-i ajută spre Dumnezeu, că n-au lucrare cu milă pentru turmă, și se îmbolnăvește lumea, mereu, mereu se îmbolnăvește din pricina lor, și dau să le spun aceasta, iar ei o fac pe surzii și pe muții când e vorba de grăirea Mea de peste ei, și au ei altă lucrare decât cea pe care lumea cea săracă de Dumnezeu știe că o au ei de lucrat pentru cer. O, nu! Ei nu tânjesc spre credință și spre cer pentru ei și pentru lume, ci doar au învățat pe de rost ceea ce fac ei în fața lumii, iar lumea piere și iar piere din lipsă de cunoștință și de înțelepciune, piere lumea mereu, și se înfățișează ea înaintea Mea neîmpăcată cu Dumnezeu și-Mi plânge Duhul de mila ei, și nimeni nu mai plânge cu Mine pentru ea, o, nimeni, sfinți iubiți ai Mei, nimeni, în afară de voi, cei ce ați luat cu asalt cerul și locul odihnei sfinților, locul de slujire în cer pentru cei de pe pământ, o, nimeni nu mai plânge, dar plângeți voi și cu Mine pentru cei fără de căpătâi pe pământ și în cer, că vine omul nepregătit, neprimenit vine înaintea Mea când pleacă de pe pământ, iar în cer e ca în cer, și nu e și pe pământ ca în cer, chiar dacă Eu, Domnul, am învățat prin sfinți pe om ce să ceară și ce să se facă pe pământ.

O, e plânsul Meu cel din cer acest cuvânt, cu care-Mi fac carte pe pământ, o, sfinți iubitori lângă Mine în cer. Suntem la masă de cuvânt în mijlocul poporului cuvântului Meu în ziua voastră de sobor între sfinți, așa cum ați fost așezați buchet de arhierei de către sfinții bisericii Mele, cea de la început biserică a Mea. O, plâng cu voi, plângem pentru cei ce nu mai ascultă de sfinți pe pământ, și e de plâns, e mult de plâns și de lucru cu plâns în vremea aceasta și peste lumea aceasta atât de lipsită de Dumnezeu, atâta de străină, atâta de săracă ea de cele de sus, o, iubiți ucenici ai Mei.

— Da, Doamne, se calcă din plin pe pământ peste legile sfinte, iar peștele se strică la cap, și de la cap se strică și miroase urât totul apoi. Merge lumea la biserică așa cum știe ea, și e lipsită de cunoștința cea de sus pentru cele de sus pe pământ. O, nu Te iubește lumea, n-are cine s-o trezească spre iubire, Doamne milos! Zadarnic stau în fața altarelor cei ce stau, după cum și-au ales ei. N-au aceștia putere din puterea Ta, o, n-au. O, ce am făcut noi pe pământ, Doamne, și ce fac ei? Iată, ei fac altceva și atrag mânia Ta peste cei care ca și ei nu ascultă de Dumnezeu și de legile Lui, legile vieții, Doamne, și le spunem lor noi așa:

Voi, cei care v-ați ales să vă faceți slujitori de altare, o, de ce nu învățați mai întâi ce va fi să fiți și ce veți avea de purtat și de lucrat? Cum de v-ați dus să luați acest nume și această sarcină, pe care n-o atingeți nici cu buricul degetelor, precum este scris despre voi în Scripturi, despre cei mincinoși

slujitori ca și voi? O, vă mai dați și mari, vă mai credeți și meritoși. Deschideți ochii, deschideți-i, ca să vedeți ce am făcut noi în dreptul Domnului și ce faceți voi în dreptul altarelor! O, ce răspuns veți da pentru voi, pentru slăbiciunea voastră cea atât de iubitoare de bani și de slavă necuvenită vouă, căci din creștet și până în tălpi aveți răni? De la arhiereu, și până la cel mai de jos între voi slujitor după rang, numai răni nevindecate văd cei din cer de lângă Domnul slujitori. Este scris în Scripturi despre această minciună cu față de sfânt, de slujitor de altar. Iată, călcați legile sfinte și dați să le știrbiți de tot și peste tot. O, ajunge! Ajunge! Ajunge! Încetați odată, că iată, mergeți până acolo că pedepsiți și alungați dintre voi pe cei ce trag clopoțelul de veghe în vreme de primejdie ca să vă trezească la temere de Dumnezeu și la veghe!

O, voi călcați legile sfinte lăsate de părinți și pedepsiți pentru aceasta pe cei ce strigă la voi să nu faceți neascultare și nelegiuire și să ascultați de sfinți, de cei care au dat de la Dumnezeu legi, nu ca să le călcați și să le desființați, sau să le schimbați voi de la voi citire, și iată, iată țara, iată poporul, că fac la fel ca voi cei ce se urcă pe scaune de cârmuire, și iată-i, schimbă legi peste legi ori de câte ori se așează ei pe rând la cârmuire, ca să-și acopere cu ele fărădelegile lor vechi și noi.

Priviți acum, priviți voi peste țară, priviți poporul care strigă și priviți cum din pricina voastră vine primejdie și vin pedepse peste fiii neascultării, care nu mai știu de Dumnezeu și de dreptatea cea de sus. O, până când veți naște dureri? Până când veți naște vânt și furtună?

Doamne, Doamne, o, să nu fie rușinați din pricina lor cei ce Te așteaptă pe Tine, nici înfruntați pentru ei cei ce Te caută, și care pentru Tine suferă ocară, Stăpâne, Doamne! Iar noi spre mila Ta nădăjduim, și vom lucra cu Tine în cer și pe pământ ca să aducem lumina Ta, lumină, Doamne, căci Lumina lumii Tu ești, nu ei, și Tu vei răsări, iar ei vor apune, că n-au voit să lumineze lumea cu lumina Ta, așa cum am lucrat noi pe pământ înaintea Ta și înaintea lumii plină de dureri pentru depărtarea de Tine a oamenilor de pe pământ.

O, adu voia Ta, fă-Te cunoscut între neamuri, Doamne, că ai pe România de țară în vremea aceasta și ai în ea cetate de scaun, și râu de cuvânt Te faci în ea, și din ea peste pământ și peste căpeteniile neamurilor toate, iar noi așteptăm făgăduința Ta, cer nou și pământ nou, și totul va fi și se va împlini așa cum este scris, așa, Doamne. Amin.

— Iubire mare a fost și este în voi, și duh iubitor de oameni a fost și este duhul din voi, o, sfinți iubitori ai Mei peste pământ, din cer și de pe pământ slujitori ai Mei. O, fiți-Mi de sus sprijinul Meu pe pământ, că nu mai am pe pământ cu cine să Mă sprijin, și trebuie să-Mi sprijin poporul care Ne primește și trebuie să putem pentru el, iar el să poată pentru Noi și pentru planul Tatălui cu lumea. Pe scaunele de cârmuire ale celor de la altare e nedreptate, e depărtare de Dumnezeu și de legi sfinte. Pe scaunele de cârmuire peste țară e tot așa în neamul român, e jaf și minciună, hoție și lăcomie de avere, și e nedreptate din partea cârmuitorilor peste cei de sub ei. Toți vor putere să aibă, și s-au îmbolnăvit de dor de putere și de bani, toți, toți.

O, până când? Așa Mă întrebați voi, sfinți iubiți: *Până când, Doamne?*

O, iată-Mă cuvânt peste pământ, și fiecare își va lua plata după fapte, și tot mai deslușit se va vedea aceasta, și voi mângâia pe cei ce plâng cu Mine în cer și pe pământ, căci sunt Domnul, și de acum încolo Eu sunt, așa cum este scris. Amin.

Pace vouă, celor ce-Mi culegeți cuvântul! Și puneți-l în plic, fiilor, și faceți-i cale spre ușile la care bate. În lung și în lat, peste tot să meargă mersul cuvântului Meu și să pătrundă peste tot, căci Eu sunt Cuvântul, Dumnezeu-Cuvântul sunt, și în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, așa merg, și așa Îmi deschid singur acolo unde nu Mi se deschide, căci Eu vin ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa, și de aceea vin. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2017

Praznicul Întâmpinării Domnului

Domnul este salutat de către cei care Îl întâmpină. Pilda salutului. Învățătură despre lucrarea Duhului Sfânt față în față cu poporul cuvântului.

Să fiu întâmpinat când vin! O, fiilor, să fiu salutat așa cum Îmi salut Eu poporul când vin, așa cum vă salut Eu, Domnul, pe voi când Îmi grăiesc cuvântul Meu vouă ca să-l așezați în carte și să Mă împărțiți apoi. O, așa să fiu și Eu întâmpinat de voi, că vin la voi, fiilor, și vă grăiesc mereu. Să fiu, dar, întâmpinat de voi când vin, fiilor.

— Pace Ție, Doamne!

— Și Eu vă salut pe voi: Pace vouă, fiilor! Voi Mie, și Eu vouă, pace, și salutul păcii să Ne dăm!

Sunt pe pământ popoare ale căror locuitori se apleacă de spate când se întâlnesc față în față, și în semn de salut își dau cinste unul altuia și-și dovedesc prețuirea, și e frumoasă purtarea lor și e cuminte, fiilor. O, așa ar fi să se poarte unul în fața celuilalt fiii neamului creștin, cel mai puternic neam de pe pământ, regatul Domnului pe pământ, împărăție fără de hotare, căci împărăția lor nu este din lumea aceasta, precum nici împăratul lor nu este din lume și nu are nimic în ea.

O, câtă povață, câtă educație trebuie peste cei ce se aleg fii ai lui Dumnezeu pe pământ, și al căror mers este spre cer, spre locuința sfinților și a îngerilor Domnului! Cei ce se aleg să meargă spre cer știu mai întâi bine despre cine locuiește în cer și-și cer o viață ca a celor din cer și o cale tot la fel, ca și a celor din cer, care vin pe pământ mereu ca să-i ajute pe cei care strigă să vină să-i sprijinească pe calea lor spre cer, cale plină de primejdie, plină de vrăjmași, căci lumea oamenilor și-a făcut, vreme de șapte mii de ani și-a făcut rost de plăceri fără Dumnezeu în ele, și de dureri pentru plăceri apoi și e nevoie să fie ajutat omul, din cer să fie ajutat, că de acolo vine ajutorul cel adevărat, cel tare.

O, fiilor, e praznic de întâmpinare în această zi, așa se cheamă praznicul Meu din ziua aceasta. Părinții care M-au crescut și M-au vegheat în vremea Mea de copil M-au dus la templu prunc de patruzeci de zile ca să fiu închinat după porunca legii, iar Duhul Sfânt de peste bătrânul Simeon, bărbat cu viață sfântă, M-a binecuvântat și a zis mamei Mele: *«Copilul Acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora din Israel și va fi semn care va stârni împotriviri».*

O, Duhul Sfânt M-a binecuvântat, și S-a folosit de un om sfânt, de gura și de glasul omului sfânt, măi poporul Meu. N-au cerut aceasta părinții care M-au dus la templu, n-a cerut nici bătrânul Simeon, ci Duhul Sfânt, Care l-a mânat pe bătrân să vină la templu și să Mă întâmpine din partea Domnului și să spună cursul vieții Mele pământești, ca atunci când se vor împlini cuvintele Duhului Sfânt, să poată crede oricine

va vedea împlinirea, și chiar cei de atunci și până azi trecuți prin viața cea pământească, după care fiecare s-au dus sau se duc înaintea Domnului cu viața lor și și-o înfățișează ori spre judecată, ori spre mântuire, precum este scris.

O, poporul Meu, o, fiilor, învățați-vă să nu disprețuiți pe Duhul Sfânt. Nu știți cum lucrează El și ce grăiește sau când. De aceea fiți treji pentru lucrarea Duhului Sfânt, Care suflă unde voiește și când voiește El, și vă îndemn aceasta pentru că nu v-ați deprins cu această grijă, pentru care trebuie credință și trebuie primire și veghe pentru primire, o, fiilor, și trebuie să fiți cerești pe pământ, și cerul să vă fie de patrie pe pământ, că altfel cum ați putea primi voi din cer?

O, aveți nevoie de multă, multă iertare, de multă îndreptare, dacă până acum nu ați avut deplină grijă să nu întoarceți spatele pentru Duhul Sfânt.

O, fiți născuți din Duhul, fiilor, căci Eu, Domnul, am deslușit bine cum sunt cei născuți din Duhul, și am grăit aceasta prin Scripturi. O, iată câtă credință trebuie și câtă grijă pentru cum vă lucrează credința, căci credința îl lucrează pe om ca să fie el apoi născut din Duhul. Când Duhul este cu voi, El vă învață în toată clipa, El vă călăuzește dacă nu-I spuneți nu, iar dacă Îi spuneți nu, El Se sfiește, Se strânge ca un sul și Se trage din fața voastră cu grăirea Sa.

Vă spun, fiilor, că Duhul nu S-a învățat cu voi încă, fiindcă nu v-ați învățat voi cu El și cu grăirea Sa spre voi. Așadar, de aceea vă spun aceasta, căci fericiți și liniștiți sunt cei mânați și purtați de Duhul Sfânt, Care vă vrea pe voi cei fericiți să fiți, fiilor, dar ați văzut cum a lucrat El și cum a grăit prin glasul bătrânului Simeon, și cum a vestit lucrarea Mea și semnele ei de peste oamenii din Israel, și cum a primit mama Mea Fecioara glasul și cuvântul Duhului Sfânt.

Liniște și putere de împlinire aduce Duhul Sfânt prin lucrarea Lui. Lucrări mai presus de măsura omenească poate El să facă și să arate, chiar și la cei ce nu se așteaptă și nu cunosc despre cele din cer.

Mă bucur cu Duhul Sfânt și cu sfinții că am avut prilejul în ziua aceasta de praznic de întâmpinare să vă pot spune cum stă, cum grăiește și cum lucrează Duhul Sfânt spre voi și cu voi, și cum stați voi față de El și cum Îl primiți când vine spre voi. El este Dumnezeu, Unul din Treimea Dumnezeiască și nedespărțit în lucrare și în unime, iar voi să căutați să învățați întreaga lucrare și putere a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt odată în lucrare, nu pe rând, nu în parte lucrare, o, nu, fiilor, nu, ci Trei în Unul, așa este și așa lucrează Dumnezeu, iar Duhul Domnului suflă și naște oameni, îi naște de sus, îi lucrează, îi formează, îi povățuiește mereu, și este scris că va naște din nou lumea toată. Iar voi luptați, fiilor, o, luptați să faceți parte din lumea cea născută din nou și să rămâneți, pentru veci să rămâneți în ea și pentru ea, că mare și dulce este învățătura Mea peste voi, și n-am grăit cu nimeni până acum așa dulce ca și cu voi, căci voi sunteți poporul cel mezin, și tot așa să vă și purtați, ca mezinul, fiilor, că ați văzut pe Adam, că dacă n-a fost prunc, el n-a avut, n-a simțit să aibă nevoie de supunere, de sfială, de ajutor, de veghe peste el, că a fost deodată mare, bărbat împlinit, iar cei mari, iată, nu ascultă, nu stau sub veghe, sub creștere, sub părinți, fiilor. Eu, însă, am venit Prunc când am venit, și M-am supus îngrijirii și ascultării și purtării de grijă și iubirii părintești, și așa am început învățătura Mea peste om. O, tot așa să faceți și voi. Ce ați văzut la Mine așa să faceți și voi, și veți fi călăuziți de Duhul, fiilor.

M-am scris cu voi în carte în ziua Mea de praznic de întâmpinare. Ne-am întâmpinat unii pe alții cu cuvânt de Duh Sfânt și ne-am dat salutul păcii, și am pus pe masă povețe sfinte, fiilor, iar voi dați-le poporului care are parte de hrana cuvântului Meu, numai să se hrănească și să crească el din această mană, că altfel mănâncă zadarnic din ea, și i se va mai și cere răspuns pentru ea, căci ea este darul Domnului, o, fiilor.

Iar acum, dacă sfârșim cuvântul zilei de praznic, Eu vă zic: Pace vouă, fiilor! Și acum...!

— Pace Ție, Doamne!

— O, măi poporul Meu, să învățați purtarea cea frumoasă, cea plină de simțire de sus și de învățătură pentru ea, fiilor, și apoi lucrată ea între voi și Mine, între frate și frate, și, iarăși, între voi, și cei care vă văd pe voi cu Dumnezeu în voi, spre slava Mea cu voi, o, fiilor.

O, pace vouă! Pace vouă! Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2017

Duminica Înfricoșatei Judecăți

Fiecare om să-și facă socoteala pentru clipa hotărâtoare a sortării oilor de capre și a locului unde va merge în veșnicie. România se va numi „Acolo este Domnul”, „Acasă”. Fiii români să vină acasă, unde este scaunul de domnie al slavei Domnului. Cartea cuvântul lui Dumnezeu va străluci prin slava Domnului din ea.

Am așternut pentru venirea Mea cuvânt în mijlocul neamului român. Am casă și masă pe vatra acestui neam și am popor primitor și are el credință pentru lucrul Meu cel de astăzi peste pământ, toate la cuvântul Meu ivite, toate prin puterea Mea și prin harul cel mult al facerii lui Dumnezeu, căci facerea Mea este această taină lucrătoare în mijlocul acestui neam, în care Eu, Domnul Iisus Hristos, Mi-am așternut venirea și statul pe scaunul de domnie al slavei Mele, precum este scris cuvântul gurii Mele acum două mii de ani, ca să stea sub slava cuvântului Meu toate neamurile și să se adune ca să despart pe unii de alții precum desparte păstorul oile de capre și să pun la dreapta oile, iar caprele la stânga Mea și să le spun lor soarta cea de veci, după cum a fost lucrarea fiecăruia în viața cea de pe pământ, și așa se va împlini, pentru că așa a spus Dumnezeu.

Așez în cartea Mea cea de azi cuvânt de veghe pentru cei ce iau din ea povața Mea, grăirea Mea peste pământ. O, e de vegheat pentru ziua sortării, căci în ziua aceea voi spune celor din dreapta și celor din stânga locul lor de moștenire, și e bine să-și facă fiecare om socoteala pentru această clipă, căci cei din dreapta vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, Care va spune lor: *«Veniți, căci sunteți binecuvântații Tatălui Meu ca să moșteniți împărăția pregătită vouă de la întemeierea lumii, căci voi ați fost cei ce M-ați iubit și M-ați miluit când M-ați văzut flămând și însetat, străin și gol, bolnav și strâmtorat de vrăjmași, că adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceasta unuia dintre cei foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut».* O, și apoi voi zice celor ce nu au făcut toate acestea ori de câte ori au văzut în necaz pe unii dintre cei foarte neînsemnați frați ai Mei, și le voi spune lor: *«Duceți-vă de la Mine că sunteți pentru focul cel veșnic, pregătit diavolului și îngerilor lui!»*, și după ce voi sfârși sortarea aceasta va merge fiecare la locul pregătit după fapte, precum

este scris.

O, iată, e de vegheat pentru clipa aceea și e de luat în seamă cuvântul Meu cel de atunci, că n-am plecat cu el în cer, ci a rămas pe pământ acest cuvânt și are în el puterea sa și adevărul său.

Și acum este să punem în carte înțelesul cel bun al acestui cuvânt, fiindcă fiecare înțelege în felul său și nu ia aminte bine la Dumnezeu și la învățătura Sa.

O, popor al cuvântului Meu, o, fiilor de la izvor, să despicăm bine înțelesurile toate, fiilor, ca să fie apoi de folos la mulți, căci omul cel îngâmfat cu fapta și cu credința nu are de unde să audă cum este de înțeles cuvântul lui Dumnezeu. Eram cu ucenicii Mei mai înainte cu două zile de prinderea Mea cea cu vicleșug lucrată de preoții cei mai de seamă și de cărturarii și bătrânii norodului, care se sfătuiau despre clipa când voi fi prins. Eram cu învățătura Mea peste ai Mei și le spuneam una după alta pilde despre împărăția cerurilor, și apoi deslușirea zilei venirii Mele cu judecata cea pentru fapte. Ne-am dus apoi în Betania, vestindu-le lor că voi fi prins și răstignit și înmormântat, și a venit apoi femeia aceea cu vasul de mir, și a fost așa pentru pregătirea Mea de jertfire, căci ea a turnat peste Mine acest mir. Iar dacă a venit ziua cinei le-am spus lor că a venit clipa vânzării Mele. Am terminat masa cinei și am anunțat despre cel ce Mă va vinde, și am ieșit cu ei în grădina Ghetsimani și l-am așteptat pe Iuda și a venit el cu cei ce M-au prins, și M-am despărțit atunci de ucenici, de cei foarte neînsemnați frați ai Mei în ochii celor cu vază în Ierusalim, de vreme ce și Eu, Domnul și Învățătorul lor, am fost găsit vrednic de pedeapsă cu răstignire pe cruce, și nu s-au găsit atunci decât doi oameni dintre cei cu vază, care M-au miluit în vreme de necaz și Mi-au luat trupul și M-au îngrijit pentru îngropare, iar ceilalți toți și-au făcut rost pentru numire de-a stânga Mea în ziua când va fi înfricoșata judecată.

O, fiilor, am spus, grăind la ucenici, despre ziua când voi despărți ca păstorul oile de capre și voi pune pe cei neprihăniți de-a dreapta Mea, căci ei M-au miluit ori de câte ori au făcut aceasta unuia dintre cei mai neînsemnați frați ai Mei. O, cine ar fi să fie aceștia? Aceștia sunt cei ce suferă cu Mine și pentru Mine așa cum sufereau ucenicii Mei, frații Mei cei neînsemnați în ochii mai-marilor de peste oameni, și sunt cei ce Îmi urmează cu viața lor, nu numai cu fapta lor, căci Eu am spus: *«Mama Mea și frații Mei sunt cei ce ascultă cuvântul Meu și îl împlinesc pe el pe pământ cât stau»*, și aceștia trebuie căutați, trebuie bine cunoscuți, căci ei sunt aurul cerului pe pământ, și au ei parte cu Dumnezeu în viața lor și după aceea, și ori de câte ori sunt miluiți aceștia pentru că sunt ai Mei, o, nu-și vor pierde plata cei care îi miluiesc pe ei.

Am spus la ucenici: *«oricine vă va da vouă un pahar cu apă pentru că sunteți ai Mei, nu-și va pierde plata».* O, mai este cineva între cei ce se cred că știu și că înțeleg de la Dumnezeu, mai este, oare, cel ce înțelege cuvântul Meu cel bine deslușit? O, dacă tu, omule, ai nevoie de o cunoștință a unui om mare, la care tu vrei să ajungi cu ofranda ta pentru ajutorarea pe care vrei s-o primești, poate oricine să se pună gaj pentru tine înaintea celui la care bați la ușă? O, tot așa este și cu înțelesul cel despre cei mai neînsemnați frați ai Mei, care pot deschide multora împărăția cerurilor. Eu sunt Împăratul celor ce Mă iubesc suferind cu Mine și pentru Mine pe cale, așa cum sufereau ucenicii Mei, cei disprețuiți pentru numele Meu, și care vesteau împărăția cerurilor la toți cei care credeau sau nu credeau în ea.

O, vai de oamenii bogați și mari cu bogăția lor, și care fac la vedere fapte bune celor fără de bogății ca să-și atragă laudă pentru fapte! Și vai de cei ce nu știu să dea sprijin fraților Mei cei neînsemnați între oameni, și care știu calea pentru faptele care ajung la Domnul! O, cei nebuni după Hristos, aceia sunt mesagerii cei adevărați, aceia au trecere la Domnul, și au pentru dragostea lor, pentru calea lor sfântă, și nu oricum este săracul în ochii lui Dumnezeu, că o mulțime de săraci sunt cei ce nu le place să lucreze pentru pâinea lor, și care risipesc în plăceri păcătoase strânsura căpătată de la cei ce cred că-și fac rost de fapte bune pentru cer, dând un ban la cei care cer! Dar cuvântul Evangheliei pomenită în duminica aceasta după datina bisericească, o, altfel a fost cuvântul Meu și înțelesul lui, căci Eu l-am grăit pentru cei ce sufereau și plângeau și îndurau prigoană și dispreț pentru că erau ai Mei, și iată, nu este tălmăcitor ca să deslușească oamenilor cuvântul Meu, și trebuie să vină Domnul și să deslușească El cuvântul Său.

Așadar, luați aminte, voi, cei mari și mici, căpetenii și ostași, bogați și săraci, robi sau slobozi, toți cei de pe pământ, toți luați aminte la Domnul, că e de vegheat pentru împlinirea cuvântului lui Dumnezeu, fiindcă nu oricum poate fi el împlinit de voi dacă vreți să fiți scrișii cu cei ce fac fapte de mântuire pentru ajutor la ziua judecății. O, vegheați ca să vă sculați la veghe. Nu vă culcați în așternuturile voastre fără să vă îngrijiți de veghea de a vă ridica din așternut pentru veghe peste viață, și pentru Domnul veghe, că vine Domnul, vine, și ca Păstorul vine și desparte oile de capre, și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Sa, precum este scris cuvântul Său acum două mii de ani. O, ascultați povața cea pentru veghe și arătați-Mi că ascultați, căci strigă Dumnezeu la voi ca să ascultați de El.

O, țara Mea cea de azi, țara venirii Mele cuvânt pe pământ, o, neam român, pune la inimă iubirea Mea cea pentru țara ta și cheamă-ți acasă fiii plecați departe de țară, că veste mare aduc, că această cetate dulce Mie se va chema *„Acolo este Domnul”* și se va chema *„Acasă”*, numai ea se va chema așa.

O, fii români, nu părăsiți țara aceasta. Ea e țara Mea de azi și țara voastră și am în ea casă și masă și scaunul de domnie al slavei Mele, precum este scris să vin și să judec de pe scaunul slavei neamurile toate, căci cartea cuvântului Meu scris pe vatra voastră e scaunul slavei Mele și curge din el *Cuvântul lui Dumnezeu* peste pământ și adapă pământul cu slava Sa.

O, fii români, strângeți-vă acasă, fiilor! Dacă Eu vin la voi în țară și-Mi las cuvântul pe masă, o, voi unde să vă duceți ca să nu fiți vinovați că vă duceți de la Domnul?

O, stați acasă, fiilor! Această țară va fi să strălucească prin slava Mea din ea curând, curând. O, nu vă pierdeți răbdarea, nu vă pierdeți credința. Statorniciți-vă în credință, fii români!

Căutați-Mă, fiilor, și luați în seamă cuvântul Meu de peste voi, că vă ies cu el în cale, fiindcă a venit acest timp, iar Eu, Domnul, veghez peste voi și pentru voi, și vă cer acum: vegheați și voi cu Mine, vegheați cu Domnul pentru țară și peste țară, și vegheați cu sfinții odată, și veți fi scrișii între cei ce Mă miluiesc și-Mi dau, Îmi dau ca să le dau lor împărăția Mea, și de-a dreapta Mea să-i am pe ei. Amin, amin, amin.

6/19 februarie 2017

Duminica Izgonirii lui Adam din Rai

Grăirea Fiului cu Tatăl, cu Adam și Eva, cu fiii lor, și apoi cu omul prin vremuri, până la grăirea de azi. Cei ce voiesc să se sfințească să fugă din preajma ispitei. Adam așteaptă ziua cea mare a înnoirii lumii. Scripturile au fost scrise prin descoperirea tainelor facerii.

Eu sunt Cel ce sunt, și sunt trimisul Tatălui Savaot pe pământ cuvânt. Grăiesc cu omul pe pământ așa cum am grăit cu Adam în rai, cu omul cel zidit de mâna Mea din țărâna pământului și din suflare de viață apoi peste el suflată, căci am suflat peste omul cel plămădit din pământ și a prins el suflare de viață ca a lui Dumnezeu și s-a făcut om cu suflet viu, cu mișcare, cu vedere, cu auz, cu simțire a toate câte îl înconjurau și îl vedeau, și se bucurau tot și toate când îl vedeau, toate câte erau în rai, și care s-au înființat când a fost zidită grădina raiului, căci Dumnezeu a zis să se facă grădină de rai pentru om după ce l-a zidit, și apoi a dat-o omului de locuință, de casă și de grădină și de frumusețe de nespus, ca să aibă omul grijă, și de lucru în rai, căci vai celui fără de lucru dat de Dumnezeu și fără de ascultare pentru tot lucrul cel de lucrat!

O, așa s-a întâmplat cu omul cel zidit de Dumnezeu și așezat în grădina raiului, și care n-a dat să asculte de legile grădinii, căci Dumnezeu i-a dat lui poruncă ce să mănânce și ce să nu mănânce, dar neascultarea omului de porunca lui Dumnezeu l-a scos afară din grădină și a căzut Adam din rai, din pricina neascultării a căzut.

O, pace vouă, fiilor care-Mi puneți în carte cuvântul! O, fiilor, e mare lucru să mai am Eu, Domnul, biserică pe pământ cu toată așezarea ei cea de la începutul bisericii Mele, în care aveam mădularele toate, și din care toate darurile Duhului Sfânt lucrau și-și dădeau întâietate pentru lucru după nevoile bisericii, și nimeni nu era fără de lucru, căci erau apostoli și prooroci, erau grăitori în limbi și vindecători de boli, erau făcători de minuni și cârmuitori pentru grijile bisericii, și nimeni nu era fără de lucru, și erau slujitori de toate cele trebuincioase lui Dumnezeu și bisericii Sale și s-au ridicat din ea sfinți plini de Duhul Sfânt și de darurile Duhului Sfânt și au orânduit ei tot mersul bisericii Mele pentru până la venirea Mea Mire al ei cu masă de nuntă, și iată, și această zi de duminică are în ea orânduită de sfinți mai înainte de începutul postului mare, are pomenirea izgonirii lui Adam din rai, iar începând cu ziua de mâine este scrisă poruncă bisericească pentru post de patruzeci de zile și mai bine, timp în care omul ar fi să învețe întoarcerea în starea de rai, de înviere, de pocăință, de dragoste de Dumnezeu și de petrecerea în dragostea aceasta, iar această petrecere înseamnă roadele ei, roadele dragostei, viață de rai, și din care omul nu poate să cadă, așa cum dragostea nu cade, căci roadele ei nu-l cad pe cel ce le lucrează, ci, din contra, îl ridică la starea de rai, la petrecerea cu Domnul în sfințenia trupului, a duhului și a sufletului, așa cum ar fi fost să fie între Adam și Domnul dacă ar fi ascultat omul de porunca lui Dumnezeu în rai, în viața cea de rai a omului.

O, fiilor, grăirea Mea se înființează pe pământ numai dacă Eu, Domnul, am cu cine să grăiesc, dacă are cine să asculte grăirea Mea. Grăiesc cu voi, după ce v-am dat urechi de auzit cu ele, și Mă doare că se mai găsește câte cineva care dă să umble la felul grăirii Mele de azi peste pământ și zice după mintea lui și dă la oameni deslușirea înțelesului lui despre venirea Mea cuvânt peste pământ. O, nu e bine aceasta să facă omul după mintea sa. Nu se poate cuprinde de mintea omului lucrul cuvântului rostit de gura Mea și așezarea lui pe pământ în cartea sa. Deslușirea Mea pentru această taină ar fi să fie de ajuns. Omul însă este obraznic și se ridică cu mintea și cu gura sa și grăiește de la sine, nu de la Mine, căci cum ar grăi de la Domnul cei obraznici față de tainele lui Dumnezeu?

Iată, Eu când grăiesc vin și spun: *„Fiilor, fiilor, ascultați cuvântul Meu și așezați-l în cartea Mea pe pământ”*, și le spun aceasta celor ce aud de la Mine, iar mai mult decât atât n-ar fi să umble omul să deslușească și să împartă în părți după mintea sa, și ar fi să se teamă să facă aceasta, de vreme ce nu știe mai mult de la Mine taina lucrării cuvântului Meu care vine pe pământ, și care când îl grăiesc îl aud toate, toate viețuitoarele dintre cer și pământ, îl aud pământul tot și cerul tot și toate cele dintre cer și pământ și-Mi sunt martori ai grăirii gurii Mele, atât de așteptată această grăire, de toată facerea așteptată ea. Numai omul, o, numai el nu poate mărturisi această taină a grăirii Mele peste pământ, căci omul este îngâmfat, este obraznic, este îndrăzneț din cale afară și se crede el mărturisitor și se crede că știe și că poate deslușì pe cele lucrate de Dumnezeu, dar vai de cei ce ispitesc și dau ei să grăiască cu limba lor lucrarea cuvântului lui Dumnezeu, care umple lumea!

Voi, cei care ați auzit din gura Mea cuvântul care v-a legănat sufletul și inima atâta vreme, dar și voi, cei care nu ați auzit grăind pe Domnul, dar Îi luați din carte grăirea, o, ascultați acum ceea ce Eu, Domnul, deslușesc vouă:

Am grăit și grăiesc mereu cu Tatăl, iar Tatăl grăiește mereu cu Mine, căci sunt Fiul Său. Am grăit facerii, și ea s-a înființat și a stat înaintea lui Dumnezeu. Am grăit între Mine și Tatăl ca să-l zidim pe om din țărâna pământului, după chipul și asemănarea Noastră să-l zidim, și l-am zidit apoi și am suflat peste el suflare de viață și am grăit cu el, iar el a grăit cu Dumnezeu. O, am grăit cu Adam, am grăit cu femeia sa, am grăit cu fiii lor, chiar dacă ei nu Mă vedeau, ci doar Mă auzeau grăind și mergând și foșnind sub pașii Mei umbletul Meu și vântul lui cel lin, pe ale cărui aripi Mă port. O, am grăit pe pământ mereu, mereu peste facerea Mea, care Mă ascultă așa cum Eu voiesc să facă ea, căci cine, oare, pune miresme sfinte în flori când își desfac bobocii și se dăruiesc lui Dumnezeu și oamenilor cu mireasma și cu felurita lor frumusețe și culoare și formă? Sau cine pune cântec în frunza din pomi când vântul se leagănă prin crengușele lor ca să se facă slavă pentru Domnul, Făcătorul lor? O, cine face necuvântătoarele să audă și să înțeleagă și să se închine Domnului pentru binefacerile Lui, prin care le dă hrană și lumină și viață?

Voi, cei care ați fost martorii grăirii Mele cu voi, auzind glasul cuvântului Meu de atâtea ori, o, vă dau vouă de veste că martori între Mine și voi vor fi toate pentru grăirea Mea cu voi, și vor fi martori și hainele de pe voi, chiar dacă nu le mai aveți acum, dar ele vor fi chemate și se vor ivi și vor mărturisi grăirea Mea cu voi, și vor mărturisi frunzele din pom, florile, iarba, păsările, vietățile toate, căci toate stau fermecate la auzul cuvântului Meu când el grăiește peste pământ. Casele voastre și lucrurile din case, de lângă case și din tot jurul, lemnele, pietrele, masă și scaun, pat și așternut, apă și hrană, sare și miere, dulce și amar, toate, toate, și mai ales cartea cuvântului Meu, proorocită de Mine să fie scrisă și înființată pe pământ, și iată, toate acestea sunt mărturisitoare cuvântului lui Dumnezeu ori de câte ori a grăit Domnul cu voi, și ori de câte ori grăiți voi acum împotriva Domnului, și mai ales împotriva locului și a argaților cu care Mă sprijin în

locul în care Mi-am făcut cetate de scaun și leagăn pentru cuvântul gurii Mele, cartea cuvântului Meu peste pământ, și din care se hrănește și se mângâie toată făptura și toată facerea lui Dumnezeu, căci toate au nevoie de mângâiere, de Duhul Sfânt Mângâietorul, și despre care voi, cei îndrăzneți cu mintea, dați să deslușiți lucrarea Sa peste pământ și peste oameni, lucrarea Duhului cel din rai, fiilor.

O, măi fiilor îngâmfați cu duhul, o, dacă ar fi să fiți voi înțelepți, ar fi să știți și să nu vă jucați cu focul, ar fi și aceasta să știți, dar iată, nu știți cu ce vă jucați, așa cum nici Adam n-a dat să gândească și să mărturisească el despre frumusețea cea de taină a raiului, despre Duhul cel din rai. O, să fi spus el despre această frumusețe, despre această putere de duh, să se fi minunat de ea, să se fi ocupat cu privirea și cu simțirea de această taină sfântă. El însă s-a deprins cu neascultarea, nu cu Dumnezeu și cu măreția Lui și cu dulcele raiului și cu melodiile păsărilor îngerești și a toate câte viețuiau în rai pentru fericirea omului.

O, fiilor zdrobiți de propria voastră minte și alegere, după ce v-ați îndulcit atâta vreme cu Dumnezeu și cu cei din cer, o, cum de puteți acum să vă îndulciți inima cu cele de pe pământ și cu cei de pe pământ petrecere, și cu care v-ați ales în schimbul bisericii Mele de fii cu care Mă ajut pe calea cuvântului Meu peste pământ? O, după ce ați dat să vă nașteți de sus din cer, din nou, v-ați lăsat apoi iarăși spre cădere din har, iar Eu mărturisesc aceasta acum în dreptul vostru, de vreme ce și voi dați să grăiți la lume în gura mare din dreptul lucrării cuvântului Meu și a celor de care Mă slujesc să vin pe pământ și să cuvintez în acest timp.

O, fiilor, amintiți-vă de Adam, care nu a iubit să asculte de Dumnezeu și care a ascultat de însăși voia sa și a femeii sale. O, fiilor, n-ați voit să fugiți de slăbiciuni și de dorințe și dinaintea celor ce vă slăbesc pe voi, căci toate cele de pe pământ îl slăbesc pe om spre ele și îl trag spre pierzare, iar voi nici n-ați dat să-L înțelegeți pe Domnul pe deplin, și iată, dați să grăiți de la voi grăire despre lucrarea cuvântului Meu. O, nu-L puteți duce pe Domnul de nas așa cum dați să-i duceți pe oameni, cărora le spuneți vorbe de-ale voastre despre voi și despre statul și nestatul vostru cu Dumnezeu. Vă este greu să vă recunoașteți starea. Dau să vă fac să plângeți cu păreri de rău, dar mândria, acest duh vătămător, nu vă lasă, și mai degrabă dați cu învinuire în biserica Mea, prin care Eu, Domnul, Mă desăvârșesc cuvânt în acest timp, așa cum voi știți aceasta.

O, Îmi faceți dureri, fiilor, și vin spre voi cu rugăminte și vă spun: E mai bine să nu mai vorbiți despre locul Meu de coborâre și despre venirea cuvântului Meu și despre cei pe care Eu, Domnul, Mă sprijin, că iată, greșiți mult, și vi se pun aceste greșeli. Nu spun să vă recunoașteți starea voastră și inima voastră ascunsă, dar vă rog să vă cercetați când dați să greșiți în dreptul cărării Mele cuvânt pe pământ și al statului sau nestatului vostru cu Mine pe mai departe pe cale. O, cercetați-vă, căci greșiți, fiilor, și se aud cuvintele voastre și sunt cu greșeală rostite. Eu primesc pe cel ce bate să intre și nu-l alung și nu-l voi alunga de la Mine, dar dacă el nu iubește și nu stă, o, nu e bine să fie Domnul învinuit. O, ce folos a avut Adam dacă a dat vina pe Mine că i-am dat femeia? Ar fi avut folos dacă s-ar fi aplecat pentru neascultare și nu s-ar fi ascuns de Dumnezeu pentru aceasta. El însă n-a făcut așa, și a făcut cum faceți voi acum și s-a supărat pe Dumnezeu dacă a pierdut raiul. O, să se fi supărat pe el, să se fi căit, să-și fi căutat împăcarea și iertarea. N-a făcut așa, ci singur și-a lucrat ieșirea de la Domnul și a ieșit, și a suferit și el, și fiul său cel ucigaș de frate prin păcatul invidiei, până ce mângâierea Mea l-a trezit pe el și a dat să-l lucreze, să facă în el inimă nouă și să se întoarcă cu căință apoi în pământul din care a fost făcut la facerea lumii, iar dacă Eu îl strig, el Mă aude și-Mi răspunde, așa cum și în rai Mi-a răspuns când l-am strigat pe el.

— O, cum, Doamne, cum, Făcătorule al meu, cum să nu Te aud și să nu-Ți răspund ca să-Ți văd durerea pe care Ți-am făcut-o eu Ție, și pe care Ți-o fac toți oamenii care fac ca mine, că tare Te-am îndurerat în rai, Doamne, și n-am dat să iau seama ce primejdie ridic eu asupra facerii Tale și câtă durere se naște de la neascultarea mea de Tine, Domnul meu milos, o, că n-am dat să înțeleg mila Ta de mine când Ți-am greșit cu neascultarea mea de porunca Ta în rai.

Mi-a fost teamă dacă am greșit, și am dat să mă ascund. O, ce frumos ar fi fost să mă fi temut mai înainte de greșeală, ca să nu fi săvârșit călcarea poruncii Tale, Domnul meu milos, și mi-ai ieșit apoi înainte ca să mă îndrepți și să mă ajuți să-mi curăț greșeala. Eu însă, m-am ascuns pentru ea și Te-am învinuit pe Tine și am învinuit pe femeie, iar ea a învinuit șarpele, și nicidecum nu ne-am căit că n-am ascultat de cuvântul Tău. O, așa fac toți cei ce-Ți greșesc. Se ascund și învinuiesc dacă au în ei duhul trufiei și al măririi de sine, că mă fac tot ochi și urechi auzind graiul Tău din ziua aceasta de pomenire a mea când am pierdut raiul, Doamne, și văd cum Te doare de cei ce Te-au părăsit după ce au venit și Te-au însoțit cu dragostea lor pe calea cuvântului Tău, și s-au dus apoi din nou pe calea lumii, și cum Te doare de la ei văd, Doamne.

O, plâng, plâng pentru fiecare om care face cum am făcut eu în rai, dând de la ei vina, pe care nu și-o pot purta, cum nici eu n-am putut, și toate aceste slăbiciuni vin de la neascultarea de Tine, Doamne. Grăiesc cu Tine, Domnul meu milos, grăiesc înaintea neamului omenesc cu Tine ca să mă audă omul și să-și trezească simțirea și înțelegerea și adevărul cel despre Tine, căci toți oamenii grăiesc despre alți oameni, așa cum fac și cei care s-au dus de lângă poporul Tău de azi al cuvântului Tău. O, din pricina ascunderii în sine, de aceea n-are omul putere să-și arate pocăința și adevărul cel despre sine, și fac păcat peste păcat cei ce fac așa. Vor veni însă păreri de rău și rușine îndurată cu greu, de vreme ce nu-și caută ei cărarea pierdută ca să se aplece spre ea, Doamne, că aplecare îi trebuie omului și pocăință îi trebuie, iar Tu să Te apleci spre el și să-l ierți după puterea căinței lui, căci dacă eu n-am făcut aceasta am suferit cinci mii de ani și mai bine pierderea mea de la Tine, și sufăr și azi pentru tot omul care nu Te ascultă pe Tine din pricina voii libere pe care și-o alege, de nu este el al nimănui pe pământ, iar el nu știe să înțeleagă aceasta.

O, mă doare, omule, mă doare de tine și pentru tine. Eu, omul cel zidit de Dumnezeu, eu îți spun aceasta în zi de pomenire a izgonirii mele din rai, din casa pe care Făcătorul meu mi-a făcut-o și mi-a dat-o s-o păzesc și s-o lucrez, iar eu mi-am lucrat rătăcire mare și m-am aplecat să ascult de potrivnicul lui Dumnezeu în om, iar dacă am luat de la femeie îndemn am căzut prin ea, așa cum cad oamenii de atunci și până azi, și sunt rari cei ce nu cad prin femeie și pentru femeie, și zic acum: să plângă în hohot de disperare femeia care slăbește spre ea pe bărbat, căci bărbatul este cel ce iubește păcatul, nu femeia, și nu o duce mintea pe femeie că bărbatul își pierde mai întâi mintea din pricina femeii, și numai apoi

amețește și vede negrul că e alb, și iată, între bărbat și femeie se naște păcat, și nicidecum iubire, și omul cade în păcat nu prin iubire, fiindcă iubirea nu cade, căci ea îl ține în sfințenie pe om, ci prin femeie cade omul în păcat, și așa am pățit eu, omul cel zidit de Dumnezeu, și nu L-am mai iubit pe Domnul meu și am iubit femeia, care m-a atras spre ea și spre răul meu și al ei, iar omul care nu iubește pe Dumnezeu iubește păcatul, și de aceea nu-L poate iubi omul pe Dumnezeu.

Voi, cei ce voiți să vă sfințiți mintea și inima și viața, fugiți din preajma ispitei, stați departe de femeia cea fără Dumnezeu mare în ea, căci femeia fără Dumnezeu în ea are putere să omoare, are de la satana această putere de moarte peste om. O, tot pământul e plin de femei cu duh ușuratic, iar cele cu Dumnezeu în ele nu stau, ci merg cu Domnul pe cale și nu opresc pe nimeni pentru ele pe cale, ci merg și atrag spre Domnul pe mulți, și aceasta prin dragostea lor dată Domnului toată, toată, căci sunt născute din Dumnezeu, și nu din bărbat luate așa cum a fost făcută femeia, și când eu, Adam, n-am găsit ajutor pentru mine dintre toate cele zidite de Dumnezeu, și am găsit apoi cădere pentru semeția mea.

O, Te-am întristat atât de tare, atât de jalnic, Doamne. Mi-e tare milă de Tine, de toată suferința Ta născută de mine în rai, și ești tot o suferință de atunci și până azi. Nu mai am decât lacrimă pentru durerea Ta și nu-mi pot uita păcatul când văd durerea Ta cea de la mine pe fața Ta, pe Duhul Tău. Sunt plin de durere, plin de lacrimi, plin de dor de rai, și n-am altă mângâiere decât privirea Ta dulce și mângâioasă și miloasă spre mine, cel atât de greșit Ție.

O, miluiește-i pe cei ce au căzut și cad prin căderea mea și prin femeie și adu-i la înțelepciunea cea de sus și dă-le-o lor, Doamne! Șterge păcatul și gustul lui din om și fă-l pe om liber de păcat, că mă doare de la rodul meu cel rău și nu-mi găsesc alin. O, aștept, aștept ziua cea mare a înnoirii lumii, a nașterii din nou a toate, a învierii, Doamne, și atunci eu mă voi mângâia, atunci când omul nu va mai păcătui cum am păcătuit eu, o, Doamne al trupului, al sufletului și al duhului meu. Amin.

Grăiesc și Eu cu tine în fața neamului omenesc, fiule îndurerat pentru păcatul tău. O, dulce este durerea cea de la pocăința cea pentru păcat. Ești mărturisitor lui Dumnezeu când stai cu grăirea ta înaintea celor de pe pământ și a celor din rai și a celor din iad și a toată facerea lui Dumnezeu, și ai grăit în ziua ta de pomenire despre păcatul tău, căci este el durerea Mea și a ta încă de când eram împreună în rai grăind. Mulți se întreabă în rătăcirea lor despre cele din rai întâmplate și despre facerea lui Dumnezeu scrisă în Scripturi. O, cine sunt cei ce fac aceasta și se întreabă așa? Aceștia sunt cei ce n-au ce face cu mintea lor, sunt cei în care Domnul nu pătrunde cu tainele Lui și cu deslușirea lor. Se întreabă mulți cine a scris toate cele scrise și întâmplate la facerea lumii, și apoi cele în rai săvârșite, și toate cuvintele lui Dumnezeu care arată lucrările Domnului și ale omului slujitor lui Dumnezeu și cu Dumnezeu prin vreme. Tot așa se întreabă și acum mulți despre cuvântul Meu cel de azi. Le răspund lor prin credința lui Avraam, care s-a întâlnit cu Dumnezeu așa cum s-a întâlnit Adam cu Domnul în rai, căci Eu, Domnul, grăiesc cu omul și-i spun toate tainele Mele și îi spun să le scrie pe pământ, descoperindu-i-le lui. O, așa a fost scrisă toată istoria lui Dumnezeu și a oamenilor, a cerului și a pământului și a toate câte sunt și se petrec între cer și pământ, căci Dumnezeu este lucrătorul, și le are în El pe cele ce s-au lucrat sau se lucrează sau se vor lucra, și le așează în carte pe pământ, căci Dumnezeu vorbește cu oamenii Lui, cu cei pregătiți de El pentru grăirile și lucrările Sale dintre cer și pământ.

Eu sunt Cel ce Mă descopăr omului care se descoperă Mie și se face un duh cu Mine și un trup cu Mine prin lucrarea cea bisericească. Am lăsat trupul și sângele Meu pe masa bisericii Mele iubitoare și mireasă a Mea, că nu este altfel sau alta mireasa Mea, și este cea care Mă are pe Mine trup și cuvânt în chip nedespărțit, și altă iubire Eu nu mai am pe pământ.

Și am spus tot cuvântul Meu de azi, l-am spus pentru cei ce dau să se încurce cu mintea lor despre tainele Mele în mijlocul oamenilor pentru trezirea celor păcătoși spre pocăință, căci Eu, Domnul, Îmi pregătesc cu multul în acest timp calea împărăției și vin cu ea înaintea oamenilor ca să vadă ei calea spre locul din care omul Adam a căzut, după ce n-a împlinit el cuvântul lui Dumnezeu.

O, popor al cuvântului Meu, creștinii din lume sunt creștini pârâți, căci creștini sunt cei ce ascultă de Dumnezeu și de legile sfințeniei și de cele spre sfințenie. Ei știu că deseară se lasă masă de sec pentru bucate de dulce, de carne, de lapte, de ouă, de pește, dar nu țin oamenii decât lăsatul secului cu masă plină de mâncări fel de fel, și se fac apoi că postesc, dar ei păcătuiesc mereu păcatul cel cu trupul și au femeie și merg la femei și cad mereu prin femeie și au în fire această păcătoasă îndeletnicire spre păcat.

Voi însă, fiilor, nici zi de lăsatul secului nu mai aveți, căci voi mâncați bucate curate mereu, mereu, fără carne, ouă, lapte, pește pe masa voastră. O, binecuvântată să vă fie viața voastră cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu și pentru toți cei care nu dau să asculte de Dumnezeu și de viață de rai pe pământ!

Fiilor, fiilor, întăriți rugăciunea și lucrarea pentru mersul Meu cuvânt pe pământ, pentru calea spre Domnul a oamenilor care rătăcesc pe cărări fără Dumnezeu pentru pașii lor. Vă dau putere mai multă și har mai mare pentru vreme de post mai desăvârșit, după cum sfinții părinți au lăsat carte pentru biserica Mea, iar voi fiți ascultători de părinți, fiilor, și fiți cu iubire ascultători și fiți sfinți, că acesta, acesta Îmi este dorul, o, fiilor. Amin, amin, amin.

13/26 februarie 2017

Duminica Întâi a Postului Mare, a Dreptei Credințe

Venirea Domnului cu numele Cuvântul lui Dumnezeu pe vatra neamului român. Domnul grăiește cu slujitorii turmei creștine. Cei care au numit erezie lucrarea aceasta de cuvânt din cer acum, sunt scriși în cer eretici.

Eu sunt Cel ce sunt. Așa le spun Eu celor cărora le grăiesc în ziua aceasta de pomenire a dreptei credințe.

Am venit de la Tatăl pe pământ acum două mii de ani, căci sunt Fiul Său, Fiul Tatălui Savaot, Tatăl Meu, și am spus atunci: *«Eu sunt Lumina lumii, lumină care luminează pe orice om care vine în lume și pe oricare spre care lumina Mea vine, iar celor ce Mă primesc și cred în numele Meu le dau putere și drept să se facă copii ai lui Dumnezeu»*, născuți din Dumnezeu să fie ei apoi, iar numele Meu se cheamă *Cuvântul lui Dumnezeu*, precum este scris despre Cel ce vine cu zecile de mii de sfinți ai Săi, cu oștiri cerești vine și lucrează cuvântul Său peste pământ.

Am cetate de scaun pe vatra neamului român și am un

popor primitor, care-Mi primește venirea și-Mi așează cuvântul în cartea Mea cea de azi, în care am început să Mă scriu încă din anul 1955, și este ea prinsă în copci și împărțită pentru curățirea și lămurirea multora, a minții și a inimii lor, precum este scris în prooroci despre cartea aceasta, și înțelepciunea crește pe pământ în oameni, iar cei nelegiuiți se vor purta ca cei nelegiuiți în fața cuvântului lui Dumnezeu, căci așa este scris.

Le-am spus acum două mii de ani ucenicilor Mei cu care Mi-am purtat duhul mărturiei din loc în loc vreme de trei ani și jumătate și le-am spus lor: *«Voi sunteți lumina lumii, precum Eu sunt, iar la nașterea din nou a lumii veți sta pe douăsprezece scaune și veți judeca semințiile lui Israel»*, poporul la care Eu, Domnul Iisus Hristos, am venit de la Tatăl Meu, și din care se trăgeau și ucenicii Mei cei aleși Mie pentru lucrul luminii și al luminării lumii. S-au ridicat apoi ucenici din ucenici, iar biserica Mea a mers pe picioare prin vreme și am pus peste ea prin Duhul Sfânt orânduială cu putere de viață pentru turmă, căci cei ce o călăuzeau pe ea aveau în numele Meu și din partea Mea pe Duhul Sfânt peste ei, și se numesc ei de atunci și până azi sfinții părinți, de care trebuie să asculte ca de Dumnezeu fiii bisericii Mele, biserica lui Iisus Hristos încă de la începutul ei și până la venirea Mea iarăși la ea pe pământ, așa cum am făgăduit cu însăși gura Mea că voi veni, și iată-Mă, împlinesc, vin și împlinesc.

O, este scrisă prin sfinți și prin părinți pentru această duminică, întâia a Postului Mare, este scrisă în această zi pomenirea dreptei credințe, duminica ortodoxiei, când fiecare slujitor de altar se ridică și grăiește în ziua aceasta cuvânt peste cei ce vin la biserică. O, tot așa voi face și Eu acum peste toată turma creștină de la margini la margini și voi aminti că turma fără de păstor peste ea e în primejdie mare mereu, mereu, și voi sta de vorbă acum cu cei ce-și zic păstori de turmă, păstori de biserică, și le voi da lor cuvântul Meu.

Amin, amin zic vouă, celor ce v-ați ales și v-ați numit și v-ați suit slujitori și călăuzitori ai turmei creștine, o, iată-Mă la masă de cuvânt cu voi și pentru voi! Vine Păstorul Cel cu crucea, vine să-Și cerceteze turma și pe păstorii de peste ea. O, ce faceți, vă întreb? Faceți voi ceea ce v-ați ales să faceți și să împliniți? Iată zi de întrebare! Frica de păcat, această de zi și de noapte lucrare a bisericii Mele, a fost ea lucrată de voi peste turmă și peste voi? Au, are ea rod viu ca să pun din el pe masă?

Mă așez să stau de vorbă cu voi. O, așezați-vă și voi. Să ne așezăm și să cercetăm veșmântul bisericii și al fiilor ei. Ar fi să fie găsiți ei îmbrăcați, și nu goi, ca să le pot da lor înfierea după adevăr și după dreptate, căci Eu am spus celor ce Mă urmează: *«Fiți sfinți, că Eu așa sunt: sfânt!»*.

Lucrare de păstor las peste voi și vă spun că lucrarea unui păstor de biserică este stăruința cea pentru dobândirea împărăției cerurilor pentru el și pentru cei călăuziți de el spre această biruință sfântă. Dar trândăvia pentru cele cerești pe pământ, aceasta este ceea ce vede Dumnezeu în umbletul Său prin mijlocul turmei. Mai greu decât aceasta este îngăduința pe care ați pus-o mai demult peste biserică și încă dați să mai adăugați la ea, desființând voi cu ea rânduiala cea mântuitoare de suflet și de trup, pusă de părinții cei sfinți de la început pentru viața bisericii Mele, viața cea cu ascultare de părinți, căci sfinții Mei au de la Mine, nu de la ei, iar voi nu mai dați să țineți minte aceasta și să nu culcați la pământ gardul viei Mele și paza cea pentru turmă și veghea cea din părinți.

Vin și vă întreb: puteți să-Mi dați socoteală pentru viața și fața turmei creștine? Puteți să-Mi arătați rodul vostru și al ei, cel pentru cer? O, nu. Iată, nu puteți aceasta, căci și acum, și mai înainte de voi, se umblă și s-a umblat la cele așezate prin sfinți, se umblă ca să fie șubrezite și ca să cadă în trândăvie cei ce s-au ales și dau să se aleagă pentru Hristos.

Vin cu duhul duioșiei spre voi. Mi-e milă de voi. Iată, nu vegheați, o, nu vegheați cu Dumnezeu, nu aveți grijă de turmă, și este ea fără călăuzire și fără veghe peste ea, de vreme ce voi, cei ce stați pe scaunele de sus, nici pentru voi nu dați să vegheați, și iată, iată, ați făcut durere fără de margini între voi și Mine, înaintea Mea și a sfinților Mei, care bine au cârmuit în vremea lor biserica Mea și au păzit-o de lupi și de erezie, iar voi, voi o duceți acum cu multul spre dezbrăcare de har din zi în zi mai mult.

O, v-am trimis carte din cer, și ca fulgerul v-am trimis-o ca să luați aminte la ea, și v-am povățuit să nu vă prindeți în capcana rătăcirii și a părăsirii fricii de păcat, și v-am spus să nu vă duceți la adunarea din Grecia, unde s-a pus și se pune la cale nimicirea, șubrezirea puterii poporului sfânt, lucrare rea, despre care scrie în Scripturi că se va ivi și va fi lucrată mai înainte de sfârșitul a toate, pentru venirea apoi a Domnului cu biruința cea de sus. O, și vă spun acum vouă și turmei, vă spun deslușit că puterea poporului sfânt este stăruința în care au stat sfinții, după cum și Eu am stat, postul și rugăciunea cea cu post pentru soarta turmei creștine și pentru asemănarea cu Domnul și cu sfinții.

O, v-ați dus acolo la adunare amestecată și ați îndurerat cerul, și ați tras după voi și pe cel scris în cartea Mea cea de azi cu poporul cuvântului Meu, de l-ați pătat mult, mult și pe el, pe arhiereul care a stat mult timp cu fața la Mine și la cuvântul Meu cel de lumină peste lume, și a fost el povățuit apoi să se întoarcă cu spatele și așa să stea între el și Mine, între el și poporul cuvântului Meu. O, l-ați tras și pe acesta la păcatul lepădării de credință și de fața credinței, căci tot ce se săvârșește acolo, la adunarea cea amestecată, se numește lucrarea păcatului lepădării de ortodoxie și de curăția ei cea din sfinți. O, și cine se va găsi să vă curețe pe voi de acest păcat, dacă ar fi să vă treziți la pocăință? O, cine, dacă nu cei care s-au ales deoparte și n-au zis ca voi; ca voi, cei mari de peste biserică, și iată ce faceți vieții ei dacă stați mari peste ea, peste biserica Mea, uitând că ea este a Mea și nu a voastră?

Vă dau de veste în zi de duminică și de pomenire a dreptei credințe și vă spun că toți cei pe care voi îi amenințați acum și-i marginalizați ca împotrivitori păcatului vostru de la Creta, toți au de la Mine dreptul să vă anatemizeze pe voi acum, și nu voi pe ei, o, nu, oricât ați fi voi de mari cu rangul, pe care singuri vi l-ați pus pe frunte. Că după ce că voi luați tot caimacul, tot, toată grăsimea, toată, toată, din toate ale turmei, ca s-o duceți voi pe picior mare în fața gloatei sărmane și dusă de nas de către voi, și după ce că nici tainul care li s-ar cuveni ca mădulare ale bisericii nu-l lăsați pe de-a-ntregul celor ce vă slujesc pe voi și slava voastră deșartă, de partea căreia v-ați ales să stați și să stăpâniți prin ea, o, iată, nici măcar dreptul la cuvânt nu l-ați lăsat celor ce nu vor să părăsească învățătura sfinților bisericii și împlinirea ei împotriva rătăcirii, în care voi ați căzut acum, amestecându-vă cu cei ce nu sunt biserica lui Iisus Hristos și crezându-vă deștepți și știutori bine a ceea ce faceți.

O, nu oricum este biserica Mea. Nu este ea cum vreți voi să fie ea, ci este ea aceea care este cum voiesc Eu să fie ea, iar voi, nici voi nu mai știți peste ce mai stăpâniți și care

mai este moștenirea voastră, dar peste adevărata Mea turmă voi nu veți putea stăpâni, că iat-o, stă trează. Și vă spun, îndurerat vă spun în ziua aceasta de pomenire sfântă a dreptei credințe, vă spun vouă că în curând se va surpa împărăția voastră, iar cei pe care-i dați voi acum deoparte ca împotrivitori vouă și păcatului vostru rătăcitor de turmă, aceia sunt cei biruitori, aceia, și nu voi, și, fără să știți voi ce faceți, Eu, Domnul, chiar prin voi îi sortez și-i dau de lângă voi ca mărturisitori ai dreptei credințe, iar pe voi, prigonitori ai lor pentru numele Meu de peste ei și ai credinței drepte, și voi citi în ziua aceasta în mijlocul poporului Meu de Nou Ierusalim, voi citi prin slujitorii Mei cartea lăsată de sfinții cei de la începutul bisericii Mele *(Sinodiconul Ortodoxiei, n.r.)*, și care trebuie citită în această duminică sfântă, duminica ortodoxiei. Și voi citi cartea care binecuvintează pe cei binecredincioși, și anatemizează pe cei ce prigonesc credința și pe fiii ei cei dârzi și vii cu mărturisirea, și veți fi voi pomeniți în dreptul celor pentru care se strigă bisericește: anatema! O, că n-ați ascultat să nu mergeți pe mâna celor amestecați și nu v-ați supus cuvântului Meu de veghe pentru voi și pentru turmă, și iată, nu toți dorm, așa cum ați gândit voi că veți da pe întuneric lovitura cea lupească asupra turmei fără de apărare, fără de păstori blânzi pentru ea. Numai că Eu vin din cer Păstor cu crucea și-Mi am grijă de oi și le îngrijesc la rane și le iau din calea voastră și le trag la dreapta Mea, la pășune le trag, și Eu Însumi le voi păstori și le voi purta și le voi da pășune dulce și grasă și vor prinde viață și cuvânt, că iată-Mă cuvânt dulce de Păstor peste pământ, pregătind loc de hrană pentru cei ce Mă iubesc și ducându-i pe ei acolo unde sunt Eu, ca să fie și ei unde sunt Eu, așa cum este scris despre plata celor ce cred și iubesc crucea și pe Domnul ei și viața ei cea cu Păstor pentru ea.

Amin, amin zic vouă, ați greșit păcat peste păcat. V-ați dus acolo unde v-am dat de veste să nu vă duceți și să nu vă amestecați, iar voi n-ați luat și n-ați ascultat povața Mea, și apoi ați mai dat deoparte și pe cei care v-au stat împotrivă și au scos la iveală cuvântul dreptății sfinților, cum că n-ați avut voi dreptul să faceți ceea ce ați făcut, și v-ați luat singuri acest drept, și veți cădea prin el, prin rodul vostru cel rău, cel împotriva lui Dumnezeu și al sfinților Lui, iar cine citește știe și înțelege, căci caută să știe, precum și cel ce nu citește rămâne în fărădelegile lui, și iată, casa voastră se va surpa, precum este scris, că mâna voastră o surpă și lucrul vostru o dărâmă, și veți vedea această faptă, precum este scris că se va împlini.

Și nu uitați, o, nu uitați, ci amintiți-vă acum de păcatul făcut peste turma Mea cea mică, peste biserica Mea de Nou Ierusalim în mijlocul neamului român odată cu scoaterea deasupra a tainei cuvântului Meu și a mersului ei peste pământ cu lumina ei, căci voi ați numit erezie venirea Mea cuvânt peste pământ și ați defăimat în fel și chip pe poporul purtător de Dumnezeu în mijlocul acestui neam, poporul cuvântului Meu, și iată, iată cine este eretic între Mine și voi, între voi și fiii cuvântului Meu de azi, că nu ei, ci voi sunteți abătuți și-Mi faceți de rușine istoria sfinților Mei, a celor ce s-au jertfit pentru adevăr și credință și pentru viața turmei!

O, Mi-e milă de voi v-am spus în ziua aceasta, Mi-e milă. Ați uitat cât datorați turmei, căreia i-ați luat mereu de pe masă caimacul, toată grăsimea, toată truda, căci ați zis că vi se cuvine vouă aceasta, dar turma n-ați îngrijit-o, n-ați păscut-o cu milă, ba și pentru tainul slugilor v-ați certat între voi, care de care să luați mai mult, iar Eu, Domnul, mereu am văzut și mereu văd în locașurile voastre de slujire această rușine, păcatul lăcomiei și al setei de întâietate și de putere, de care v-ați îmbolnăvit de tot, de tot, de dați acum să vă arătați puterea și să tăiați dreptul celor ce muncesc și ei în slujba bisericii prin dragostea lor de Dumnezeu și de sfinți.

O, de ce ați căzut voi în așa păcat vă întreb? Lipsa dragostei de Dumnezeu v-a adus la această faptă rătăcitoare pentru mulți și v-a împins să umblați la așezările sfinte hărăzite să trăiască peste viața bisericii Mele pe veci de veci. Nedragostea voastră de Dumnezeu cade pe mulți în trândăvie de suflet. Omul fără Dumnezeu în el cade în păcat, dar cine are pe Domnul în față și în inimă nu cade, ci se sfințește zi de zi pentru Domnul său, pentru iubirea sa, jertfa cea mai dulce adusă de om lui Dumnezeu.

Iar acum, vreți, nu vreți, luați sau nu peste voi cuvântul Meu, Eu, Dumnezeu-Cuvântul, vă acopăr pe voi cu milă și vă spun: Pocăiți-vă, o, pocăiți-vă! Viața nu se sfârșește odată cu trupul, și aveți de dat socoteală pentru cele săvârșite în viața trupului, viața pentru lupta cea mare a câștigării împărăției cu Domnul, sau a celeilalte, fără Domnul, și care doare veșnic.

Mă aplec și vă rog cu nădejde, treziți-vă și strigați în miez de noapte cu lacrimi pentru o nouă naștere, că iată, încă nu v-ați născut din Dumnezeu, chiar dacă nu credeți aceasta ce vă spun. O, sculați-vă din greșeală, din trândăvia cea pentru suflet și dați-vă putere de pocăință unul altuia, voi, cei ce stați pe scaune de stăpânire peste turma creștină, pe care n-ați îngrijit-o, ci doar grăsimea ei vă place s-o aveți de porție pentru voi, așa cum v-am amintit astăzi că lucrați voi asupra turmei.

O, strigați-Mă, și vă voi auzi! Dar strigați-Mă ca să aud! Eu sunt Cel ce sunt. Și pun acum numele Meu peste scrisoarea Mea spre voi: Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Iar voi, voi cei împinși în lături de cei ce se simt mari peste voi și peste turma creștină, o, nu vă temeți de ei, nu plângeți, ci bucurați-vă ca de o izbăvire mare, dar fiți iubitori de veghe, de sfințenie peste voi și peste turmă și zidiți-vă turma, zidiți-o în Hristos, căci turma nu este a voastră, ci este a Mea, cu tot cu cei ce o veghează pe ea. O, prindeți curaj, căci curajul mărturisirii lui Hristos este numai pentru cei sfinți. Așadar, sfințiți-vă, fiilor. O, nu-i de ajuns să vă împotriviți rătăcirii arhiereilor care scriu pe pământ cu mâna lor păcatul lepădării de credință, o, nu-i de ajuns. Sfințiți-vă, aceasta vă rog, aceasta aștept să adăugați duhului mărturisirii lui Hristos. Iar în ziua aceasta, Eu, Domnul, vă pomenesc pe voi cu cei binecuvântați de partea credinței drepte și sfinte, de partea bisericii iubitoare de adevărul lui Iisus Hristos, iar voi luptați, luptați, fiilor, pentru locul cel din dreapta Mea, că luptă mare și dulce se cere pentru această împărăție a Mea cu cei ce luptă din răsputeri pentru ea și spre ea.

Eu, Domnul, binecuvintez inimile voastre. Faceți din ele scaun pentru Dumnezeu, o, fiilor. Amin.

Iar acum, o, popor al cuvântului Meu, fiilor purtători de Dumnezeu, duceți cuvântul Meu acolo unde el trimite veste din cer și fiți vestitori de Dumnezeu, fiilor, căci cei ce s-au făcut slujitori de altare și peste turmă stăpânitori, și care se dau mari și tari asupra celor ce rămân de partea credinței sfinte din strămoși din neam în neam, o, acești potrivnici n-au minte nici cât cocoșul. Cocoșul este vestitorul lui Dumnezeu ziua și noaptea și strigă la oameni cu glasul lui prelung, le strigă deșteptarea și așezarea la rugăciune. Strigă cocoșii în miez de noapte și în zori de zi și strigă la ceasurile de rugăciune ca să-i scoale la veghe pentru viață și pentru Domnul pe

creștini și pe oameni. Și, vai și iar vai celor ce nu se scoală ca să fie găsiți la miezul nopții înaintea Domnului cu mâinile ridicate în rugăciune și în îmbrățișare cu Domnul și cu cerul, așa cum cocoșul se scoală și strigă la Domnul cu rugă și strigă la oameni slăvind pe Domnul cu cântecul lui prelung spre cer.

O, fiilor, hrăniți-vă sufletele, și să aibă ele hrană și creștere. Căutați să vă hrăniți dragostea de Dumnezeu clipă de clipă, că fără ea cade omul în păcat greu, cade mereu și nu-i pasă. Omul fără Dumnezeu în el cade în păcat, fiilor. Să știe tot omul pricina căderii lui în păcat. Dar cine are pe Domnul dragostea lui și în fapta lui, acela nu cade, ci se sfințește zi de zi mai mult pentru dragostea sa de Domnul său.

Și iată, fiilor, încă de la începutul lucrării cuvântului Meu am luptat cu cuvântul și cu povața lui și am alăturat lângă Mine ajutorul oștirilor cerești ca să-Mi fac un popor de sfinți, de fii neprihăniți și să-i am înaintea Mea acum, la sfârșit de timp, și să Mă sprijin pe ei pentru venirea Mea cu mult, mult cuvânt peste pământ, cu multă hrană din cer, ca să fiu lumina lumii prin cuvântul Meu, că arsura dorului Meu aceasta este: să am un mănunchi de fii, un popor sfânt și să-l țin în mâna Mea și să-l păzesc și să-l îndrum, dar Îmi trebuie ajutor de jos, iar diavolul Îmi stă împotrivă, fiilor, și lupta Îmi este mare și grea. Îmi amintesc cu durere mare, Îmi amintesc de Moise, de suferința lui de la popor, căci poporul n-a vrut să ia de la Dumnezeu și să asculte, iar Eu, Domnul, am urât moștenirea aceea și i-am dat pe ei în mâinile neamurilor și sub stăpânirea celor ce-i urau pe ei, și au fost tot mai nefericiți sub stăpânirea celor ce-i asupreau, fiindcă Domnul mereu i-a izbăvit, dar ei mereu L-au amărât, căci n-au învățat ei iubirea.

O, Mi-e dor să am popor sfânt și mare la număr și Mi-e tot mai dor, și dorul Mă arde de tot, Mă înfierbântă în cuvânt și-Mi mână venirea, și de aceea vin. De dor, fiilor, de dor vin. V-aș adăuga vouă frățiori în locul celor ce vă părăsesc și pleacă de nebuni ce sunt, și nu de buni pleacă cei ce pleacă, dar creștinii din lume n-au dragoste pentru Mine, de vreme ce n-au avut nici aceștia care M-au gustat, și tot M-au lăsat și au plecat.

Mi-e milă că sunteți puțini, că sunteți plăpânzi și sub cruce și plini de griji și de încercări, dar strigați-Mă, fiilor, mereu strigați-Mă și aduceți-Mă lângă voi ca să fiu cu voi. Mereu, mereu să vă găsesc treji și vii cu rugăciunea de miez de noapte și de zori de zi și de lăsatul serii și de toată ziua, căci creștini de aur vreau să vă numesc când vă voi arăta pe voi lumii ca purtători de Dumnezeu, carul venirii Mele din cer pe pământ să vă numesc pe voi, și lumină a lumii lângă Mine să fiți numiți, căci cu voi Mă sprijin, cu voi Mă ajut și merg, cu voi, doar cu voi, cei mai mici ai Mei, cei mai plăpânzi, cu voi, fiilor, cu voi. Amin, amin, amin.

20 februarie/5 martie 2017

Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci

Cel ce iubește pe Domnul se sfințește tot timpul. Adevărata putere a omului este sfințenia. Preoții prigonesc pe cei ce se sfințesc. Mulțime de preoți au ajuns înaintea Domnului neîmpăcați cu El. Omul care umblă singur este atacat de satana.

Pace vouă! Pace vouă, fiilor, vouă, și celor care se uită să vină cuvântul Meu pe pământ și să-l așezați voi în carte și să se hrănească ei de la Dumnezeu, din masa Mea de cuvânt, masă întinsă aici, unde Eu, Domnul, Mi-am așezat locaș și carte de învățat, și merg apoi cu slava cuvântului Meu, care merge și se împarte și hrănește el cu Dumnezeu făptura toată, căci Dumnezeu Se face cuvânt, și cu el dă viață și duh de viață.

O, fiilor, e vremea postului mare la jumătatea ei, și au așezat soborul sfinților Mei crucea odihnei și a puterii sfinte în această duminică a înjumătățirii postului, o, și nu mai am sobor de sfinți pe pământ, nu mai am cum am avut la începutul bisericii Mele când îi hrăneam pe cei sfinți cu Duhul Meu, de au întocmit ei carte de cârmuire sfântă, ca să fie ea urmată și învățată bine de cei de după ei creștini iubitori de Dumnezeu și de sfințenie, că nu este cel ce iubește pe Dumnezeu, nu este decât cel ce se sfințește tot timpul, ca nu cumva să-i rămână vreme și pentru păcat, pentru despărțire de Dumnezeu prin păcat, umblând prin locuri prăpăstioase de suflet, și unde poate să slăbească și să fie înșelat de satana cu cele vremelnic plăcute, și care îi aduc apoi omului păreri de rău, zgârieturi pe față și pe suflet, dar cine urmează cartea cea pentru cârmuirea vieții, acela rămâne cu Dumnezeu și cu iubirea cea sfântă, și-Mi este Mie mângâiere și putere pe pământ un așa suflet ales.

O, am pe pământul român cuvânt scris până în clipa aceasta peste șaizeci de ani de cuvânt, de învățătură sfântă, masă caldă mereu pentru întărirea sfințeniei celor ce iau de la Dumnezeu viață sfântă să aibă pe pământ. Pun credință în cei ce se sfințesc pentru Dumnezeu și pun putere și pun iubire, că numai iubirea îl poate ține pentru Dumnezeu pe cel ce iubește de sus, din cer, așa cum Eu, Domnul, am iubit pe pământ cât am stat văzut de cei din preajma Mea acum două mii de ani.

O, fiilor de la izvor, și voi, cei ce Mă luați de aici cuvânt și mângâiere, o, măi fiilor, iată ce vă spun despre iubire și despre venirea Mea cuvânt și taină pe pământ: O, dacă iubiți să fiți curați și sfinți pentru Domnul veți înțelege și veți iubi, dar dacă nu iubiți să fiți curați nu veți înțelege pe deplin iubirea și slava ei. Așadar, fiți sfinți, căci Eu, Domnul, așa sunt, sfânt, și sunt tot o iubire, precum este scris că: *«Dumnezeu este iubire»*, și nu este altfel cu omul cel sfânt, căci el este iubire precum Dumnezeu, Cel prigonit de cei păcătoși, ca și sfinții Săi cei prigoniți de cei mai păcătoși dintre oameni și mai fără de putere, căci adevărata putere a omului este sfințenia, este crucea și viața cu cruce, sub semnul sfințeniei și al biruinței celei mari, când omul se biruiește pe sine pentru Dumnezeu, pentru cele de sus peste el.

O, cât întuneric este pe pământ, cât păcat și câtă luptă pentru păcat și împotriva celor drepți, fiilor, iar turma oamenilor este condusă și supusă de cei plini de păcătoșenie, și care mereu păcătuiesc, folosindu-se de puterea cea vremelnică a scaunelor de pe care stăpânesc peste oameni și înjosesc pe cei ce se abat de la viața cu păcat și care mereu se curățesc cu inima și cu trupul, slujind pe Domnul cu iubirea lor. Cei păcătoși i-au prigonit pe cei sfinți mereu, mereu, și așa se dovedesc păcătoși cei păcătoși, iar Eu, Domnul, spun pentru cei care au prigonit și care încă se încumetă să prigonească și să defaime pe cei ce iubesc pe Dumnezeu, și le spun lor așa:

Trebuie iubiți creștinii. Nu trebuie disprețuiți cei ce iubesc legile sfinte și cele din cer venite pe pământ să le lucreze ei, dar iată, preoții slujitori la altare prigonesc și azi pe cei ce se sfințesc. Mulțime de preoți au sosit înaintea Mea neîmpăcați cu Dumnezeu, dovediți prigonitori de creștini, căci i-au ajutat pe oamenii legii statului să le facă dosare pline de învinuiri la creștinii iubitori de Dumnezeu și de cer pe pământ și purtători de taine sfinte, împărțite de Duhul Sfânt după iconomia cea de sus, iar azi la fel îi prigonesc pe cei dintre ei zeloși față de legile bisericii și fac peste frații lor mai

rău decât fac oamenii statului, care cercetează vinovățiile sau nevinovățiile celor învinuiți. O, cine M-a judecat pe Mine acum două mii de ani? Au, nu preoții templului M-au judecat și M-au dat crucii pentru slava lor cea vremelnică?

O, fiilor, fiilor, fericiți au fost și sunt și vor fi cei răbdători până la sfârșit, căci rugăciunile lor sunt roditoare pe vecii. Voi trimite dureri și zdrobiri de suflet la cei ce au lucrat cu răutate și cu învinuire, căci se întoarce tot ceea ce au făcut celor nevinovați, și e bine să nu mai facă judecată dacă vor fi iertați și curățiți prin suferință, că iarăși spun: viața nu se sfârșește odată cu trupul, și trebuie să se îngrijească omul de vindecarea vremii lui cea cu păcat și cea cu dușmănie asupra semenilor lui în vremea lui de pe pământ.

O, fiilor, omul care nu se duce spre păcat și care nu iubește păcatul, acela îi crede pe toți cei din jur ca și pe el, neiubitori de păcat, dar cel ce iubește și se îndulcește din păcat, acela îi crede pe toți ceilalți ca și pe el, iubitori de păcat, și mulți v-au lovit pe voi așa, și nu știu cum s-o mai potrivim ca să le mai stingem pornirea răutăcioasă și să reparăm inima și mintea lor, și va trebui prin suferință să-i curăț și să le sting pornirile dușmănoase și nepăsarea de suflet în care stau.

O, dacă omul ar lucra numai sfințenie pe pământ, și între om și om, Eu, Domnul, n-aș mai sta nevăzut de oameni, ci aș sta cu ei și le-aș da raiul și iubirea lui, iubirea cea pruncească, o, fiilor. O, n-ar mai fi ca bărbatul să amețească numaidecât în fața duhului de femeie și a trupului ei necuviincios față de sfințenia cerută de Domnul și dată omului s-o lucreze. Cine Mă iubește Mă ascultă și se lasă purtat ca pruncul de mânuță, iar cine nu Mă iubește nu Mă ascultă și face ca el, nu ca Mine, ba chiar și pleacă de lângă sprijinul Meu, pleacă cel ce nu atinge taina iubirii pruncești și vegheată ca să fie ea, căci Eu am spus: *«Nu este bine să fie omul singur.»*, așa am spus, căci îi prieste lui satana cel ce umblă singur, iar satana îl învață pe om neascultarea și ascunderea apoi pentru tot ce face cel care umblă singur.

O, fiilor, fiilor, dacă vreți să fiți cu inima curată față de tot și de toți, nu mai umblați singuri, nu, niciodată, ci umblați însoțiți ca pruncii cei ținuți de mânuță de cei bine veghetori și care îi păzesc de cele ce i-ar putea învinui la Dumnezeu și la oameni. Cu cel singur umblă și satana. Oile fără păstor sunt atacate de lup, și așa e și cu omul care umblă singur, este atacat de lup, de satana.

Am învățat pe creștin la începutul lucrării Mele de cuvânt și i-am spus: *«Creștine, nu sluji diavolului cu crucea la gât, căci crucea se descarcă în locurile unde se fac păcate».* V-am învățat apoi pe voi, fiilor cu care azi Mă sprijin să vin cuvânt pe pământ și să-Mi faceți carte cu el, și v-am spus să stați în cuib zburând și să zburați stând în cuib, și v-am mai învățat să nu plecați fără casă pe cale și v-am spus să luați casa cu voi, că pe cale sunt numai oameni străini de Dumnezeu, străini de tot, și frumos v-am învățat ca să fiți ai Mei, numai ai Mei, fiilor. V-am povățuit cu nădejde și cu legi sfinte și v-am spus să nu cumpărați mâncare de la magazin și făcută de oamenii lumii, căci mâinile celor din lume sunt pline de păcat, nu sunt ca ale voastre, și v-am spus să cumpărați hrană nefăcută și s-o stropiți cu apă sfințită și s-o spălați cu apă de la voi și s-o curățiți prin rugăciune și s-o pregătiți apoi pentru pus pe masă, și să știe cât mai mulți această lucrare sfântă ce o faceți voi pentru curatul de peste voi și din jurul vostru, căci trupul are și el legile lui de la începutul facerii, când omul era cu raiul, iar raiul era cu omul. Viața de rai v-am învățat pe voi, dar cu ascultare se păstrează ea, fiilor, căci cei de la început în rai așezați n-au ascultat, iar dacă n-au ascultat M-au îndurerat pentru tot timpul, și plin de durere sunt de atunci și până azi.

Iubirea pruncească, aceasta să iubiți, și așa să iubiți pe Domnul și pe frați, fiilor. Aceasta e taina cea mai mare pe care vreau s-o am în voi așezată și cel mai fierbinte dor pe care-l am. O, fiți ca pruncii, nu ca oamenii mari, care se tot duc și se tot pricep spre păcat. Se laudă toți oamenii cu taina căsătoriei, dar cine mai păstrează aceasta ca taină? O, nu mai este între taine căsătoria oamenilor, căci este pentru desfrânare și este scris în Scripturi, că din pricina desfrânării să-și aibă fiecare bărbat femeia sa, ca nu cumva să umble după femeie pe cale. O, nici așa nu s-a putut să se liniștească omul, și iată, pentru desfrânare se alege, bietul de el.

Iubirea pruncească, aceasta este salvarea, și de aceea am rostit cuvânt acum două mii de ani și am spus: *«De nu veți fi ca pruncii nu veți putea fi moșteni și fii ai împărăției lui Dumnezeu».*

O, numai la Dumnezeu să vă fie gândul și inima, fiilor, căci și Eu, Domnul, numai la voi Mi-e dorul și inima Mea toată. Am grăit cu voi în duminica aceasta și am lăsat carte la voi și vor lua din ea cei ce doresc învățătura Mea, căci Eu, Domnul, când grăiesc cu voi am grijă și de cei care iau de la voi cuvântul învățăturii Mele și le dau din el ca să-l împlinească și ei și să am multă mângâiere, fiilor, că n-am cu cine să Mă mai mângâi de pe pământ, decât cu cei ce se sfințesc pentru Mine, așa cum Eu M-am purtat cu ei și pentru ei până la sânge și până la înviere apoi. Curând, curând vom cânta cântarea Paștelui, cântarea învierii, cântarea Mielului răstignit și înviat, iar până atunci iubiți postul, iubiți-l, fiilor, că e viață de rai viața cu post de bucate, e trăire îngerească o așa trăire. Când am învățat noroadele cum să vină după Mine am spus: *«Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine și să-și ia crucea să Mă urmeze, căci oricine va vrea să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și a Evangheliei Mele o va mântui. Și ce-i folosește unui om să câștige lumea toată dacă-și pierde sufletul și ce va da el în schimb pentru sufletul său? Pentru că oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în acest neam preacurvar și păcătos, Se va rușina și Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri».* O, așa am spus acum două mii de ani, și tot așa spun și azi pentru cei ce se aleg cu Mine, și vor putea ei prin iubirea pruncească, prin viață de rai pe pământ, iar Eu, Domnul, am ales-o pe România de țară a Mea la sfârșit de timp, și în mijlocul ei Îmi desăvârșesc această taină.

O, pace vouă, pace vouă, fiilor, vouă, și celor ce iau de la voi cuvântul Meu, de hrană pentru ei! Iubirea cea pruncească s-o îmbrățișeze și ei, căci celor ce cred în Mine le dau, le dau putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, precum este scris, și-Mi fac cu ei biruința Mea, căci Eu am fost Miel, și am fost Păstor, și crucea Mi-a fost mărire, toiag Mi-a fost și slavă apoi, și sceptru sfânt să fie ea pentru fiii împărăției de sus pe pământ!

Iubire de Miel, iubire pruncească a fost și este iubirea Mea. Pe ea o dau s-o poarte și s-o lucreze în ei și în purtarea lor cei ce se leapădă de sine luându-și crucea și urmându-Mi cu ea, și aceștia Îmi sunt Mie popor pe pământ, iar Eu le sunt lor Păstor, Miel le sunt, și Păstor le sunt lor. Amin, amin, amin.

6/19 martie 2017

Sărbătoarea Sfinților patruzeci de Mucenici din Sevasta

Slava venirii Domnului cu sfinții. Slava Domnului este răsplata nădejdii sfinților. Cei plini de dor de Dumnezeu nu vor fi biruiți pe calea către cer.

O, cum să nu vin, cum să nu vin pe pământ cuvânt când sunt atât de așteptat să vin, să cobor venind și cuvântând? Venirea Mea este însoțită de sfinții Mei mărturisitori și pătimitori pentru numele Meu. Eu, Domnul, vin pentru cei de jos și pentru cei de sus, căci cei de sus așteaptă venirea Mea, căci cu ea vin și ei, iar Eu cu sfinții Mă port, și niciodată singur, o, niciodată, și am oștiri cerești, oștiri îngerești în suita Mea de venire, și se tem cu vaiete de groază puterile întunericului când văd oștirea cerească purtându-se cu alai de biruință și înspăimântând pe vrăjmașii Mei și ai omului, căci omul a căzut din ascultare de Dumnezeu în rai și a fost așezat apoi pe câmp de bătaie ca să înțeleagă ce a făcut și ce a pierdut neascultând de Făcătorul lui, și de atunci satana, cel ce l-a înșelat pe om în rai, s-a făcut vrăjmașul pașilor omului și al sufletului lui, ca nu cumva să-i scape din mână omul cel prin care el a fost aruncat dintre cetele îngerilor lui Dumnezeu cu ceata lui cu tot.

S-a înarmat cu multul apoi satana și stă tot timpul pe cale, ca nu cumva să-l scape pe om spre locul grădinii din care a căzut pe pământ. S-a împărțit peste tot armata dușmană pe Dumnezeu și pe om și-și face slugi dintre oameni, căci cei ce nu iubesc suferința cea pentru neascultătorii de Dumnezeu nu se dau de partea salvării prin suferință, ci rămân ei de partea închipuitei vremelnică salvare, căci omul nu înțelege taina veșniciei, iar cugetul lui stă departe de grădina de rai și îl înșeală pe el cu cele vremelnice, de atunci și până azi îl înșeală, dar și Eu lucrez și-i stric bucuria aceasta vremelnică, și de două mii de ani lucrez peste mulți învierea din păcat și mulți înțeleg apoi viclenia lui satana și se ridică deasupra lui și îl biruiesc, iar cei biruitori vin la Domnul, vin pe aripi de îngeri purtați și trec printre cetele vrăjmașului viclean și sunt aduși înaintea Mea și sunt înveșmântați în cămășuțe de in și sunt ei apoi parte din oștirile de sfinți biruitori pentru Dumnezeu. Și iată, nu numai pentru cei de pe pământ luptători pentru Domnul sau neluptători, ci și pentru cei din cer în oștiri așezați biruitorii satanei, o, și pentru ei vin, căci scris este să vină Domnul cu sfinții, iar venirea Lui cu ei îi face părtași slavei Domnului și luminii, căci Domnul este lumina lumii și ei văd această minune și o mărturisesc dacă fac parte din ea, dacă au luptat pe pământ și au biruit pentru ea.

O, cum să nu vin pe pământ cu slavă de cuvânt dacă este scris să vin așa? Și cum să nu vin cu voi, sfinți iubiți ai Mei, dacă voi pe pământ nu v-ați temut de stăpânitorul întunericului și ați călcat peste temeri și v-ați îmbrăcat în putere, în Hristos, iubiții Mei, fiii Mei? Iată împărăția cu care Ne purtăm și pentru care ați ales! Mergem cu ea purtați pe cai albi, precum este scris de venirea Mea cu sfinții, și toți suntem înveșmântați în cămășuțe de in alb și împlinim Scripturile de sfârșit de timp. Se întreabă cei de pe pământ despre Noi și despre cămășuțele de in alb, ca și de caii albi, care Ne poartă în văzduh cu slavă cerească, și pe care omul n-o poate arăta nici în filme așa cum este ea, că nu poate omul să facă ce face Dumnezeu nici când crede el că poate și că face atunci când duhul întunericului și stăpânitorul lui îi fac vise omului că poate și că știe și că face. Omul are pământul sub picioare, iar Noi avem cerul și nori de slavă cerească sub pași, și așa coborâm și venim, căci așa este scris, iar dacă așa este scris să fie, așa trebuie și omul să creadă și să întărească lucrarea credinței și să coboare cu mintea sa, căci cine nu face aceasta, cine nu se leapădă de sine nu poate să înțeleagă pe cele de sus, și care țin pământul și cerul întru a lor orânduială, după ce a fost facerea lor și așezarea lor la locul lor, iar sfinții Mei sunt cei ce mărturisesc pe Făcătorul și facerea toată și toată slava cea nevăzută a facerii lui Dumnezeu, și care veșnic rămâne ca și Dumnezeu și este ea casa sfinților Mei și desfătarea lor, pentru care au luptat pe pământ. Amin.

— O, cât de frumoase sunt locașurile slavei Tale, Doamne, o, cât! Nu avem nicio vrednicie să gustăm mângâierea lor, dar am avut credința că ele sunt, iar ea ne-a ajutat spre ele, căci am crezut în împărăția Ta, Doamne, iar pentru această credință ai trimis ajutor din cer spre noi când eram în iezer chinuiți pentru numele Tău și ne-ai dat răbdare și statornicie pentru dorul nostru de Tine și ne-ai dat biruință până la sfârșitul nostru pământesc, iar apoi pe cale cu îngeri ne-ai suit și ne-ai așezat pe nori înaintea Ta încoronați și ne-ai arătat taina pentru care am ales să luptăm, împărăția Ta, Doamne, și a sfinților Tăi, locașul mângâierii, Împărate Doamne. În casa Tatălui Tău și al nostru sunt multe locașuri, așa ai spus Tu, și nu mai este alt Stăpân peste aceste locașuri toate, și spunem noi azi la toți cei de jos de pe pământ că și iadul cu toate locașurile lui sunt tot ale Tatălui și sunt pentru cei necredincioși și împotrivitori lui Dumnezeu, și care s-au încântat cu minciuna și cu toate înșelările ei diavolești, căci tatăl minciunii este diavolul, și are loc pregătit de Dumnezeu acest slujbaș al minciunii, care a mințit în rai împotriva lui Dumnezeu ca să-l piardă pe om și să-l tragă în jos.

O, s-a semețit omul și s-a vrut mai sus ca Dumnezeu și a pornit atunci luptă pentru locul cel de sus, de deasupra norilor. Numai că omul a fost zidit de Dumnezeu ca să stea jos, nu sus, căci sus stă Domnul și Se poartă pe nori. O, n-avea cum să ajungă sus omul, dar el a cugetat aceasta, și s-a născut atunci duhul satanei, duhul împotrivirii asupra lui Dumnezeu, și prin care în rai mintea omului a căzut și s-a născut atunci în om păcatul care se cheamă înălțarea minții, păcat pe care îl face omul prin dorință, căci femeia în rai a dorit, și a dorit prin duhul satanei, care a lucrat prin șarpe, și prin care mintea omului a căzut atunci din Dumnezeu și a fost omul biruit prin dorință.

O, se mângâie omul prin dorințe și caută să și le împlinească. O, e bine să aibă dor omul, căci Domnul Făcătorul este plin de dor și este dorul amestecat în Ființa Sa, iar când împarte din el oamenilor se umplu ei atunci de Ființa lui Dumnezeu și arde în ei dorul de Domnul apoi și tind ei apoi după locașurile Sale, după împărăția Sa cu dorul din ei, după cele de sus pe pământ, căci focul dragostei de Dumnezeu nu se mai stinge în cei în care cu adevărat cade el când este trimis de sus, din Ființa Ta, Doamne. O, și cine se mai poate înfricoșa de vrăjmașii de pe calea lor spre Tine când știe cine ești Tu și ce are de la Tine ca arvună până ajunge la Tine acasă, Stăpâne Doamne?

Am fost pedepsiți pentru credința noastră în Tine, pentru dorul de Tine, și am fost chinuiți ca să ne temem de chinuri și să ne lepădăm dorul din noi, dar n-am putut aceasta, Doamne, iar dorul ne-a ținut de cald și ne-a ținut calzi numai pentru Tine, și ne-au făcut atâta bine cei care au crezut că ne pedepsesc ca să ne lepădăm de Tine, iar când ne-am văzut înaintea Ta așezați și îmbucurați cu plata credinței și a răbdării sfinților, o, au turbat de durere și de tristețe și de spaimă

oștirile diavolești prin care am fost încercați, și pe care cei ce ne-au supus răbdării sfinților nu le vedeau, nu vedeau aceste unelte, că nevăzute sunt și lucrările întunericului. Iar acum, o, acum din slavă Îți mulțumim pe veci de veci, Doamne Împărate al cerului și al pământului, și ne desfătăm de slava Ta și întărim pe cei credincioși cu îndemn spre nevoință sfântă, iar ca să știe ei ceea ce este mai măreț pentru această nevoință le spunem lor că dorul este, dorul aprins după Domnul, după Tine, Doamne.

O, umple-i de dor de Tine pe cei ce se despart de lume pentru Tine, Doamne! Sunt reci fără dor în ei cei ce se aleg de partea Ta, iar dorul dacă este cuminte în ei, o, nu-i ajută pe ei spre Tine. O, aprinde-Te în ei, Doamne, și dă-le lor această nevoință și umple-i de neliniștea dorului de Tine, iar ea îi va învăța pe ei lucrarea ei pe calea lor cu Tine, pe calea Ta cu ei până la biruința lor cu Tine, Doamne Împărat. Amin.

Slava Mea, slava Domnului, o, aceasta este răsplata voastră, răsplata nădejdii sfinților, o, copii iubiți ai Mei și mărturisitori de sus peste pământ pentru cei credincioși! O, bucurați-vă între îngeri și între sfinți în veci de veci, în locașurile îngerești bucurați-vă voi, mărturisitori ai Mei iubiți. Amin.

Iar voi, voi primiți-Mi venirea și așezați-o pe pământ, fiilor veghetori și slujitori de jos venirii Mele cu sfinții. O, când vedeți că vine Domnul cu oștirile de sus ridicați-vă și deschideți-le lor, căci sunt plini de dor.

O, înarmați-vă cu dorul de Dumnezeu, fiilor. Nu este nimic între pământ și cer care să poată birui calea celor plini de dorul Meu în ei. Am spus acum două mii de ani că am venit să arunc acest foc pe pământ ca să nu-l mai port numai Eu. M-am arătat oamenilor ca să-i aprind apoi pentru Mine, și de la unii la alții să ia foc apoi dorul de Mine. Nimic nu poate avea omul în afară de Mine, dacă se cheamă că poate avea ceva. O, de M-ar crede omul când îi spun lui aceasta, ca să nu-l doară apoi că nu M-a crezut!

O, fiilor, fiți locașul dorului din Mine și lăsați-l să vă neliniștească. Rugați-vă să-l așez în voi, să-l împart cu voi mereu, mereu, iar dacă găsesc larg deschis Mă deșert cu el tot în voi, că fără dor de Mine, Cel ce M-am arătat acum două mii de ani Stăpân și Împărat și Mângâietor al omului care Mă alege de veșnicie a sa cu Dumnezeu, o, fără dorul cel aprins din Mine dat lui nu poate omul să rămână al Meu pentru vecii, căci diavolul pândește și aruncă tot timpul fel de fel de curse pentru om, și numai dorul de Mine poate să-l facă un nimic pe satana în toată clipa, și aceasta este taina celor ce nu se pot despărți de Mine, dorul Meu în ei este taina, fiilor.

Iar acum rămân cu dorul de a vă învăța pe voi mereu, mereu și de a vă încălzi mereu la sânul Meu când vă învăț, când vă dau din Duhul Meu, din dorul Meu vouă, o, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2017

Duminica a cincea a Postului Mare, a Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca

Întoarcerea sfintei Maria Egipteanca de la moarte la viață, de la păcat la sfințenie și dor aprins de Dumnezeu. Taina dragostei este durerea cea pentru ea. Dragostea trupească.

O, dacă nu Mi-ar fi dor, dacă n-aș avea Duhul îndurerat mereu, mereu, n-aș veni cuvânt pe pământ, nu M-aș face atât de mult cuvânt, râu de cuvânt, cu care să grăiesc omului. L-am pierdut din veșnicie pe om încă de la începutul Meu cu omul, l-am pierdut, și Mi-e dor de ce am pierdut și Mi-e dor și sunt îndurerat.

Sunt Fiul lui Dumnezeu Tatăl și am venit pe pământ acum două mii de ani, iar cei de pe pământ M-au cunoscut cu numele Iisus Hristos. Am intrat în pântece de Fecioară ca să cresc pentru naștere apoi și M-am născut prunc, așa cum tot omul se naște de șapte mii de ani și mai bine, iar apoi pic cu pic am crescut, de la prunc până la copil, de la copil la om împlinit așa cum sunt înaintea Tatălui încă dinainte de vecii, din Tatăl născut. În cer numele lui Dumnezeu este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, iar când am venit acum două mii de ani le-am spus ucenicilor Mei numele întreg al lui Dumnezeu și le-am spus să pună sub acest nume pe cei ce vor crede în Mine prin propovăduirea Mea și se vor boteza pentru împărăția lui Dumnezeu adusă cu Mine de la Tatăl pe pământ, și pe care am vestit-o că a venit.

O, e zi de pomenire sfântă, iar sfinții sunt în sărbătoare de dragoste și de naștere de sus a cuvioasei Maria Egipteanca, așezată ea de sfinții părinți ai bisericii Mele pentru pomenire peste creștinătate, ca să înțeleagă din pilda vieții ei creștinii și să priceapă bine ce înseamnă dragostea, dragostea de Dumnezeu, nu de oameni, iar această sfântă când a văzut cât a rănit ea dragostea și darurile dragostei s-a trezit din somnul cel adânc, în care a fost purtată numai prin păcate și prin gusturi păcătoase, și a aflat apoi drumul dragostei și a plâns pentru el toată vremea cât a mai stat pe pământ, căci a văzut cu duhul cât a pierdut din viață prin somnul ei adânc și lung și a văzut cât de greu a lovit ea dragostea, cât a pătat-o, cât a înjosit-o pentru sine însăși, și a plâns această ființă hrănită de păcat ani mulți, în care putea să fie trează și vie, o, a plâns când a văzut câtă vreme s-a hrănit din ea duhul morții, duhul care s-a atins de omul cel din rai și l-a tras spre moarte, spre păcat l-a tras pe om încă de la începutul lui în rai.

Am povățuit-o prin sfinți și prin îngeri apoi pe această femeie dacă s-a trezit din somnul păcatului și a aflat ea toată taina vieții și a lucrat la ea și a văzut cu duhul câtă moarte a semănat ea pe pământ printre oameni ani la rând prin duhul din ea, duhul desfrânării, de care fug sfinții și îngerii, fug din pricina curăției și a sfințeniei lor, care este Domnului închinată și pentru slava Lui.

O, câtă sărbătoare a fost în inima pustiei apoi mereu, mereu, după ce această femeie s-a întors la dragoste, la sfințenie pentru Dumnezeu! Sfinții și îngerii slujeau lui Dumnezeu lângă ea și o umpleau de dragoste și de lacrimă sfântă și de dor mistuitor, plin de căință și de durere pentru Dumnezeu, și ștergea ea cu acestea păcatele toate și peste tot pe unde ea a păcătuit cu trupul și cu duhul ei, și s-a ridicat ea cu trupul deasupra pământului ca și sfinții, ca și îngerii lui Dumnezeu, ca una care a trecut din trup în duh, și iubea, iubea cu dragoste, și a rămas până la sfârșitul ei cel pământesc în dragostea cea dintâi proaspătă mereu, cu dor aprins mereu, căci dragostea doare, iar durerea o ține trează, aprinsă, ca focul o ține, și iată, taina dragostei este durerea cea pentru ea și care strigă mereu: Mi-e dor!

M-a iubit această ființă mai presus decât orice pe pământ apoi, și era una care a cunoscut din plin flăcările iadului în trupul ei de om, iar apoi, ieșită spre răcoare și plină de rane a slujit iubirii de Dumnezeu, de Cel ce a făcut cerul și pământul și omul.

O, iată ce trebuie să iubească omul pe pământ dacă se naște, sau dacă învie din păcat dându-se lui Dumnezeu! O,

iată lucrarea sfinților părinți, care au pus în vremea postului mare pildă sfântă de dragoste de Dumnezeu, pomenirea dragostei de Dumnezeu a Mariei Egipteanca, pildă care lucrează peste neamul creștinesc ca să-l așeze pe drumul dragostei de Dumnezeu și de sfinți și să nu mai stăruie omul spre păcat prin slăbiciunea cea omenească, și care îl desparte pe om de Dumnezeu, și pe Dumnezeu de om!

Păcatul îl îmbie pe om spre păcat, și se face dulce ca să tragă spre el omul. O, tot așa îl îmbiu și Eu pe om, și Mă fac dulce pentru el când îl pețesc pentru Mine ca să-l scap de minciuna păcatului și să-l trag la sfințenie, iar dacă el cade apoi din această dragoste, dragostea lui cea dintâi, Eu, Domnul, îl chem spre ea, îl chem iar și-i spun: Întoarce-te la dragostea dintâi ca să nu rămâi un pierdut. O, așa îi spun, chiar dacă el nu se mai întoarce Eu îi spun lui: Întoarce-te!

O, tot omul păcătos vede că păcatul este o amăgire, o vremelnicie, pentru care el plătește mereu cu însăși viața lui pic cu pic, iar când Eu îl caut și îi arăt drumul dragostei sufletul lui prinde podoabă, se întoarce întru început, întru Dumnezeu, și orice început care îți împodobește sufletul este frumos, este mângâios și-ți dă putere să poți și să ai și să dai Celui ce-ți dă, iar Eu, Domnul, aduc spre încântare pe cel pe care dau să-l pețesc spre Mine, că altfel nu poate omul, nu vine, nu vede, nu simte, nu are putere să se îndrepte spre dragostea Mea în el ca să pot Eu prin ea în el cu voia Mea apoi, spre răscumpărarea lui din păcat.

O, orice început este frumos când e cu Dumnezeu, și de aceea să se întoarcă la acest început cel care pierde acea frumusețe pentru alta, care dă s-o dărâme pe cea cu care a început în om frumosul cel cu Dumnezeu și care îl încântă pe om când el se naște din Dumnezeu.

O, e numai dragoste și dor între cei din cer această femeie, care s-a sfințit cu totul, după ce Duhul Cel ceresc a sfințit inima ei, și apoi tot trupul ei până la sfârșitul ei cel pământesc. E numai dragoste și dor în ziua aceasta inimioara duhului ei și se așează ea cuvânt lângă Mine în cartea cea de azi a cuvântului Meu pe pământ. O, binecuvântată să fie peste biserica Mea de Nou Ierusalim pe vatra neamului român grăirea Mea și a ei în ziua aceasta de dragoste, din care să ia toți cei care se hrănesc pe pământ din hrana Mea de aici, cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

——— La sfârșit, ca și la început, Doamne Fiule al Tatălui, Tu ești Cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu. În vremea când eu mă sfințeam pentru Tine în inima pustiei dragostea Ta mi-a arătat acest timp măreț al Tău și tot ce va însemna el peste pământ și peste oameni și tot ce va rodi venirea Ta în cuvânt, și-mi era duhul tot un dor pentru acest timp, și iată-ne cu el și în el, iar noi, cei din cer, îl prețuim înlănțuiți în dragoste și dor, în văpaie de dor, Doamne, căci vederea ne este cerească, nu trupească, iar frumosul Tău de azi nu poate fi cuprins în cuvinte, ci numai în vedere, Doamne, numai pentru cei ce văd acest frumos și meleagurile Tale de azi, în care ai așezat noua Ta țară, micuță pentru mintea și vederea unui om, dar mare cât Tine și oștirile cerești la un loc, cât cerul și pământul de mare această mică Românie, în mijlocul ei toată, căci Tu aici încapi cu toată suita cerească, cu toată taina Ta, Doamne, și prepari aici fericirea pentru cei credincioși, și pentru cei ce vor crede de acum înainte în venirea Ta de azi cuvânt pe pământ, iar cei credincioși, pentru care Tu pregătești atâta desfătare cerească pe pământ, o, trebuie aceștia să aibă credință ca sfinții Tăi, care prin credință au câștigat făgăduințele Tale pentru cei credincioși și sfinți cu credința și cu faptele ei, chiar dacă o vreme au fost și ei dintre cei păcătoși pe pământ, așa cum și eu am fost, dar de rang mare între cei ce trăiesc cu păcatul și pentru păcat, până ce Tu mi-ai schimbat calea și m-ai atras spre cele din cer cu inima și cu cele din ea, chinuitoare pentru mine până atunci.

O, n-are nici un folos de la păcat omul care stăruie cu păcatul. Mai fericită este o stârpitură, mai fericită decât cel ce se naște și nu are apoi parte de împărăția cerurilor. L-ai așezat pe om pe pământ când l-ai scos din rai, după ce a păcătuit păcat cu neascultare, iar dacă l-ai scos și l-ai așezat pe pământ, pe câmp de bătaie l-ai așezat ca să lupte el apoi pentru ceea ce a pierdut și să lupte mereu, ca nu cumva să se lase pe tânjeală, ca nu cumva să se fi născut ca să ajungă în iad. Asta ar fi să fie toată vremea vieții omului: să lupte clipă de clipă după legile cerului împotriva lui satana, care s-a născut din neascultarea de Dumnezeu a omului.

O, mi-am luat trupul meu cel păcătos și l-am purtat spre pustie, dincolo de tărâmul oamenilor, și am făcut pustia biserică a sfinților și au slujit cu mine sfinții și îngerii când au văzut ei văpaia dorului meu și dragostea mea cea nouă, în care Tu ardeai deplin, după ce eu am plecat din lume, și numai pe Tine Te-am iubit apoi, și cu așa iubire i-am plâns până la sfârșit pe cei prinși sub simțirea mea cea plină de păcat asupra mea și a lor în vremea mea de pe pământul oamenilor, iar apoi pământul cel nou a devenit pentru mine pustia în care am pătruns prin fuga mea de păcat și de oameni ca să pot sfârși cu slăbiciunea cea pentru păcat. Un om greșit și puțin înțelept cu duhul, unul ca acela, ca și cei de azi închinători, un așa om înțelege că numai unele locuri sunt sfinte și sunt pentru închinare și merge el acolo și se închină în ele sau la ele, iar alte locuri nu sunt așa pentru el. Dar un om cu duhul știutor și văzător și înțelegător știe acela, și are peste tot cu el pe Dumnezeu și pe îngerii Lui, în duh și în adevăr îi are, și așa se închină el, mereu cu el le are pe cele sfinte, pe care le lucrează, și nu trebuie să meargă după ele să le aibă, căci Doamne, Tu ai spus acum două mii de ani că vine vremea să nu se mai închine oamenii la Ierusalim sau în templul de acolo sau pe munte sfânt știut, ci în duh și adevăr va fi să le fie închinarea, adică mereu, mereu și peste tot cu viața închinată lui Dumnezeu, și pe nicăieri fără Dumnezeu, fără Ierusalim, fără templu, fără îngeri, fără cruce purtată. O, așa am făcut eu Ierusalim din locul meu din pustie și am strâns lângă mine sfinții și îngerii în slujire pentru Tine, Doamne, și Te iubeam arzând mereu în dragostea Ta și aveam cerul și pământul cu mine și vedeam în cer și pe pământ și vedeam înainte și înapoi și învățam tot ce este de la Tine așezat pe pământ spre știre din cer și știam Scriptura și știam istoria sfinților și știam mersul și starea oamenilor și ca la școală învățam și vedeam rând pe rând toate, până și viața mea cea cu păcat am văzut-o în vedere și am disprețuit-o de tot, după ce am văzut ce am iubit, păcatul meu văzându-l mușcând din duhul meu și din trupul meu viața mea pic cu pic mereu, mereu.

Am rămas fără veșmânt după atâta vreme grea din pustie, dar nu m-am mai gândit la mine nici un pic, nici o fărâmă de timp, ci numai la Tine, Doamne, și mi-ai fost veșmânt și slavă, și petrecea cu mine biserica de sfinți și de îngeri și era cer nou și pământ nou locul meu de lepădare de sine cu totul, că mă durea timpul când mă găteam pentru desfrânare și pentru bărbați. Femeia care vrea să arate bine, care se bucură să aibă haine noi și tot felul de lucruri care atrag spre ea privirile din jur, aceea nu este cu inima curată pentru Dumnezeu, chiar dacă este ea și creștină cu ceva împliniri sau nevoințe trupești,

căci inima este locașul în care trebuie să stea Dumnezeu, iar dacă inima femeii așează în ea pe un om, acolo nu mai este loc pentru Dumnezeu, ci e neliniștea și neastâmpărul, după ce femeia se aprinde cu inima pentru cineva de pe pământ, iar aceasta este simțire diavolească.

O, Tu ai arătat, Doamne, în cuvântul cel din vremea aceasta că dragostea dintre trupul femeii și trupul bărbatului este desfrânare, este cea mai neagră moarte a sufletului și cea mai grea rană pentru suflet, este ceea ce nu poate Dumnezeu îndura, și pentru care rabdă prin dureri, rabdă îndelung față în față cu această priveliște crudă pentru ochiul Său a plăcerilor trupești, clocotitoare în oameni. Iar eu de lângă Tine întăresc acum îndemnul spre sfințenie cu totul pentru toți cei care Te aleg pentru ei, sau pe care Tu îi alegi pentru Tine, și îi îndemn să nu facă încercări pentru puterea lor cea bună, ci să stea departe de orice prilej care i-ar putea slăbi cu firea, căci firea este dușmanul cel mai înverșunat al puterii sfinte din om, o, Doamne.

Îndemn toată partea femeiască să aibă grijă să nu moară cei din jur prin femeie, ci fiecare să aibă pază tare pentru mersul cel creștinesc al celor ce se aleg pentru Tine, Doamne, fie parte femeiască, fie bărbătească, fiindcă diavolul se folosește din plin și cu rod pentru el de toate clipele cele fără de veghe sfântă pentru cei ce vor cu Dumnezeu cu viața lor. Iar eu îmi amintesc și acum cu jale grea timpul meu pierdut, viața mea cea fără de veghe peste ea, până ce am plecat ca să nu mai pun în primejdie pe cineva prin trupul meu cel păcătos dinăuntrul meu, din ascuns, Doamne, iar Tu m-ai acoperit apoi cu pustia și cu îngerii Tăi veghetori și mi-ai hărăzit putere să mor, și să lupt apoi de partea vieții tot timpul cât mi-a mai rămas pentru luptat și să Te câștig pe Tine de viață a mea, și mare mi-a fost iubirea pentru Tine apoi, și mare îmi este și acum și recunoscătoare, Doamne, pentru mila Ta de mine.

O, iată, Doamne, iată unde ai Tu cerul tot! O, cât lucru sfânt ai de lucrat aici, Doamne! Ți-ai pregătit cetate și fii veghetori și lucru al împărăției Tale aici, și izvor de cuvânt curgător de aici peste tot peste pământ. O, ce minune, ce minunat! O, cât de uimiți stau sfinții și îngerii privind taina Ta de aici pe vatra neamului român! Venim și noi cu Tine și-Ți mângâiem mersul și lucrul și pe poporul Tău cel ascultător, căruia îi dorim și-i hărăzim ascultare să aibă și în lumină să petreacă și să stea, căci în întuneric este satana și lucrările lui nevăzute, și cu care înșeală pe mulți. O, să nu aibă satana parte de nimic din cele ale Tale! Cine se apleacă spre șoaptele lui este câștigat de partea lui, dar cine Te ascultă se face sprijin pentru Tine și-Ți zidești împărăția cu cei ascultători.

Și acum, de fericire, rămân sub glasul cuvântului Tău. Tu ești fericirea și frumusețea sfinților. O, slavă Ție, Doamne, slavă Ție Îți cântă toți sfinții, și frumoasă este cântarea sfinților Tăi, cântarea pentru Cel frumos, o, Doamne frumos, și nespus de frumos! Amin.

— O, binecuvântat să fie în ziua aceasta cuvântul tău de iubire și de căință și de slavă, iar Eu, Domnul, întăresc îndemnul la sfințenie pentru cei ce cred și împlinesc în ei venirea Mea cuvânt pe pământ și împărăția Mea în ei și cu ei. Sunt peste tot, sunt pe munți, pe văi, pe câmpii, pe maluri de ape, sunt peste tot cu cei ce viețuiesc viață cu credință și cu sfințenie în ei și în jurul lor. Peste tot fac biserică de sfinți slujitori din cer și de pe pământ, căci adevărații închinători sunt cei ce se închină cu viața lor lui Dumnezeu, cu trăirea lor cea sfântă înaintea Mea, iar bisericile și locașurile de închinare știute de oamenii lumii, acelea sunt pentru oameni, nu pentru Dumnezeu, căci biserica Mea este acolo unde sunt sfinți de pe pământ și din cer slujitori sfințeniei cu viața lor, așa cum Eu am făgăduit acum două mii de ani pentru închinătorii cei adevărați.

O, pace vouă, fiilor de la izvor! Luați aminte la Mine și la sfinți, fiilor. Dați mai departe spre cei credincioși ca și voi, dați cuvântul Meu și al sfinților Mei ca să fie el împlinit de cei credincioși și închinători după adevăr.

O, pace vouă, fiilor! Stați și luați bine aminte și grăiți între voi cu duhul sfințeniei și pentru el ziditori între voi. Dați de la voi orice gând călător care v-ar atrage duhul spre ceea ce nu iubește Domnul și nu așteaptă de la voi. O, fiți sfinți! Împărăția cerurilor este a sfinților, a celor ce se sfințesc pentru Dumnezeu. Așadar spuneți unul altuia despre sfințenie și despre lucrarea ei și despre paza cea pentru ea. Ea este pământul cel bun, în care sămânța cuvântului Meu răsare și rodește înmiit. Eu, Domnul, sunt cu voi. Eu sunt cu cei ce Mă iubesc urmând sfințenia și statul Meu în ei și cu ei.

Eu sunt cu voi. O, aveți grijă și voi, mereu, mereu aveți grijă să fiți cu Mine, mereu cu Mine, mereu, mereu, fiilor, mereu cu Dumnezeu. Împărăția Mea este fără de sfârșit. Așa să fiți și voi, fără de sfârșit să fiți, fără de păcat, ca Mine să fiți și voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

20 martie/2 aprilie 2017

Praznicul Buneivestiri

Despre supunere și darurile ei cele de sus. Credința fără împliniri nu este de ajuns pentru viață și pentru Domnul. Ucenicia este iubire cu supunere.

Eu sunt Cel trimis din cer pe pământ, trimis de Tatăl Dumnezeu, Căruia Mă supun ca Fiu al Său, căci sunt Unul născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, precum a fost descoperită prin Duhul și crezută apoi această taină, care se odihnește în Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

O, mare este taina, și apoi harul credinței în Dumnezeu, întru Unul Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt! De aceea Dumnezeu a descoperit prin cei credincioși și pentru cei credincioși cum să le fie credința și cum s-o mărturisească ei înaintea celor din cer și a celor de pe pământ, că nu e bine atunci când crezi pe Dumnezeu și de la Dumnezeu, o, nu e bine să nu se știe sus și jos și de jur împrejur credința ta în Dumnezeu și propovăduirea cea pentru ea. O, ce s-ar întâmpla cu tot și cu toate dacă Dumnezeu, Făcătorul lor, n-ar veghea ca toate să fie la locul lor și la timpul lor și să asculte de Făcătorul lor? S-ar întâmpla ca și cu omul neînvățat să asculte, și care strică mereu în jurul lui împotriva lui și a semenilor lui, căci omul a stricat încă de la începutul lui și a tot stricat apoi din pricina neascultării de Dumnezeu și a nesupunerii lui, și iată, omul strică mereu și se strică mereu prin neascultarea lui de Dumnezeu.

O, pace vouă, celor ce Mă primiți și-Mi împărtiți venirea Mea în cuvânt, după două mii de ani de la Evanghelia Mea, a împărăției cerurilor, cu care am venit de la Tatăl pe pământ! În ziua aceasta de praznic sfânt, zi de taină cerească și de amintire dumnezeiască între zilele de prăznuire, vom sta în lucrare cerească și vom pune pe masă lecția supunerii, măi fiilor, și darurile ei cele de sus. Sunt cu sfinții și cu îngerii din cer și sunt cu mama Mea Fecioara la masa de la voi, masă de cuvânt, masă de învățat, iar învățătura de peste voi este din cer, și vine cu Dumnezeu pe pământ la voi, vine la cei credincioși, cărora li s-a dat har, harul credinței sfinte pentru cele

din cer venite pe pământ ca să fie cu oamenii, căci toate câte Dumnezeu a făcut pentru om le-a făcut, dar omul n-a ascultat de Făcătorul lui și a toate câte au fost zidite de cuvântul lui Dumnezeu.

O, fiilor, fiți ageri cu urechea minții și a inimii, căci învățăm taina supunerii și darurile ei, așa cum le-a învățat mama Mea Fecioara și s-a umplut ea de dar din cer, s-a umplut de Dumnezeu și L-a arătat oamenilor pe Fiul lui Dumnezeu, iar ea I-a fost mamă.

O, fiilor, supunerea este pe pământ pentru mai multe lucrări și cauze și se supun toți oamenii, după cum le este căutarea sau sorțul. Sunt între oameni dintre cei care simt fericire și mângâiere mare când se supun, și se simt aceștia ocrotiți și iubiți, prin supunere se simt așa. Sunt iarăși alt fel de oameni care se supun celor puternici, supunând aceia pe semenii lor pentru slava lor, pentru stat mare pe pământ sau pentru mamona, căci sunt lacomi să aibă mult și multe și să se desfete trufindu-se pentru ei înșiși și supunând pentru aceasta oameni necăjiți și lipsiți, cărora le trebuie pentru viață să aibă de la cei bogați și mari peste oameni. Sunt iarăși între oameni cei care se supun pentru ca să învețe ceea ce au de învățat și de lucrat apoi, ca ucenicii care învață de la învățători ca să știe apoi, și aceștia au supunere pentru ascultare de învățător. O, sunt fel de fel de lucrări de supunere. Așa este pe pământ, și este precum în cer, este supunere, dar nu toată supunerea este ca în cer și pentru cele de sus, ci este multă supunere pentru câștig, omenească, și după cum se cere sau după cum îi trebuie omului. Lucrarea ucenicilor Mei a fost supunere, fiilor, căci s-au supus ei chemării Mele și învățăturii și tainelor lui Dumnezeu venite pe pământ cu Mine, după ce M-au urmat și Mi-au ascultat ei cuvintele și Mi-au văzut lucrarea ca să învețe ca Mine să lucreze ei apoi.

O, nu poți deveni nicicând ucenic dacă nu te poți hotărî pentru supunere cu mare credință, cu mare iubire pentru cel căruia te supui. Supunerea prin harul cel de sus înseamnă dragoste, fiilor. Din dragoste izvorăște simțământul de supunere și pacea inimii celui ce se supune, iar cel care se supune iubește cu fericire în inimă, căci iubirea se supune.

O, neiubirea nu cunoaște supunerea, ci trufia, căci omul cel de la început a ales trufia și nu s-a supus Celui ce l-a zidit pe el, și iată, vai de cei ce n-au supunere, căci aceia nu au iubirea și nu se atinge de ei darul supunerii. Supunerea este darul celor ce iubesc cu curăție de iubire și este ea lucrare cerească, așa cum a fost lucrarea mamei Mele Fecioara, care a stat sub darul supunerii sfinte cu duhul, cu inimioara și cu lucrarea ei, căci sol din cer a fost trimis de Dumnezeu la ea ca s-o înștiințeze că vine Domnul pe pământ între oameni cu împărăția cerurilor, iar ea să se supună vestirii de sus și să aducă la împlinire venirea Domnului, nașterea Mea din trupul ei cel fecioresc, și Dumnezeu S-a arătat oamenilor și Și-a scris pe pământ Evanghelia Sa și a dat-o oamenilor, ca prin ea să creadă ei și să se boteze cu credință în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și să se facă ei popor al lui Dumnezeu pe pământ și să poată peste ei apoi taina împărăției lui Dumnezeu și a Împăratului ei.

O, mamă Fecioară, spune-le lor acum, spune-le celor ce au primit din cer harul credinței și darul ei, spune-le lor despre lucrarea supunerii, mamă, spune-le tu lor despre taina ucenicie, mama Mea. Amin.

— O, Învățătorul meu și copilul trupului meu cel fecioresc, o, Dumnezeul meu, Făcătorul meu și al iubirii mele și al uceniciei mele, o, câtă fericire mi-a dat supunerea mea, Fiule scump al meu! Chiar și în durere mi-a dat fericire supunerea, căci cine se supune pentru durerea care vine și îl supune, acela simte fericire în durere, simte prin supunere, căci supunerea îți dă putere și liniște pentru dureri când ele vin. M-a umplut de fericire apoi vestirea îngerului când a venit pentru zămislirea Ta în pântecele meu fecioresc și m-a vestit că Duhul Sfânt mă va umbri și voi naște pe Fiul lui Dumnezeu, pe Tine, Fiul meu Iisus, și m-am supus atunci tainei uceniciei și am împletit fericirea cu durerea cea pentru ea și m-am îndulcit cu tot ce venea să pot și să port, la gândul că Tu ești Dumnezeu, Fiule scump al meu, și pe toate le puteam pentru Tine, pentru iubirea mea de Tine, copil venit din cer pentru nașterea Ta și pentru nașterea din nou a lumii, Fiule Doamne.

O, copii străjeri la izvorul de cuvânt al Fiului meu Hristos, dați cuvântul meu de azi la cei care cred în cuvântul lui Dumnezeu Fiul meu, Care grăiește la voi, că iată, spun la toți cei ce cred Celui trimis din cer pe pământ cuvânt, și le spun lor așa:

Luați aminte, o, luați aminte vestirea mea de mamă a Fiului lui Dumnezeu! Nu-L puteți mângâia pe Fiul meu Cuvântul numai cu credința voastră în cuvântul Său, și nu-I puteți fi ucenici iubiți dacă nu urmați împlinirii cuvântului învățăturii Sale pentru cei credincioși. O, mulți vin și ar veni la masa de cuvânt de aici, dar nu toți împlinesc voia cerută de Domnul pentru noul Său popor în acest timp, și nu toți ar împlini dacă s-ar apropia să creadă. Credința fără împliniri, fără faptele cele pentru ea nu este de ajuns pentru viață și pentru Domnul, pentru ucenicie cu Hristos, ci trebuie împlinirea cuvântului adus și trebuie ascultare de Dumnezeu și ucenicie cu iubire mare apoi, iar iubirea dă putere și dă credincioșie și dă naștere Domnului în inima celui credincios și poate el apoi pentru Domnul său.

O, mulți aud, dar nu împlinesc apoi în ei dorul lui Hristos, și se face vinovat cel ce știe de la Domnul și dă de pe o zi pe alta împlinirea voii Sale din partea celui ce crede de la Domnul, și vin apoi dureri și apăsare peste duhul și peste trupul celui ce nu împlinește dorul Fiului meu Iisus Hristos, sfințenia omului credincios.

O, nu e de ajuns să creadă omul, căci după ce crede este dator cu datorie mare apoi să pună peste viața lui voia Domnului, cuvântul Său împlinit, și care vine din cer pe pământ să înnoiască omul și lumea, precum este scris.

Lucrarea uceniciei a fost lucrarea mea înaintea Domnului. M-am supus de micuță celor ce mă purtau, sau celor ce mă învățau sau îmi dădeau de împlinit, și așa m-am supus vestirii îngerului apoi, și am primit pe Fiul lui Dumnezeu în pântecele meu fecioresc și I-am dat trup din trupul meu, și L-am arătat oamenilor prin lucrarea uceniciei apoi, căci mi-a fost împărțit să împlinesc, și am împlinit așa.

O, iubiți taina de ucenic, fiilor, fii ai Fiului meu, dar și voi, cei ce credeți venirii Lui cuvânt aici, pe vatra neamului român. Ucenicia este iubire cu supunere, și nu e de ajuns numai credința. Nu poți fi al Domnului și lucrător Lui dacă nu ești ucenic cu iubire și atent la cuvântul învățăturii Lui ca să fie împlinit. Ucenicul are ținută sfântă și pretențioasă și are sfială și curăție de inimă și de trup și de haină și de hrană și de cuvinte, și de credincioșie prin toate acestea, și apoi cuvânt rostit cu supunere: Iată robul sau roaba Domnului, fie mie după cuvântul cel rostit, Doamne! Amin.

O, fiii lui Dumnezeu sunt ucenici ai lucrărilor lui Dumnezeu, și cu mare credincioșie iubesc ei lucrarea supu-

nerii sfinte, lucrarea iubirii de Dumnezeu și de oameni sub semnul sfințeniei și al credinței care se supune lucrând și împlinind. O, aceasta i-am povățuit eu în ziua mea de serbare acum, Fiul meu Hristos. O, nu este credința credință, nu este iubirea iubire dacă cei ce cred și Te iubesc și Te doresc nu ascultă apoi pentru împlinirea cuvântului Tău, dat lor prin auzire și apoi prin faptă, iar cei ce aud de la Tine voia Ta în ei și tăgăduiesc cu împlinirea ei, aceia să știe că nu e de ajuns să creadă, ca nu cumva, negrăbindu-se să împlinească, să-și atragă pe neașteptate durere pentru neascultarea de Dumnezeu, pentru neprimirea voii Tale, Fiule al lui Dumnezeu Tatăl și Fiule al meu.

O, lucrarea uceniciei să le fie pernuță de odihnă celor ce Te primesc și Te împlinesc în ei, căci în Tine se odihnesc cei ce sunt ucenici prin ascultare și prin iubire, Fiule Doamne. O, dă-le lor, odată cu darul credinței dă-le lor iubire ca să împlinească ei tot cuvântul Tău și ca să le fie lor bine ca unor ucenici, ca unora care Te iubesc nespus, o, Fiul meu și Dumnezeul meu. Amin.

— O, mama Mea scumpă, Eu am fost ucenicul tău și te-am ascultat, iar tu ai fost ucenicul Meu și ai ascultat de Dumnezeu, că nu se poate ucenicie fără de supunere, mamă. Lucrarea supunerii și lecția ei și împlinirea ei, aceasta să lucreze cei ce vin să-Mi fie ucenici, iar fără de supunere nu este ucenicie, nu învață de la Mine cel ce dă să-Mi fie ucenic. Ucenicul are iubire pentru cel căruia se supune și are apoi rod însutit și snopi de rod adus, și prin aceasta este el mărturisit ucenic cu plată de ucenic, căci orice ucenic desăvârșit este ca Învățătorul său, precum este scris, mamă.

Iar tu, popor al cuvântului Meu, ai de deslușit cu adâncime taina de ucenic, ca să poți să-Mi fii ucenic pe vecii, căci cei fără de credincioșie cad, cad mereu, și mulți nu se mai ridică după cădere, și dau ei să facă rană apoi feței Domnului. O, așează-te la învățat mereu, mereu ca un ucenic, și spune-le tu celor ce se apropie să creadă, spune-le că le trebuie supunere cu iubire, nu numai credință le trebuie, ca nu cumva, neîmplinind ceea ce Eu, Domnul, învăț omul pentru viața sa, să le fie lor apoi mai rele cele din urmă decât cele de demult fapte rele ale lor și să piardă pe Domnul.

O, fiilor, fiți-Mi ucenici cu iubire! Eu v-am iubit. Eu vă iubesc. Am avut lucrare de ucenic, și așa i-am învățat pe mulți iubirea și ucenicia cea pentru ea. Așa să puteți și voi să fiți, ca Dumnezeu, fiilor, căci orice ucenic desăvârșit este ca Învățătorul său, iar Eu vă sunt Învățătorul și vă sunt darul și harul ca să-Mi fiți fii, ca să-Mi fiți ucenici, ca să am ucenici, și rod prin ei să am. Iar dacă Tatăl Se slăvește în Mine pe pământ, voiesc și Eu, o, voiesc și Eu să Mă slăvesc în voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2017

Duminica a șasea a Postului Mare, a Floriilor. Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim

Grăirea Domnului cu neamul român. România, țara strălucirii, muntele cuvântului, spre care în curând vor veni neamurile pământului. Ordinea din obște: cu toții în dreapta, cu toții în stânga.

O, iar și iar cuvânt de praznic sfânt așez în cartea Mea cea de azi. Mă fac carte pe pământ în vremea aceasta pe vatra neamului român și-Mi arăt prin această alegere iubirea Mea pentru această țară, proorocită prin Scripturi cu numele de țara strălucirii, pe care omul cel viclean, antichrist, are mare dușmănie, că toată ceata lui vede pe Dumnezeu-Cuvântul făcându-Se carte și învățătură sfântă pe această vatră, atât de prețuită și de dorită de oștirile cerești, dacă Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă fac râu de cuvânt aici și dau viață de sus inimilor care iubesc mângâierea cea de la Dumnezeu, cea plină de milă și de chemare la viață și la hrană pentru suflet, căci sufletul nu poate fără de hrană, așa cum nici trupul nu poate, iar prețul unui om ține de ce iubește și cu ce se hrănește, fie pentru suflet, fie pentru trup.

O, e prețioasă pentru cei din cer această țară. E hrana cuvântului Meu pe vatra ei, pe masa aceasta de praznic de cuvânt din cer mereu, mereu. Așa este scris: să vină Cel Uns, să vină Domnul pe pământ cuvânt și să audă și cei din morminte cuvântul Lui și să învieze la glasul Lui.

Călătoresc cu suită cerească pe calea dintre cer și pământ, ca să vin cu slavă de cuvânt pe vatra ta, o, țara Mea cea de azi. Intru în tine cuvânt pe cal alb, ca și sfinții cu care Mă port, precum este scris despre venirea Mea cu sfinții, iar numele Meu este *Cuvântul lui Dumnezeu*, așa cum M-a văzut Ioan, apostolul iubirii și al curăției, căci M-a văzut el atunci, M-a văzut cum vin azi cu sfinții, a văzut cerul deschis și calul alb cu care călătoresc și oștiri din cer călare pe cai albi, îmbrăcate în cămășuțe de in alb, iar cămașa Mea muiată în sânge, și numele Meu de azi, *Cuvântul lui Dumnezeu*, ieșind din gura Mea ca o sabie ascuțită, și va cârmui neamurile cu toiag de fier și va birui pe fiara de satana și va mântui pe mulți care cred în cuvântul gurii Sale, precum este scris.

O, nu numai în Ierusalim am intrat biruitor în ziua întâi a săptămânii, a doua zi după învierea lui Lazăr, ci iată, și în tine intru pe cal alb și Mă slăvesc în cuvânt din mijlocul tău, scumpă România Mea, țara Mea cea de azi. Am în tine o Românie mică, din care te veghez și te binecuvintez a Mea și-ți țes veșmânt de slavă și de biruință mare, țara Mea dată Mie de Tatăl când am venit pe pământ, căci Tatăl a văzut că Israel nu M-a primit acum două mii de ani, și te-a pregătit pe tine ca să te am la sfârșit de timp a Mea și ca să-Mi împlinesc în tine Scripturile venirii Mele iarăși de la Tatăl ca să nasc din nou lumea și să fac cerul cel nou și pământul cel nou, iar Eu, Domnul, la această taină sfântă lucrez acum pe vatra ta, și lucrez cu sfinții și cu îngerii, și lucrăm sprijiniți de niște fii credincioși luați din tine, neam român, și puși la veghe la gura izvorului Meu de cuvânt, din nor grăit peste ei ca să-l culeagă ei și să-l pună în carte și să-ți dea cartea ție, ca să fie carte scrisă pe vatra ta cu venirea Mea la tine, țara Mea. O, tot pământul, toate popoarele în lung și în lat au auzit și știu de venirea Mea la tine, știu de cuvântul Meu de peste tine, iar tu trebuie să știi și mai mult, că nu mai e multă vreme până te vor întreba noroadele toate de muntele Meu de cuvânt și de învățătură de cale sfântă pentru oamenii care caută la Dumnezeu cu pașii vieții lor, căci toate trec și vor trece, numai Dumnezeu nu trece, numai Eu, Domnul, nu am sfârșit, și nici împărăția Mea nu are sfârșit, iar Eu voiesc să fii tu împărăția Mea între neamurile pământului și să se închine la ea popoarele toate și să ia din slava cuvântului Meu și să învețe calea și viața care mântuiește din moarte și care înviază pe oricine care crede în cuvântul Meu, care înnoiește lumea pic cu pic, până la săvârșirea tainei de cer nou și de pământ nou, și iată, am grăit ție în zi de praznic sfânt taina lui Dumnezeu din mijlocul tău, o, țara Mea cea de azi, în care Eu vin cu sfinții în oștiri, așa cum este scris să vin și să te numesc a Mea.

O, e de mare preț omul care iubește pe Dumnezeu pe

pământ. Prețuirea omului ține de ceea ce iubește: păcatul sau curăția. Omul se mângâie cu păcatul și se simte bine așa. O, este ceva cu adevărat mângâios și veșnic mângâios, numai că omul cunoaște doar mângâierea cea mincinoasă prin păcat. Păcatul înseamnă patimă și se naște din patimă, iar curăția se naște din iubire. Nu este nicio legătură între pornirea cea pătimașă spre păcat, o, nu este nici o legătură între patimă și iubire. Pornirea pătimașă spre păcat înseamnă satana, iar iubirea înseamnă Dumnezeu, înseamnă curăție și sfințenie, așa cum Eu, Domnul, doresc să fie omul, căci l-am zidit să-Mi fie mângâiere și casă, și nu pentru păcat l-am zidit pe om.

A trebuit să vin pe pământ după cinci mii de ani de la facerea lumii, căci omul nu s-a mai întors cu fața spre Mine ca să se dea înapoi lui Dumnezeu. Am venit prin mamă Fecioară și M-am născut și am crescut ca omul, și ca să Mă cunoască apoi poporul acela, cunoscut de la Avraam, Isaac și Iacov popor al lui Dumnezeu, dar n-am fost primit, n-am fost cunoscut de ei, și M-au dat de la ei.

Am venit după două mii de ani la tine, neam român, și iată-Mă cu tine în cuvânt de facere nouă peste tine și peste noroade! O, primește-Mă! O, nu Mă alunga! Și chiar dacă nu dai să Mă crezi și să Mă primești peste ființa ta, o, nu Mă poți alunga. Eu sunt cuvânt și duh de cuvânt și stau pe nor de cuvânt și grăiesc ție și nu Mă poți alunga ca acum două mii de ani când M-a alungat de la el Israel.

O, fii om cu credință, fiu român, că din neam în neam poporul român a cinstit pe Dumnezeu cu credința sa cea plină de recunoștință și de bărbăție, dar nu mai are cine să te învețe azi iubirea cea de sus, că peste cei buni și răi din acest neam stăpânesc oamenii cei mai păcătoși, cei mai pătimași după păcat, după plăceri, după averi și ranguri, și de aceea suspină neamul cel credincios al acestui pământ român, și suspină cu duhul, chiar dacă el nu pricepe aceasta.

O, Mă doare cu suspin și cu duh plin de jale când văd cum peste cei ce iubesc pe Domnul cu credința și cu iubirea lor se așează oamenii cei mai pătimași după păcat ca să fie ei cei mari și să stea la cârmă peste cei mulți. O, Mă doare această nelegiuire, iar cupa nedreptății dă pe afară. Legea înseamnă Dumnezeu, nu omul, dar omul nu vrea așa, și vrea să aibă el drept și putere.

O, iată de ce vin pe pământ. Vin să fiu cu cei îndureraţi ca și Mine, ca și sfinții Mei, și vin să le alin ranele sufletului și răbdarea de sub cruce. Vin pe cal alb, și pe cale de nori albi ai slavei cuvântului Meu și din nor grăiesc și-Mi slobozesc cuvântul și-Mi este el așezat în carte și dat de știre peste tot.

Intru la tine, neam român, intru mereu, chiar dacă tu dormi față de venirea Mea la tine, dar Eu Mă uit pe hartă, și după ea lucrez și împlinesc toate, căci toate sunt scrise din vreme, și trebuie să împlinesc la vreme toate cele așezate în Scripturi, căci ele sunt harta, și tot cuvântul lui Dumnezeu din Scripturi se va împlini, precum este scris.

O, toate, toate se împlinesc la vremea cea scrisă pentru fiecare împlinire, și pentru ca să fie ordine în toate și peste toate mereu. O, dacă pe pământ trenurile sau carele de călătorie n-ar veni la timp, după cum știu din cărțile de călătorie cei ce călătoresc ora de sosire și de plecare pentru cele cu care ei călătoresc, o, ar fi numai nenorociri pe cale, numai moarte neașteptată peste mulți, numai suspine și neliniște și plâns, numai război și dezbinare și încurcare de limbi peste tot.

O, tot așa e și cu cele din cer scrise să se împlinească la timpul lor. E ca și pe pământ cu ordinea cea de obște și bine urmată de toți și la vreme pentru toate. Iar Eu, Domnul, i-am învățat pe cei împreună șezători în obște și le-am spus: cu toții în dreapta, cu toții în stânga și toate la timp hotărât, și aceasta pentru ordine, pentru pace, pentru dragoste, pentru spor, pentru răscumpărarea timpului, pentru ca să nu se strice iubirea și frăția dintre frați, și apoi pentru unitate, pentru frumos, pentru duhul gospodăririi a toate câte sunt și se fac, căci altfel se strică tot și toate, se strică și omul, și nu mai e frumos nimic, nimic, și umblă ca bezmeticii doi câte doi, câte trei și se ascund apoi cu cele neobștești stări și obiceiuri, cu lucrări neștiute, și cu bucurii pentru satana prin acestea și cu inimi bolnave de doruri omenești, și iată de ce nu e bine pe pământ între oameni și între de obște locuitori, și iată, trebuie ordine mereu și în toate, și toate împlinite la vreme și cu știre, și numai atunci și numai așa e pace și e bine, e lumină în toate, e Dumnezeu cu oamenii pe pământ. O, Eu de aceea vin cuvânt pe pământ, și vin să așez la loc toate, toate câte s-au stricat și s-au clătinat odată cu neascultarea și cu clătinarea spre patimă, spre păcat a omului zidit de Dumnezeu.

Toate trebuie puse în ordine, toate mereu și peste tot. Toate ca în cer să fie și pe pământ, iar până nu se împlinește așa, nu piere satana și lucrarea sa de pe pământ și dintre oameni. Intru cuvânt în carte și Mă dau oamenilor și-i ajut să Mă afle și să Mă audă și să Mă creadă că vin să le dau lumină și pace și iubire pe pământ și peste oameni, numai să fiu primit când vin, și apoi să fiu așteptat să vin mereu și să așez mereu toate pe pământ ca și în cer, ca atunci când omul se roagă să fie voia Mea pe pământ ca și în cer, aceasta să se și împlinească, nu numai să rămână spus și atât.

O, am petrecut cu voi iar și iar cu duhul învățăturii sfinte, ca să ia de pe masă de la voi cei mânați de Dumnezeu și să aibă hrană pentru viața lor, fiilor, așa cum aveți voi aici, la izvorul Meu de cuvânt. O, luați și dați, fiilor, că de aceea aduc la voi, ca să dați, măi fiilor, și să fie omul bogat de cuvântul lui Dumnezeu, care curge la voi din belșug. O, mare mângâiere e pe Duhul Meu când vin și las cuvântul în carte la voi, ca să aveți voi hrană proaspătă și să fiți împărțitori de Dumnezeu, fiilor! Se mângâie sfinții toți în jurul cuvântului Meu de la voi. Oștirile cerești au parte de hrana aceasta, și tot cerul e în freamăt la glasul Meu de peste voi.

Ființa cea nouă să fiți voi, fiilor. După chipul și asemănarea Mea să vă schimbați voi, din slavă în slavă să vă schimbați, căci din timp în timp Eu, Domnul, las cuvânt peste voi.

Acum, fiilor, vă dau, vă împart putere sfântă și nouă pentru săptămâna de lângă Paști, și vă dau iubire. O, nu vă faceți griji. Veți putea purta și grijile care sunt de purtat pentru cetatea Mea cu voi, și veți putea ține și postul după a sa orânduială scrisă, căci Eu vă dau vlagă, vă dau, fiilor. Eu în voi, și voi în Mine, și așa avem putere și împlinire. O, binecuvântare așez pentru această priveghere întru întâmpinarea prazniculuiÎnvierii Mele, pentru ultimele șase zile de postire de bucate, iar în a șaptea zi va fi cântarea *„Hristos a înviat!”* și vor cânta sfinții cu voi și se vor apleca cu sărbătoarea învierii înaintea Mea.

O, fiți vioi, fiilor! Gândul să vă fie numai la Mine, numai la Cel ce v-a iubit și vă iubește prin moartea și prin învierea Sa, prin toată suferința Sa cea pentru om.

O, pace vouă! Spălați-vă fața și fiți senini, senini, și fiți plini de puteri sfinte, fiilor, iar pentru ele trebuie iubire, multă, multă iubire, mereu iubire, mereu, mereu. Ea înnoiește totul, totul, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 martie/9 aprilie 2017

Duminica Învierii Domnului, Sfintele Paști

Durerea Domnului pentru omul care L-a părăsit. Împăcarea cu Dumnezeu se face prin simțământul vinovăției omului și prin iubire multă apoi. Cei ce cred pe Dumnezeu Cuvântul să învețe să fie copii, ca să scape de păcat. Salutul învierii către țara strălucirii.

În zi de praznic de înviere Mă întorc iar și iar la iubirea Mea cea pentru om, pentru cel ce nu M-a iubit după ce l-am zidit cu mâna și i-am dat apoi ființă, pentru cel ce nu M-a iubit chiar dacă M-am lăsat biruit de el acum două mii de ani, când nu și-a primit Făcătorul ca să-I dea popas când am venit din cer pe pământ ca să-i aduc aminte că Eu i-am dat raiul și fericirea lui, și să-Mi dea și el așternut întru ale sale dacă Mi-am făcut cale din cer pe pământ ca să-l caut și să-i dau iar și iar iubirea Mea cea pentru el, pentru cel ce nu M-a iubit după ce l-am zidit.

Acum vin în fața sa pentru a treia oară și îl îmbiu cu iubirea Mea cea pentru el, îl îmbiu ca să-i curăț vina, căci vina lui este că nu M-a iubit, nu a iubit pe Făcătorul său și nu I-a dat popas, iar calea Mea după el e plină de iubire, de așteptare și de durere pentru neprimire, o, și nu-Mi deschide nici acum, nu-Mi deschide ca să Mă odihnească și să-Mi dea stat la masă cu el, sau măcar să-Mi deschidă și să Mă întrebe cine sunt dacă Eu grăiesc lui ca Dumnezeu al său, iar Eu să-i spun lui povestea Mea de iubire pentru el, să-i spun de el și de Mine și să-i pară rău că nu M-a iubit, și să-i spun că pentru aceasta l-am zidit, ca să Mă iubească și să Mă odihnească și să fie el iubirea Mea, mângâierea Mea, povestea Mea de iubire, căci l-am zidit așa cum își zidește omul o casă pentru ca să stea în ea și să-și facă o familie și să-și ridice urmași prin iubire, numai că iubirea Mea pentru om nu este pe plăcerea lui, după ce el și-a făcut un alt fel de iubire, un alt fel de viață decât cea pe care o pregătisem Eu pentru el, pentru Mine cu el, și de atunci am rămas cu iubirea rănită și plânge cu suspin iubirea Mea cea pentru om, pentru cel ce nu M-a iubit după ce l-am zidit, și plâng cu dor și cu rană, plâng ca un tată care nu este iubit și mângâiat de copilul său și lăsat deoparte, părăsit, cu inima căutând și cu ochii în lacrimi mereu, mereu.

În zi de praznic de înviere caut cu glasul cuvântului Meu să stau de vorbă cu omul și să-i dau salutul învierii Mele de acum două mii de ani, când din gură în gură strigau tot mai mult unii spre alții cei din Ierusalim și vesteau că Hristos a înviat, până ce a ajuns această veste înaintea mai-marilor preoților, care M-au răstignit pe cruce apoi ca să se spele pe mâini de Mine și de adevărul cel despre Mine, căci Eu i-am vestit că sunt Fiul lui Dumnezeu Tatăl și că am venit pe pământ cu împărăția cerurilor, chemându-i pe toți spre ea, și pentru ea cu ei apoi.

La începutul zilei de praznic de înviere Mă aplec ca și acum două mii de ani înaintea ucenicilor Mei, care M-au primit după învierea Mea și le-am spus lor *„Pace vouă!”*, căci erau întristați și nedumeriți. Mă aplec și acum și spun ucenicilor Mei cei de azi: O, pace vouă, copii purtători de Dumnezeu aici, la izvorul Meu de cuvânt cu voi! Hristos a înviat! Așa se aude în ziua aceasta în lung și în lat între cei ce se știu încreștinați sub numele Meu.

O, fiilor, fiilor, Hristos a înviat! Iubirea Mea cea pentru om suspină și acum, suspină și așteaptă și cheamă și se vestește pe sine că vine pe pământ după om și așteaptă să i se deschidă. Mi-am făcut sprijinit de voi cale din cer pe pământ și strig la porțile inimilor oamenilor ca să Mă fac cunoscut lor, ca să-i chem pe toți la împăcarea cu Dumnezeu Tatăl, și cu Fiul Său Iisus Hristos, Cel răstignit și înviat a treia zi din mormânt acum două mii de ani. O, a greșit omul asupra lui Dumnezeu atunci, și L-a pus pe cruce răstignit, și-i trebuie omului înviere din acest greu păcat, pe care mereu, mereu îl face prin neiubirea lui cea pentru Dumnezeu.

O, ce trebuie să facă omul ca să știe și ca să audă și ca să se împace cu Dumnezeu? Fiilor, fiilor, simțământul vinovăției, aceasta trebuie să aibă omul mereu, mereu, și păreri de rău și iubire multă apoi, ca să înlocuiască acestea plata păcatului său între el și Dumnezeu.

O, copii de la izvorul Meu de cuvânt, Hristos a înviat! Sunt fericit de la voi că-Mi deschideți ca să vin, fiilor. Caut să-i deprind pe cei ce cred venirea Mea cuvânt pe pământ, caut tot timpul să-i deprind cu iubirea cea de sus, dar mai vârtos caut să-i învăț să fie copii, ca să scape de păcat, ca să li șteargă păcatul și să fie apoi ca pruncii cei fără de păcatul săvârșit. Vouă vă spun copii când grăiesc cu voi, că voi ați învățat să ascultați și din cer și de pe pământ câte vin spre voi să vă poarte, căci taina de copil am venit s-o așez peste cei ce cred pe Dumnezeu-Cuvântul, Care vine la voi ca să-L împărtiți peste pământ. Copii sunt cei purtați, cei îngrijiți, cei sprijiniți, cei care învață să meargă, să vorbească, să cânte, să scrie, să lucreze, să spele, să are și să semene, să iubească prin toate și să facă toate, toate lucrând și ascultând, iar altfel omul nu poate fi copil ca să aibă parte cu împărăția Mea, cu care am venit pe pământ iar și iar, ca și acum două mii de ani vestind-o pe ea proaspăt venită cu Mine și așezată prin cuvânt peste cei ce Mă primesc cu ea ca niște copii care se supun cu iubire împărăției de sus pentru ei.

O, îl văd pe om peste tot rugându-se spre Dumnezeu și îl văd mereu biruit, și calea rugăciunii lui este ruptă mereu, mereu. Când omul face rugăciune spre cer, dar face și păcat, o, ce este mai tare din acestea două care să poată peste om? O, ca să nu mai facă omul despărțire de Dumnezeu prin păcat, el trebuie să disprețuiască păcatul și să-i fie teamă de păcat ca de cel mai crunt dușman al său. Simțământul vinovăției cine îl are mereu, unul ca acela este umil, este aplecat, iar când se apleacă cu rugăciunea lui spre cer nu mai este biruit, ci este biruitor, căci este aplecat, iar Eu, Domnul, îl șterg de păcat și-i spăl cămășuța vieții în jertfa Mea cea de pe cruce pentru el, în sângele Meu, care este semnul spălării păcatului său, că Mi-am vărsat pe cruce sângele ca să-l spăl pe om de păcat, și așa am știut Eu să fac pentru om spălarea și să-i dau iarăși față și viață, așa cum și la început i-am dat.

O, fiilor copii, durere mare am de la cei ce nu au și nu arată să aibă simțământul vinovăției, ca să le pot Eu lucra apoi iertarea păcatelor lor. Omul păcătuiește prin însăși pofta sa, precum este scris, și nu trebuie să dea vina pe nimeni pentru păcatul său, ci numai pe sine, dacă voiește să fie creștin după adevăr, dacă iubește el dreptatea a toate ca și Dumnezeu, căci pe calea credinței nu trebuie să facă altceva creștinul pentru greșalele sale, nu trebuie să osândească pe fratele său pentru sine, ci numai pe sine și însăși pofta sa, prin care se zămislește păcatul a toate câte omul iubește și poftește. O, pe cine auzi că osândește pe frați pentru sine, pe acela îl scrie diavolul, vânzător de frate îl scrie, și fac diavolii horă mare în clipa când vede un creștin dat disprețului de alt creștin, iar inima celui ce primește dispreț pentru aproapele prin vorbire de rău se umple de dispreț pentru cel clevetit și se stinge dragostea frățească, se duce dintre frați, și din unul în altul se lucrează aceasta prin vorbire dezvinovățitoare de sine, și în

același timp învinuitoare de frați. O, așa s-a petrecut acum două mii de ani cu cei ce au pus la cale dispreț pentru Mine și pentru frații Mei ucenici, și am fost astfel petrecut spre cruce ca să fiu răstignit, iar Eu M-am supus și am iubit aceasta așa cum îl iubesc pe om, iar iubirea Mea pentru om a adus ca rod învierea Mea dintre cei morți ca să merg mai departe cu taina învierii morților și să mântuiesc pe mulți, așa cum Îmi este lucrarea cea împărțită de Tatăl s-o lucrez și să fiu Mântuitorul celor ce Mă primesc să le dau învierea, înnoirea să le dau, și apoi iertarea lor.

O, stau deasupra pe nori de slavă și te cuprind cu duhul și cu privirea, țara Mea de azi. Tu ești cea la care Eu vin pe pământ cuvânt în acest timp. Tu ești România Mea și ai în tine țarina cu comoară în ea. Cuvântul Meu de peste tine este comoara ta, o, și cât aș vrea să te îmbogățești cu această lumină și să strălucești prin ea tot mai mult, tot mai tare, și să fii numită după dreptate țara strălucirii, căci este scris în proorocii despre tine, o, țara Mea de azi, numai să fie descoperire de la Mine ca să știi cum să citești Scripturile și cum să le deslușești, că altfel omul se uită la Scripturi ca la o carte pecetluită, sau ca unul care nu știe carte dacă-l întrebi de cele scrise în Scripturi și în prooroci.

O, pace ție, țara strălucirii, țara Mea cea de azi! Sunt cu alai după Mine, călare pe cai albi suntem veniți la tine, din cer veniți suntem. Te pețește Tatăl Savaot pentru Fiul Său Iisus Hristos, căci Și-a ales Tatăl sală de nuntă și masă cerească și popor mireasă din mijlocul tău și curge peste tine râul Meu de cuvânt. Sunt Domnul învierii, Iisus Hristos, și Mă aplec cu salutul învierii Mele și-ți spun ție în zi de praznic de înviere: Hristos a înviat! El este comoara ta, Care Se face cuvânt pe vatra ta de mai bine de șaizeci de ani. Se lucrează taina cerului în tine și se va ivi curând, curând strălucirea ta, și de departe se va vedea ea, căci Eu, Domnul, voi străluci în lumină de pe acest munte de cuvânt și se va vedea slava ta, Domnul Dumnezeul tău strălucind pe vatra ta, și toate popoarele vor întoarce privirea spre tine și te vor slăvi și te vor iubi și te vor mângâia pentru frumusețea ta cea de sus peste tine, că mare iubire îți port. Iar acum te îmbrățișez în cuvântul Meu și-ți dau salutul Sfintelor Paști: Hristos a înviat! O, ridică-te și fă-te una cu Domnul Dumnezeul tău! Amin.

O, pace vouă, celor ce Mă dați când Eu Mă dau! Hristos a înviat, fiilor copii! Hristos a înviat, celor ce vă iubesc și celor ce vă urăsc pe voi! Hristos a înviat, de la voi vestire învierea Mea către cei ce locuiesc în cerul sfinților Mei, cu care vin la voi! Unii pe alții ne întâmpinăm în zi de Paști cu salutul învierii Mele, cu acest praznic sfânt.

Hristos a înviat! O, nu-i de ajuns credința că am înviat, și trebuie lângă ea iubirea de la cel ce nu M-a iubit după ce l-am zidit pe el. Amin, amin, amin.

3/16 aprilie 2017

Sărbătoarea Izvorul Tămăduirii

Omul nu-și cunoaște menirea limbii lui așa cum știu toate celelalte făpturi necuvântătoare, care Îl laudă pe Dumnezeu când se scoală și când se culcă. Omul așteaptă salvare în vreme de durere. Îndemnul Maicii Domnului către fiii cuvântului. Ascultarea este rodul iubirii și fructul mântuirii.

Îmi deschid intrarea și intru în cartea cuvântului Meu și Mă împart cu el, că milă-Mi este de cei ce nu Mă au, o, și nu știe omul care nu Mă are, nu știe ce nu are, dar Eu, Domnul, îl știu, că îl văd gol, și nu îmbrăcat îl văd, cu capul și cu pieptul gol îl văd, iar mâinile și picioarele lui sunt pe mâini vrăjmașe, și omului îi lipsește întregimea, pe care ar fi fost s-o aibă dacă M-ar avea pe Mine în mintea lui, în pieptul lui, pe deasupra trupului lui ca să-l acopăr de vremea cea primejdioasă pentru cei fără de veșmânt în fața ei, o, și Mă împart pe Mine Însumi și Mă dau ca să Mă ia cei săraci de Mine, că Mi-e milă de cei ce nu Mă au.

Sunt Domnul învierii, Iisus Hristos Cel înviat, și-Mi deschid glasul ca să le dau salutul învierii la cei ce se strâng în jurul izvorului Meu de cuvânt în ziua aceasta de mângâiere și de tămăduire și le spun lor: Hristos a înviat! La sosire și la plecare le spun lor: Hristos a înviat!

Vă spun și vouă, celor ce-Mi deschideți ca să-Mi luați cuvântul și să hrănesc cu el, și vă spun, fiilor, Hristos a înviat!

Acest salut îl poartă pe buze și îl împart pe cale fără să vrea chiar și cei ce nu cred în ființa Mea dumnezeiască, de vreme ce ei nu cred că este Dumnezeu sau nu cred în El fiindcă numai în ei cred și atât. O, dar spune acest salut toată suflarea, fiilor, iar Eu Mă mângâi de la cele necuvântătoare mai mult decât de la om, mai mult, fiilor. Credința în Mine și în învierea Mea apoi, e ușor s-o aibă tot omul, că este o vorbă românească și spune ea despre câte ceva că e la mintea cocoșului cutare lucru sau știință, ca să fie înțeles sau crezut ceea ce este pus în cântar, și mulți oameni cred că această zicală e o nimica toată. O, nu e o nimica toată, ci e multă taină în ea, căci cocoșul cântă lui Dumnezeu și cântă oamenilor, cântă și vestește să se scoale toată suflarea înaintea Mea și să Mă laude din timp în timp pe timpul unei zile și al unei nopți. O, dar a vestit învierea Mea cocoșul, și a vestit el toate ceasurile Mele grele, căci credincios este el Celui ce l-a făcut pe el cu cuvântul, ca și pe toate câte sunt zidite de Dumnezeu pe pământ.

O, are minte cocoșul, au minte necuvântătoarele și au pentru Dumnezeu și pentru credință, și trebuie să se rușineze un om înaintea cocoșului care cântă și vestește că se face ziuă, că vin ceasurile rugăciunii, că se apropie seara sau miezul nopții, sau se apropie ceva bun sau rău, și veghează cocoșul și-și păzește casa și familia lui de găini și de pui și este pildă oamenilor cu viața lui, cu îndeletnicirile lui, și e la mintea cocoșului credința în Dumnezeu și pentru Dumnezeu mai mult decât este la mintea oamenilor care nu se așează la veghe nici când aud cucurigul cocoșului, o, și sunt de plâns oamenii care nu veghează, din firea lor veghe așa cum veghează cocoșul cel făcut de Dumnezeu ca să-i vestească pe oameni și toată făptura la veghe, că numai ce cântă cocoșul dimineața, și toate păsările se scoală pentru slujba lor de utrenie și umplu cerul și pământul de cântecele lor, de limba și de glasul lor pline de laude lui Dumnezeu aduse, ca niște făpturi care-și cunosc și-și recunosc pe Făcătorul lor și lucrul Lui cel dat lor să-l împlinească între pământ și cer zi de zi, mereu, mereu.

O, tot și toate poartă din loc în loc vestea învierii și zic pe limba lor fiecare: Hristos a înviat! Omul însă are și cuvânt rostit, ca și Dumnezeu are și omul, dar el nu-și cunoaște menirea limbii lui așa cum știu toate celelalte făpturi necuvântătoare, care au măsură de la Dumnezeu împărțită cum să-și laude Stăpânul și Binefăcătorul lor, și toate își fac cruce când se culcă și când se scoală, își fac pe pământ sau pe văzduh cu mișcările lor tainice, lăudându-L și închinându-I-se Domnului. Iar tu, omule, tu, rege așezat de Dumnezeu peste făpturi, și ele te recunosc așa, o, tu cât Îl cunoști, cât Îl slujești, cât Îl cinstești, cât Îl lauzi pe Făcătorul tău, pe Domnul Dumnezeul tău, o, cât, omule uituc de Dumnezeu?

O, milă-Mi este de cei ce nu Mă au. Nu știe omul care

nu Mă are, nu știe să Mă aibă, dar când Îmi vede lipsa în vreme de durere și de necaz dă să Mă caute și Mă așteaptă să-l scot din dureri, și stă în firea fiecărui om să aștepte salvarea în vremi de căderi în dureri, și aceasta înseamnă părticica prin naștere împărțită fiecărui om a nădejdii venite de sus ca să-l întărească pe el în fața durerii și să aibă nădejde. O, câți oameni necredincioși și încăpățânați, care se luptau împotriva lui Dumnezeu, câți din ei strigau la capătul luptei lor numele lui Dumnezeu și biruirea asupra lor în luptă?

O, omule, îți lipsește mângâierea și puterea cea prin ea în vremi de dureri. Nu că nu poți avea mângâierea, ci pentru că nu-ți trebuie, de vreme ce tu poți altfel, poți prin ceea ce faci pe pământ după mintea ta și după pornirile ei. O, apleacă-te să-ți vindeci mintea și să primești în ea simțul datoriei pe care o ai înaintea lui Dumnezeu Făcătorul a toate văzute și nevăzute zidite de El, că e la mintea cocoșului credința și datoria înaintea Domnului, dar cu mintea ta nu e tot așa. Cocoșul se culcă și se scoală și cântă și lucrează lucrarea sa dată de Dumnezeu prin împărțire când Domnul a împărțit darurile, și toate la timpul lor lucrate, dar tu te scoli pentru Dumnezeu sau te culci pentru El sau lucrezi ceea ce El ți-a împărțit să împlinești? O, cocoșul gândește, omule, dar tu nici atât nu faci și nu vrei, că te-ai luat din mâna lui Dumnezeu și te-ai vândut pe bani. Auzi? Pe bani te-ai vândut și te vinzi, și numai bani cauți tot timpul, bani și păcat pe bani sau fără bani. Numai voia lui Dumnezeu nu cauți s-o faci, că mintea ta nu poate, nu are în ea, nu trage spre Domnul, și nu știe dacă nu are, căci omul a omorât în el ceea ce a pus Dumnezeu.

O, acest cuvânt este izvorul tămăduirii tale, omule pribeag de Dumnezeu. Eu, Domnul Dumnezeul tău, am suferit de la tine și pentru tine, și adu-ți aminte aceasta și strigă cu tot sufletul tău: Hristos a înviat! Spune-ți ție și spune în jurul tău această vestire tămăduitoare și nu mai sta în moarte și în necunoștință ca unul care și-a pierdut cunoștința când a căzut de pe picioare.

O, fiilor primitori de Dumnezeu, e bolnav, tot omul e bolnav, măi fiilor, și aceasta pentru că nu Mă are, nu-L are drag pe Dumnezeu omul. Dragostea cu care se îndeletnicește omul este o boală a sa, nu altceva este ea, și este omul bolnav de dragostea care strică viața lui.

O, nu vezi, omule, cum te cade dragostea ta și cum te păcălește ceea ce tu iubești și ai drag și cum îți murdărește fața? O, tu o numești dragoste, iar Eu o numesc boală a minții și a inimii, desfrânare și pacoste grea peste oameni, dezmăț și viață irosită pe degeaba în plăceri, ca fiii desfrânării.

O, mamă Fecioară, ești cu sărbătoarea ta în calendarul bisericii Mele, mamă, și ești numită izvor de tămăduire, mama Mea. Mă zbat să-l deștept pe om și cânt peste el ieșirea din moarte, trezirea la viață, cânt cum cântă cocoșul deșteptarea peste oameni, mamă.

O, te binecuvintez cu glasul cuvântului Meu în ziua ta de praznic de tămăduire, mama Mea. Sunt Domnul învierii, Fiul tău, Hristos Cel răstignit pe cruce și înviat dintre cei morți, și tu ești plină de bucurie pentru jertfa Mea, care te-a durut adânc, și pentru învierea Mea, care te-a mângâiat pentru toți vecii, mamă. O, binecuvântat să fie glasul tău cel tămăduitor de necredință și de nestatornicie a omului, și grăiește tu peste pământ și peste om în ziua ta de izvor de tămăduire, mama Mea! Amin.

—— O, Fiule înviat, Iisuse Păstor și Domn peste toată zidirea, o, Dumnezeule neiubit, măcar cei ce Te iubesc să Te mângâie, Doamne, cu iubirea din ei pentru Tine. Cine nu stă lângă Tine și cu Tine din iubire, o, acela nu stă, și pleacă, pleacă fiindcă îi lipsește iubirea, iubirea cea pentru Tine, Fiule Iisus.

O, fiilor ai Fiului meu, copii de la izvorul Său de cuvânt, voiesc de la voi să-L iubiți pe Hristos Fiul meu. Din iubire să stați lângă El și cu El, o, și să aveți grijă mare să nu se stingă ea, căci cum s-ar stinge, gata, v-ar trage de partea sa vrăjmașul. Dar nu așa, ci trebuie veghe mare, fiilor. Așadar, stați sub veghe și vegheați și voi odată cu veghea de peste voi. Ascultarea, nu uitați, e rodul iubirii, fiilor, și apoi fructul mântuirii.

O, dacă-ți cere cineva drag ție să-i faci ceva, să-i dai ceva, te duci și faci aprins de dragoste și de bucurie voia lui, dar dacă nu împlinești ce-ți cere Dumnezeu, e pentru că nu-L iubești, omule, și nu ești recunoscător pentru iubirea Lui. Iar dacă azi s-a grăit despre taina iubirii, o, cât de mult ar fi să fim primiți noi, cei din cer, cu această vindecare a omului, vindecarea iubirii care așteaptă de șapte mii de ani după om și în om!

O, mă aplec spre cei ce cred venirea Domnului cuvânt pe pământ și vin ei la izvor ca să ia. Îi îmbiu să pătrundă ei taina iubirii, și nu oricum se poate aceasta, de vreme ce omul știe el cum să iubească. O, iată, trebuie stâncă sub picioare, căci ca o furtună vin prilejurile de căderi din har și din credință și din veghe pentru viață sfântă, iar cei bântuiți dacă nu iubesc pe Domnul cu putere sunt ei în pace deplină în vreme de căderi și merg mai departe cu amețeala lor, pe care nu și-o simt a fi, și nu se mai pot opri, și s-a văzut că așa este, s-a văzut la cei pe care i-a biruit satana și au părăsit cuibul meu de aici, după ce ei au disprețuit pe Dumnezeu și pe frați pentru ei înșiși.

O, Fiule Iisus, trebuie tămăduire multă peste iubirea celor ce se știu creștini, și care vin spre izvorul Tău de taină ca să fie ai Tăi apoi, dar numai dacă împlinesc ei tot cuvântul Tău, numai atunci pot fi ei ai Tăi, iar altfel vin dureri peste ei, căci știu de la Tine și nu fac ei voia cea de sus, voia Ta, Doamne.

Și am stat eu lângă Tine cuvânt în ziua aceasta de tămăduire a iubirii celor ce dau să Te iubească, dar trebuie Tu să-i înveți pe ei iubirea, ca să aibă ei iubire ca a Ta, o, Fiule Doamne. Amin.

—— O, mama Mea scumpă, înțelepciunea iubirii este cu cei ce Mă iubesc cu învățătură pentru iubirea lor de Dumnezeu. Dacă ei Mă iubesc nu Mă mai roagă să le dau, să le fac, așa cum se roagă mereu cei ce se roagă Mie să le împlinesc lor rugăciunile cerute la Mine. Eu le dau lor totul, numai să văd că Mă iubesc, și nu trebuie să-Mi mai ceară nimic, că Mă au pe Mine și le este de ajuns în vreme de bucurii sau de dureri.

O, iată, nu Mă iubește omul, și de aceea Îmi cere mereu, Îmi cere ca unuia care iubește și dăruiește fiindcă are iubire. Iubirea însă nu mai cere nimic celui iubit, și așa stau înaintea Mea cei ce Mă iubesc și-Mi slujesc tainei Mele între cer și pământ ca s-o împlinesc pe ea toată, mamă, și altă iubire sau grijă ei nu mai au.

V-am luat la pieptul învățăturii Mele și v-am învățat taina iubirii, că v-ați adunat la izvor ca să luați de la Dumnezeu, fiilor. Vă dau vouă salutul învierii Mele: Hristos a înviat! Să aibă putere acest adevăr, pe piatra căruia stă biserica Mea și credința celor ce se nasc apoi din Dumnezeu.

Hristos a înviat! Așa ne vom întâlni peste zece zile aici cu voi și cu mulți, care vin odată cu Noi, cei din cer cu mare

alai. Cu priveliște cerească vom veni și Ne vom îmbrățișa ca să fim împreună în duminica a treia după Sfintele Paști, când vom serba praznic de înviere alături de mironosițele și de ucenicii învierii Mele. Le urez de sus călătorie cu cale de îngeri și mângâiere pe cale, iar Eu, Domnul, îi aștept aici plin de dor să petrec cu ei, cu cei ce Mă caută, cu cei ce-Mi țin urma.

O, pace vouă, celor adunați la izvor în zi de tămăduire! Hristos a înviat! Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

8/21 aprilie 2017

Duminica a doua după Sfintele Paşti, a Sfântului Apostol Toma

Despre curățirea de păcate și despre defăimarea de frați. Căsătoria omului nu este pentru Domnul, ci pentru păcat. Rugăciunea sfântului apostol Toma pentru Duh Sfânt peste oameni.

Hristos a înviat! Eu Însumi rostesc peste pământ salutul învierii Mele dintre cei morți: Hristos a înviat! Acum două mii de ani a început să se împartă această veste de salut între cei care au crezut că Eu, Domnul, am fost Dumnezeu-Fiul și că am venit din cer pe pământ și M-am așezat prin vestire de îngeri în pântece de Fecioară și M-am născut și am crescut și ca un om M-am lăsat să fiu întins pe cruce ca un vinovat, așa cum Mă vesteau cei ce M-au răstignit pe cruce, cruce pentru cei vinovați de moarte, dar am înviat a treia zi precum am spus că se va petrece cu Mine, căci am spus mai dinainte ucenicilor Mei și celor din Ierusalim că voi învia, și am împlinit așa cum a fost spus, și s-a născut atunci această veste: Hristos a înviat!

O, pace vouă, fiilor! Așa le-am spus și celor cu care am petrecut acum două mii de ani ca să las lor adevărul că am venit din cer și M-am arătat oamenilor ca Fiu al omului. Pace vouă, vă spun și vouă, ca și celor de atunci ucenici ai Mei! Aș spune peste tot și peste toți această urare cerească și M-aș arăta apoi înviat așa cum M-am arătat după înviere ucenicilor Mei timp de patruzeci de zile din timp în timp, iar apoi M-am suit la Tatăl, la locul Meu cel din vecii.

Aveau nevoie de mângâiere ucenicii Mei, de liniște și de pace de sus aveau nevoie după drumul crucii Mele și după toată jalea lor, căci după ce M-am lăsat prins în grădina Ghetsimani ca să le dau lor ocrotirea, iar Eu să merg spre cruce, au fost după aceea plini de jale ucenicii Mei, plini de apăsare și de nedumerire, plini de teamă, o, și ce bine le-a prins când M-am dus între ei fără să deschid ușa, căci ușa era ferecată de ei cu zăvor pentru paza lor, și M-am arătat și le-am spus lor: Pace vouă! O, așa le-am spus, și le-am făcut trimitere peste pământ așa cum Mi-a făcut Mie Tatăl Meu când M-a trimis, și le-am spus lor: «*Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi».* Și suflând peste ei le-am zis: *«Luați Duh Sfânt, iar cărora le veți ierta păcatele vor fi iertate, și celor ce le veți ține vor fi ținute»*.

O, ce mare misiune am dat Eu în ziua aceea ucenicilor Mei! I-am îmbrăcat pe ei în puteri cerești, i-am umplut pe dinăuntru și pe dinafară de Duhul Sfânt, și tainică a fost lucrarea lor, ca să se împlinească ea peste cei ce aveau să creadă și să se boteze în numele Meu, numele lui Iisus Hristos, Cel răstignit și înviat. În acest nume se botează cei ce se apleacă spre încreștinare, dar sunt străini de puterile cerești cei ce botează oameni, și nu mai sunt aceia ca ucenicii Mei, care lăsau în urma lor din loc în loc neam creștinesc după adevăr, plin de credință și de râvnă pentru calea și Evanghelia păcii și viața cu Dumnezeu în oameni.

În a doua duminică după Sfintele Paști M-am apropiat iar cu ucenicii Mei ca să Mă adeveresc înviat și lui Toma, întâia oară pentru el și a doua oară pentru ucenicii Mei ceilalți, și au mers ei apoi peste pământ și au vestit dumnezeirea Mea așa cum le-am dovedit-o Eu lor. Această duminică și această clipă o avem în amintire în ziua aceasta și împărțim trăirea ei, care a adeverit pe Domnul înviat, și voiesc în această zi sfântă să întăresc credința și să lucrez cu învățătura Mea la taina învierii omului, că străin e omul creștin de taina aceasta, și de aceea nu se arată el ca un înviat, ca un om nou, născut de sus.

O, popor al cuvântului Meu, te hrănesc de mulți ani cu învățătura Mea. Îți pun mereu pe masă cuvântul Meu cel ziditor. Dau să te îmbrac în puterile cerești ca și pe ucenicii Mei cei de atunci, ca să poți prin ele să faci voia Mea, voia lui Dumnezeu, fiule al învățăturii de sus. I-am învățat pe ucenici și le-am spus cum să lucreze ca să-i învieze pe oamenii care vor crede în Mine prin ei. Le-am spus să umble la păcatele lor ca să le poată cerceta împreună cu ei și să le poată ierta împreună și să-i dea pe ei Mie apoi curățiți, albiți și lămuriți, ca pe niște înviați dintre morți, și să nu mai moară apoi, că moartea omului este păcatul, o, și mare este taina curățirii de păcat a omului care dă să-și caute salvarea!

O, nu oricum erau iertate păcatele oamenilor care veneau spre credința în Mine prin propovăduirea ucenicilor Mei, și se cunoaște din Scripturi aceasta. Pe cei ascunși în sine, pe cei ce voiau de-a gata nu-i puteau curăți ucenicii Mei de păcat, și aceia erau pedepsiți pentru ascunderea în ei sau pentru necredință sau pentru lăcomia de a-L căpăta pe Domnul ca binefacere pentru ei. O, nu tot omul știe și poate să se dăruiască lui Dumnezeu când vine el să facă aceasta între el și Dumnezeu. În vremea aceea mulți pricepeau și mulți nu, și erau învederați cei ce pricepeau, precum și cei ce nu pricepeau, și au fost dintre cei ce pricepeau femeia desfrânată, Zaheu vameșul, femeia samarineancă, famenul etiopian, Pavel apostolul și mulți alții, și au fost dintre cei ce nu pricepeau Iuda vânzătorul, Anania și Safira, Dimitrie argintarul și toți câți nu le-a fost dat să priceapă.

Despre iertarea păcatelor este de grăit răspicat, că nu este pricepere deplină pentru aceasta, și trebuie cercetate Scripturile acelei vremi, și numai apoi să caute omul să se dăruiască sau nu lui Dumnezeu, căci altfel el singur se poate înșela că se dă Domnului, dar nu se dă dacă nu știe cum, o, și mulți n-au știut cum să vină, și au venit și au stat și au folosit ascunderile și n-au fost în stare să mai dea de peste ei păcatele ca să le fie iertate și eliberați să fie de satana, care pârăște la Dumnezeu pe omul cel ascuns și îl trage pe el spre lucrarea sa.

O, nu se spun oricui păcatele tale, omule, și nu oricum să le spui și să le dai spre iertare. Dacă nu le spui cum trebuie nu sunt luate de peste tine, și nici dacă nu știi unde să mergi pentru vindecarea ta. I-am îmbrăcat în Duhul Sfânt și în puterile cele de sus pe ucenici când i-am trimis să ierte păcatele celor ce au păcătuit, dar aceștia au fost încercați de Mine prin necazuri, trecuți prin ispite biruitori, și martori ai învierii Mele au fost ei apoi, și cuvântul Meu de peste ei, care i-a pecetluit cu lucrarea iertării păcatelor celor ce se căiesc ca să le dea de peste ei, și care se dau apoi lui Dumnezeu și lucrărilor Sale.

O, omule cu păcate peste tine, nu se spun păcatele care trebuiesc curățate și iertate, nu se spun decât la cei încercați

de Dumnezeu și plini de biruință asupra diavolului, că dacă sunt ele spuse la cei neformați sau neîmbrăcați în puterile și tainele de sus, o, îi poți slăbi, îi poți sminti. Dar păcatele fraților voștri, o, fiilor hrăniți cu învățătura Mea, nicidecum să nu vă încumetați să le îngânați voi, să le îngrijiți voi, căci această defăimare v-ar costa greu, iar diavolul ar prinde putere să vă sfâșie, căci ispititorul asta vrea, să faci păcatul defăimării asupra celor încercați de ei înșiși sau de diavolul, sau chiar de tine, cel ce defaimi, crezând că-ți faci rost de cinstire.

O, cât de primejdios este pentru cel ce defaimă pe fratele său prin vorbiri de rău, că acela își vinde fratele, din unul în altul îl vinde prin clevetirea cea defăimătoare și disprețuitoare asupra fratelui în inima celui ce primește vorbiri de rău împotriva celui de o credință cu el, sau asupra păstorului sufletului său dacă nu-i convine de lucrul păstorului. O, dacă ești frate după adevăr, ocrotește-l pe fratele tău ca să nu greșească, să nu se abată de pe calea cea sfântă și veghează-l pe el și roagă-te Tatălui pentru el așa cum M-am rugat Eu când am spus: *«Tată, păzește-i Tu pe cei pe care i-am păzit Eu în numele Tău, căci Eu vin la Tine».*

O, iată ce am făcut Eu pentru frații Mei! Le-am dat ocrotitor pe Tatăl, și nu M-am supărat că M-au părăsit, că au adormit când trebuia să vegheze. O, nu M-am supărat, nu M-am plâns, nu M-am răcit de ei, ci le-am cerut din cer pază și ocrotire prin lumea cea rea, căci ei nu erau din lume precum nici Eu nu eram, fiindcă Eu i-am ales ai Mei să fie ei, și spun aceasta ca să-i învăț pe creștinii care cred cuvântului Meu, și să nu facă ei păcatul vânzării de frate prin așa-zisa dreptate a lucrurilor sau vedere a lor, pe care zic ei că le au.

O, trebuie grijă mare pentru iubire, și apoi pentru iertare, și de aceea spun că nu tot omul știe și poate să se dăruiască lui Dumnezeu când el vine să facă aceasta între el și Dumnezeu, între el și frații Mei și ai lui.

Pe voi, cei care vă hrăniți cu hrana cuvântului Meu, vă îndemn să vă întrebați și să aflați dacă vă sunt iertate păcatele sau dacă vă sunt ținute, că nu oricum se pot ierta păcatele făcute, sau cele care încă se fac prin nădejdea iertării lor într-un chip atâta de ușor cum s-ar crede. Eu Mi-am pus viața ca să-l trag pe om la scăparea de sub păcat, dar dacă el nu prețuiește cum se cuvine jertfa Mea cea pentru el, o, cum crede el că va scăpa de sarcina păcatului lui?

Am pus în fața voastră prilej să bateți și să vi se deschidă, fiilor care dați să fiți cu Dumnezeu pe cale. Nu uitați însă, că Eu, Domnul, am spus ucenicilor: *«Luați Duh Sfânt și lucrați cu El, nu cu voi să lucrați, iar celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate, și celor ce le veți ține vor fi ținute!»* Duhul cu care erau îmbrăcați știa ce să ierte și ce nu, știa cui să ierte și cui nu. Și de ce așa? O, Duhul este Cel ce vede și îl știe pe om ce a făcut și ce va mai face și știe să-l scoată pe om deasupra cu cele ascunse în el dacă se ascunde, și de aceea e bine să știe omul unde să bată pentru ca să aibă un răspuns.

Fiilor, fiilor, voi, cei care Mă împărțiți celor ce dau să învețe de la Dumnezeu, iată, să știți voi, și să știe și ei că trebuie înțelepciune mare ca să știe omul să se cunoască pe sine, și să se umilească pentru ca să se poată cunoaște, și numai după aceea poate vorbi cu adevărat înaintea lui Dumnezeu ca să vadă Domnul că el este sănătos cu mintea și conștiincios între el și Dumnezeu, iar altfel omul se duce pe sine cu vorba, și nu pe altcineva, și un așa om este lipsit de înțelepciunea cea pentru Dumnezeu în om.

Dar acum, ucenicul Toma stă lângă Mine și intră în cartea Mea și mărturisește el pentru Mine și pentru voi, cei ce ați venit și veniți să fiți poporul Meu, popor al lui Hristos pe pământ între oameni și între popoare. Amin.

— O, Domnul meu și Dumnezeul meu, tot așa Te numesc de atunci și până azi și până mâine și până peste toți vecii, căci și eu sunt al Tău, ucenicul Tău atunci și acum și de-a pururi, ca și toți cei care Te-au iubit și Te iubesc și Te vor iubi statornic, Doamne înviat, Domnul meu și Dumnezeul meu. Eu sunt fiul Tău și ucenicul Tău, și tot neamul creștinesc să Te simtă al lor, Dumnezeul lor, iar ei fiii Tăi și ucenicii Tăi, precum eu sunt. Celor cărora le ești Dumnezeu, aceia ca și mine să-Ți grăiască Ție, așa cum Ți-am grăit eu după ce Te-am privit înviat, și eram plin, plin de dor să privesc ființa Ta, că dulce mi-ai fost, mai mult decât la toți ucenicii Tăi, Doamne, și fiecare din cei ce Te iubesc cu arsură de duh, o, să spună și ei că ei Te iubesc cel mai mult și că le ești Cel mai dulce, și așa să grăiască în ei iubirea celor ce Te iubesc cu dor și cu arsură de dor și de duh.

În țara și în ținuturile spre care am fost trimis prin sorți și prin Duhul Sfânt, eu, Doamne înviat, am apăsat cu pecetea Ta și a numelui Tău pe carnea inimilor multora care au crezut prin propovăduirea mea cea despre Tine, Domnul meu și al lor apoi, iar pentru alții cărora vesteam la fel, o, n-am putut să fac aceasta din pricina învârtoșării inimii lor, a neaplecării lor, a celor ce nu se cunoșteau pe sine ca să-și încerce și ei salvarea din păcat și din necunoștință. Mari și mici, bogați și săraci au înviat din păcat și din necunoștință când eu le-am spus de Tine și de mine că am fost ucenicul Tău și martor al dumnezeirii Tale, dacă ai venit din cer pe pământ și Te-ai dovedit prin înviere Stăpân al vieții și al morții și Domn peste tot și peste toate și Mântuitor al celor ce Te primesc prin ucenicii Tăi martori pentru Tine peste noroade, iar dintre cei ce n-au primit să creadă și să primească pe ucenicul Tău mărturisitor, s-au ridicat cei care m-au ucis și m-au pus în brațele Tale plin de iubire pentru Tine, iar pe mine nu m-am iubit până la moarte, ci numai pe Tine, Doamne, așa cum ar fi să fie toți cei care dau să vină să se înțelepțească pentru Tine și să Te cunoască pe deplin, și numai apoi să Te poată iubi deplin, și să fie ei oglinda iubirii de Dumnezeu între oameni pe pământ.

Tot neamul creștinesc de pe tot pământul poartă praznicul Învierii Tale cu ei și toți spun Hristos a înviat! O, tot așa cântăm și noi în cer lângă Tine și-Ți purtăm praznicul, Doamne, iar pe pământ omul se dă mereu stricăciunii, se dă plăcerilor trupești, gustului cărnii se dă, iar carnea este dulce pentru om. Căsătoria omului nu e pentru Domnul, nu e pentru Tine, Doamne, și e numai pentru plăcerile cărnii omului, a trupului lui, și se dă omul stricăciunii prin căsătorie și se face tot un foc pentru focul din trupul lui, și încă alte ființe se leagă de el pentru păcat. Eu însă am vestit pe om să se facă sfânt, liber de păcat și de poftă de păcat, și mulți au iubit aceasta și n-au mai putut altfel, iar cei de la care au fost răpiți cei ce au crezut de la mine s-au sculat și mi-au oprit mersul, dar sămânța a fost semănată și a ridicat neam creștinesc și e pe tot pământul răspândit neamul celor ce Te iubesc și Te urmează, și de aceea ești Tu peste tot cu Evanghelia învierii omului, iar acum, Doamne, trâmbița cuvântului Tău în lung și în lat sună și vestește pregătirea cea mare a zilei Tale celei mari ca să vii și să dai fiecăruia după cum este fapta sa, și precum este scris.

Eu Te rog acum, varsă pe Duhul Sfânt peste tot pe pământ și aprinde-i pentru El pe oameni, căci El este Cel ce descoperă pe Domnul și Cel Care arată slujitorilor Săi care

sunt cei cărora li se iartă păcatele, și iarăși, cei cărora le sunt ținute, așa precum Tu ai împărțit lucrul Tău prin ucenici peste cei ce cred și peste cei ce nu cred de la Dumnezeu Duhul Sfânt, o, Doamne. Amin.

— O, așa am spus vouă atunci, iubiții Mei ucenici, după ce M-am adeverit vouă cu tot întregul Meu Dumnezeu adevărat. Nu mai sunt pe pământ slujitori în numele Meu lucrând, și peste care să poată Duhul Sfânt descoperi cele ce trebuiesc lucrate, iertate sau neiertate ale oamenilor lipsiți de Dumnezeu. Era scris să vin Eu și să lucrez Eu, de vreme ce nu mai este cine să lucreze înnoirea neamului care se știe creștin pe pământ. A venit vremea să vin și am venit. Vin cu sfinții, căci așa este scris să vin. În duminica viitoare Ne vom face popas, Noi, cei din cer, și vom lucra lucrul venirii Mele cu sfinții, și iată, Domnul nu stă din lucru.

Aici, fiilor de la izvor, aici voi poposi cu sfinții și vom sta la masă cu voi și vom face serbare cerească în amintirea învierii Mele și a mironosițelor și ucenicilor învierii lui Hristos, și va fi să avem mângâiere, fiilor. Vin la izvor creștini, iar și iar vin, și cu așteptare stau ca să vină ziua de întâlnire și de iubire și de mângâiere. Cu mic cu mare vor veni și vor fi așezați la masă cu Noi și cu voi, și împreună vom fi cu cei pomeniți pentru înviere și le vom închina pomană pentru ei și le vom împărți în numele lor și vor lua ei mângâiere și ușurare și lumină.

Binecuvântată să le fie calea celor ce vin aici din alte cetăți ale pământului român!

Binecuvântați să fim pentru venire, Noi, cei din cer, cu alai de slavă purtați pe nori!

Și, binecuvântați să fie cei pomeniți și chemați la masă, care odihnesc așteptând ziua Domnului și ușurându-li-se calea câtă mai este pentru întâlnirea cea mare, căci ea vine!

Oștiri de îngeri să călătorească pe cale cu cei ce se pornesc din depărtări spre izvor aici! Păsările cerului să cânte pe cale, vântul să adie șoapte cerești, cerul să lumineze și să încălzească, și florile să împodobească așternutul sărbătorii, iar cea mai mare podoabă să fie sfințenia, și cu ea să se dea lui Dumnezeu cei ce Mă iubesc așa.

O, pace vouă, celor ce pregătiți această frumoasă zi de sărbătoare! Sus și jos se fac pregătiri și cărări de slavă. O, fiți destoinici și tot mai destoinici, voi, cei care ieșiți înaintea oaspeților de peste tot sosiți! Și Hristos a înviat vom auzi și ne vom împărți unii altora și veste de înviere vom purta.

Tot și toate să fie frumos gătite! Tot și toate Domnului să-I stea înainte cu frumusețe și cu căldură! O, vine Domnul cu sărbătoare! Auziți? O, pregătiți-I Lui slavă, fiilor, slavă Celui slăvit! Amin, amin, amin.

10/23 aprilie 2017

Duminica a treia după Sfintele Paști, a Mironosițelor

Slujitorii bisericii nu se îngrijesc de sufletele celor adormiți și sunt vânzători de creștini. Taina pocăinței este taina care îl îndumnezeiește pe om.

Slava Mea umple văzduhul sus și jos, și toată facerea s-a pregătit și se apleacă înaintea slavei Mele, că vin cu zi de sărbătoare aici, unde-Mi am așezată masă de praznic de cuvânt mereu, mereu, că venirea Mea s-a ivit ca zorile dimineții și vin mereu cu izvor de cuvânt peste pământ, și freamătă totul de slava Mea în cer și pe pământ, iar cei ce odihnesc în morminte sunt plini de nădejdea venirii Mele cu lumină pentru ei, că a venit vremea să vin, și am venit, precum este scris.

Suntem în zile de praznic de înviere și prăznuim, fiilor, cu cântarea cea pentru învierea Mea și împărțim mângâiere în această zi. Să ne ridicăm din așternuturi și să întâmpinăm oaspeții, pe cei de sus și pe cei de jos, și toți să cântăm Hristos a înviat!

Sus și jos s-a făcut pregătire. Văzduhul se trezește în cântul păsărelelor, că și ele iau parte la priveliștea de azi a Mea cu sfinții aici, deasupra. Din cer și până pe pământ aici e numai slavă, e tot o pregătire în slavă și în lucrare de slavă. Hristos a înviat! Așa spun acum tot și toate. Sunt sosit aici cu mironosițele și cu ucenicii învierii Mele, martori ai răstignirii, și apoi ai învierii Mele dintre cei morți, iar mângâierea lor este mare.

O, unde aș mai fi găsit Eu în vremea aceasta un loc de Betanie ca și aici la voi și cu voi, ca și jertfa cea neobosită, pe care o aduceți înaintea Mea la popasurile Mele cu sfinții aici, și cu cei aduși de dor la izvorul Meu de cuvânt, cu care M-am adăpostit la voi, fiilor? Iată, și cei ce așteaptă la locurile lor izbânda cea din urmă asupra morții, iată-i, și ei sunt așezați la masa cea de azi, după ce în postul sfintelor Paști au fost chemați la pomenire pentru întâmpinarea apoi a praznicului Învierii Mele împreună și cu ei, nu numai cu voi, fiilor, o, și ați pregătit acum așa de frumos venirea Mea și a celor cu Mine sosiți din cer și, iarăși, a celor călători veniți din cetățile țării ca să fie aici cu Noi și cu voi, ca să fim cu zi de mângâiere aici.

O, așezați-vă voi, cei osteniți de așteptarea zilei celei mari a mângâierii depline! Așezați-vă la masă aici, rânduri, rânduri așezați-vă, oricât de mare este numărul vostru. O, așezați-vă! Fiți cuminți și cu răbdare încă. Aici se lucrează pentru voi după cuvântul Meu, că nu vor ca Dumnezeu cei care slujesc la altare ducând lumea la cimitir, și nu mai pot mai mult pentru oameni apoi. Și-au făcut rost de locașuri de biserică și și-au plătit cu bani grei slujirea la altar, dar nu le-a fost lor în minte îndatoririle cele pentru mântuirea lor și a oamenilor, pe care nu-i păstoresc, ci îi conduc la cimitir și atât. O, ei cred că dacă fac slujiri plătite din greu de oameni și pentru oameni, gata, se vor mântui, dar nu, nu sunt pregătiți, și nici nu dau să se pregătească, și stau ei să capete de-a gata, după zicala poporului român, care zice din pățite vorba care spune: *„pară mălăiață în gura lui nătăfleață”*, adică de-a gata. O, ei puteau să fie sfinți prin învățătura cea bisericească, dar nu le-a stat lor în minte să caute sfințenia, de vreme ce sunt plini de lăcomie și de inimă rece pentru creștini, că nu-i locaș de biserică din care să nu iasă știrile celor ce vând mersul creștinilor, că dacă nu e preotul informator, e dascălul, și dacă nu e nici dascălul e clopotarul sau măturătorul, și n-am spus minciuni când le-am dat de știre aceasta la cei ce M-au urmat prin vreme pentru cuvântul Meu cel de azi, și nu este decât așa cum Eu văd și spun. Toți dau să spună că nu se poate întâmpla așa ceva cu cei ce slujesc în biserici pentru oameni. O, dacă s-a putut asupra Mea vânzare prin ucenicul cel apropiat și numit între cei doisprezece ucenici ai Mei, și care M-a dat la moarte pe cruce, o, cum să fie altfel acolo unde sunt creștini iubitori de Dumnezeu?

O, n-a fost altfel nici în vremea lucrării cuvântului Meu din vremea aceasta, căci preoții au dat vasele Mele la cercetare, și la închisoare apoi au dat pe servii Mei, și asta este cu slujitorii bisericii, adunătură amestecată este, peșteră de tâlhari, din pricina celor ce nu sunt de partea Domnului în bise-

rică, și lumea nu știe aceasta, nu crede că este așa și că sunt vânzători peste tot. O, cum să creadă când totul este vopsit pe deasupra ca să nu se cunoască lucrarea cea de dedesubt?

O, așa este cu cei ce s-au așezat unii pe alții slujitori de altare înaintea oamenilor, și aceștia au două limbi, măcar două au. Cu una din ele zic laude și cântare lui Dumnezeu, iar cu alta vând pe cei ce iubesc pe Domnul pe pământ.

O, n-au parte de slava Mea cei ce nu cred și nu iubesc pe Domnul, ci doar slujesc pe bani pe cei cărora le fac servicii la altar. Au însă parte de slava Mea cei credincioși, căci Eu le-am spus celor ce Mă aveau în suflet și în iubire, și le-am spus că voi fi răstignit și că voi învia a treia zi și iarăși voi fi cu ei, și le spuneam: *«Lumea nu Mă va vedea, dar voi Mă veți vedea, și iarăși voi fi cu voi și va fi mare mângâierea voastră»*.

O, e zi de mângâiere această zi, și am învățătură de pus pe masă, că vreau să înțeleagă cei ce dau să Mă urmeze cu viața lor și să știe ei apoi că una este să te întorci pe cale cu Dumnezeu, și cu totul altceva este să se întoarcă păcătosul la pocăință, nu la Dumnezeu și atât, căci la Dumnezeu nu se poate nimeni întoarce cu pașii lor și atât, și nu se cheamă că s-au întors dacă numai atâta fac, ci se păcălește pe sine cel ce face o așa întoarcere la Dumnezeu. O, la pocăință trebuie să se întoarcă cel păcătos, și nu se poate întoarce altfel la Dumnezeu, și nu stă dacă nu se întoarce la pocăință, la păreri de rău pentru viața cea fără Domnul și plină de păcat, și pe care omul și-o duce mereu în spate, bietul de el.

O, sunt primejdioși anii tinereții când omul nu se teme de păcat și de plata păcatului apoi, iar după ce anii trec peste el și-i lasă pe inimă toate cele pentru pedeapsa păcătoșilor se umple de durere omul, de păreri de rău și de jale grea, și-i trebuie pocăință, și prin ea mângâiere.

Nu bucurii cu Domnul, ci pocăință, omule, îți trebuie, și multe păcate acoperă cel ce poate să întoarcă un păcătos la pocăință, dar mai sunt cei care să-i învețe pocăința pe oameni? O, nu mai sunt, dar vin Eu, Domnul, vin Eu, căci așa este scris, să vin.

O, M-am lăsat spre cuvânt de învățătură, M-am zorit să grăiesc așa cum s-a așezat grăirea, dar Mă întorc acum la gustul cel dulce al sărbătorii de azi, la slava care umple văzduhul aici de freamăt sfânt, o, fiilor. Păsările văzduhului umplu de cântările lor această zi de serbare cerească pe pământ. Cântare de înviere se aude de sus până jos, iar Eu, Domnul, Mă aplec în prag lângă voi spre întâmpinarea oaspeților porniți spre izvor și le deschidem și-i așezăm la masă de praznic de înviere și le spunem lor Hristos a înviat!

O, fiilor călători spre izvor, ați venit să fim împreună și să ne dăm unii altora mângâieri. O, pace vouă! Învățătura Mea cea de azi vă întâmpină și vă învață că venirea la Domnul și pe cale cu El trebuie să fie făcută cu pocăință, ca să nu fie ea dărâmată apoi. Pocăința este cea care duce pe om la dragostea de Dumnezeu, dar nu la dragoste mai întâi, căci dragostei îi trebuie temelie trainică, înviere din moarte a omului îi trebuie dragostei.

O, e păcătos omul, dar nu se îngrijește ca să se facă bine ranele păcatelor lui. Eu, Domnul, prin cărarea Mea de aici spre oameni dau să fac lucrare de pocăință peste mulți. A venit vremea să spun aceasta, că mulți au venit, și mulți au pierdut apoi mersul și s-au întors înapoi între cele din care s-au sculat ca să urmeze apoi pe Domnul. O, n-a fost așa cu toți cei care au venit să stea cu Mine lângă acest izvor de cuvânt și să slujim împreună, și dintre ei au plecat, o, au plecat, și M-a rănit cu rană grea plecarea lor și a rămas nevindecată rana Mea de la ei, iar pocăința nu i-a mai ajutat ca să-i întoarcă iarăși și să nu rămână afară din carte, căci Eu mereu, mereu Mă scriu în cartea Mea cea de azi cu cei ce vin, și cu cei ce pleacă, și cu cei cu care rămân pentru mersul Meu și pentru slujirea venirii Mele cuvânt pe pământ și pentru sărbători de cuvânt, pregătite cu trudă.

O, fiilor, ați venit în zi de slavă a Mea și a sfinților Mei și sunteți cuprinși întru ea. Ați venit din depărtări la izvorul Meu de cuvânt aici. O, luați din el cu folos și cu creștere, că Eu i-am învățat mereu pe cei care au venit să-Mi urmeze și le-am spus lor cum să-și ajusteze viața zi de zi și cum să Mi-o dea Mie mereu, mereu.

O, fiți treji sau treziți-vă în miez de noapte tot timpul zilelor voastre și stați de vorbă cu Mine și cu sfinții, fiilor. Să nu treacă o noapte fără să vă întâlniți cu Mine prin cuvinte și prin cântare de slavă. Să nu lipsească din casele voastre pravila călugărească, hrana cea pentru suflet, cu care să vă hrăniți iubirea cea pentru Dumnezeu, și care aduce omului pocăință mai întâi. O, dacă nu știți cuvântul Meu ce spune, întrebați, ca să fie deslușit înțelesul cel întreg al cuvântului Meu, și nu uitați că David împăratul spunea: *«La miezul nopții m-am sculat ca să Te laud, Doamne, iar dimineața când mă scol încă sunt cu Tine, și tot așa și în ceasurile zilei aduc Ție închinare, și de șapte ori pe zi m-am așezat ca să Te laud, Doamne»*. O, toată suflarea Îl laudă pe Domnul pe pământ și în văzduh, fiilor, iar voi sunteți mai mult decât păsările, care Mă laudă neîncetat cu cântările lor.

Despre rânduiala cea pentru trup v-am grăit și alte dăți, dar acum dau să vă amintesc cu duioșie de Păstor și să vă spun: o, nu mai mâncați carne, fiilor. Sunt între cei ce vin aici, și care nu se pot făgădui acestei împliniri sfinte, și le fac lor această rugăminte. O, cine se desparte de păcat, acela trebuie să știe să înceapă să împlinească poruncile vieții și să deschidă Scripturile și să vadă și să se învețe din ele să iubească pe Domnul din toată inima, și apoi să nu mai mărturisească strâmb, să nu mai fure, să nu mai ucidă, să nu mai iubească sau să caute desfătarea și desfrânarea, să nu caute spre ceva ce nu-i al lor, ci să urmeze toate poruncile vieții ca nu cumva să se facă vinovați față de ele și de Dumnezeu, de Cel Care le-a trimis pe ele pe pământ ca să fie împlinite de cei ce se întorc la pocăință, și apoi la calea cu Domnul.

O, Eu i-am dat, nu i-am luat omului. I-am dat mintea, nu i-am luat-o. I-am dat, nu i-am luat omului sănătatea. Ba am și spus ucenicilor Mei că de vor bea și băutură otrăvitoare nu-i va vătăma pe ei, și le-am spus că șerpi de vor lua în mâini nu-i vor omorî pe ucenici. Știința însă îl scoate pe om din brațele Domnului și îl păcălește ca să nu mai aibă Dumnezeu omul. Știința a stins în mulți credința și căutarea lor după Domnul, dar credința numai omul trufaș o leapădă, și nu din cauza științei pățește el aceasta, ci din cauza trufiei, căci știința zidește credința, o crește, o descoperă, o face salvatoare pentru om.

O, ce veți face voi, cei care stați în cumpănă față de venirea Mea cuvânt pe pământ aici, pe vatra neamului român dacă va fi să se arate tot mai adevărat Domnul în acest cuvânt și se vor vedea împlinirile Lui toate așa cum le arată Duhul cuvântului Său, în care voi credeți sau nu acum? O, țara română e țara Domnului, încă de la început sortită să fie ea țara în care vine acum Domnul cuvânt pe pământ. O, aplecați-vă și fiți plini de umilință înaintea cuvântului Meu, care-și are cetate în țara românilor! Biserica neamului român e din lume și nu Mă iubește, nu face voia Mea dacă este din lume, căci

Eu, Domnul, am spus prin acest cuvânt poporului credincios că mai înainte de a se închide ușa bisericii vine Domnul, și iată împlinirea, căci Eu vin și împlinesc.

O, lăsați morții să-și îngroape morții lor, iar voi, cei care ați aflat venirea Mea și biserica venirii Mele, lucrând ea după cuvântul cel de sus, o, stați lângă izvorul cuvântului Meu, că antichrist, omul fărădelegii, Mi-a luat căsuța și hăinuța și obiceiurile, a luat locul Domnului în lume și în biserica din lume și duce lumea la planul cel fără Dumnezeu pentru oameni. Cu suflete încărcate de păcate vechi și noi, o, așa stau slujitorii de altare înaintea oamenilor care nu cunosc pe cele ascunse sub nume și sub mască de biserică, o, și cine să mai trezească spre pocăință pe cei ce stau nepăsători sub sarcina păcatelor lor? O, vin Eu. Iată-Mă! Vin și tot vin să îndemn la veghe și la viață de rai pe om, căci grija vieții îl scoate de la Dumnezeu mereu, mereu și-Mi este milă de om.

O, dar ce slavă mare este aici, și ce uimire îi cuprinde pe ucenicii Mei, pe mironosițele învierii Mele! Toate sunt frumos gătite și stau înaintea noastră cu frumusețe și cu căldură. V-am spus că vine Domnul cu sărbătoare. Auziți? Așa v-am spus vouă, celor ce ați pregătit frumos și cald așternutul sărbătorii de azi. Ați gătit Domnului slavă, fiilor. Sus și jos s-au făcut pregătiri și cărări de slavă în văzduh, și așa am venit, și așa stăm înaintea oaspeților de peste tot sosiți și cântăm cu slavă Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Păsările cerului cântă, vântul adie și poartă șoapte cerești, florile se bucură de slujirea lor pentru slava sărbătorii, iar sfințenia care stă înaintea Noastră e mângâiere pentru Noi, cei veniți de sus.

Și acum glasul de bucurie al martorilor Mei cei de acum două mii de ani ucenici și ucenițe, care Mi-au purtat apoi peste pământ vestea cea despre Mine, Dumnezeu al lor mărturisindu-Mă ei în lung și în lat înviat dintre morți, așa cum mai înainte le-am spus lor, și apoi i-am trimis peste pământ, și pe Duhul Sfânt L-am suflat peste ei.

O, pace vouă, celor sărbătoriți alături de praznicul învierii Mele! Bucurați-vă, mărturisitorii Mei! O, bucurați-vă și mărturisiți-Mă cu toată bucuria în care stați în ziua aceasta de slavă pentru voi lângă slava Mea, că aceasta este plata celor ce Mă mărturisesc, și veșnică este ea. Amin.

— O, iată, iată unde ai Tu cerul tot cu Tine, Doamne, aici! Tânjim de dragul Tău ca și atunci când Te-am urmat până la cruce și ai dus-o pe umeri pentru noi, până ce Te-a dus ea pe Tine spre moarte și spre înviere, și apoi Te-ai arătat, iar noi Te-am împărțit oamenilor pe pământ ca să-i întoarcem la pocăință și să le ierți păcatele, Doamne, dar cei ce nu se întorceau la Tine cu pocăință, lor nu li se ierta aceasta.

O, cum să ne fie nouă mărturisirea în ziua aceasta scumpă Ție și nouă, Cuvinte Doamne? Privim uimiți peste toate aici, Iisuse înviat. Privim cetatea cuvântului Tău în sărbătoare în ziua aceasta, și privim peste cei sosiți la serbare și privim înăuntrul lor, Doamne, și au ei nevoie de învățătură cu îndemn spre pocăință ca să le ierți păcatele, așa cum și nouă ni le-ai iertat când ne-ai aflat și când Te-am aflat. Pocăința este calea, așa cum a fost și la noi întoarcerea la Tine, prin pocăință, Doamne, și ne-am dat Ție apoi, și ne-ai dat Tu darul iubirii pentru Tine și Te-am iubit, Te-am iubit mult, dacă ne-ai împărțit această arvună dulce nouă, că ne umpleam de dulceața ei, mereu, mereu, și deveneam dulci celor ce se pocăiau și Te primeau Mântuitor al lor. O, dulce îi îmbiam pe cei ce se pocăiau, și eram niște dulci, și Tu erai dulcele din noi, și numai cine nu Te gustă nu stă cu Tine apoi, că mulți vin și azi spre Tine, dar n-au de cale pocăința, și au bucuria de pe cale a dragostei cu care îi primești și îi ajuți să poată veni ca să se facă sfinți, dar dacă pocăință nu-și fac, o, nu stau, ci pleacă după ce vin și stau ceva vreme, și cad din nou spre dorințe și spre plăceri. Noi însă n-am mai putut îndura despărțirea de Tine ca să mai fi căzut în păcate, căci pocăința ardea în noi îndurerată și n-am mai căutat nimic, decât adevărul ei cel sfânt, și care-l face dumnezeu pe om prin statul Tău înăuntrul ființei lui mereu, mereu apoi, mereu, Doamne, iar noi am rămas ai Tăi de-a pururi, așa cum Tu ai rămas Dumnezeul nostru, Cel ce ne-ai iertat nouă păcatele toate.

O, e dulce de tot aici în ziua aceasta sfântă. Ne umplem de duhul iubirii celor ce Te iubesc și vin după Tine aici, și le dăm lor îndemn spre pocăință, ca nu cumva să se mai poată despărți de Tine, de noi, și ca să rămână ei. Mângâiere să ai de la ei, mângâiere, Doamne. Taina pocăinței este taina care îl îndumnezeiește pe om. Te slăvim pentru acest dar, pe care scutură-l azi peste toți cei adunați aici, Iisuse înviat. O, ne-ai dat nouă atât de multe bucurii cu Tine. Dă-le și lor, o, dă-le lor, Iisuse înviat și Doamne slăvit! Amin.

— O, am bogăție de har să dau din belșug, și această bogăție își atrag cei care vin cu pocăință spre Mine prin izvorul Meu de cuvânt și de viață prin cuvânt împărțită, iubiți ucenici și ucenițe ale patimii și învierii Mele. O, mângâiați-vă în ziua voastră de serbare! Am venit ca să ne mângâiem și să mângâiem, căci Duhul mângâierii L-am promis celor ce caută cu pocăință urmele Mele.

O, toate mângâie aici acum. Ochii celor de sus și din văzduh sunt aici și se umplu de mângâiere. Deschidem în lături acoperișul de deasupra ca să fie una cele de sus și cele de jos, adică cele de sus să fie jos, iar cele de jos să fie sus și să fie mângâiere.

Duhul mângâierii să ni-L împărțim. Să-i mângâiem pe cei sosiți din toată țara română aici, acum, și am pregătit oștiri îngerești pentru însoțirea lor pe cale înapoi, după ce se ridică sărbătoarea.

Amin, amin zic vouă, celor strânși la izvor, vin și iar vin zile de serbare și vine Domnul aici cu sfinții Săi. Vă aștept de fiecare dată cu dorul aprins, și tot așa și voi să veniți, cuprinși de dor, fiilor. O, nu uitați de viața cea plăcută Mie din partea voastră ca niște fii ascultători, dacă Mă iubiți, iar dacă încă nu Mă iubiți întru toate, o, înțelepțiți-vă să puteți iubi pe Domnul cu toată ființa, cu toată ascultarea, cu toată inima și puterea, fiilor.

Iar vouă, celor ce Mi-ați pregătit cărarea să vin și zi de serbare aici și așternut frumos, vouă Mă aplec cu sfinții toți și vă aducem mulțumiri, fiilor, pentru așternutul pe care îl pregătiți ori de câte ori vin la voi cu zile de cuvânt. Puteri cerești vă dau pentru slujire cu voi, și să aveți puteri pentru Mine, fiilor, și mereu să aveți.

O, pace vouă! Hristos a înviat! Întăriți-vă pentru sărbătoarea care se apropie cu strângere iarăși la izvor în ziua de Rusalii, fiilor. O, fiți cu bucurie servii Mei, dar și a celor ce vin să asculte glasul Meu în sărbători. Aceasta v-a fost alegerea, acesta sorțul, și purtați cu bucurie sarcinile pe care vi le încredințez. Cu toții sub ele, fiilor, și aceasta să vă fie mângâiere vouă.

O, cântă toată firea Hristos a înviat! E văzduhul plin de slavă și de cărări de slavă și toate Mă cunosc Dumnezeu al lor.

Pace vouă, măi fiilor! Amin.

Îmi las numele Meu peste voi și peste cuvântul pe care l-am grăit în ziua aceasta de mângâiere sfântă. Eu sunt Cel ce sunt. Iisus Hristos sunt, fiilor. Amin, amin, amin.

17/30 aprilie 2017

Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, Purtătorul de Biruință

Ascultarea și supunerea îl ocrotesc pe om de cursele vrăjmașului. Domnul îi va trage la adăpost pe cei credincioși.

O, sunt zilele Mele de venire cu sfinții pe pământ în cuvânt și în lucrare apoi, fiilor care vegheați înaintea glasului Meu când el se face auzit din norii văzduhului ca să-l așezați voi în carte spre învățătură peste voi și peste cei ce dau să asculte de Dumnezeu ca și voi și să aibă și ei o viață frumoasă și dulce înaintea Mea, că toți oamenii zidesc între ei și Mine numai despărțire, numai ziduri, numai întuneric, numai lacrimi pe Mine și pe sfinți, fiilor. O, dacă Eu, Domnul, n-aș fi stat cu veghea cuvântului Meu peste voi și peste această împărăție a Mea cu voi aici, n-ar mai fi rămas nimeni din voi până acum, că satana nu poate să se astâmpere cu una cu două când Mă vede cu voi și cu mult cuvânt peste voi ca să vă țin ai Mei prin el, prin cuvântul veghii și al învățăturii, o, fiilor. Omul este greoi de tot la ascultare și la supunere, și numai acestea îl pot ocroti pe om, dar el nu știe câtă veghe îi trebuie, câtă grijă peste el, o, și nu știe câtă pieire îi aduce lipsa acestora, câtă primejdie, cât păcat ca să-l facă omul, și iată, vai celui fără de ascultare mereu și întru toate, ca să nu piară el prin toate sau prin multe care îi pândesc viața pas cu pas, căci viața omului este pândită pas cu pas de duhul pierzării, duhul care l-a picat pe om din rai, o, fiilor.

O, e zi de veghe și această zi. Serbează sfinții în sobor pe mucenicul Gheorghe, și mare a fost cu lucrarea credinței lui acest sfânt pe pământ! Mă iubea cu nedespărțire între el și Mine și Mă avea de lumină peste zilele vieții lui, peste pașii lui mereu, mereu. A fost măreț cu firea și cu mintea, și cu lucrarea lor, iar aceasta l-a ridicat sus, la rangul cel mai mare peste oștile împăratului din vremea aceea. Dar într-o zi a primit în gând împăratul cel de atunci să se ridice împotriva celor ce aveau pe Hristos de Dumnezeu al lor și să-i stârpească din pricina puterii pe care o aveau prin iubirea lor de Dumnezeu. O, a venit și rândul mucenicului Gheorghe și singur s-a sculat și s-a așezat înaintea împăratului și s-a mărturisit creștin nedespărțit de Hristos, și a spus că voiește să rămână în slujbă la împărat ca ucenic al lui Hristos. O, n-a fost chip să placă aceasta celor prigonitori de creștini, dar nici n-au putut ei doborî pe ucenicul Meu ca să-l despartă de Mine, și l-au scos de lângă ei prigonitorii Mei și ai lui și ai celor ce au rămas mărturisitorii Mei prin râvna cea pentru Mine a ucenicului Meu înaintea prigonitorilor de Hristos.

O, această pildă este de luat în seamă în vremea aceasta, când împăratul cel nevăzut al întunericului cel mai din afară, antichrist, bâjbâie buimac ca să-și facă ucenici, chiar și dintre cei ce cred prin Hristos, și să-i pună la fărădelegile care au ieșit din iad toate acum pentru lupta cea mare de partea celor întunecați cu duhul, și care uită de tot că sunt trecători ca și vremea care trece și vine ca să treacă, o, și nu sunt întăriți creștinii pe piatra mărturisirii, fiindcă n-au o iubire ca a mucenicului Gheorghe să poată să-i biruiască pe păgâni, care-și ascund fărădelegea lor sub nume de creștini botezați în Hristos, dar care numai păcatului slujesc și fărădelegii de orice fel, așa cum duhul trufiei îi orbește pe oameni ca să lucreze fărădelegea, care, iată, dă pe afară cupa ei plină și mereu pus în ea.

O, mucenicule mare, îți este dor să dai de știre pe pământ lucrarea iubirii de Dumnezeu și lucrarea fărădelegii, în război acestea două. Eu, Domnul Dumnezeul tău, te așez lângă Mine mărturisitor. Cuvintează cuvântul tău acum! Amin.

— O, mi-e dor, Doamne, mi-e dor să dau povață de iubire cu credință pentru ea, că fără acestea nu poate creștinul rămâne cu Tine în vremea aceasta plină de chemări sataniceşti peste oameni ca să se despartă ei de Tine, nu prin mărturisire de despărțire, ci prin obiceiuri, Doamne, că le vin sub ochi la creștini îndemnuri să ia și ei obiceiuri lumești, și se lasă prinși și cei învățați de cuvântul Tău atâția ani cu povață peste ei, și uită și ei ce au învățat ca să nu caute să-și murdărească fața și mintea și inima cu toate înșelăciunile care fac cu ochiul la toți cei de pe pământ ca să nu vadă primejdia adusă de aceste înșelăciuni.

O, Te văd oftând cu durere adâncă, Doamne, și tot mai adâncă în Duhul Tău, și Te văd pregătit să aduci de știre partea cea neascultătoare a creștinilor care cunosc cuvântul Tău și cred în el, dar iau și ei de la satana lucruri fără știre și fără să știe ce fac, bieții de ei, și iată, nici vorbă să fie îngrijorați și să se teamă de aceste zile, de cursele satanei ieșit la drum ca să atace până și pe cei ce Te cred venit în cuvânt peste pământ, o, Doamne.

O, cu câtă măiestrie își ascunde satana fața, și ce a găsit el să scoată la vedere ca să-i prindă în capcana lui pe toți, ba chiar și pe cei care ar mai putea fi de partea Ta cu credință, Doamne! Și Te văd apăsat, o, Doamne, și Te văd pregătit să aduci de știre libertatea cea primejdioasă, cu care se învoiesc toți, ba chiar și dintre cei ce-Ți poartă credință, o, Doamne. O, dacă ar fi să le spui Tu să facă ceea ce fac ei de la ei dorire, ar fi altceva aceasta, ar fi întăriți și ocrotiți de Tine în lucrul lor printre satane fel de fel, dar nu, își iau singuri, ba chiar se desfată și se bucură și uită câte le-ai spus Tu la vreme, Doamne.

O, voi, cei care aveți credință în cuvântul de azi al Domnului Iisus Hristos, luați-mă de pildă de mărturisire pentru Domnul! Vă trebuie veghe și învățătură mereu, mereu. O, nu umblați fără acestea pe cale, că și-a deschis gură largă spre voi calea lumii, și e tulbure această mare otrăvită, și numai cu ochii duhului se poate vedea otrava aceasta. O, trageți-vă sub veghe, că vremea e tot mai grea și mai grea, și ascunsă este fața ei. Vine Domnul pe pământ cuvânt. De aceea vine, ca să tragă pe mulți de pe calea cu primejdie mare pe ea. O, dacă Domnul nu venea n-ar mai fi scăpat nici un trup. Așadar, prețuiți darul venirii Domnului pe pământ. E darul cel mai mare, pe care-l aduce El creștinilor credincioși Lui.

V-a învățat Domnul pe voi să vă încingeți bine peste cămășuță ca să nu v-o smulgă de pe voi furtuna cea fără Dumnezeu în suflarea ei, atât de primejdioasă suflarea ei. A venit furtuna și strică mult, mult din agonisita Domnului, și nu se vede ea când suflă ca să se înțelepțească prin vedere cei care cred de la Domnul. O, fiți cu veghe și deschideți și iar deschideți cuvântul cărții care v-a învățat din vreme, că nimeni fără de învățătură multă și mereu peste el nu va putea scăpa dinaintea furtunii, care bate hotește peste toți.

O, Doamne, veghează, Bunule, și adu mereu spre trezire cuvântul Tău! O, nu mai sta din cuvânt, Doamne! Adu curățirea răului, care înșeală atâta de ușor pe om ca să nu mai scape nici un trup! Suflă cu Duhul Tău, Doamne, și ridică-Ți

voievozi dârji, cu drag de țară și de oameni, ca să poată ei în numele Tău să ridice țara, și nu s-o scufunde, și nu să lase să cadă în prăpastia vremii țara Ta de azi, în care ai venit să-Ți scrii cuvântul pe această vatră. O, fă-i pe cât mai mulți din cei credincioși cuvântului Tău să rămână cu Tine, dar să intre ei la adăpost din fața furtunii de azi. E numai furtună afară noaptea și ziua și în oamenii luați de furtună, o, e numai furtună, Doamne.

O, ai grijă, ai grijă, Doamne, de cetatea cuvântului Tău ca să poți din ea peste pământ în această vreme grea. Noi suntem cu Tine toți, toți sfinții Tăi, și-Ți stăm în ascultare și în ajutor ca să biruiești, Doamne. O, biruiește-l pe satana mai înainte să vină ziua lui, că iată, fără de răgaz iese pe ulițe cu fața ascunsă, și ai grijă Tu de poporul Tău cel astăzi credincios Ție, Bunule Doamne. Amin.

— O, este adevărat, da, sunt pregătit să grăiesc cu de-amănuntul poporului credincios venirii Mele și cuvântului care-l pun pe masă spre povață și spre hrană lui. Puțin, puțin, și vine iarăși sărbătoare cu strângere la izvor și voi pune pe masă din destul duhul ocrotirii Mele, duhul treziei și al veghii, căci primejdia crește, iar dacă dau să trag la adăpost, se va întâmpla că unul va fi luat și altul va fi lăsat, precum este scris, chiar dacă aceasta Îmi va fi atât de dureros.

Fiilor, fiilor, am pus cuvânt în carte în ziua aceasta de pomenire sfântă, iar mâine iarăși vom deschide cartea și ne vom așeza în ea pentru veghea poporului credincios și pentru învățătură peste el. Așadar, întărim veghea și punem pe masă povețe pentru împlinirea lor.

O, pace vouă! Iar mâine dimineață iarăși vom lucra, că vremea este să lucrăm, iar și iar să lucrăm, o, fiilor. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2017

Duminica a patra după Sfintele Paști, a Slăbănogului

Cei care vin la izvor, și nu împlinesc cuvântul Domnului își strâng suferință. Cei ce nu iubesc mustrarea pierd cununa vieții. Nu e bună căinarea cu dezvinovățire, ci căința pentru păcatele de la care vin dureri. Îndemn pentru ascultare de poruncile vieții.

Ne așezăm la lucru și Mă vestesc vouă ca să deschideți cartea și să intru în ea cuvânt, fiilor care-Mi vegheați venirea Mea la voi, iar de la voi Eu Mă împart prin voi la cei ce caută cuvântul Meu, că mulți îl caută și s-au învățat să-l caute, dar ce bucurie ar fi pe Mine să le și folosească lor învățătura Mea, și aceasta spun fiindcă mulți când se uită în cuvântul Meu nu se așează să-l și împlinească, și-și fac aceștia rost de răspuns greu înaintea Mea, ca unii care știu de la Dumnezeu, și nu dau să-și ajusteze pașii și inima după dorul Meu, după voia Mea, o, și Mă doare pentru voi, și numai Eu știu cât Mă doare această durere, că voi vă jertfiți mult, mult și mereu pentru cei ce vin la izvor când vin, dar nu-și fac ei statură sfântă după cum cere și învață pe om cuvântul Meu, căci s-au învățat să știe, dar nu să și facă pentru salvarea lor din păcat, pentru învierea lor din cele ce îi țin pe ei departe de Mine, o, fiilor.

Da, sunt pregătit, și-Mi tot pregătesc cuvânt de grăit ca să-l pun pe masă în ziua cea de strângere la izvor și să lucrez cu el pentru toți cei care vin în sărbători aici, că mult mai mult se așteaptă de la ei, multă împlinire și multă statornicie apoi, ca să nu mai fie amestecare aici în zile cu strângere de creștini, și să fie cu pretenție toată viața celor ce iau de la Domnul sfat pentru viața lor apoi, că altfel iau în zadar sfat, și-și fac rost de suferință pentru neîmplinirea cuvântului Meu, care vine să-l învețe pe om învierea și mântuirea lui cea de veci.

O, fiilor, iată de ce dau Eu să grăiesc prin voi mai răspicat în sărbători cu cei ce vin aici, la izvor, ca să ia cuvântul Meu în urechi și să-l audă până la inimă, dar cei care aud, și nu fac faptă apoi din cuvântul Meu, au de dat răspuns pentru aceasta înaintea Mea, că așa este drept să fie între om și Dumnezeu. O, când cei ce cred și se întâlnesc aici în sărbători, cea mai binefăcătoare întâlnire pentru ei și pentru Mine ar fi dacă s-ar lucra pentru îndreptarea faptelor rele și a îndeletnicirilor de tot felul a celor ce vin și ascultă de la Domnul. Le-am spus prin voi la cea din urmă întâlnire să-și pregătească fiecare o hârtiuță și să-și citească de pe ea cum ar vrea ei să vă purtați cu ei la întâlniri și ce le-ar place să le pregătiți ca să le cadă bine, ca să se simtă bine, și ca să facă apoi mult bine înaintea Mea și ei. Spun aceasta că-i văd vorbind unii cu alții, că au ce vorbi destul și că găsesc ce să vorbească, dar când să vorbească și cu voi, sau și cu Mine, o, nu-i văd să facă așa, n-au ce pune pe masă din inimi curate, din porniri sfinte, din Duhul Meu Cel scuturat peste ei în zile de întâlnire ca să-Mi arate ei apoi cât a crescut Domnul în ei, cât au crescut ei în Domnul, că aici e pus pe masă și pentru suflet, nu numai pentru trup, cum puneți voi pe masă pentru cei ce vin.

O, fiilor, Eu sunt Cel ce chem la sărbătoare și Mi-e dor să cresc în ei, în cei ce vin, și Mi-e dor să rodească ei faptele mântuirii și ale slujirii pentru Dumnezeu, că dacă vin, și nu cresc, Eu îi voi întreba de ce n-au crescut dacă au avut de unde să învețe și să crească pentru Dumnezeu.

Vă învăț în ziua aceasta și pe voi, și pe ei, pe cei care vin la izvor în sărbători cu strângere de creștini. Sunt Învățătorul și de aceea Îmi fac lucrarea ca să-l învăț pe om, căci Tatăl Mi-a împărțit să lucrez facerea omului, numai că omul se vrea înțeles, măi fiilor. O, iată o durere a Mea dintre multele mari dureri pe care le îndur ca un Dumnezeu, iar acum spun pentru aceste apucături ale creștinului, spun și Eu că nu se alege cu nici un folos să fie înțeles de cei din jur cel ce se vrea creștin. O, numai pagubă îi aduce lui această pretenție, că face creștinul apoi păcatul dezvinovățirii și al neumilinței prin aceasta, și face păcatul cârtirii și al îndreptățirii de sine, și iată ce lucrează creștinul în schimbul celor așteptate de Mine să le lucreze el înaintea Mea, iar cel ce lucrează așa, ajunge apoi la dispreț, la răceală de frați, la suflet greu și la nelucrare, fiilor.

O, e bună mustrarea, e bună foarte, Eu așa am spus, iar cei ce nu o iubesc pierd cununa vieții și o dau pe nimic, ca unii fără de certare peste ei, căci certarea este pentru fii, nu pentru străini. E vinovat omul mereu, mereu, și-și face rost de vină mereu, mereu, iar curățirea vinei lui, o, este rece de tot în el această grijă, iar dacă mai și este pe câte undeva peste cineva, e făcută de omul însuși așa cum îi convine lui, și nu de doctor este făcută, iar doctorul este fără de lucru, și n-am nici lui ce să-i plătesc pentru lucrul lui.

Fiilor, fiilor, punem pe masă neorânduielile, care se vor în drepturi și ele între creștinii poporului cuvântului Meu. O, ce nevoie are Domnul de dezvinovățirea omului din partea sa însăși sau din partea fraților înaintea faptelor puse pe masă ca să fie cercetate? O, cum să mai fie cercetate faptele neplăcute când îndreptățirea fariseului apare pe masă cu nemulțumire tulburătoare, și nicidecum nu apare starea de căință a vameșului din pilda pusă de Mine în Scripturi pentru învățătură peste creștini?

Iată, nu are loc vindecarea și nu are putere când ea vine să lucreze, iar Eu, Domnul, îndur pe fariseul care se înalță pe sine în fața vameșului umilit prin păcatele lui, dar mai este, oare, și vameșul când ar fi să se umble peste biserică pentru cercetarea ei?

O, fiilor care v-ați ales să credeți pe Domnul întru venirea Sa cu învățătură pentru cei credincioși, o, nu căutați să nu fie văzuți pașii voștri și să fie apoi cercetați pentru greșelile pe care le-ați săvârși pe cale. O, așezați-vă la sfat frățesc și umblați la greșalele voastre și căutați prin umilință iertarea lor, și să văd Eu că aceasta căutați.

Voi, cei care obștește viețuiți prin cetăți laolaltă ca să vă știți ai Mei, o, stați frumos și sfânt și în lumină împreună viețuind, ca nu cumva să vă pedepsească statul vostru în cetățile poporului Meu așa cum i-a pedepsit pe cei care au venit să stea și n-au stat umiliți și n-au stat frumos și sfânt, și au fost apoi prăbușiți de însăși purtarea lor necuviincioasă, nesfioasă, neluminată mereu, nesupusă veghii, și iată, vai celor fără de veghe peste ei, că aceia cad în voile lor și cad apoi de pe calea cu Dumnezeu pe ea!

În obștile poporului cuvântului Meu se descoperă totul cu lucrare de sus și de jos, chiar dacă nu se spune din locul în care Eu, Domnul, descopăr, iar dacă se și spune unii se căiesc, iar alții nu, și dau aceștia pe alții vina lor.

O, nu vă căinați ca să vă dezvinovățiți și ca să fie alții vinovați pentru voi, ci căiți-vă pentru voi și pentru ceilalți. O, căiți-vă pentru păcatele de la care suferiți dureri, că nu de altceva vă vin dureri. O, creștine, căinarea ta te așează în spatele celui căruia te caini, ca unul care ești nemulțumit și te caini împotriva celui de care ești nemulțumit. O, Eu n-am deschis gura în vremea durerilor Mele, ba i-am și ocrotit pe ai Mei de suferința Mea. O, suferiți cu iubire durerile când ele vin, că sunt curățitoare de omul cel vechi din voi și sunt învățătoare omului cel nou în voi, și care trebuie să răsară, iar dacă nu vă înnoiți prin dureri, o, ce v-ar mai putea înnoi pe voi?

Iată, lucrez cuvânt cu putere în el peste cei ce se numesc fii ai poporului cuvântului Meu prin cetăți. Am spus încă de la început, și iar spun la creștini: nu furați, nu mințiți, nu faceți desfrânare, nu doriți ce nu-i al vostru, nu ucideți nimic și pe nimeni, iar cei ce-și vor mântuirea, iată, nu caută să țină aceste ascultări, și atunci cum vor ei mântuirea lor?

O, aveți grijă unul de viața celuilalt, viața cea cu ascultare, nu altfel grijă. Iar dacă nu ascultă omul de poruncile vieții, pot avea grijă unii de ceilalți cei ce viețuiesc împreună pentru slujire Domnului și pentru mântuirea lor?

O, fiilor, grijile și îndatoririle nu se îndeplinesc oricum. Voi pentru ele trebuie să vă sculați mereu și să le împliniți mereu, că asta înseamnă că ați venit pentru slujire și pentru ascultare cu slujire, iar dacă nu pentru aceasta veniți, o, Îmi faceți greu mersul, fiilor, căci trebuie să fiți purtați dacă voi nu purtați și nu slujiți, și Mă doare ca să știu că nu înțelegeți ce înseamnă slujire dacă veniți la Domnul, că văd pe unii cum își socotesc singuri felul lor de slujire și stau liniștiți socotindu-se că slujesc, dar dacă Eu rod de la ei nu culeg, o, ce va mai fi și cu ei?

O, fii și fiice, o, măi fiilor, mulți din voi sunteți neputincioși și loviți pentru că nu ascultați întocmai să stați în cuib zburând și să zburați stând în cuib, așa cum Eu v-am povățuit ca să ascultați voi așa. Eu iar și iar vă spun că dincolo de hotarul pus de Mine în jurul vostru se pun turnări dușmănoase pe cale pentru dărâmarea voastră de lângă Mine, și nu toți credeți când vă spun aceasta, iar ca să credeți vă ajut Eu, că uitați-vă la cei ce nu mai sunt cu voi că n-au ascultat să nu umble, sau dacă umblă, n-au umblat cum se umblă și pe unde se umblă ca să vă păzesc Eu pe unde Eu pun pază pentru voi, că nu peste tot pun pază, din pricina multei umblări a oamenilor lumii pe toate căile, fiilor.

O, feriți-vă și iarăși zic, feriți-vă să nu cădeți sub puterea vrăjilor, sub batjocura farmecelor care zdrobesc pe cei peste care ele cad și-i scot de la Mine pe ei. Toți cei care nu ascultă de povața Mea cea împotriva farmecelor turnate pe cale de răufăcători, cad sub ele aceștia, și vă întrebați, poate, de cei ce au căzut de lângă Mine și nu mai sunt. Aceia n-au ascultat de paza cea întărită împotriva farmecelor puse pe cale și au ieșit pe drum, au ieșit cu neascultare și cu ascunderi pentru ieșire cu de la ei putere și voie, și au călcat în turnături când au ieșit, și cad cei ce nu ascultă, și nu știu ei ce mai fac apoi, de vreme ce dau să iasă de la Dumnezeu spre lume, unde colcăie puterea lui satana în toată lărgimea ei peste toți oamenii. Îmi cere satana dreptul peste cei ce nu ascultă călcând cuvântul Meu, iar Eu n-am cum să-l opresc ca să-i mai ocrotesc pe cei neascultători, și iată de ce e suferință peste cei ce se aleg să se dea Mie când vin și bat să intre, iar apoi cad neascultând și cad pe ei suferințe.

O, cine să mai vegheze unul peste altul, când toți au neveghe pentru ei înșiși, și nu ascultă de cuvântul care i-a rugat să stea sub veghe? O, este alunecare, iar veghe nu este. Am pus veghe, dar ea nu poate pentru cei ce nu ascultă. Se caută întunericul, care să acopere cele spre care sunt atrași cei fără de veghe peste ei, o, și ce să facem, oare? Cine veghează peste cei adunați pentru veghe peste ei, peste statura lor cea din afară și cea dinăuntru și cea dintre ei, și peste toate simțămintele lor cine veghează?

Aș fi vrut să am peste tot popor frumos crescut, și rod să aducă el înaintea Mea prin slujire sfântă, plăcută Mie ea. O, e greu să se lase lucrat omul, îi vine greu aceasta. Grija de sine îl tot scoate pe el de sub grija Mea cea pentru el. Mereu, mereu voi aduce cuvânt de creștere peste cei ce au venit să fie cu Mine pe cale, dar se cunosc cei ce au venit pentru slujire, și cei ce au venit să le fie lor bine și atât, și care au ales să fie tot ei nemulțumiți și cârtitori pe calea Mea cea cu greu străbătută ca să am grijă de cei ce vin să fie purtați de cei ce poartă sarcini.

O, aș spune la toți o dată ca unui singur slăbănog: scoală-te și umblă! Dar pot să spun aceasta și celor ce nu le place să poarte cu adevărat sarcini cu trudă duse? Și celor ce nu se duc nici pe ei înșiși? Slăbănogul cel de treizeci și opt de ani fără mers pe picioarele lui s-a sculat la cuvântul Meu și a umblat ca unul care n-a fost slăbănog, dar nu tot așa este cu cel ce nu caută vindecarea lui așa cum și-a căutat-o ani la rând slăbănogul pomenit azi, și pe care Eu l-am vindecat acum două mii de ani găsindu-l așteptându-și ani mulți vindecarea. O, acesta și-a căutat treizeci și opt de ani vindecarea și nu și-a pierdut nădejdea și răbdarea, dar cei ce-și caută astăzi vindecare nu pot nici mai puțin să facă aceasta, și se plictisesc așteptând și se răzvrătesc apoi pe Domnul.

O, măi poporul Meu de peste tot, dacă tu te știi popor al Meu, o, ajută-Mă să te văd că lucrezi să și fii. Te văd însă abătut de la ascultare și te văd stând cu lumea și luând din obiceiurile ei cele vătămătoare de suflet. Mă doare când te văd ce ai ajuns să faci când tu zici că Mă cauți pe Mine cu căutarea ta. Voi veni cu multă trezire în zi de praznic de Rusalii și vă voi avea aici și vă voi spune vouă povețe noi și vă voi învăța ce este de lepădat din obiceiurile pe care le-ați luat

în fire și care sapă să vă dezrădăcineze și să vă pierdeți paza Mea cea pentru voi, fiilor care sunteți aproape de cetatea Mea de cuvânt, și, iarăși, voi, cei care veniți de departe spre izvor ca să luați de la Domnul vlagă nouă pe calea cea numai cu primejdie pe ea, căci calea mântuirii este pândită mult de dușmanul de satana, care pune mereu pe cale primejdii ca să-i prindă pe creștini.

O, nu mai este nici un adăpost de vreme rea pe cale, că e satana care pune pe cale curse fel de fel pe calea lumii, pe unde umblă și creștinii cei credincioși cuvântului Meu, și de unde iau și ei obiceiuri vătămătoare de sfințenie și de statornicie cu răbdare pe cale.

Acum, fiilor, aștept iar și iar prilej să vă fiu de veghe vouă prin cuvântul Meu spre voi, dar începeți, Mă aplec și vă rog, începeți o nouă veghe, căci veghea a slăbit de tot, iar duhul dezvinovățirii nu pleacă din firea celor ce n-au înțeles de ajuns cum trebuie să meargă ei pe calea cea cu Domnul, și se trezesc răzvrătindu-se pe cei ce-Mi sunt servi între Mine și ei, și este cea mai mare primejdie aceasta pentru ei, pentru cei ce se răzvrătesc.

O, puneți-vă veghe peste voi! Eu văd primejdia toată, fiilor. Eu văd, nu uitați să credeți aceasta voi, și văd cum și voi vă lucrați primejdii vouă fără să știți, numai că Domnul, Care vede, vine și vă spune vouă toate, o, fiilor. Amin, amin, amin.

24 aprilie/7 mai 2017

Duminica a cincea după Sfintele Paști, a Samarinencei

Domnul îi poate povățui doar pe cei ce au blândețea inimii, iar pe cei ce nu au aceasta îi povățuiește cu toiagul certării. Cei ce sunt de partea Domnului trebuie să semene cu El.

Esărbătoare cu cei din cer în curtea Casei Întâlnirii, iar Eu, Domnul, am fost primit de sfinții Mei la fântână, aici, căci a venit în jurul fântânii femeia samarineancă pe care am întâlnit-o acum două mii de ani la fântâna lui Israel, și a rămas ea din clipa aceea plină de Hristos și M-a dat la toți cei din casa ei și din cetatea ei și le-a umplut lor inima de ființa Mea și de dor de Dumnezeu. Iar dacă Eu Mi-am zidit aici cetatea cuvântului Meu am pus la locul ei mai întâi fântâna, și numai apoi cetatea aceasta de piatră, piatră din cer și de pe pământ, și am numit atunci aici la fântână înger păzitor pe femeia samarineancă, pe cea cu care M-am întâlnit acum două mii de ani la fântâna lui Israel și ne-am grăit unul altuia, iar ea M-a cunoscut într-o clipă cine sunt și cine îi grăiește și Mi-a spus pe nume deodată, o, și minunată a fost clipa aceea pe pământ și în cer, căci cei din cer au stat cu privirea la întâlnirea Mea cu ea, ne-au înconjurat cete de îngeri și au lucrat ei lucrarea Mea, căci s-au purtat cu ea, cu fiica Samariei peste tot apoi, și a fost ea însoțită de îngerii lui Dumnezeu pentru toată lucrarea ei de vestire a Mea, de venire a Mea pe pământ ca să spun toate câte aveam să las scris, să lucrez și să se scrie toate, și toate să Mă vestească peste timp, și să știe oamenii că am venit și că am adus împărăția lui Dumnezeu pe pământ și în oameni, numai să vrea ei să creadă aceasta.

O, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt, de la fântâna cuvântului Meu, o, tot așa stau și acum de vorbă cu voi și cu cei ce vin la fântâna Mea de cuvânt aici. Pun mereu pe masă apa vieții pentru cei ce iau din ea să bea. O, aș vrea să stau de vorbă cu cei ce vin să bea din apa Mea, dar ei nu stau de vorbă cu Mine așa cum a stat fiica Samariei de vorbă cu Hristos la fântână. O, aș fi vrut, aș vrea, să-i fac pe toți ca și pe ea, dacă le grăiesc lor aici când ei vin aici. Spun așa că e rece între Mine și ei. Nu le pot spune lor păcatele ca să-i curăț de ele apoi, ci doar îi rog să facă voia Mea și poruncile vieții, și mereu, mereu îi rog ori de câte ori vin la izvor ca să ne întâlnim aici și să le pot grăi aproape, adică față în față, chiar dacă ochii lor sunt ținuți să-Mi vadă ființa și slava ei și oștirile cerești cu care Mă port în călătoria Mea dintre cer și pământ.

O, aș vrea cei ce vin la izvor să se și mântuiască dacă au aflat cărarea Mea dintre cer și pământ și popasul Meu aici, și gura Mea plină de învățătură peste cei ce vor mântuirea, dar cât de credincioși ar fi să fie cei ce aud cuvântul Meu așa cum l-a auzit samarineanca la fântâna lui Iacov? O, fiilor, Eu pe cei blânzi îi îndrept și îi învăț căile Mele, precum este scris, dar pe cei ce n-au blândețea inimii nu-i pot povățui. Doar cu toiagul certării i-aș putea povățui, și de care singuri își fac rost prin firea lor aspră și necunoscătoare de Dumnezeu, căci ca să-L cunoști pe Dumnezeu trebuie să fii tu cunoscut de El, și trebuie să semeni cu El ca să se cheme că-L cunoști și că ești cunoscut de El.

E plânsul disperării Mele cuvântul Meu cu care-l rog de atâta vreme pe om să se facă dumnezeu prin har, ca să nu mai am atâta durere de la despărțirea lui de Dumnezeu, căci creștinul spre care se îndreaptă plânsul Meu și ruga Mea prelungă, căutând să-l scap de greșalele noi și vechi, o, el se tulbură, se întunecă, și-și bate joc de plânsul Meu cel ce face așa. O, nu mai am nici cum să plâng cu plâns știut de creștin, că mult e de plâns din pricina celor ce nu-L cunosc pe Dumnezeu mult și mereu și n-au dragoste ca să se facă plăcuți lui Dumnezeu.

O, creștine fiule, iată ce-ți spun să faci: caută-L pe Domnul și folosește-te de El pentru iertarea păcatelor tale, iar apoi să Se folosească și El de tine pentru lucrările Lui, așa cum poți să înveți din pilda cea de acum două mii de ani, căci femeia samarineancă a slujit pentru Hristos după ce L-a întâlnit și s-a petrecut curățirea ei de păcat.

O, Mă doare, Mă doare să fiu folosit de om, și Mă doare dacă nu pot apoi să Mă sprijin cu el pentru lucrarea cu care am venit s-o împlinesc pe pământ spre mântuirea multora. Aș vrea să strângă creștinul folos în cer din lucrul lui cu Mine, dar Îmi strâng Eu lacrimi pe urmele lui, că nu seamănă cu Mine cel ce se crede creștin, și mai ales se crede urmaș al cuvântului Meu de azi.

O, fiilor, fiilor, cine nu citește Scriptura ca s-o știe apoi și s-o pună peste viața lui, unul ca acela nu știe și nu poate să fie credincios față de Dumnezeu și de semeni. Femeia samarineancă nu s-a supărat că i-am spus păcatele, ba și-a întărit credința și s-a bucurat nespus că M-a cunoscut, și M-a vestit apoi cu sufletul la gură că M-a întâlnit și că i-am spus păcatele ei toate, și iată câtă deosebire între om și om, că mai marii lui Israel n-au făcut tot așa când spuneam păcatele lor, ba M-au scos din popor și M-au batjocorit și M-au scuipat și M-au învinuit pentru ei înșiși și M-au dus pe dealul Golgota și M-au răstignit, căci se știau vinovați și neascultători, și trebuia să-Mi închidă gura să nu mai descopăr fărădelegile lor lucrate pe față și pe ascuns, și așa i-au ucis ei pe toți proorocii care descopereau căile lor strâmbe, și tot așa până la Dumnezeu-Fiul, până la Mine, că M-au scos din via Tatălui Meu și M-au ucis, precum era scris.

O, iată, sărbătoare în jurul Fântânii Întâlnirii! E masă de cuvânt în ziua aceasta de pomenire a îngerului fântânii, fiica Samariei. Ea a venit cu invitații ei, cu cei din cetatea Sa-

mariei, cu cei ce s-au mântuit prin propovăduirea ei. Au venit la fântână odată cu mijitul zorilor dimineții și s-au așezat oaspeții toți de jur-împrejur. Vom sluji cu ei slujire sfântă, rugăciune de mulțumire și de iubire pentru toate bunurile cerești. Se așează sfinții și vom sta apoi la masă de cuvânt și de duh cu creștere în el, așa cum am lucrat Eu la fântâna lui Israel când M-am întâlnit cu fiica Samariei și i-am dat ei să bea.

— O, dă-mi, Doamne, din apa Ta să beau și să nu mai însetez apoi! O, așa Ți-am spus în ziua întâlnirii mele cu Tine la izvor, Bunul meu Stăpân și Domn. În ziua aceea eu Te-am pus peste mine Stăpân, Doamne, și mare este această taină pentru fiecare creștin care vine la masa Ta de cuvânt, dacă ar vrea el să Te urmeze cu adevărat apoi. O, e mică, mică de tot mintea celui ce Te caută, după ce află că Tu ești aici cuvânt și izvor de cuvânt. Cine-și ascunde păcatele lui sau cine nu vrea să-i fie aduse de știre, o, ce nădejde mai are unul ca acela, și din ce-și mai poate face el nădejde?

O, ce zi fericită mi-ai dăruit Tu mie în ziua întâlnirii mele cu Tine, Doamne! M-ai mânat prin Duhul Tău să-Ți ies în cale la fântână ca să Te cunosc și ca să mă cureți de păcatele mele multe, și să-mi dai apoi lucrare multă să împart din lucrarea Ta de la Tatăl dată s-o aduci pe pământ și să tocmești pentru ea lucrători și secerători, care să-Ți strângă Ție rod, Doamne.

O, cine poate sta fără de lucru dintre cei ce Te cred în acest cuvânt și văd ei câtă lucrare ai de lucrat? Dar ce este cu cei ce nu lucrează dacă vin și se aciuază în turma bisericii venirii Tale, Doamne? O, aceia trebuie purtați de cei ce lucrează și poartă, dar nici purtați nu se lasă frumos toți, și nici lucrați nu se lasă ca să-Ți fie de folos apoi, și calea se face grea pentru cei ce Ți-o poartă și Ți-o întăresc de jos ca să Te țină ea, Doamne, o, și ne este milă de cei de sub sarcinile Tale, și nu găsești ajutor pentru ei, în afară de Tine și de sfinții Tăi, lucrători din cer cu Tine și cu ei.

O, strânge-i sub învățătura Ta și învață-i pe toți iar și iar, Doamne! Cheamă-i la izvor și dă-le lor așa cum mie mi-ai dat, dar mi-ai dat minte nouă, și numai după aceea ai pus în ea, că mintea creștinului este a lui, nu este a Ta, de vreme ce nu seamănă cu Tine la mers și la lucru, dacă a venit să se apropie și să creadă.

Acum, însă, primește-mi ruga, Doamne! Schimbă-i pe voia Ta pe cei ce vor cuvântul Tău, și nu pricep ei dorirea Ta, taina Ta cu omul, Doamne. O, ia ruga duhului meu, și milă să-Ți fie de cei ce nu Te cunosc de ajuns și nu pricep ei dorirea Ta și multa Ta așteptare după ei și multa, multa Ta răbdare, o, Doamne bun. Amin.

— O, fiică a Samariei, fericiți sunt cei ce cred, fericiți în felul lor, dar fericiți sunt cei ce știu cum să creadă și ce înseamnă să creadă. Rugăciunile sfinților Mei sunt tămâia cea cu mireasmă tare înaintea Mea, și au ele putere, precum este scris.

Mă voi pregăti cu mult cuvânt, cu dulce îmbiere, cu duh blând în grăirea Mea și le voi da lor, celor ce se vor strânge în zi de Rusalii aici, la fântâna cuvântului Meu. Le voi da lor cuvântul vieții veșnice, apa vieții, și-i voi îndemna spre dor de veșnicie și spre cale cu dor.

O, fiilor de la izvor, fi-va să începeți și voi pregătirile, că iată, Eu, Domnul, sunt în pregătire, Mă pregătesc. O, fiilor, nu uitați ce sunteți și cine sunteți, nu uitați. Toți cei ce sunt de partea Mea trebuie să semene unul cu altul și toți cu Mine, Domnul lor, căci cei ce Mă vor vedea vor fi asemenea Mie, așa este scris.

Vă voi da una după alta binecuvântările Mele pentru gătirea zilei de serbare, întâlnirea aici în zi de Rusalii, fiilor. Vă voi da duh din Duhul Meu, vă voi da sprijin din cer și de pe pământ și putere să purtați sarcinile Mele, numai de ar învăța toți cei ce se numesc fii ai poporului cuvântului Meu, ca să știe și ei apoi ce sunt sarcinile Mele și ce sunt sarcinile lor, căci voi purtați sarcinile Mele, fiilor, și sunteți purtători de Dumnezeu și de sarcinile Lui pe pământ.

O, e zi de slavă această zi de duminică și e sărbătoare pentru fântâna curții întâlnirii și sunt veniți sfinții în cete ca să bea și ca să binecuvinteze de lângă Mine.

O, pace vouă! În fiecare zi, în bucurii și în încercări pace vouă, fiilor! Eu nu Mă despart de voi, că aveți nevoie de sprijin mereu, mereu, și n-aș mai putea să stau departe de voi. Aveți de purtat și dureri și tristeți, fiilor, până ce va crește Dumnezeu în toți cei care sunt de purtat.

O, pace vouă! Eu sunt cu voi tot timpul, fiilor. Amin, amin.

1/14 mai 2017

Duminica a șasea după Paști, a Orbului din naștere. Sărbătoarea Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan

Frumusețea minții și a inimii vine de la multă învățătură. Umilința este duh lucrător de Dumnezeu în om. Sfântul evanghelist Ioan se roagă să se aprindă focul iubirii de Dumnezeu în cei ce Îl aleg pe Domnul.

Vă găsesc la veghe pentru venirea Mea cuvânt în carte, iar Eu, Domnul, intru în grădină și-Mi las auzit glasul, și se bucură Duhul Meu când văd așteptare ca să vin, când vă văd îngrijindu-vă să vin și să grăiesc, fiilor. O, se apropie ziua de serbare cu strângere la izvor, și vă strânge și pe voi grija pentru ziua aceea și pentru pregătirea ei, și ne sprijinim unii pe alții ca să ne gătim pentru această zi și pentru oaspeții care se vor strânge în jurul vostru pentru Mine, pentru coborârea Mea cu praznic de Rusalii, măi fiilor. O, avem și din cer, avem și de pe pământ de pregătit multe, și avem de lucrat pentru frumusețea sărbătorii și pentru bucuria și pacea și petrecerea cea cu oaspeți de peste tot veniți, de sus și de jos și, iarăși, din locul așteptării, fiilor, că vor fi chemați și ei pentru pomenirea lor cea de vară și vor sta cu noi la masă și vor lua mângâiere multă, și numai mângâieri avem de împărțit, măi fiilor, dar și învățătură cu putere în ea avem de pus pe masă, căci frumusețea inimii și a minții vine de la multa învățătură, și de la aceasta vine și împlinirea voii Mele în om și a cuvântului Meu peste cei ce Mă caută să le fiu lor Dumnezeu și să se facă și ei fii ai lui Dumnezeu prin voia Mea împlinită de ei, ca niște fii aplecați duhului vieții veșnice, căci vai celor ce-și pierd veșnicia, o, fiilor!

O, e zi de duminică, și avem de la sfinții părinți duminica a șasea după Sfintele Paști, când ei au așezat ca învățătură bisericească minunea vindecării orbului din naștere orb, lucrarea Mea cea peste fire, ca să Mă fac cunoscut Fiul lui Dumnezeu venit pe pământ și ca să poată crede aceasta cei puțini, care au crezut atunci dintre cei mulți. Aveam atunci să fac dovada cu multul a dumnezeirii Mele, a venirii Mele de la Tatăl pe pământ, și de aceea lucram lucruri mari foarte, căci cerbicea celor ce stăpâneau peste gloate în numele lui Dumnezeu era tare, și nu doreau aceștia înțelepciune să li se dea în dar ca să aibă ei, ci doreau să nu fie ei deranjați în nevrednicia lor înaintea lui Dumnezeu, pe Care nici vorbă să-L urmeze, ca

după datină măcar, și nu mai zic cu duhul lor, cu credința lor, și era atunci ca și acum, necredință era, și-și lucrau toți mai-marii plata fărădelegilor lor, ca și acum, o, fiilor, iar Eu, Domnul, am lăsat prin Duhul cuvânt pentru cei ce se fac că au credință și pe Domnul în fapta lor și am spus pentru cel ce grăiește și nu face, am spus: *«Tu grăiești dreptățile Mele, dar învățătura Mea ai lepădat-o înapoia ta, căci gura ta a țesut răutatea asupra fratelui tău, iar dacă am tăcut ai gândit fărădelegea că voi fi asemenea ție, dar Eu te voi mustra și-ți voi pune în față tot ce faci rău, ca să înțeleagă cei ce fac tot așa și cei ce uită pe Dumnezeu, ca nu cumva să piară ei de pe cale».*

Se arată în ziua aceasta în biserică minunea vindecării orbului din naștere orb, iar învățătura care se trage din această lucrare este mare, este adâncă și poate ea să-i dea omului credință în Fiul lui Dumnezeu și în dorul Lui după om, că umblu după om cu pasul și cu Duhul și cu plânsul și cu orice pot să fac pentru el ca să-l iau din nou la sânul Meu și să-l am de mângâiere și de odihnă a Mea în el, dar prea mult s-a depărtat omul, o, prea mult. Nu este om să nu creadă în Dumnezeu, o, nu este, dar este prea mare netemerea de Dumnezeu, prea mare ca s-o mai poată da omul de peste el.

L-am vindecat pe orb, l-am vindecat fără să-Mi ceară el aceasta, dar Mi-au cerut ucenicii să le spun pentru ce păcate s-a născut el orb, pentru ale lui sau ale părinților lui, iar Eu le-am spus că pentru arătarea în vremea aceea a lucrărilor Mele dumnezeiești, pentru aceea s-a născut orbul orb. M-am aplecat și am luat țărână și am muiat-o cu scuipat și am uns ochii orbului și l-am trimis la Siloam la scăldătoare ca să-și spele tina pusă de Mine pe ochii lui, iar dacă s-a spălat și-a spălat nevederea și s-a întors văzând, și a urmat apoi mirarea cea mare peste toți, până ce a fost dus cel vindecat la farisei, iar ei s-au arătat că nu cred și că Eu sunt păcătos și că numai Dumnezeu a făcut minunea vindecării orbului, și ei au rămas sub judecată ca unii care zic că văd, dar ei erau orbi și necredincioși.

O, și Mă duc acum cu Duhul spre durerea Mea cea mare de la cei ce au crezut calea cuvântului Meu de azi și au stat cu Mine pe cale și s-au dus ei apoi de la Mine, s-au dus spre lume. O, dacă aceștia n-ar fi crezut n-ar avea păcat, dar fiindcă dau să zică acum că nu cred, păcatul lor rămâne, și îl vor simți din plin peste ei, și nu se va putea altfel să fie cu ei, dar și durerea Mea de la ei rămâne, rămâne și ea, și va fi ea a lor curând, curând, căci necredința este grea pentru cei ce se depărtează de brațul Meu cel părintesc, după ce merg ei o vreme pe cale cu Mine.

O, fiilor, adunați-vă acum în Duhul Meu și socotiți-vă bine pentru tot ce este de lucrat și de pregătit, că vine ziua de Rusalii și-i vom pune la masă pe cei ce vin la praznicul Duhului Sfânt, iar Eu voi fi izvor de cuvânt peste ei, peste toți cei adunați, că vor fi oaspeți mulțime, chiar dacă cei mulți sunt acoperiți pentru vederea cea trupească, și vom sta cu ei la masă, fiilor, oricât de mare este numărul lor, și iată de ce bucuria Mea este mare, că Mi se alătură bucuria lor, măi fiilor, și de fiecare dată Eu Mă port și vin cu cete de oaspeți din cer și împart și lor bucuria întâlnirii de aici, și pentru care ei au răbdat și au așteptat îndelung, fiilor.

O, binecuvântată să fie lucrarea de pregătire a sărbătorii! Puteri proaspete vă dau și pentru duh, și pentru trup, iar voi primiți-le din mâna Mea și folosiți-le, fiilor. Mai vine o duminică, iar cea de după ea va fi înveșmântată în sărbătoarea de aici și va primi aici pe cei din cer, iar cetatea cuvântului Meu va fi în sărbătoare de Duh Sfânt în ziua aceea.

Să ia aminte cerul și pământul că va fi sărbătoare aici și praznic de Rusalii, iar Eu, Domnul, voi fi Cel dintâi, Cel de la început, și voi fi Cel ce voi hrăni pe cei așezați la masă și le voi da mângâiere, dar și înțelepciune le voi da, numai să ia ei ceea ce le dă lor Dumnezeu, căci le dă lor ceea ce lumea nu are.

O, am în duminica aceasta un copil iubit al Meu cu ziua lui de prăznuire între sfinți, iar dragostea lui se așează și se face cuvânt lângă Mine, lângă Învățătorul său, al ucenicului Meu Ioan.

O, copil duios și blând și plin de iubirea Mea, Eu am fost toate în tine în vremea umbletului Meu pe pământ lucrând cu putere și grăind duios mulțimilor și vindecând ranele lor, după ce venise vremea Mea ca să Mă arăt Fiu al Tatălui, Dumnezeu din Dumnezeu. E sărbătoare pentru tine și-ți dau loc lângă Mine cu cuvântul în mijlocul cetății cuvântului Meu. Pace ție! Să luăm mângâiere unii de la alții, copil iubit. Amin.

— O, erai pacea noastră, Învățătorule Doamne, în toate ale noastre clipe de cumpănă sau de liniște, dar în mine nu mai puteam purta pe nimeni în afară de Tine iubire a mea, iar gândul meu de zi și de noapte era odihna Ta în mine, Doamne. Din cer și de pe pământ nu luam nimic, decât pe Tine să Te am în mine, și m-am făcut numai iubire, foc de iubire și toate ale ei, și m-am păstrat așa de atunci și până azi, de pe pământ și până în cer, și din cer până pe pământ mereu, Doamne, că așa a fost voia Ta.

O, pe cât de multă iubire pentru Tine mi-ai dat, atâta durere port pentru Tine, și mă doare cu Tine tot ce Te doare în Tine și mi-e dor ca și Ție de tot ce-Ți este Ție dor, și ești întreg în mine, Bunul meu Domn Iisus Hristos. O, Te-aș dezmierda cu tot ce e mai frumos prin cuvinte, dar Tu ești tot ce poți fi și primi, Tu ești pacea toată și ești viața dintre cer și pământ a celor ce au viață din Tine, o, și câtă slavă pentru Tine sunt toate câte ai făcut ca să fie ele toate!

O, nu sunt cuvinte în care să fii cuprins, căci ființa Ta cuprinde toate, Doamne. Eu dau acum să înfloresc în ei iubirea celor ce au ales să fii Tu iubirea lor, o, dar câte au de învățat cei care au ales așa, și câte au de înțeles și de știut și de trăit apoi! Iubirea naște ascultarea, Doamne, și nu vine lucrul ascultării decât de la iubire. Să se întrebe cei ce nu ascultă de ce nu ascultă, și vor afla răspunsul și vor înțelege că n-au iubirea, care naște ascultarea.

O, cât de bine se vede omul care nu Te are în toate ale lui și în ascultarea lui, Doamne! O, cât de orb este cel ce nu vede și nu simte lipsa Ta din el, ca și fariseii care se împotriveau Ție și credinței în Tine după ce l-ai vindecat pe orb, Doamne! O, cei ce Te iubesc cu iubirea Ta în ei, aceia au dureri nevindecate de la cei ce n-au iubirea și nu Te iubesc, o, și nici nu învață ei să Te iubească, Doamne, și nimic nu se poate fără învățătură și fără fapta ei apoi prin lucrare. Nu este uitare mai mare în om ca și uitarea de Tine din preajma lui, din viața lui, iar când uită de Tine omul, este urât, este neascultător, este de temut. Umilința, și ea este uitată de lucrarea inimii omului care zice că Te urmează. O, îi este greu cu umilința, îi este greu celui ce nu s-a învățat cu ea ca facere a sa prin duhul umilinței, duhul cel lucrător de Dumnezeu în om, Doamne.

O, eu Te rog, facă-se voia Ta în cei ce Te-au ales lor, și nu-i lăsa goi de rod dacă Te-au ales pentru ei. Rodul dovedește dacă omul și-a ales și ce și-a ales. Așadar, iubirea Ta să poată ea pentru om și în om, căci omul nu dă să poată, și dorul

de Tine e slab de tot în cel ce nu poate, în cel ce nu se lasă pentru naşterea din nou.

O, mă închin şi-mi mărturisesc pacea şi bucuria că am stat lângă Tine în cuvânt în ziua aceasta, şi-Ţi cer cu aplecare, pune în cei ce Te aleg, pune Tu ce ai pus în mine, focul iubirii, Doamne, şi înţelepţeşte-i ca să priceapă toţi dorul de Tine, aşteptarea Ta cea cu suspin în ea, ca să aştepte ei, Doamne, fiinţa Ta în ei. Amin.

— Dulce mlădiere este cuvântul tău, copil plin de duioşie şi de frumosul ei şi de curatul ei. O, cine poate înţelege iubirea ta, fiinţa ta, în care Eu Mă odihneam deplin? Iată, ar fi să fie altfel cel ce nu are în el decât pe Domnul, dacă Îl are numai pe El. Rămânem pe mai departe cu dorul şi cu aşteptarea, rămânem să aşteptăm.

Aş vrea, poporul Meu, să pătrunzi tu cuvântul din cer în mijlocul tău, ca să trăiască apoi în tine împlinirea lui ca şi în acest fiu iubit, Ioan. Trebuie să înveţi taina dorului dacă vrei şi tu să poţi şi să ai. Trebuie, chiar dacă demult ar fi trebuit aceasta, măi poporul Meu.

Împrospătez binecuvântarea Mea pentru gătirea praznicului de Rusalii şi dau prin ea cuvânt să asculte tot şi toate în cer şi pe pământ pentru slujirea pregătirii, şi apoi a zilei de serbare. Mânuţele să vă fie harnice, fiilor de la izvor, şi peste tot puneţi dulceaţa şi odihna cea pentru Mine şi pentru sfinţi. Duhul, la fel de harnic să vă fie, iar mânuţele să împlinească. Sculaţi-vă în zori cu dor de lucru şi culcaţi-vă seara cu dor de deşteptare pentru jertfa cea cu slujire, pentru sărbătoarea care vine şi aşteaptă să vină. O, aveţi nevoie de cârmă în toate, nu uitaţi aceasta.

Iar acum, pace şi bunăvoire între voi! De acum şi până la ziua de serbare odihniţi-vă numai în lucrarea dăruirii, iar aceasta iubire înseamnă, căci din iubire vine, o, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 mai 2017

Praznicul Înălţării Domnului

Cei vii îi vor auzi pe cei din morminte mărturisind venirea Domnului cuvânt pe pământ. Şcoala de cuvânt din cer şi pilda mamei care îşi învaţă copilul să scrie, să vorbească, să meargă.

E zi de amintire sfântă, iar Eu cobor în grădină cuvânt şi îl aşez în cartea Mea cea de azi, cartea cuvântului Meu din vremea aceasta, că este scris în Scripturi să se împlinească această lucrare de cuvânt peste pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos şi sunt învăluit în cuvânt şi curge cuvântul Meu peste pământ, că a venit vremea să vin cu sfinţii sub numele Meu cel nou: *Cuvântul lui Dumnezeu*, precum este scris, şi aud din morminte cei morţi şi tresaltă când văd ei că se apropie mângâierea lor, învierea lor, şi vor mărturisi ei venirea Mea cuvânt pe pământ şi vor auzi cei vii cu trupul mărturisirea lor şi vor vedea această Scriptură împlinită şi vor plânge cu şiroaie de lacrimi, ca unii care s-au jucat pe pământ de-a voia lui satana, dând de la ei voia lui Dumnezeu pentru voia lui satana. O, şi cum să nu plângă dacă Eu vin şi-Mi scutur cuvântul ca să audă ei şi să caute la Mine, dar satana le arată lor toate câte îi desfată pe pământ şi le ia ochii şi le ia inima şi voinţa şi îi ajută mereu pentru voile lui, de vreme ce pe toate le scoate în faţă ca să înşele pe toţi oamenii şi să le strivească de tot frica de Dumnezeu şi să-şi piardă mintea toţi, iar cuvântul Meu rămâne plânsul dintre cer şi pământ, şi numai cei ce dorm în morminte mai tresaltă la glasul Meu, care străbate văzduhul şi adâncul şi merge ca fulgerul de pe cer şi merge şi strigă şi cheamă şi aşteaptă după om, şi tot şi toate aşteaptă după om, iar Eu, Domnul, îl găsesc pe om în păcat şi cu lucrarea păcatului peste el mereu, mereu.

O, e zi de praznic sfânt în amintirea înălţării Mele la Tatăl după patruzeci de zile de la învierea Mea, şi când M-am despărţit de ucenici şi i-am îndurerat şi i-am umplut de jale şi de lacrimi, dar în ziua aceea le-am spus că voi fi cu ei până la sfârşitul timpului şi le-am promis mângâierea care va veni la ei ca s-o împartă ei, şi le-am spus să stea în Ierusalim până va veni Duhul Sfânt Mângâietorul, Care va plini lucrarea lui Dumnezeu toată, o, şi le-am grăit lor acestea şi M-am lăsat apoi luat de nor deasupra lor, şi numaidecât le-am lăsat doi îngeri, doi soli cereşti, şi ştiţi că v-am spus cine erau aceia, o, fii ai poporului cuvântului Meu, şi i-au întărit pe ucenicii Mei aceşti soli cereşti, nedespărţiţi ei de Mine mereu, şi cu care stau la cârmă în cer şi pe pământ, iar toiagul de cârmuire este Cuvântul lui Dumnezeu.

Mi-am îndurerat ucenicii în ziua aceea, dar i-am şi mângâiat, i-am şi întărit, i-am şi împuternicit, Eu, şi solii Mei cereşti, şi mare mângâiere are Dumnezeu când are ce mângâia, şi când şi El găseşte mângâiere şi ajutorare de pe pământ în lucrul Său cel sfânt.

O, fiilor veghetori în mijlocul poporului cuvântului Meu, vă găsesc în porţi pentru întâmpinarea Mea. Sunteţi plăpânzi, fiilor. O, întăriţi-vă la veghe, că vă întăresc Eu. Avem de pregătit praznic mare şi vine popor la izvor şi avem să punem peste el pe Duhul Sfânt şi pregătire mare pentru viaţa acestui popor, că nu toţi dintre cei care vin la izvor au drag să şi împlinească voia Mea cea pentru vremea aceasta frumoasă, dar şi atât de grea sub ameninţarea întunericului de azi, şi câte avem să-i învăţăm pe cei ce vin la izvor, fiilor.

O, cine poate pricepe îndeajuns cât de mare este această şcoală de cuvânt şi câte bunătăţi şi câte bucurii pregăteşte ea pentru cei ce vin să înveţe şi să ştie să împlinească apoi? O, nu mai sunt copii pe pământ, nu mai sunt ca să-i iau şi să-i învăţ, fiilor, şi să înveţe ei de la Mine să crească ei apoi împliniţi. Pune mama sau tata mâna lor pe mânuţa copilului lor. Conduce mama cu mâna ei mâna copilaşului pentru ca să-l înveţe să scrie şi să facă litere: a,b,c, sau să scrie numere: 1,2,3, şi aşa se deprinde mânuţa copilaşului să scrie şi să lucreze sub mâna mamei lui, iar dacă nu fac aşa mama şi copilul, o, nu iese ascultător copilul ei, şi iese ca toţi ceilalţi oameni, neascultător şi neştiutor iese, şi tot aşa şi lucrează. O, aşa am lucrat Eu cu acest popor, care a venit la Mine să Mă audă ce grăiesc şi să afle el voile Mele, dar greu îi mai vine firii omului să se îndeletnicească în voile lui Dumnezeu, că până una, alta, omul îşi vede de firea lui când nu dă să înţeleagă că-l aşteaptă Domnul să facă voia Sa şi să nu-şi piardă veşnicia din pricina neascultării de Dumnezeu.

O, iată ce pildă sfântă vă spun încă: îşi creşte mama copilaşul şi îl învaţă să vorbească şi să spună primul cuvânt: mama, numele mamei lui, şi să înveţe cu ajutorul mamei lui să stea în picioare şi să meargă singur, după ce ea îl hrăneşte la sân şi-i dă apoi bucate tari de creştere a lui şi creşte copilul şi se învaţă cu numele mamei lui şi-şi ştie mama şi urmează sfatul ei, şi duce el apoi numele părinţilor lui şi duce neamul mai departe, şi are omul mers înainte prin copii şi ştiu copiii obârşia lor şi poartă peste timp numele părinţilor lor pe mai departe. O, tot aşa voiesc şi Eu să fac cu cel ce se face copilul Meu, fiu al lui Dumnezeu după har şi după ascultare, ca să se înveţe el cu primul cuvânt, cu numele Dumnezeu, numele Părintelui din cer, şi cu sprijinul Lui să înveţe copilul mers

nou să meargă, hrănit cu lapte sfânt, cu cuvânt sfânt, și apoi creștere sfântă, bucate tari, cuvânt cu putere peste el, și să urmeze el sfatul Domnului și să ducă apoi pe mai departe numele Domnului și neamul Domnului și să ridice ucenici, așa cum Eu, Domnul, am lucrat de Mi-am făcut ucenici și i-am învățat prin cuvânt și prin minuni, până ce suit cu ei pe munte i-am binecuvântat și le-am dat să meargă mai departe cu numele Meu, și prin lucrarea Mea cu ei să-Mi ridice neam sfânt, popor creștinesc, sămânța lui Avraam între cer și pământ.

Voi lua cu de-amănuntul și voi împărți hrană poporului adunat la izvor în zi de praznic de Rusalii și-i voi da lui aducere-aminte de calea Mea cu el și-i voi da iar și iar povață sfântă, că n-au venit la Mine de copii, și numai după ce au crescut mari au venit, că M-au aflat grăind și au venit să audă cuvântul Meu, dar puțini, puțini din ei s-au lăsat să fac din ei copii și să-i pot plămădi plămadă nouă și naștere de sus, precum este scris despre omul cel nou, iar cei mai mulți care au venit și M-au auzit, o, au rămas mari, au rămas cu firea, și n-au fire bună cei ce nu s-au născut de sus, că au firea lor, care i-a tras mereu spre trup, și n-a putut îmbrățișa firea lor pe Dumnezeu în ea, iar Eu am plâns pe urma creștinilor care-Mi auzeau cuvântul și voia Mea în cuvânt, și am plâns din anul 1955 și până azi, și încă plâng, și mai am de plâns și de suferit și de suspinat, că Eu am nevoie de copii pentru împărăția cerurilor, și oricât de blând grăiesc omului, e mare îndărătnicia lui, e tare firea lui și îl trântește jos mereu, o, și vine Domnul cuvânt pe pământ ca să-l înnoiască pe om, și fiecare își alege sau nu pe Domnul peste viața lui.

O, sunt până la sfârșitul timpului cu cei ce-Mi poartă numele și neamul Meu creștinesc pe mai departe și lucrarea cea multă pentru dăinuirea Mea și a neamului Meu. De aceea Tatăl M-a trimis cu lucrarea cuvântului peste pământ, și vin mereu învăluit în cuvânt și pun cartea cuvântului Meu pe pământ și Mă găsește în ea oricine voiește să vină după Mine, dar venirea omului la Mine este așa cum am spus când am spus: *«Oricine voiește să vină după Mine, acela să se lepede de sine și, luându-și crucea, să-Mi urmeze»*, iar cel ce nu înțelege acest cuvânt pentru cei ce-Mi țin urma, acela vine zadarnic și nu lucrează lucrarea cea de fiu înaintea Mea.

O, e de veghe acum pentru gătirea sărbătorii de Rusalii, fiilor veghetori. Însuflețiți-vă, măi fiilor, și stați la cârma pregătirii praznicului cu strângere la izvor, că Noi, cei din cer, Ne pregătim de zor și Ne gătim de sărbătoare alături cu cei ce se strâng la izvor. Odihniți-vă atât cât puteți să-Mi lucrați tot ce este de lucrat, voi, și cei ce-Mi lucrează cu voi, și pregătiți-Mi slavă mare, slavă văzută, fiilor, că le este dor la cei din cer să privească la cele pregătite de voi în sărbători cerești aici. Eu voi fi cu tot sprijinul, iar voi fiți sprijinul Meu, și unii altora ne vom da și ne vom sprijini.

Iar celor porniți cu dorirea spre izvor, și apoi cu pasul, Eu, Domnul, le dau lor pază cerească, alin pentru răbdare, și apoi cale cu îngeri, cale spre izvor, iar aici răcoare de suflet, apă vie, duh de mângâiere, văzduh cu slavă, cu cald și cu adiere răcoritoare, și pe care să le ceară poporul cel călător, și să le cereți și voi, cei de la izvorul Meu de cuvânt, că mare alin am când cereți, după ce cuvântul Meu vă învață cum să-Mi cereți, și ca pe niște copii vă învață cuvântul Meu, fiilor.

Iar acum să fie truda pusă la lucru pentru slava Domnului, iar truda să vă fie odihnă vouă, și toți cei care vor trudi vor fi scriși pe masa cea de dinaintea tronului Domnului și nu-și vor pierde plata.

Peste zece zile vom deschide porțile sus și jos și vom primi oaspeți aici, dar este de pregătit totul până atunci, fiilor. Cu multă pace să lucrați, cu dulce cuvânt între voi și cu multă grijă pentru Domnul, pentru statul Meu în voi și între voi, că unde sunt deosebiri prea mari e mult mai grea unitatea duhului și a cuvântului, e mai mult de trudit. Așadar, un singur gând, un singur duh, o singură vedere și dorire pun în voi ca să se facă tot ce este de făcut și de pregătit. O, nu lăsați pentru ultimile zile pregătirea, și folosiți din vreme orice fărâmă de timp și toți laolaltă numai pentru pregătirea sărbătorii. Aceasta este lucrarea ascultării pe care v-o dau acum, fiecare acolo unde vă potriviți, că multe sunt de lucrat și de potrivit.

Voie bună și sfântă să aveți între voi, măi fiilor, și s-o păstrați așa, fiilor. Atenție mare și mereu pentru unitate și armonie, și totul ca în cer la voi!

Binecuvântată să fie lucrarea de pregătire a praznicului de Rusalii și binecuvântată dragostea pentru acest măreț praznic! În straie de sărbătoare să vă gătiți din timp, mai înainte de ivirea zorilor răsăritului sărbătorii, iar când se crapă de zorii dimineții voi să fiți împodobiți de sărbătoare și gata pentru deschiderea porților sus și jos, și apoi petrecerea cea sfântă, cei din cer cu cei de pe pământ, iar Eu, Domnul, Cel dintâi cu voi și lângă voi.

Nu uitați, fiilor, o, nu uitați, trebuie să faceți mâncare de varză pentru cei ce vin din locul așteptării. Această hrană e mireasmă plăcută pe pământ și în cer, de pe pământ și până în cer, că așa este voia cea de sus.

Binecuvântată să fie și pregătirea bucatelor toate, care vor fi așezate pe masă!

Binecuvântate proaspăt să fie grădinile Mele cu voi și toată curățenia lor! Iar pentru aceasta avem de grăit cu porul adunat la izvor, și voi grăi cuvânt minunat, fiilor.

O, pace multă cobor acum pentru toate zilele de pregătire, iar voi să nu pregetați, ci, din contra, armonie să puneți în toate și mereu, și așa să lucrați. Duhul Sfânt, Care vă insuflă vouă ceea ce veți lucra și pregăti, va sta deasupra tot timpul și vă va da vouă. Toți strânși laolaltă, așa să lucrați, și fiecare să lucreze după cum va fi împărțit tot lucrul, și după îndemânarea pentru lucru.

Voi fi aici cu voi tot timpul pregătirii, voi fi aici, fiilor. Deschideți ochii și faceți-i mari ca să vedeți că voi fi aici cu voi, numai să aveți pricepere să înțelegeți, măi fiilor.

Acum pace vouă! Iar și iar pace vouă, pace tot timpul vouă și între voi! Iubiți pe Dumnezeu, fiilor! Aceasta să învățați cel mai mult și în toată vremea. Duhul Sfânt Mângâietorul vine și aduce pe pământ mângâierea Lui. Pregătiți-I, pregătiți calea Lui, o, fiilor! Amin, amin, amin.

12/25 mai 2017

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Cei ce vin la izvorul cuvântului trebuie să împlinească toate povețele pentru viețuirea creștinească: post, îmbrăcăminte, umblare pe cale, renunțare la obiceiuri lumești (telefon mobil, internet). Va veni ziua sărbătorii veșnice.

O, am venit cu mângâierea, am venit cu praznic de Duh Sfânt aici, la izvorul Meu de cuvânt, și Ne așternem cu el în acest așternut, atât de frumos gătit pentru această zi.

Sunt cu oștirile cerești, cu cetele de sfinți sunt, și suntem așezați în mare frumusețe deasupra în văzduh. Sunt Domnul, Fiul Tatălui Savaot, înconjurat de cei din cer. Privim prelung, suntem uimiți. E tare frumos gătit așternutul aici!

O, pace vouă, celor de aici, și celor care ați călătorit și ați venit la praznic sfânt, pace vouă! Să ne păstrăm, fiilor, în duhul sărbătorii Duhului Sfânt, să fim sfioși, să fim cuminți cu cugetul și cu inima, că tot văzduhul e o minune acum aici. O, fiți frumoși! V-am învățat mereu aceasta, că iată cele de sus împreună aici cu cele de jos, și se minunează dintr-o parte într-alta, Noi, cei din cer, ne minunăm de cele ce sunt puse înainte aici, iar voi, de cele ce Eu, Domnul, spun că aveți deasupra în văzduh, oștiri cerești în straie de culori și de darurile Duhului Sfânt și de dragoste și de mângâiere, fiilor.

O, ce minuni dulci sunt pentru Noi toate câte cu trudă ați pregătit și ați grăit prin ele în limba cea dulce a Duhului Sfânt! O, ce frumos, ce mângâios, ce măreție Ne-ați pregătit ca să Ne faceți întâmpinarea, Nouă, celor din cer, și apoi celor ce au călătorit cu sufletul cald de dor și au venit la praznicul de azi aici! Vă ascultăm inimile și simțirile, vă privim cu nesaț, Ne mândrim că avem așa primire, așa căldură pentru Noi de la voi, și prin toate vă dovediți credința în venirea Mea cea de azi, fiilor, și puterea cuvântului Meu de peste voi.

O, pace vouă, fiilor! Ați trudit cu multă neodihnă pentru atâta bucurie ce Ne-ați pus înainte. Cei din cer sunt cu voi la masă pe pământ aici, și le-ați făcut primire minunată și multă mângâiere. O, iată de ce trebuie să fie bine îngrijită haina de nuntă a celor ce vin și se strâng la izvorul Meu de cuvânt în sărbători, că Mi-am pregătit pentru Mine grădinile Mele cu voi ca să pot veni la voi cu graiul Meu, și tot așa îi învăț pregătirea și pe cei care au dorul să vină la masă cu Mine și cu sfinții în sărbători.

O, fiilor de la izvor, mare mângâiere ați pregătit Nouă, celor din cer. Numai simboluri, numai taine, fiilor. O, minunați-vă și voi! V-am spus că voi fi cu voi aici tot timpul pregătirii. O, bucurați-vă de bucuria Noastră acum, iar Eu, Domnul, voi sta de vorbă cu poporul adunat la izvor, că Mi-e dor să-i dau povață sfântă și să Mă îngrijesc de viața lui, și pentru aceasta am așezat sărbători și coborârea Mea cuvânt la izvor ca să Mă împart lor.

O, Mi-ați vegheat intrarea, fiilor din porți. V-am găsit plăpânzi și osteniți de tot, dar datoria vă ajută să puteți, iar dragostea vă întărește. Voi privi cu dor și drag la seninul pe care l-ați pregătit ca să-l dăruiți privirilor celor sosiți la sărbătoare. O, câtă oștire deasupra aici și câtă mângâiere pe sfinți și pe îngeri, și, iarăși, câtă alinare și bucurie pe cei sosiți din locul așteptării și pomeniți aici! O, iată pentru ce trudiți voi atât de greu câteodată, și vă doboară osteneala prea multă, fiilor! N-aș grăi acum așa, dar dau să vă întăresc puterile trupului ostenit, că trebuie să Mă așezați în carte, și avem de stat înaintea oaspeților, măi fiilor. Primiți puteri, primiți, fiilor, că Eu vă dau! Amin.

Împart acum învățătură peste cei adunați la praznic, că asta Îmi este lucrarea. Privirea Mea e mereu peste voi și peste cei ce vin în sărbători aici, o, și este atâta nevoie de povețe noi și tari, ca nu cumva să-Mi pară rău apoi că nu M-am aplecat atât cât se cere, ca să ridic pe mulți mai sus, mai mult, mai adevărat, căci viața cu greșeli poate aduce întristări, iar Eu, Domnul, am milă mare de cei ce au credință în cuvântul venirii Mele de azi, chiar dacă nu dau ei să împlinească ceea ce Eu aduc spre învățare și spre împlinire apoi.

Ne așezăm acum. O iau cu de-amănuntul iar și iar pentru cei ce știu de la Mine, și nu dau încă să împlinească povața Mea cea plină de grijă părintească. Le-am spus că se ține post așa și așa, și n-o iau acum de la început cu povața despre îmbrăcăminte, și despre umblare pe cale, și despre lume, și le-am spus că lumea este amară, nu este dulce, că este urâtă, nu frumoasă. Am spus umilință, pocăință, răbdare, curăție, și toate întru sfințenie, purtare aleasă și vorbire la fel.

O, am durere și îngrijorare pentru mulți dintre voi, și grăiesc vouă, fiilor adunați la izvor. E Duhul Sfânt Învățător vouă în ziua aceasta. O, deschideți-vă, și deschideți-Mi, fiilor! Vă grăiesc cu rugăminte. Taina locului de aici și lucrarea Mea toată în mijlocul cetății cuvântului Meu, o, e taină înaltă ceea ce Eu am aici, dar pe cât de înaltă este această taină, spre care ați venit și voi, o, e pe atât de grea căderea celui ce nu vrea până la sfârșit cu taina aceasta și cu învățătura ei și se clatină pe acest vârf de munte, pe care Eu stau și cuvintez și Mă împart, iar cel ce se clatină trebuie să aibă grijă să nu cadă. O, de aceea cuvântul Meu veghează, și se cere înțelepciune pentru împlinirea lui, și nu este cu neputință aceasta, numai să vrea așa omul cel cuprins în taina aceasta.

O, este, fiilor, la voi, este o lucrare lucrată de voi, și care vă trage prea mult spre ea, dacă ați ales-o pentru voi. Am privit în sărbători aici. V-am văzut pe mulți din voi fără de sfială pentru acest așternut, în care Eu, Domnul, poposesc cu sfinții Mei. Aș vrea, o, aș vrea să Mă primiți să vă spun ce vreau să vă spun acum. Mă sfiesc să vă spun, dar nici nu pot să nu vă arăt primejdia, pe care n-o gândiți a fi.

O, iată, fiilor, grăiesc cu voi pe limba cea de azi a lumii, că văd că toți, aproape toți v-ați făcut rost de un lucru primejdios minții și inimii omului, o jucărie cu care stau în buzunar și în mână toți oamenii de azi, de parcă altfel ei n-au mai trăit până acum, iar această bătaie de cap au luat-o în plăcere și în obicei de zi cu zi și cei ce știu de la Mine despre această primejdie, și toți, aproape toți se închină la această jucărie, în care-și prind urechile și ochii și inima și mintea și dorirea, și numai neastâmpăr le aduce, iar Eu am privit și am văzut cum vin destui în buzunar cu această jucărie aici la sărbători și o scot pe masă și se joacă cu ea de-a trufia, de-a îngâmfarea, de-a neumilința și nesfiala față de acest loc ales deosebit pentru Domnul, și față de taina Mea așezată aici, și trebuie să spun că ați ieșit pe câmp deschis prin această îndeletnicire și n-aveți armătură și n-aveți scut în luptă, fiilor, și n-ați făcut cu știre aceasta, iar duhul satanei v-a biruit pe mulți și v-a dat de la el ca să aveți, și ca să puteți ca el, și ca să vă smulgă apoi de la Dumnezeu pic cu pic. Eu însă vă spun că mai mare cursă nu este întinsă de satana pentru suflete acum ca și această jucărie, care se cheamă telefon, și este acest telefon folosit din plin și cheamă el spre satana pe toți, pe toți, iar satana îi atrage la dezbrăcarea de veghe, la libertatea de a simți tot ce este mai primejdios pentru sufletul din om, care înseamnă Dumnezeu în om, iar Eu, Domnul, văd toată marfa lui satana, tot ce scoate el la vânzare pentru cei neîncercați, și nu se poate să nu omoare el oameni cu grămada ca să fie ai lui, dacă și pe cei care mai citesc câte o rugăciune ca să se creadă ei cu Dumnezeu, și pe Dumnezeu cu ei, o, și pe aceia îi atrage și îi înșeală cu această îndeletnicire pierzătoare de om. Vă veți spune vouă și unii altora că pentru căutat după cuvântul Meu ați ieșit pe câmp deschis și spre primejdie, dar iată ce vă spun: O, nu e bine să bagi mâna în buzunar și să asculți cuvântul Meu purtat în buzunar, ci e bine cu lucrare bisericească să se stea înaintea cuvântului Meu când el vine spre oameni. O, cum să prindă putere în voi cuvântul Meu când fiecare zice că și-l are în buzunar și nu se strânge frățește ca să audă pe Domnul? Vita care scapă în iarbă grasă se umflă și se îmbolnăvește, și tot așa pățiți și voi cu privitul prin telefon la toate relele satanicești, iar în loc să-l

biruie creștinul pe satana, iată, Îl biruie pe Domnul înăuntrul lui.

O, a pus satana cheia în mâna omului și-și deschide omul singur și intră pe tărâmurile morții și învață lucrarea primejdioasă cu care se încântă, iar Eu, Domnul, am spus cu zeci de ani în urmă că vine vremea cea rea de tot, când nici un trup nu va scăpa de desfrânare, și se va uita pe fereastră, și ce va vedea omul, aceea va face.

Mă îngrijorez ca un Părinte și dau să-i învăț pe cei ce cred cuvântului Meu și să le spun lor că nu aveau nevoie de această înșelare ca să-și facă rost de ea, și care este cursă pentru suflet, și cu care caută peste tot ca să știe de om satana și oamenii lui, iar Eu aduc spre știință iar și iar să aibă grijă cei ce vor să fie fii ai lui Dumnezeu cu viața lor, căci viața din ei este atacată când ei nu știu să se ocrotească de fața lumii, care le slutește viața și le face vină înaintea Mea, căci ca să fie omul sfânt, trebuie să vrea aceasta.

O, fiilor, toți ochii de sus vă privesc din văzduh, și toți aveți nevoie de povață de îndreptare, iar unii din voi aveți nevoie de multă îndreptare. Pe vremea când lucram cu trâmbița Mea Verginica, o luam și Mă purtam cu ea peste pământ ca să vadă ea tot ce Mă doare de la om, și o purtam prin case de desfrânare, prin fabrici de tutun și de băuturi și o umpleam de jalea Mea cea de la om, ca să-i fie milă de Mine și de om și să Mă ajute să vin pe pământ cuvânt ca să strig după om, ca să-l călăuzesc pe cale cu sfințenie și ca să-i spun cum să se ferească de păcat, sau cum să se vindece de el, și-Mi plângeam plânsul Meu, așa cum și azi Mi-l plâng, rugându-vă pe voi să vă păstrați nu numai credința, dar și viața cea curată de cele rele de peste oameni, o, fiilor. Și vă rog cu suspin să nu vă mai încântați să spuneți că vă e de folos ceea ce folosiți, dar nu numai că nu vă e de folos, ci vă și vatămă sufletul și inima și mersul cel credincios. O, veniți-vă în fire, vă rog aceasta Eu pe voi și luați-vă din mâna duhului rău, din calea lui. Fugiți de primejdiile pe care nu le cunoașteți cu lucrarea lor, și bucurați-vă în Duhul Sfânt, căci clipa în care ați găsit această cale cu învățătură pe ea, a fost clipa salvării voastre, dar prețuiți-o, fiilor, și nu dați s-o pierdeți, că aveți apoi de dat răspuns. Cu milă vă ies în cale, și vă spun ce este pe cale și cum să mergeți ca să nu fiți voi vătămați.

O, fiilor adunați la glasul Meu, nu poate sluji omul la doi stăpâni, iar voi să credeți aceasta ce vă spun. Mă umple jalea și mila de toată făptura, și vă spun vouă aici, că asta se vede din cer, și asta lucrează oamenii, propria lor pierzare. E bine să nu aleagă omul așa. El însă nu mai poate altfel.

Aș vrea să Mă sprijin cu voi, și să fiți voi dorul Meu cel împlinit, să fiți ca pruncii, ca să aveți în voi împărăția Mea, fiilor, și să strălucească ea înaintea oamenilor, și să le atragem atenția de la cele cu care ei se îndeletnicesc de pe piața cea mare a Sodomei ca să nu mai scape nici un trup de păcat.

Fiilor, fiilor, iubiți să fiți prunci, iubiți petrecerea cu cei din cer, cu sfinții cerului. O, iată ce minune este aici acum cu voi: Eu, Domnul, grăind în mijlocul vostru și căutând cu împărăția Mea în voi. Fie să ardeți de dor după așa clipe cerești pe pământ cu voi, ca nu cumva să le pierdeți puterea și iubirea cu care vi se dăruiesc vouă de sus, și care aduc cerul pe pământ la voi, ca să vă am ai Mei într-o lume de oameni care slujesc păcatului, hrănit în ei de duhul lui satana, căci el acum dă să înghită pe cei ce au ales pe Domnul și să-Mi frângă rodul, după care atâta am plâns și am așteptat.

Duhul Sfânt Mângâietorul vă învață pe voi și vă spune să rămâneți întru iubirea Mea, iubirea cea de sus, floare rară, care nu se vestejește, și nu vă vestejește pe voi, cei care o purtați.

O, e atât de dulce aici acum! Noi, cei din cer sosiți, suntem în uimire clipă de clipă. O, tot așa și voi să simțiți să fiți. O, unde ar fi să găsesc popas mai drag ca și la voi? Mi-e dor de toată România și stau cu dorul de ea aici cu voi, dar Mi-e dor de voi, și pentru ea Mi-e dor. Ea e țara venirii Mele acum, e casa în care trag și-Mi așternt cuvântul cărții Mele de azi. E pe mâini dușmane țara Mea de azi, și Eu plâng cu voi de dor de ea și de toți fiii ei români, și vă spun aceasta de atâta timp. O, strigați la Dumnezeu pentru ea, pentru țara Mea de azi strigați voi, cei ce iubiți pe Dumnezeu, și Domnul vă va auzi pe voi.

O, am aici cetate sfântă. Vă rog pe voi, fiilor, să Mă ascultați când veniți la izvor, și să păstrați cu iubire și cu veghe mare taina și sfințenia cetății Mele. Primiți-Mi plânsul, aduceți-Mi bucurii, fiți fiii cei iubitori, și multă grijă să aveți să fiți așa, iar încântarea pentru cele de afară să se stingă pic cu pic, și nimic să nu umbrească lumina Mea din voi, că vreau să fiți lumină pentru cei de pe pământ, fiilor.

O, dacă ați putea privi acum pe cei care au venit fără de număr, mulțime fără de margini, din locul așteptării sosiți, ați înțelege adânc ce este lucrarea Mea cu voi, și unde umblă ea, și câtă dezrobire dau să aduc cu ea celor ce au fost, celor ce sunt, și celor ce vor fi cât va ține timpul omului, ca apoi să fie Domnul, și cei răscumpărați de El.

O, v-aș hrăni mereu cu duhul cel de sus, ca să nu mai puteți altfel, ca să nu mai pierdeți nici o fărâmă de timp fără de Mine cu voi, și cu paza Mea de peste voi, fiilor. Am fost în ziua aceasta ca un om isteț, ca unul care a dat să vă prindă din părți de peste tot ca să nu mai dați să scăpați, și v-am spus ce Mă doare de la mulți din voi, fiilor. O, nu mai iubiți, nu mai căutați folos și timp irosit de la telefonul care vă fură spre el voința. Voi aveți pe Domnul, spre Care să căutați. Cine nu este trimis de Domnul și vegheat de sus când umblă pe această cale, pe care și Eu trimit spre lume cuvântul Meu, o, acela face de la el aceasta și cade în bătălie, dar Eu n-am spus să facă aceasta creștinii poporului Meu ca să umble și ei cu lumea aceasta pe calea ei. Dacă Eu, Domnul, nu v-am dat această îndeletnicire, iată, v-ați luat singuri, și vă faceți prea mult de lucru de la lumea cea urâtă, și spun aceasta fiindcă îl văd pe creștin cât este de neastâmpărat în mână cu această jucărie, care-l scoate pe drum ca să-l încânte, dar Eu nu pot să nu Mă îngrijorez, să nu Mă doară când văd câtă vătămare aduce celui neîmbrăcat gros pentru vremea cea rea de azi.

Fiilor, fiilor, cum sunteți aici acum, o, așa doresc să fiți și acasă la voi mereu, mereu, tot o iubire între Mine și voi. Mângâiere mare unii de la alții ne-am dat și ne dăm în ziua aceasta minunată. Frumusețea cea de sus am dat-o pe cea de aici, și am venit cu tot cerul aici, și mângâiere ne împărțim.

Privesc sfinții la voi plini de fiori și vă văd slăbiți de puteri, dar plini de voință sfântă pentru slava Duhului Sfânt. O, de ar fi cineva între voi să simtă toată starea celor din cer, și apoi toată zvârcolirea satanei față în față cu bucuria cea de aici a Mea cu voi!

Vă voi conduce pe cale cu îngeri, vă voi trimite carte dulce pentru sărbătoarea cea de azi, și tot ceea ce s-a lucrat în ziua aceasta.

O, veniți spre brațele Mele acum! E tot o îmbrățișare duhul cu care vă învălui și vă grăiesc. Vă umplu de pacea cea de sus. Pace vouă! Vă mângâi cu dor. Pace vouă! Vă dau să păstrați în voi împărăția Mea. O, pace vouă!

Și acum petrecerea celor din cer cu voi rămâne pe tot timpul sărbătorii de Duh Sfânt. Ne umplem de drag de voi privindu-vă dăruirea. O, va veni o zi de sărbătoare, fiilor, și ziua aceea va rămâne veșnică, și veșnic vom fi cu ea și cu dragostea ei.

Pace vouă! Luați în voi ceea ce vă dau. Pacea Mea o dau vouă, fiilor. Amin, amin, amin.

22 mai/4 iunie 2017

Duminica întâi după Rusalii, a Tuturor Sfinților. Sărbătoarea Nașterii Sfintei Virginia, Trâmbița lui Dumnezeu

Domnul aduce pe pământ taina mângâierii prin cuvânt. Îndemnul sfintei Virginia către creștini să păzească cetatea cuvântului de lucrări pe furiș. Viața tihnită nu e plătită; viața trăită fără răgaz este bună.

Ezi de mângâiere între sfinți, iar Eu, Domnul, cobor cu ea și intru în carte cuvânt mângâietor, așa cum Duhul Meu lucrează, că numai mângâiere aduce și alin în cer și pe pământ taina mângâierii, o, numai ea, iar taina ei nu o poate purta în firea sa cel care nu este născut de sus, din Mine, și e departe de om lucrarea și puterea mângâierii, și n-o cunoaște omul, iar Eu vin pe pământ cuvânt și Mă revărs cu taina aceasta, care are în lucrarea ei duh dătător de viață, și crește sub căldura ei firea toată, și odrăslește tot sub dragostea ei, și se arată cerul cel nou și pământul cel nou de sub taina mângâierii, căci Eu sunt Mângâierea, iar Tatăl Meu este Lucrătorul.

O, pace vouă, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt! Și iarăși, pace vouă, celor ce ați dorit să vă adunați sub cuvântul Meu aici, sub cort, în zi de sărbătoare pentru sfinți, căci au ei toți laolaltă duminica de pomenire cu sărbătoare pentru ei, o, și mai ales în vremea de apoi au ei în mijlocul lor pe trâmbița Mea Verginica, cea născută pe pământ în duminica prăznuirii tuturor sfinților, care s-a potrivit în calendarul creștinesc în anul nașterii ei între oameni, și era atunci anul dărâmării de la locul lor așezate de sfinții părinți a sărbătorilor sfinte și date mai înainte în timp, după mintea cea pământească a celor ce au schimbat pe cele așezate de sfinți, căci îndrăzneala cea potrivnică a celor fără Dumnezeu a fost și este mare, și aduce suferință în cer și pe pământ, și aduce neorânduială. O, nu se poate lua soarele de pe cer să facă omul ce vrea cu el și unde ar vrea el să-l pună să stea, și nici cele așezate de sfinți nu-și pot schimba locul și timpul numai că vrea așa omul trufaș, iar Eu, Domnul, vin și cârmuiesc din cer pe cei pe care-i pot călăuzi, vin și îndrept pe cele strâmbate de oameni îngâmfați, vin și sunt biruitor prin credința celor ce cred în lucrările Mele peste pământ și în venirea Mea cuvânt în mijlocul oamenilor, căci am ridicat la lucru cu Mine pe trâmbița Mea, pe Verginica Mea în vremea trupului ei pe pământ, și am mers cu ea pe cale și i-am dat cunoștință de Mine și credință i-am dat și îngrijire i-am dat, și am făcut din ea un vas frumos și scump pentru Mine și pentru sfinți, un instrument de cântat de dor, de dorul Meu după om, că numai dureri și suspin am de la om adunate, dar Mi-am făcut cale cu Verginica Mea ca să pot grăi omului cuvântul Meu prin glasul ei și să-i aduc la ureche durerea dorului Meu, căci omul este durerea Mea, și nu este el mângâierea Mea, așa cum Eu am dorit să-Mi fie el din ziua când l-am zidit cu mâna Mea din pământ și am suflat peste el duh de viață și l-am făcut ființă vie, și i-am dat spre mângâiere toată facerea și toată mângâierea ei, căci pentru om le-am făcut pe toate cele văzute, așa cum pentru cei din cer și pentru sfinții care au câștigat cerul le-am făcut pe cele nevăzute de ochii cei trupești ai omului, o, și cât Îmi e de dor să grăiesc despre cele ce sunt taine între Mine și om ca să-L știe omul tot mai deslușit pe Domnul, pe Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om și viața veacului ce va să fie, gata pregătite toate ca să le dau de mângâiere veșnică celor ce Mă cunosc, iar cei ce Mă cunosc sunt cei cunoscuți de Mine, sunt cei care sunt cu inima curată înaintea Mea și a celor din jurul lor toate, toate.

O, pace vouă, celor ce sunteți așezați la masă de sărbătoare și de mângâiere aici, la izvor, toți într-o adunare sfântă!

Se uită dintre sfinți trâmbița Mea, se coboară și se dă aproape și privește aici, și privește peste tot pe unde sunt creștini cu credință în ei pentru slava cuvântului Meu, cu care Mă port între cer și pământ ca să dau viață celor ce cred că Eu sunt acest cuvânt, cu care stau pe nori și Mi-l scutur și hrănesc cu el pe cei ce Mă au de viață a lor în vremea aceasta fără Dumnezeu peste oameni, căci oamenii au părăsit pe Dumnezeu și au ales altceva de făcut pe pământ.

O, arde pământul de nouă stânjeni în focul desfrânării din oameni și dintre oameni, căci desfrânarea este foc care arde în om, care arde omul pic cu pic. O, nu mai poate scăpa nici un trup de focul acesta, care pârjolește tot, și intră omul în foc, și intră focul în om, și totul arde și se face totul scrum, iar Eu am învățat mereu poporul cel credincios cuvântului Meu și le-am spus lor mereu, mereu: Fugiți, fiilor, fugiți dintre fiii oamenilor, și stați cu Mine și cu privirea în sus, spre cer, că în jos și în lături arde focul, arde pământul și omul, iar voi fiți cuminți în căsuțele voastre chiar dacă n-ați avea ce mânca, fiindcă pe pământ e prăpăd peste tot pe unde mișună oameni. Eu văd aceasta de sus, cu toți cei din cer văd, și vă spun și vouă ce văd. O, numai desfrâu văd prin toate locurile și colțurile și încăperile, prin toate câmpiile și munții și apele, și e tot un prăpăd peste tot. Are omul fereastra în buzunar și o deschide larg și se uită lung ca în vitrină trecătorul și intră și cumpără numai foc, numai desfrâu, și-și face din aceasta hrană pentru suflet și pentru trup, până ce se îmbolnăvește de tot cu trupul și cu sufletul și cade sub povară, o, și n-am cu cine să îngrijesc răniții din război, n-am. O, nu mai este nici un han, nici un adăpost de vreme rea, de vreme de noapte pentru drumețul căzut între primejdii. Nu mai este spital de bolnavi ca să fie dus la vindecare cel căzut și rănit de la păcat. O, nu mai am unde să-l duc pe cel căzut pe cale ca să fie îngrijit și ferit apoi de tâlhari, și să plătesc pentru el îngrijirea și învierea lui până la venirea Mea, când nu voi rămâne dator nimănui dintre cei care M-au sprijinit pe calea Mea cu omul în spate.

O, nu mai sunt povățuitori pentru om pe calea lui către acasă, către cer! A căzut omul încă de la început din casa și din ograda făcută de Dumnezeu pentru el, și nu se mai întoarce singur, săracul. E aur scump la Dumnezeu cel ce mai poate cu Domnul pe pământ cu viața sa, cu plăcerea și cu căutarea sa. Îl caută omul pe Domnul printre mormane de morți, dar în cer nu-L mai caută și nu-L mai așteaptă să vină.

O, nu mai sunt copii pe pământ, nu mai sunt! N-am pe cine să-i locuiesc întru împărăția Mea, și pe ea în om! Sunt numai păcătoși pe pământ peste tot, iar Eu am spus în urmă cu cincizeci-șaizeci de ani de vremea aceasta rea și ascunsă ca să nu i se vadă prăpădul care vine cu ea, și care aduce focul peste tot și îndeletnicirea omului cu păcatul cel viclean, care

încântă omul. O, cu cine și pentru cine să mai zidesc Eu împărăția Mea pe pământ? Am spus că pruncii vor avea parte de ea, dar de unde să mai găsesc așa ceva în oameni și printre oameni? O, iată, așa este plânsul Meu și nemângâierea Mea, așa este Duhul Meu mereu, mereu.

O, măi popor adunat la izvor în ziua aceasta de mângâiere, o, fiilor, așa grăiam Eu cu Verginica, așa îi spuneam ei oful Meu, așa îi arătam ei ce este pe pământ peste neamul omenesc, ca s-o fac s-o prindă mila și să suspine și ea ca și Mine de mila celor de pe calea cea largă a pierzaniei, și am făcut din ea vas de aur, om purtător de Dumnezeu pe pământ între oameni și Mi-am cântat cu ea cântecul Meu de jale, lung de șapte mii de ani, cât dorul Meu cel după om.

O, ce zici tu, Verginica Mea, de această grăire a Mea în ziua aceasta, când tu ești sărbătorită aparte întru sărbătoarea sfinților Mei? Vreau să-ți aud cuvântul, Verginica Mea.

— O, Doamne, sfântă Îți este grăirea, ca și durerea Ta. Nimic mai sfânt ca și durerea nu este, Doamne. Fuge omul de sfințenie, fuge de durere, dar numai ea îl face sfânt pe om. Ea este foc ocrotitor de păcatele din om, dar până la ea omul se murdărește prea tare, se înnegrește prea mult și se îmbolnăvește prea greu, iar remușcarea îi este prea îndurerată apoi.

Erai purtat de mine pe vremea trupului meu. Le descopereai cugetele la cei care se apropiau să audă pe Domnul grăind cu omul, și le dezlegai taine, Doamne, ca să-i ajuți să priceapă și să creadă, și le dădeai putere și dor de Tine ca să meargă cu Tine apoi pe calea cea slăvită. O, mulți din ei apoi se scuturau de Tine, că le descopereai gândurile trupești, și răzvrătirile lor apoi, și cele rele ale lor și lăcomia și dorul de viață trupească și pământească, Doamne. Duhul Sfânt descoperea toate cele ascunse în om, și între om și om, și cât de măreț îi învățai ca să se trezească și să prețuiască ei venirea Ta la oameni pe pământ.

O, e vreme de învățătură mereu, mereu, Doamne. Fără învățătură nimeni nu rămâne viu, că vremea a fost și este numai cu minciună, văzută și nevăzută cu lucrarea ei. E vremea să facem întrebare peste creștini, Doamne, peste cei care cred venirea Ta și să le spunem lor așa:

O, fiilor, vă întreb, dar mai bine întreb în parte. O, creștine, ești tu destul de atent în toate clipele vieții tale ca nu cumva să învețe de la tine cineva ceva care este vătămător, care nu este sfânt, și din taina luminii? O, ai tu destulă grijă să nu ia cineva ceva de la tine spre căderea lui, spre alunecarea lui spre tine, sau spre neascultare de Dumnezeu, de legile sfinte, de cuvântul Lui de ieri și de azi? Sau ești tu fiu destoinic să se îndumnezeiască de la tine cel neîndumnezeit? O, iată câtă grijă trebuie să ai în toată vremea ziua și noaptea, ca nu cumva să mori, și apoi ca nu cumva să moară cineva prin tine, din pricina ta!

O, fiilor de la izvor, și voi, cei ce vă adunați în sărbători aici, în cetatea dată vouă de Domnul, o, păziți cetatea, dar nu de Dumnezeu și de Duhul Lui Cel cercetător când vine să vă cerceteze, măcar în sărbători când vă adunați. O, păziți cetatea, păziți-o de păcate și de căderile voastre, de satana păziți-o, de lucrări pe furiș, care nu sunt din Dumnezeu și pentru Dumnezeu. O, nu stați cu cuvântul vostru în fața Lui când vine Domnul să vă cerceteze, când sunteți cercetați de El sau de solii Lui. O, învățați să vă deschideți când sunteți cercetați și întrebați de lucrul vieții voastre. Vedeți, o, vedeți, fiilor, să nu vă pedepsească venirea voastră aici în sărbători, căci voi aveți datorie mare înaintea iubirii Domnului.

Fiilor, fiilor, vine Domnul să ridice ocara de peste mersul cuvântului Său în vremea acestei lucrări, și vine să vă descopere vouă câtă ocară a purtat peste el mersul Domnului prin mine, și prin urmașii mei apoi, prin voi, fiilor credincioși, căci Goliat, care a stat Domnului împotrivă de peste tot cu pânda lui, va fi străpuns de însăși sabia sa, de însăși lucrarea sa. Amin.

Eu, Doamne, sunt sărbătorită cu sfinții și între sfinți, și e duminica tuturor sfinților în sărbătoare pentru noi toți, cei din cer, și toți așteptăm vremea cea bună, cea cu sărbătoare veșnică, vremea Ta pe pământ, căci vremea omului este spre apus, precum este scris, și va veni cerul cel nou și pământul cel nou, o, va veni această bucurie, și toți sfinții se uită să vină ea, să vină Domnul, să vii să-Ți dezrobești mersul, Doamne, și să mergi biruitor pentru neamul român, și apoi pentru toate popoarele care se vor apleca înaintea Ta, că iată, venirea Ta și cuvântul Tău de mângâiere pentru cei ce vor crede și vor primi slava Ta pentru ei și peste ei ca s-o iubească ei, și să întâmpine apoi țara Ta de la sfârșit de timp, țara pe care ai ales-o ca să Te slăvești, Doamne, din ea pe pământ. Amin.

— O, Verginica Mea, fluierașul Meu dulce, Mi-am cântat cântecul Meu de jale prin graiul gurii tale în vremea ta pe pământ, iar acum grăiesc din slavă purtată pe nori și-Mi las glasul auzit aici, la izvor, de unde se împarte peste pământ cuvântul Meu și al sfinților Mei. Eu, Domnul, Eu Însumi Mă aplec înaintea ta, așa cum tu te-ai aplecat Mie de M-ai sprijinit să vin și să-Mi las pe pământ cuvântul și calea lui și mersul lui pe mai departe, ca să nu stau din lucrul început cu tine, o, Verginica Mea.

Iar voi, fiilor așezați la masă de sărbătoare pentru sfinți, ridicați acum masa de praznic de Duh Sfânt și mergeți mai departe cu lucrul Meu cu voi, așa cum este împărțit de Mine, fiilor.

Și acum slobozim pe cei ce au stat aici, în grădină, pe cei din locul așteptării, care au poposit încă până acum aici din ziua de Rusalii, când au fost chemați la masa de pomenire pentru ei, și merg ei acum la locurile lor, unde au mângâierea Mea până la biruința Mea cea întreagă, fiilor.

Mergem și Noi, Eu și sfinții Mei, merge Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt la locul slavei Domnului, și merg și sfinții Lui, toate oștirile Lui, și ridicăm acum cortul până la o nouă sărbătoare aici, în grădină, aici, în cetatea cuvântului Meu.

Ne salutăm și Ne aplecăm spunând peste voi: pace vouă, fiilor!

O, dar nu e bună viața tihnită, măi fiilor. O, nu e bună, pentru că ea nu este plătită, și este ea fără de preț, ci este bună o viață trăită din plin și mereu cu toate durerile și bucuriile cele de după dureri, e bună cu toată neodihna cea din pricina lucrului mult și mereu, cu gustarea din fugă a bucății de pâine uneori, sau cu ostoirea din fugă a setei istovitoare de suflet când nu este apă, când n-ai timp să-ți tragi sufletul din pricina multor osteneli care-ți ies în cale să le duci, care te cer să te pună la încercare dacă vei vrea, sau dacă vei căuta să te abați de la lucrul care-ți iese în drum ca să nu-l lași nefăcut, dar în toate voi Mă aveți pe Mine, și cu voi trudesc Eu, fiilor, nu numai voi. Voi fără Mine n-ați fi ceea ce sunteți, și-Mi datorați mult, fiilor.

Așadar, acum și apoi, pace vouă lângă Mine mereu! Pace vouă!

Iarăși, pace vouă, fiilor trudiți și mângâiați de trudă cu slava cuvântului Meu, care se lasă peste voi plin de dor de

voi, plin, plin de iubirea Mea, de mângâierea Mea vouă, o, fiilor! Amin, amin, amin.

29 mai/11 iunie 2017

Praznicul Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul

Purtătorii de Dumnezeu sunt bulgări de lumină, iar cei străini de lumină sunt orbi. Pilda cartonaşului galben. Strigarea sfântului Ioan Botezătorul la oameni, la irozi şi la caiafe.

Cuvântul Meu din ziua aceasta este cuvânt de dor. Ca unul plecat departe o vreme mai lungă și întors la ai săi, așa este întâlnirea Mea cu voi în ziua aceasta de praznic sfânt. Punem masa și vă povestesc cu dor grija ce v-am purtat și v-o port, fiilor cu care Mă sprijin să pot fi pe pământ cu voi, să pot grăi cu voi, și să las pe masă la voi grăirea Mea cu cei de pe pământ, că-s plin de jale pentru fiecare om care stă așa de departe de Dumnezeu cu viața și cu fapta vieții lui. Mă mângâi când stau cu voi în cuvânt, Mă mângâi de această jale grea și lungă, și toți cei ce-Mi fac jalea aceasta nu știu de ea, așa cum nu știu nici de Mine, dar Eu sunt Dumnezeu și sunt numai durere, și așa este cel plin de iubire când n-are cum să și-o arate și să se odihnească împărțind-o pe ea.

E zi de praznic sfânt, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt, de unde Mă împart peste tot ca un râu care merge și nu stă. Curge apa râului, curge de sus în jos și trece prin munți și prin văi și trece prin sate și orașe și trece printre oameni, și nu știu oamenii taina aceasta și deslușirea ei. O, așa trece cuvântul Meu de la voi spre oameni și nu știu oamenii cine este el și nu iau din el ca să-i înțeleagă taina și tâlcul și umblatul lui din loc în loc peste pământ cu suspinul său. Lacrima Mea după om e multă de șapte mii de ani și s-a făcut râu mare și cântă suspinând ca susurul apei care trece prin munți și prin stânci și prin văi nelocuite de oameni, și n-are cine să-i audă glasul, și chiar dacă ia cineva să-și stâmpere durerea sau setea sufletului, o, nu-i știe puterea, nu știe dorul lui Dumnezeu după om, nu știe din ce suspin se desprinde cuvântul Meu când vine și umblă pe pământ din loc în loc ca să-l audă oamenii și să-și ridice ochii în sus la Dumnezeu și să-și aducă aminte de dorul Meu după om, că e mult dorul pe cât de mulți oameni sunt pe pământ și nu știu de Dumnezeu, și nu mai știu nici cei ce știu că este Dumnezeu, Care așteaptă dragostea omului, așteaptă suspinând.

Din timp în timp au fost și sunt oameni pe pământ, puțini de tot între cei mulți, și care Îmi poartă dorul și durerea, și căutarea lor e mereu după Dumnezeu, și aceștia sunt taine pe pământ, comori neprețuite sunt, bulgări de lumină sunt, iar cei mulți, neînvățați cu lumina cea din cer, nu trag la lumina aceasta și-și fac ei rost de minciuni, ca orbii care se învață cu întunericul și sunt străini de tot de lumină, ca și cum ea nu este și nu vine de pe nicăieri. O, dar ce uimiți au fost orbii cei din naștere orbi, și care, vindecați de Mine sau de urmașii Mei, au stat în fața luminii și au cunoscut-o pe ea cu însuși trupul lor, cu ochii lor cei vindecați de nevedere și mângâiați de lumină apoi!

O, așa sunt Eu acum mângâiat grăind cu voi după o vreme mai lungă de rece, de neînsorire, fiilor. E deosebire între o zi însorită și senină și caldă, față de alta înnourată și umedă de ceață, iar Eu vin să vă însoresc și să vă pun la crescut și să vă dau lumină, învățătură să vă dau, și să vă rog apoi s-o țineți în față ca s-o aveți de lucrare, fiilor, că vai celui fără de lucru, măi fiilor! Eu sunt Cel ce vă împart de la Mine, iar voi trebuie să lucrați să aduceți rod, ca să aveți plată apoi, iar ca să aveți plată voi trebuie să vă vegheați unul pe altul pentru plata aceasta, că unul altuia vă sunteți mădulare și sprijin vă sunteți. Când cei înscriși la o întrecere fac dezordine față de legea întrecerii, unul din ei scoate un cartonaș spre știrea celui ce n-a lucrat bine. O, așa și voi să faceți, să scrieți pe un cartonaș: *„frate, nu este frumoasă purtarea ta față de învățătura de peste noi”*, și să ridicați cartonașul spre aducere aminte a felului cum trebuie să mergeți sau să lucrați, căci unii altora sunteți mădulare, iar toți sunteți trupul Meu, odihna Mea, casa Mea, fiilor.

O, nu vă lăsați unul pe altul în greșeală, fiilor, căci unul altuia sunteți mădulare. Trăiți creștinește, luați aminte! Aceasta înseamnă purtare de creștin: să vă îndreptați unul pe altul pentru voia Mea în voi și între voi, iar pentru aceasta trebuie să vă lăsați biruiți unul de altul ori de câte ori se cere așa, că Eu, Domnul, vă probez primirea prin cel de lângă voi, dacă primiți când îndemnul Meu vă împinge să faceți aceasta unul altuia. Iar dacă acest popor nu va lucra așa în toată vremea vor fi păreri de rău dacă în viața de obște nu s-a înțeles această lucrare mântuitoare și de probare dacă sunt sau nu creștini cei viețuitori de obște, dacă se aseamănă ei cu Mine la umilință, fiilor.

Pun învățătură pe masă aici, la izvor, și să ia din ea poporul cel hrănit de Mine pentru credința lui în venirea Mea cuvânt pe pământ, și iată, spun: Trăiți creștinește, fiilor, luați aminte, numai creștinește în toată clipa și în toate, nu lumește, nu trupește, nu, că altfel de trăire este amestecare cu fapte care ați da să le ascundeți apoi. Numai faptele necreștinești dă creștinul să le ascundă, să le bage la întuneric, iar prin ascunderea lor se dovedesc a nu fi creștinești, iar cele creștinești sunt lucrate pe față, toate în lumină și în vedere totul ziua și noaptea și în orice loc ar fi creștinul.

Iată, fiilor de peste tot, care vă hrăniți din masa cuvântului Meu, Eu, Domnul, vă spun că omul face fapte cu care se ascunde, și nu sunt fapte frumoase de vreme ce se ascunde cu ele. Tot ce este din Dumnezeu nu se va ascunde, dar tot ce nu este din Dumnezeu, ci din om sau din diavolul, o, cu acelea se ascunde omul, se ascunde de om, și nu este un fiu al lui Dumnezeu cel ce face așa, iar Eu vin și vă învăț ce este bine și ce este rău și vă ajut să fiți și să stați în lumină, fiilor, că are îndrăzneală la Dumnezeu cel ce stă în lumină, și îl primește pe el Domnul.

Vă învăț, măi fiilor, luați aminte ce vă învăț. Nu vorbiți cu oamenii mai mult decât cu Dumnezeu. Nu petreceți cu oamenii mai mult decât cu Dumnezeu, că nu veți învăța dragostea dacă veți face așa. A venit Dumnezeu pe pământ acum două mii de ani și a petrecut între oameni treizeci și trei de ani ca să lase trăire cu Dumnezeu peste oameni, o, și dau să uite aproape toți oamenii această coborâre a Mea la oameni atunci.

O, omule, ți-am dat viață ca să-ți dau plată pentru ea dacă o trăiești în lucru cu Mine, nu pentru tine s-o trăiești, că n-are plată o viață trăită așa. O, nu ți-am dat viață ca să primești pedeapsă apoi pentru darul vieții nerăscumpărate ca să fie ea adusă în cer apoi.

O, Mi-a fost dor să stau între voi cu învățătură, fiilor, și Mi-e dor să fie ea de folos la tot poporul care iubește cuvântul Meu, și la tot omul care ia din masa Mea cu voi, și iată, spun ca să fie peste tot pentru povață: Fiilor, fiilor, nu dați rugăciunea pe muncă sau pe altfel de timp irosit împotriva timpului pentru stat cu Dumnezeu în rugăciune, pentru iubire între voi și Mine și pentru dor să stați cu Mine de vorbă. O, se

învață omul fără stat cu Dumnezeu, se învață pic cu pic, azi un pic, mâine un pic, și se scurge din el harul, care vine prin rugăciune cu har în ea, și nu mai are omul petrecere cu Domnul, și nici iubire și nici frică de despărțire de Domnul, Care este viața omului adevărat, iar lumea și cele din ea îl fură pic cu pic din Dumnezeu pe creștin și se duce apoi la lume, se duce cu lumea, se duce în întunericul fără fund și nu-i pasă de ziua lui de mâine, căci plata păcatului este moartea, este despărțirea de Dumnezeu, iar omul fără Dumnezeu în el este urât, este slut, este de partea diavolului.

Fiilor, fiilor, faceți-vă viața de zi cu zi împărăție a lui Dumnezeu, și așa veți fi ai lui Dumnezeu, și nu ai voștri, și așa veți trăi creștinește, și nu trupește, nu uitați! O, nu uitați, nu uitați să mâncați ce trebuie să mâncați ca să fiți cu Domnul. Nu mâncați ceea ce vă place, fiilor, căci plăcerea trupului se suie la inimă, iar inima nu este pentru păcat, ci pentru Domnul, și nu trebuie ea să coboare spre plăcerile cele fără Dumnezeu în ele, ca nu cumva să fiți printre cei fără Dumnezeu în voi.

Am în ziua aceasta la masă cu poporul cuvântului Meu, am pe Ioan Botezătorul, cel plin de Dumnezeu în el în toată vremea lui pe pământ. Ne-am născut în aceeași vreme, în același an. Unul pentru altul ne-am născut, unul pe altul ne-am mărturisit oamenilor, și tot unul pentru altul ne-am dus la Tatăl alături, zdrobiți de cei fără de lege de pe pământ. Ioan, cel plin de Dumnezeu, cel mai desăvârșit ucenic al Meu, căci el a fost primul Meu vestitor, el Mi-a netezit calea și mersul și adevărul cel despre Mine, și a rămas pe pământ adevărul acesta și s-a scris spre mărturie peste timp, și se poate vedea și se poate citi trufia celor ce Ne-au ucis pe Noi și viața lor trupească și plină de păcat, și apoi plină de pedeapsă și de remușcări veșnice, căci trufia omului are plată veșnică. O, ce bine ar fi fost să nu se mai fi jucat nimeni apoi cu trufia, dar nu, n-a fost așa, căci îndrăzneala omului trece de la unul la altul și vai, vai celui trufaș, vai! Unul ca acesta nu are pe nimeni peste el de veghe, decât pe diavolul, căruia îi slujește fără să fie rugat.

O, e aproape pierdut cel nesupravegheat. Cel ce dă să știe numai el de faptele lui, acela stă în întuneric, ascuns de cei din jur. Cine fuge de veghea de peste el fuge de lumină, fuge din pricina faptelor lui, care nu vrea să-i fie văzute, și are în el aluat de fariseu, iar dacă nu arată nici umilință nici pocăință pentru el, acela iubește să nu-i fie statura supravegheată, iar dacă s-ar și trezi din neascultarea lui se apucă tot de la satana să ia îndemn, că așa face satana ca să nu-l scape din mână, o, și se lasă apoi spre deznădejde când își privește faptele, care îl țin departe de Domnul. Dar nu, dacă nu deznădăjduiești tu, cel greșit, este prilej de ridicare și de slujire spre Domnul apoi, și este biruință asupra lui satana dacă omul se desparte de satana.

Ioan Botezătorul, locaș al harului de sus a fost el, locaș al Domnului a fost inimioara lui. Am petrecut cu el mai mereu, și nu se cunoaște taina aceasta dintre Mine și el, și îngerii Mei l-au slujit de aproape, și toată cunoștința din cer i-a fost împărțită, și toată veghea cerească a fost peste el din pruncie și până la intrarea lui întru cele cerești. N-a știut pe nimeni a fi al lui, decât pe Dumnezeu, Care S-a făcut cunoscut lui cu multul, până ce a ieșit spre oameni și pentru oameni, și până ce la Iordan vestindu-Mă pe Mine, pe Mesia, boteza cu botezul pocăinței pe cei ce veneau să-și spele păcatele și să primească pe Domnul de credință a lor. Veneau și fariseii spre el, veneau cete-cete, dar ei nu-și dovedeau păcatele și nu primeau botezul pocăinței, iar el, Ioan, le descoperea lucrarea lor de viperă și de pui de viperă și-i dojenea pentru fățărnicia lor.

O, ucenicule mare, ce mare ți-a fost harul și lucrarea lui apoi! Te-ai dus la Irod, care batjocorea pe Dumnezeu prin desfrâul lui mare, iar femeia cea desfrânată de lângă el s-a umplut de ură și ți-a gătit moartea trupului tău, și odată cu aceasta moartea vieții ei cea de veci. Grăiesc cu tine în acest timp minunat între cer și pământ, când Eu, Domnul, Mă port cuvânt din loc în loc cu carul Meu de biruință, cu poporul cuvântului Meu, care Mă poartă și Mă împarte peste pământ. Acum, aici, la izvorul Meu de cuvânt, unde-Mi scriu cartea Mea cea de azi, revărsând din nor cuvântul așezat în ea, aici vin și stau cu sfinții la masă de cuvânt și de mărturisire a Mea cu sfinții pe pământ. În cer e praznic sfânt pentru nașterea ta pe pământ și scriem în carte această zi de sărbătoare, scriem cu cuvântul această zi. Așadar lasă-ți și tu glasul ca să fie scris și să mărturisească el, ca și glasul Domnului tău Iisus Hristos. Amin.

——— Ca și atunci, Doamne, ca și atunci eu rostesc cuvânt și spun că Tu ești Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii. Dar o, ce de păcate fierb între pământ și cer, ce de păcate, ce ceată de satane le aduc la cer ca să le arate Domnului! Iar eu ca și atunci zic la împărați și la argați că nu le este îngăduit să păcătuiască împotriva legilor vieții. Ei însă, ca și atunci, ca și cei de atunci dau la spate orice șoaptă care le-ar spune lor aceasta și se desfată în păcatul plăcerilor diavolești zi și noapte, și n-are, Doamne, cine să le mai spună și să strige la ei și să se facă auzit. O, cine să-i mai spună azi lui Irod păcatul lui de neîngăduit, și care îmbolnăvește de sus și până jos trupul poporului? Cine să-i mai spună lui Caiafa că nu e el omul lui Dumnezeu și că apasă cu silnicie peste turma cea fără de păstorire peste ea, de parcă ar fi a lui, vite de povară pentru viața lui cea plină de plăceri și de lux bolnăvicios de suflet și de minte? O, tot eu fac aceasta și azi, tot eu le spun la Irozi și la Caiafe și la toți supușii lor, le spun că a venit vremea să se îngrețoșeze de viața lor cea murdară de păcat, și care nu are cu ce să și-o spele ca să nu le mai miroasă atâta de urât între pământ și cer. Ca mirosul de hoit este tot ce iese din păcatul lor, și care i-a omorât de tot, de tot, Doamne, i-a putrezit de tot. O, cum să suflăm peste trupurile lor murdare de plăcerile mincinoase ale păcatului din ei și dintre ei?

Te frânge mila de făpturi, Doamne, iar râvna mea cea pentru Tine se face milă lângă mila Ta ca să Te rog înaintea tuturor sfinților, stinge Tu păcatul din om și pune în loc harul, Doamne, ca să se hrănească de sus dorul omului, dor care este numai spre păcat în om. O, iată de ce a trebuit să vii Tu din cer și să Te lași pedepsit de omul desfrânat și să-i arăți lui apoi ce a făcut asupra lui Dumnezeu cu desfrânarea lui omul!

O, câtă milă, o, câtă răbdare, câtă iubire pui în lucru ca să-l trezești pe cel pierdut prin păcat, pe cel zdrobit de tot, Doamne! De la Adam și până la omul cel de azi Te dă pe Tine omul în schimbul femeii, și altfel el nu mai poate. O, nici Tu nu mai poți despărțirea lui de Tine pentru femeie, și-Ți plânge iubirea pe cale pentru păcatul din om.

O, omule, o, omule, tu nu știi că dacă alegi femeia alegi moartea, că pentru păcat o alegi, că nu iubești femeia, ci păcatul tău și al ei, și omul este jucărie pentru om prin păcat, și trup pe trup se slăbește spre păcat, se înfierbântă de la inimă la inimă și duce la păcat acest foc, și nu pot oamenii cu Dumnezeu pentru că nu pot fără păcat să stea, iar păcatul îl trage pe om spre satana și plânge Domnul după om și Îl doare

privirea și Îl doare pe Domnul de la om.

O, fii ai lui Dumnezeu-Cuvântul, v-ați apropiat de cuvântul venirii Lui la voi ca să fiți ai Lui apoi. O, aveți grijă mare, nu puneți preț pe voi înșivă sau unii pe alții, ci puneți preț pe cuvântul lui Hristos, că unii din cei ce au venit și au mers pe cale aici s-au tras în părți și au pierdut mersul cu Domnul și n-au mai stat apoi și au plecat, iar dacă aici au stat și au pierdut din mers pe Domnul, o, n-au cum să-L mai aibă pe unde s-au dus în lume, o, nu, și crezând ei că-și câștigă sufletul, iată, și-l pierd, precum este scris, dar mai sunt minți care să priceapă aceasta? Face tot omul ca Adam, că el n-a crezut că va muri dacă nu va asculta de Domnul, și apoi a văzut aceasta, a văzut că Domnul a fost adevărat în cuvânt.

O, de la început femeia a pus moarte în om, l-a luat din brațele lui Dumnezeu și l-a căzut spre ea și spre păcat, dar cine înțelege cuvântul cel de azi al Domnului, acela fuge de apropierea de femeie, de vorbit cu ea, de petrecut cu ea, de gândit ca ea și la ea.

O, fii ai Cuvântului Hristos, învățați mereu, învățați taina cuvântului rostit peste voi, ca să nu gustați din neascultarea lui Adam. Nu întoarceți cuvânt pentru cuvânt, nu lucrați cuvânt care să desființeze cuvântul rostit peste voi din cer sau din părți, căci duhul semeției face aceasta, duhul neiubirii este cel ce respinge prin cuvinte. Credeți în cuvântul pus peste voi, care vine spre voi, nu în cuvântul vostru să credeți, căci limba omului poate să-l ascundă pe omul însuși. Ori de câte ori nu veți asculta, rușinați-vă adânc de voi înșivă ca să-l rușinați pe diavolul, care se bucură de neascultarea omului. Aveți grijă mare, nu ascultați de voi înșivă. Luați din față lucrarea ascultării. Oricât v-ar fi de greu, faceți ceea ce eu vă îndemn, și faceți mereu, nu o dată sau de două ori. Nu vă ascundeți unii după alții, o, nu vă ascundeți unii cu alții, unii de alții. Nu aveți dreptul să faceți aceasta și să împingeți spre moarte pe cei ce aleg pe Hristos. Cei ce dați să căutați cu dulceața cea otrăvitoare a păcatului neascultării, mergeți cu păcatul acesta dacă asta căutați, dar nu aveți dreptul să împingeți și pe altul să cadă odată cu voi. Așadar, fiți sfinți, fiți sfinți mereu și păstrați-vă unii pe alții sfinți. Aceasta înseamnă să iubiți, să nu trageți spre păcat pe cel de lângă voi. Sunt femei pe lângă care se stinge tot răul din om și se sfințește omul, iar toate celelalte multe de pe pământ femei aprind răul în om, aprind în om dorul de femeie sau dorul de păcat, că iată, așa a făcut de la început femeia, l-a despărțit pe om de Dumnezeu pentru ea. E aproape pierdut cel nesupravegheat clipă de clipă, iar satana asta așteaptă, să cadă veghea cea sfântă dinspre unii spre alții. Așadar vegheați unul pentru altul pentru sfințenie în voi, și numai prin ascultare veți putea, fiilor.

Să se audă cuvântul acestei învățături peste tot pe unde sunt creștini cu credință în venirea Domnului cuvânt pe pământ în acest timp.

Iar eu, Doamne, n-am putut cu altă grăire să mă așez în carte lângă Tine în ziua mea de sobor între sfinți, că eu prin femeie am fost dat pieirii, iar femeia a făcut aceasta pentru păcatul din ea, cu care omoară pe om. Să ia tot omul acest adevăr și să-l pună în minte și să vadă câtă pieire îi aduce femeia și statul lui în preajma ei, că nu e bărbat care să caute după femeie decât pentru păcatul din el și din ea, și prin care omul Îl părăsește pe Domnul, Care dă viață oamenilor.

Așa a fost cuvântul meu de azi, Doamne, așa a trebuit să-l rostesc și să-l așez în carte. Din râvnă pentru Tine am grăit așa. Să crească dorul de Tine în inimile creștinilor Tăi. Aceasta este râvna mea. Iar Tu întărește acum cuvântul meu. Amin.

— O, adevăr adevărat a fost să întărești tu acum cuvântul Nostru pentru omul care se alege ori pentru sfințenie, ori pentru păcat, că nu este cale de mijloc, o, ucenicule al Meu. Ești calea Mea spre oameni ca și atunci. Împărăția cerurilor este în viața de zi cu zi trăită de om ca și în cer pe pământ, și așa se sălășluiește ea cu oamenii, și este ea deasupra oricărei împărății și nu-i trebuie țară cu hotare și nu-i trebuie bunuri pământești și omenești. Ea este împărăția care face rai din om, și om de rai face ea, și este ea peste tot pe unde omul are înăuntrul și în jurul său pe Domnul Împărat.

O, de dorul ce l-am avut de la cea din urmă așezare a Mea în carte cuvânt am grăit mult în ziua aceasta și am învățat mult, ca să iei tu și să pui peste tine și să păstrezi ce-ți dau, fiule al poporului Meu, dar trebuie să știi bine de tot cum poți să-Mi fii fiu, iar după ce știi bine, să te faci fiu al Meu cu viața ta de zi cu zi, căci Eu sunt fără de început și fără de sfârșit, și de aceea sunt și Mă numesc: *„Eu sunt Cel ce sunt”*, și după adevăr sunt.

Te voi găsi în sărbători că Mă aștepți și iar îți voi da povața Mea, fiule poporul Meu, că Eu, Domnul, cobor în sărbători ca să nu ostenesc mai mult pe cei ce-Mi stau de cale a Mea ca să vin și ca să-Mi îngrijesc poporul, și pe cei credincioși care Mă iau de la izvor, și a căror credincioșie merge până la sfârșit, nu numai o vreme.

O, pace vouă, fiilor de la izvor! Am poposit mai mult la masă cu voi. V-am spus că vin plin de dor după o vreme mai lungă între cuvânt și cuvânt, și Mi-a fost dor și v-am ostenit sub greutatea cu care vin. Vă mulțumesc vouă că-Mi țineți trează învățătura Mea între voi. Unul pe altul mereu să vă vegheați, mereu, fiilor, și peste tot să se lucreze așa pe unde sunt creștini de partea Mea.

Mi-am ostoit dorul, și rămân plin de dor. Mi-e dor și Mi-e drag să cuvintez vouă, fiilor. Mă mângâi în dorul Meu când stau cu voi Învățător. Har vouă, fiilor, har voiesc să aveți în voi și să împărtiți din el, și tot mai mult să fie el în toți. Fără el în voi e primejdios să stați. El este cel ce-L face pe Dumnezeu în voi, și pe voi în Dumnezeu, o, fiilor.

Îmi las acum semn peste voi și spun: Har, har vouă, pace vouă, pace, fiilor! Pacea Mea vouă, mereu, mereu, o, fiilor! Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2017

Sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Împărăția lui Dumnezeu este în om. Cei născuți de sus sunt puternici prin iubire și prin aplecare. Împărăția lumii este a celor îndrăzneți, iar împărăția cerurilor este a celor smeriți. Ieșirea de sub vină, meteahnă pe placul lui satana.

Sunt Domnul, sunt Învățătorul, ca și acum două mii de ani când eram cu ucenicii Mei și le grăiam și-i întăream și-i ajutam să Mă cunoască și să-Mi primească învățătura, și așa i-am făcut Eu pe ei ucenicii Mei, și Mi-am făcut cu ei lucrarea Mea cea de atunci pe pământ, ca să mărturisească ea peste timp venirea Mea la oameni și împărăția Mea cu cei credincioși venirii Mele, și așa Mi-am așezat Eu atunci pe pământ taina împărăției Mele și temelia ei cea tare, și nimeni n-o poate clinti pe ea, nimeni nu poate clinti cerul, că a cerului este împărăția Mea, împărăția celor sfinți.

O, e sărbătoare sfântă și Mă adun la masă cu voi în

grădinile Mele cu voi la izvor aici, fiilor, că am așezată la voi împărăția Mea, împărăția cerurilor, care nu are nimic în lumea aceasta, decât pe omul în care Eu, Domnul, Mă sălășluiesc cu voia Mea, cu împărăția Mea cea din cer. E zi de sărbătoare, și de aceea Ne adunăm Noi, cei din cer, și voi la masă cu Noi aici la voi, așa cum se adună copiii și părinții la zile mari și stau cu toții la masă și-și împart bucurii și fac sfat și povestesc pe cele ce au fost și pe cele ce vin să le facă, să le lucreze, fiilor. O, și dacă sunt Învățătorul ca și acum două mii de ani când Îmi învățam ucenicii calea lor cu Mine și adevărul ei și viața ei, toate din Mine, și pentru ei toate, o, tot așa și azi, cu voi lucrând, vă învăț pe voi, și pe cei ce vă iubesc pe voi pentru numele Meu de peste voi. Vă învăț, fiilor, vă învăț dacă am cu cine să grăiesc și să petrec în cuvânt și să dau așa învățătura Mea, iar la voi să se găsească ea și s-o ia cei ce vor de la Dumnezeu să ia, o, dar rămân lui Dumnezeu datori după ce ei iau și știu voia Mea, pe care o aștept împlinită de cel căruia îi ies în cale cu glasul cuvântului Meu, care dă viață celor ce îl urmează în lume.

Viață din cer voiesc să așez peste cei ce Mă află cuvânt aici, la izvor, ca să Mă împart de aici celor ce caută pe Dumnezeu pentru viața lor. O, nu viață pământească împart din cer, nu, fiilor, nu, ci împart viață sfântă, viață din cer, de unde Dumnezeu locuiește și cheamă la viață ca în cer pe pământ pe cei ce primesc credință în dar și dragoste de Dumnezeu apoi, ca și ucenicii Mei cei de acum două mii de ani cu Mine pe pământ printre oameni, o, fiilor.

Sunt la masă aici sosit cu sobor de ucenici și punem masă de cuvânt pe pământ și împărțim din ea, iar la ea sunt sărbătorite căpeteniile ucenicilor Mei, cei doi lucrători aprinși între ei: Petru și Pavel, cărora li se spunea Simon și Saul, iar ca fii ai împărăției cerurilor le-am dat lor nume nou și i-am făcut puternici, Eu i-am făcut, ca să rămână ei învățători atunci și peste timp, așa cum Eu am fost și am rămas, și sunt Cel ce sunt, și tot așa sunt și cei ce se nasc din Mine, de sus, fiilor. O, cei ce se simt și se dau puternici cu trupul sau cu statura sau cu cuvântul pe pământ, aceia sunt așa prin îndrăzneală, sau prin locul pe care stau peste oameni sau prin legea cu care se acoperă și îndrăznesc prin ea, ca și Goliat, care se ținea viteaz și îndrăzneț prin trupul lui mare, dar cei ce sunt smeriți sunt cei născuți de sus și sunt puternici prin iubire și prin aplecare, căci iubirea se apleacă, și sunt aceștia tari prin lepădare de sine, prin răbdare, prin iertare și milă, prin înviere peste mulți și prin Dumnezeu, Care este al celor smeriți, și cărora le împarte har și biruință asupra celor puternici prin îndrăzneala lor, și care cad ca și Goliat apoi, căci Domnul înalță smerenia celor smeriți deasupra semeției omului, precum este scris, că numai îndrăzneala îi îndeamnă pe cei mândri să se creadă puternici și că pot birui pe semeni, numai că pentru cei îndrăzneți este împărăția lumii care piere după firea ei trecătoare, iar pentru cei smeriți este împărăția cerurilor, cea pregătită lor de Domnul, și care nu cade niciodată, după firea ei cea veșnică, precum este scris despre ea.

O, fiilor, se deosebește om de om, se deosebesc fiii oamenilor de fiii lui Dumnezeu, se deosebesc cei mândri de cei smeriți, și de aceea învăț acum pe toți cei ce Mă iau spre învățătura lor și le spun lor să-și facă cercetarea, să și-o facă numaidecât, și bine, ca să vadă dacă nu cumva își lucrează ei și semeție între semeni, între fiii cei răscumpărați din lume pentru Domnul, și să caute ei apoi mai adânc în învățătura Mea și să se așeze față în față cu ea, ca nu cumva ceva din lume, din semeția fiilor lumii: mândrie, necuviință, neiertare, ca nu cumva ceva din aceste vătămătoare purtări ale minții și ale inimii să-i tragă spre pieire și spre satana, care caută prin toate aceste unelte ale lui să despartă până și pe cei ce se aleg lui Dumnezeu să și-i facă oșteni ai lui împotriva împărăției celor smeriți, blânzi și plini de pace și de curat în inimă, și încercați în fel și chip aceștia pentru plata cea scumpă a celor ce luptă de partea cerului cu aceste unelte, care sunt daruri de sus pentru cei ce seamănă cu Mine la port și la mers și la iubire și la aplecare și la viață, măi fiilor.

O, ce frumos, ce frumos voiesc să învăț pe fiii cei credincioși și statornici cu Mine și pentru Mine în ziua aceasta sfântă la masă cu ucenici din cer și de pe pământ, masă de cuvânt plin de învățătură de sus pentru fiii împărăției Mele! O, e deosebire între fiii lui Dumnezeu și fiii oamenilor, și se vede aceasta, căci precum cel harnic și jertfitor pentru Dumnezeu și pentru mulți din jurul lui se cunoaște după mâinile lui bătătorite de jertfire fără de vreme, nelăsându-și vreme pentru el însuși, o, tot așa se cunoaște cel ce nu face tot la fel din pricina grijii de sine și a iubirii de sine între cei de o casă cu el.

Trebuie înțelepciune și trebuie hotărâre și aplecare mare pentru sălășluirea harului de sus peste cel ce vrea cu cerul pe pământ, că nu se poate cu jumătatea această vrere. Dar acum, pentru toți cei care cred venirii Mele cuvânt pe pământ dau pildă de supunere și de frumusețe apoi și de statornicie a unui pom, care suferă tot ce trece peste el și nu se clintește din loc și așteaptă răbdător pe stăpânul său, căci pomul suferă lovituri de la stihii și tace și nu se clatină în răbdare, ba mai mult își adâncește rădăcina pentru statornicie în fața celor ce trec peste el. Și așa cum pomul primește pe cel care îl curățăde uscături și de rane și rămâne apoi frumos, sănătos și curat și plăcut la vedere și dăruitor de umbră și de rod stăpânului său, o, tot așa să învețe și omul creștin să se petreacă cu el, și să nu zică nimic, ori de câte ori este nevoie să fie curățat de uscături ca să fie sănătos și arătos ca și pomul curățat, care împodobește plăcut grădina și casa stăpânului său. O, așa cum florile din casa și din grădina omului se lasă curățate de partea uscată și veștedă a ramurilor, a frunzelor, a florilor, și capătă apă și îngrășământ de creștere frumoasă apoi și dau boboci noi și frunze proaspete și umplu de floare nouă trupul lor și se fac bucurie și mângâiere lui Dumnezeu și sfinților Săi, și stăpânului îngrijitor al lor, o, tot așa creștinul care vrea cu Domnul și cu viață veșnică apoi, trebuie să învețe din pilda pe care o dă toată firea, pomii și florile și iarba, care dacă nu au îngrijitor iubit și primit bine, rămân bolnave cele ale firii din jur, rămân urâte, rămân fără har, fără mâna harnică pentru ele, pentru cele ce împodobesc pământul și omul, singurele podoabe pe care Domnul le-a rânduit oamenilor pe pământ.

Toți ochii cei de sus vă privesc de aproape, fiilor care Mă luați din acest cuvânt ca să creșteți prin el pentru cer, numai să primiți să fiți îngrijiți, că numai aceasta trebuie să faceți dacă vreți să fiți ai Mei, că toți aveți nevoie de povață, de îndreptare, de curățire a firii, a purtării și a credincioșiei, iar unii din voi aveți nevoie de multă, multă lucrare peste voi ca să puteți fi apoi cu Domnul după plăcerea Lui, a Grădinarului vostru, dacă vreți să fiți grădina Lui de pomi și de flori pe pământ.

O, ce ușor cade omul, ce ușor, fiilor, și mereu cade, și numai în cap cade și numai la cap se lovește! Îi intră în minte dor de sine prin păreri de sine, și aceasta se întâmplă din furat. Gândiți odată cu Mine toți ceea ce Eu, Domnul, vă spun acum, căci Eu văd ce învățătură trebuie să vă dau în orice

clipă și stare a voastră, și trebuie să știți cum cade omul în cap și cum la cap se lovește și cade apoi cu totul, că i se pare lui că-l place cineva, că-i grăiește frumos, că-l privește cald, că l-ar dori, că l-ar cinsti, și numaidecât capul ia în el aceasta și îi pleacă mintea cu sorcova și îl ademenește la inimă pe om, iar dacă el și știe că nu e bine aceasta pe calea Domnului, că nu e pentru cei ce se dau Domnului cu iubire pentru El, o, se ascunde apoi și-și ascunde simțămintele cele străine, și, gata, l-a și amețit satana cu dibăciile lui asupra omului ca să-l păteze, să-l facă vinovat, să-l încălzească spre prețuire de sine, spre dor de sine, și urmează apoi lucrarea inimii, lipsa inimii curate față de cei din jur, care văd calea lui, căci starea cea dinăuntru a omului care nu se voiește curat de vină, se vede în afara lui ca norii negri pe cerul senin.

O, fiilor de la izvor, se desfată ucenicii Mei lângă Mine și lângă voi în ziua lor de sărbătoare sfântă și iau cu nesaț mângâierea când văd ei cât de măreț învăț în ziua aceasta pe cei ce știu și se apropie să ia cuvântul Meu spre viața lor cu Domnul, și fiecare își poate vedea lipsurile și cămașa cât le este de curată sau nu între Mine și ei, că Eu să-i învăț vin.

Cât despre cel ce pretinde că-L știe pe Domnul prin acest cuvânt sfânt, zadarnic pretinde el aceasta, că pe lângă mintea multora trece înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu, căci cine Îl înțelege pe Domnul, acela este și cu mintea și cu inima după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și altfel omul nu-L cunoaște pe deplin pe Domnul și cuvântul Său, și înțelege după el ca un om, nu ca unul născut de sus prin harul cel de sus coborât și sălășluit în om.

O, ucenici iubiți, cu care azi vin din cer la masa Mea cu cei de pe pământ ai Noștri, o, fiți mângâiați la vederea lucrului Meu ca și cel din vremea aceea peste voi, fiilor, căci celui ce se naște de sus pentru credință îi trebuie mereu cercetare, mereu hrană și apă și lumină, ca și la pomi, ca și la flori, ca și la iarbă, iubiții Mei cei de atunci, cu care atât de sfânt am călătorit de Mi-am făcut lucrarea cea de atunci. O, am dat mereu, mereu să-i învăț pe cei care dau să se alăture și să stea cu Mine, iar lângă Mine nu se stă oricum, și trebuie să pun pe masă ca să fie învățătura Mea, căci omul creștin caută să fie creștin mai puțin cu căutarea și mai mult cu părerea și cu dorirea de a se arăta creștin, fiindcă iată, scuturarea de povață la unii, ieșirea de sub vină în numele dreptății lucrurilor, vezi Doamne, a devenit aceasta ca un sport de ținută mare, și aceasta este pe placul lui satana, cuvinte pentru cuvinte, cuvinte contra cuvinte, toate pentru păstrarea poziției, și una de preț, nu oricum poziție. O, la mulți lucrează încă această meteahnă, și trebuie să dezvălui această neorânduială, care nu se naște din sfințenie sau din umilință, ci de la diavol se lucrează aceasta, iar Eu, Domnul și Învățătorul, am peste acest popor lucrarea de dărâmare a lui satana și salvarea spre cele din cer pentru creștini.

Lucrarea umilinței este cea mai de sus statură așteptată de Domnul de la cei ce se alătură cărării Mele de azi cu omul, iar altfel este încă și încă de învățat, că nu-l pot scoate afară pe cel ce vine la Mine, dar trebuie să-l învăț și iar să-l învăț. Veghe trebuie să se lucreze, și fiecare, până ce veghează și veghetorul peste el, că zadarnic ar lucra cel pus de veghe dacă nu și fiecare n-ar veghea să nu calce cuvântul lui Dumnezeu, să nu-și dăuneze unul altuia creștinul prin cele care-l despart de Dumnezeu, dacă el se știe fiu al lui Dumnezeu. Este scris că mulți sunt chemați, și că puțini din ei se și aleg pentru Domnul, căci omul iubește păcatul și iubește omul, și de aceea nu rămân de partea Mea decât puțini, puțini de tot, dar și aceia trebuie mult, mult să stea sub învățătura Mea cea de sus. O, au căzut de lângă Mine fii care aș fi vrut să-Mi fie de folos Mie și greului Meu cel de azi, care va fi plătit scump celor ce-l poartă cu Mine.

O, fiilor de peste tot, și care căutați după cuvântul Meu, luați aminte că una este să caute păcatul după om din pizma lui satana, și cu totul altceva este să iubească omul păcatul. O, e nevoie ca la spital de tratare a celor ce se arată cu suferință sau cu slăbiri, dar această lucrare nu este căutată de cel bolnav cu sufletul așa cum o caută el când îi este trupul bolnav și durut, și iată, stă omul ascuns în sine cu boala sufletului său, iar satana îl întărește să stea așa, ascuns.

Dar iată câtă învățătură de sus pentru cei ce vor cu Dumnezeu pe pământ, numai să deschidă ei Domnului, și să știe cum vine aceasta să deschidă Domnului, căci Eu am lucrat acum două mii de ani cu voi și peste voi, și peste cei care au avut parte de lucrarea Mea de peste voi, o, ucenici ai Mei, că am mers mult cu voi, și ați mers mult cu Mine, și amintirile sunt dulci acum, și sunt de folos celor ce vin spre credință prin Evanghelia Mea cu voi atunci, o, fiilor. Iar acum puneți voi cuvântul vostru lângă cuvântul Meu în cartea Mea cea de azi, că e zi de sărbătoare pentru voi în cer și pe pământ. Vă dau pornire, așa cum v-am dat și atunci când v-am numit și v-am ales și v-am trimis apoi să lucrați cu credință și să împărțiți minuni și vindecări ca să se așeze omul în credință, că așa a fost și atunci, și au fost mulți chemați, și au fost puțini aleși dintre ei, și, iarăși, dintre aceștia puțini credincioși până la sfârșit, ca și acum, fiilor, o, ca și atunci, iată, și acum!

— Da, Doamne, iată, și acum ca și atunci! O, cum s-ar fi putut altfel să fie, când Tu ești Același ieri și azi, și când lumea este, și nu Te cunoaște lumea, pe care Tu o chemi la mântuire prin servii Tăi din toate vremile, și puțini aleg să vină, și tot mai puțini se dovedesc între aceștia să-Ți rămână credincioși, Doamne Învățător.

O, ne-am hrănit la masa Ta de azi aici cu noi și cu ei, cu cei de azi ucenici și sprijin al Tău în mijlocul fiilor oamenilor. O, câtă pace lucrează între cei din cer lucrarea cuvântului Tău când îl reversi peste pământ, Doamne! O, câtă pace ar fi să fie pe pământ după atât râu de cuvânt de dragoste în revărsare peste pământ și peste cei de pe pământ, Doamne! Pomii și florile după felul lor, păsările și animalele după felul lor, peștii și tot ce este viu în ape, munții și văile, dealurile și câmpiile și tot veșmântul lor măreț, tot și toate cele numite de noi acum, toate aud glasul Tău și se mângâie ca și în rai, când Tu Te purtai și bucurai facerea toată, și când numai omul nu s-a bucurat de Tine nici măcar în rai, Doamne, și toată facerea știe pentru ce s-a despărțit de Tine omul, care a lăsat peste urmașii lui păcatul lui, dragostea de trup și de desfătare a trupului, care a înlocuit în om fiorul dragostei de Domnul, de Tine, Doamne Făcător, că ai venit pe pământ acum două mii de ani ca să-l faci din nou pe om, ca să-i dai un nou început de facere, tot Tu să-i dai, dar n-a mai scăpat omul de trupul său, Doamne, și Te-a părăsit și atunci, iar și iar Te-a părăsit pentru trupul său, o, Doamne, pentru ca să fie el, iar Tu să nu fii, să nu mai fii. Tu însă ai avut putere de Dumnezeu și ai biruit omul și moartea lui, că moartea Ta era moartea lui, nu a Ta, iar prin minunea învierii Tale, pe care nimeni, nimeni în afară de noi nu o aștepta, o, iată, ai adus pe pământ împărăția Ta în oameni și Te-ai dovedit peste fire Dumnezeul Cel adevărat, ca să știe lumea că nu este alt Dumnezeu afară de Tine și să se teamă lumea, tot mai mult să se teamă. Și se va teme

lumea, tot mai mult se va teme, că Tu mergi și iar mergi între cer și pământ, între văzute și nevăzute Te porți cu cerul Tău cel nevăzut și cu sfinții Tăi în el și faci așezare mare, locașe dulci pentru cei ce Te-au iubit și Te iubesc cu viața lor, nu numai cu inima lor ca păgânii, căci păgânii sunt cei ce îngână iubirea lui Dumnezeu și dau iubire celor ce-i iubesc pe ei și sunt păgâni cu iubirea lor, iar iubirea Ta este mare, Doamne, și îmbrățișezi în ea pe vrăjmași, pe cei ce-Ți fac dureri mereu, mereu, și Tu îi chemi ca să-i cureți și ca să-i ierți și ca să le dai locașe veșnice, averi netrecătoare și desfătări dulci, care nu se suie la mintea omului, precum este scris, iar noi acum le mărturisim pe acestea că sunt și că așteaptă tot neamul omenesc de la începutul și până la sfârșitul lui, că vine începutul, Doamne, și lumea nu știe această minune, care așteaptă la hotar cu toate cetele cerești în lucrare, iar Tu, bun și milos, iată, Îți pregătești un popor mic ca să ai pe pământ gazdă văzută, casă curată pentru oaspeți cerești când va fi arătarea aceasta văzută de cei de pe pământ, și lucrarea de răscumpărare a făpturii e mare în mâna Ta, în mersul Tău cel de azi, Doamne Învățător. O, am spune multe, multe din tainele cele pregătite să se arate, și am vrea să le știe oamenii, dar încă nu încap ele în lumea aceasta, și mai este un pic de așteptat pentru noi, numai să Te țină pe pământ cei pe care Tu Te sprijini, și care pe pământul român Îți așează venirea, că mult iubești Tu neamul român și-i pregătești lui slava cea de la sfârșit de timp, ca să răsplătești cu slava Ta așternutul care Ți-a adăpostit pe el venirea Ta de azi în cuvânt din cer și până pe pământ, căci cei din cer primesc cuvântul Tău cel proaspăt grăit, îl primesc odată cu cei de pe pământ, care îl scriu așezându-l în cartea Ta cea de azi, și care mărturisește prin filele ei venirea Ta de azi, Doamne, tainica Ta venire, cu care-Ți descoperi slava, cu care dai în părți vălul și descoperi la vedere tot ce ai pregătit pentru cei ce Te iubesc de la începutul și până la sfârșitul neamului oamenilor, Doamne, și atunci făptura toată va primi răscumpărarea, precum este scris.

O, e mare bucuria noastră, e mare mângâierea de peste noi și e mare ziua aceasta de învățătură, fiindcă mare este slava cea de azi a învățăturii Tale, Doamne, și fie voia Ta, numai a Ta! Dorim să ai fii care lucrează numai voia Ta, și nimic voia lor, și aceasta va grăbi ziua slavei Tale și ocrotirea lor întru așteptarea Ta.

E dulce de tot cuvântul Tău, și rămânem sub el și ne hrănim acum, în ziua noastră de serbare cu Tine și cu cei mai mici ai Tăi astăzi. O, slavă Ție, pace Ție, pace, Doamne, în toată durerea în care stai pentru oameni, până ce vei sfârși lucrarea Ta de mântuire, Doamne Mântuitor, că Tu pentru aceasta ai venit și vii! Amin.

— O, fiilor ucenici, în ziua aceasta de serbare pentru voi pun grăirea voastră față în față cu gurile bârfitoare, care lovesc în purtătorii Mei de azi, și cărora le spun că gura bârfitoare e o boală a minții și a inimii celui ce nu mai tace, și care nu se gândește la sine, ci numai la ceilalți, pe care îi poartă în gură ca pe o hrană, ca pe o foame bolnavă a minții lor, și Mă desculp acum de răutatea cea din gura lor.

Iar voi, fiilor care-Mi purtați venirea, să știți că toți cei ce vă bârfesc pe voi și vă pun vină în mintea lor și a altora ca ei, aceia uită de ei înșiși cât sunt de greșiți, și cu sufletele încărcate de păcate vechi și noi, și pentru care îi va cuprinde remușcarea curând, curând, dacă nu vor cădea spre pocăință aceștia și spre cumințenia minții care-i trage spre rău. Eu, Domnul, stau de veghe lângă voi, ca să nu vă doară purtarea lor asupra voastră, și ca nu cumva să se întoarcă spre ei durerea care dau s-o facă vouă spre mângâierea și spre răcorirea duhului lor, așa cum cred ei că-și lucrează. Sunt în bărcuță cu voi, și toate furtunile se vor întoarce la locul dinspre care bat, că Eu, Domnul, trebuie să am grijă de voi zi și noapte, iar voi tot atât de mult să aveți grijă de Mine, fiilor.

Am pus povețe mari în carte în ziua aceasta. Dați-le viață, fiilor, și spun la toți cei care-Mi cred venirea, să ia în lucru povața Mea cea de azi pentru ei, iar cei ce nu vor asculta așa, vor uita să se păstreze ai Mei și vor aluneca și ei din bărcuța Mea, ca și cei care n-au vegheat să împlinească în ei cuvântul Meu, al facerii lor din Dumnezeu.

Rămâneți ai Mei, sprijinul Meu să-Mi fiți, fiilor de la izvor! Împărțiți pe Domnul la cei ce și împlinesc povața Mea, nu numai s-o audă, căci cei ce n-o împlinesc, zadarnic se uită în ea, ba, mai mult, vor avea de dat răspuns, că au știut de la Dumnezeu.

Împart har prin cuvântul Meu, numai să ia de la Mine cei ce vor rămâne ai Mei.

Pace vouă, fiilor! O, ce frumos a fost aici la voi, la masă cu cei din cer și cu voi, ce frumos pentru cei din cer! Le văd odihna și chipul lor ceresc și mângâierea de pe chipuri.

O, pace vouă, celor din cer cu Mine aici la masă de cuvânt!

Și pace vouă, celor ce-Mi așterneți masa pe pământ când vin, o, fiilor! Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2017

Sărbătoarea de douăzeci și șase de ani de la Punerea Pietrei de Temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Paștele cel nou, împlinirea făgăduințelor Domnului că va fi cu ucenicii Lui până la sfârșitul veacurilor. Vindecarea de cuvinte rostite și care pot vătăma cu împlinirea lor pe cei care le-au rostit. Să nu umblați singuri!

Sunt Domnul, fiilor veghetori între pământ și cer pentru venirea Mea cuvânt pe pământ. Ne așezăm în carte cu zi de biruință, cu aducerea-aminte a zilei când Eu, Domnul, cu martori din cer și de pe pământ lângă Mine, am așezat la locul ei piatra de temelie a Sfintei Sfintelor Mele pe vatra neamului român, ca să aduc la vedere pietricica cea albă, profețită prin Scripturi să se ivească în zilele Mele cu voi și să mărturisească ea lucrarea cuvântului Meu din vremea aceasta, ca să-Mi pregătesc ziua slavei, și un popor cu care s-o lucrez, și când toată facerea va sta înaintea Mea în veșmântul ei cel nou, facere nouă, căci am spus prin profeți: *«Noi le facem pe toate»*.

V-am pus de strajă peste cetate și pentru mersul poporului Meu, și toate sunt scrise în cartea Mea cu voi, fiilor. O, Eu nu Mă joc de-a cuvântul rostit, și nici de împlinirea lui apoi, căci acum un sfert de veac și mai bine am stat cu voi pe pământ și am așezat zi de biruință, și am lucrat tainic împlinirea ei, și Mă uit acum și o pun față în față cu cei din cer ca s-o sărbătorim cum se cuvine, că mare a fost pentru Mine împlinirea aceea ca să-Mi pun pe piatra cea dintâi biserica Mea și taina ei și lucrarea ei, căci acum două mii de ani am așezat cu ucenicii Mei biserica Mea și trupul Meu pe masa ei, ca să fiu cu ei până la sfârșitul timpului din urmaș în urmaș și să le dau putere și hrană sfântă trupul Meu, pe care l-am ridicat de pe cruce cu învierea Mea dintre cei morți, și l-am lăsat apoi lor cu mare taină, și le-am spus să fie sfinți pentru această masă și împărtășire între Mine și ei, și le-am promis că

iarăși voi lua Paștele cu ei întru împărăția Tatălui Meu ca și atunci cu ei pe pământ, iar taina acestei promisiuni este atât de mare și atât de ascunsă, că de atunci și până azi nu s-a găsit minte ca să citească și să priceapă apoi, și este tăinuit în cer acest înțeles.

Iată lucrarea cuvântului Meu peste pământ și peste oameni de atâta vreme, o, fiilor! O, numai cei blânzi și curați cu inima și cu fapta, numai aceia primesc ca din cer cuvântul acestei profeții. O, dacă ar mai fi sfinți pe pământ ar cunoaște aceia pe Dumnezeu în acest cuvânt și s-ar lăsa înveșmântați în mângâierea lui prin tot adevărul cel de sus venit, dar ce să aștepți de la cei plini de duh de lume și de ei înșiși ziua și noaptea? Și cum să se poată apleca aceștia cu umilință la glasul Meu cel din cer, care umblă pe pământ să-l scoată din întuneric pe om și să-l tragă spre Domnul, Făcătorul omului, ca să-și aducă omul aminte de obârșia sa?

Curând, curând voi închide porțile îndurării și-i voi cere omului răspuns pentru sufletul său, fiecăruia după cum este fapta sa, precum este scris, și după cum și-a adunat omul. O, își adună furtună omul. Nu mai are frică de Dumnezeu, care să-l păzească de păcat, bietul de el, omul, și de plata păcatului apoi să-l păzească. Tot ce a trebuit să-l țină pe om în viață el a pierdut, că a lepădat de la el frica de Dumnezeu.

O, n-o să mai cauți, omule, cuvântul Meu. Îți va fi teamă să te vezi în el ca vinovat față de poruncile vieții, și te vei duce la fund pic cu pic, că n-ai voit să-L asculți pe Domnul, n-ai voit să nu uiți că Eu te-am vestit despre această vreme cu cădere din Dumnezeu a omului și de ocrotirea Lui peste tine dacă vei asculta de El. O, păi dacă ieși la drum în bătaia furtunii, mai poate Domnul să te ocrotească acolo? Doar dacă ai ieși pentru El, dar nu, tu ieși de altceva, ieși să te dai păcatului vremii.

Această zi de amintire sfântă Îmi răvășește durerea Mea cea mare pe toată vremea coborârii cuvântului Meu, că greu am mers prin vremea aceasta grea, și n-am avut credincioșie de la cei care s-au apropiat să audă pe Domnul, iar azi stau cu voi în fața acestor amintiri, cu dulce și amar în ele, fiilor cu care azi stau înaintea Tatălui pentru mers înainte al lucrării cuvântului Meu, cu care cobor pe pământ din anul 1955, având ca temelie pe trâmbița Mea Verginica, piatra pe care am zidit cărarea Mea din cer pe pământ cuvânt, și pe care merg azi cu voi, urmașii ei, ucenici ai ei, fiilor. O, fiți cuminți, fiți cuminți, că mare jale Mi-au făcut în toată vremea mersului Meu cuvânt, mare durere Îmi aduceau înaintea Mea cei ce n-au voit și ei să fie cuminți, fiilor, că se lăsau cumpărați din lături și-Mi vindeau la vrăjmași cuvântul și cărările și întâlnirile și tainele toate, deșertându-le la cei ce se zbăteau să știe câtă apă se bea aici, ce se pune pe masă, ce dureri și ce bucurii se petrec, ce cununii, ce botezuri, ce greșeli și ce neascultare, ce mișcări fac cei cu care-Mi împărțeam tainele ca să le port cu lucrarea lor, și se duceau creștinii cumpărați și spuneau tot, și vindeau din cer și de pe pământ tot ce se cerea să fie puse bine, și găsite, iată, la vremea cercetării. O, sărmanii de ei, ce făceau, și nu înțelegeau ce fac!

O, voi, cei care vă știți pe voi atunci sau acum neascultători de binele vostru de la Dumnezeu, și care ați stat sau stați cu lucrarea cuvântului Meu, o, vindecați-vă de cuvinte rostite, și care vă pot vătăma acum și apoi cu împlinirea lor, căci cei de la început care s-au apropiat n-au înțeles mărirea tainei Mele în cuvânt și n-au știut ce fac când făceau și lucrau și grăiau de capul lor.

O, fiilor de ieri și de azi, Eu, Domnul, de aceea v-am povățuit tot timpul să nu clevetiți, să nu fiți nemulțumiți și necredincioși și neprimitori, și apoi să vorbiți doi câte doi vorbiri neștiute de cei cu frică de Dumnezeu în ei, și care umblă conștiincioși pe căile lui Dumnezeu, cu credință și cu plăcere mare. O, vindecați-vă de neveghea de peste voi și de cele ce v-a adus și vă aduce neveghea peste voi, peste pașii voștri, peste îndeletnicirile și cuvintele voastre rostite cu ușurință și cu ușurătate ca să vă vătămați cu ele pe voi și pe alții, care ascultă de la voi. O, v-am spus mereu, vă spun și azi, nu umblați singuri. O, nu e bine să fie omul singur, să se pitească de ceilalți cu ale lui lucrări ascunse, și trebuie în toată vremea martori peste viața lui, iar altfel omul nu poate fi al Domnului, oricine ar fi el și oricât de sfânt ar fi cu viața sa.

E zi de învățătură această zi de amintire sfântă, care ne învață să fim curați unii pentru alții și pentru Dumnezeu și să ne spălăm pentru cele sfinte ale Domnului cu omul, căci așa precum cărțile de slujbă, de pravilă, se ponosesc și se fac urâte dacă nu te speli bine pe mâini mai înainte de a pune mâna pe ele, pe cuvinte sfinte, o, tot așa se întâmplă dacă nu te speli pentru Dumnezeu, că nu poți să stai altfel lângă Dumnezeu, Care este curat și sfânt, și Îi murdărești curățenia de pe lângă El cu nespălarea ta, căci cu picioarele umbli și le murdărești, cu mâna lucrezi și se murdărește, și trebuie să-ți speli mâinile când pui mâna pe ceva sfânt, și iată, sufletul omului se vede după cele din afara lui lucrate și folosite de el, și se vede după umblet, după lucrul pe care-l face cu mâna, pe care-l ia cu mâna, după fapte, după obiceiuri, după purtarea inimii și a minții, după cuvinte, o, fiilor.

O, să nu fie amestecare la masa Mea de nuntă cu poporul pe care-l pregătesc pentru Mine, și să fie haină de nuntă bine îngrijită, bine cunoscută și ținută curată, ca nu cumva cineva să vină să spună că-ți lipsește haina, adică inima curată și pregătirea, și tu să sari atunci în sus de necaz și de înfumurare, căci omul este cel dinăuntrul lui, nu cel din afară, care-și arată doar interesul, nu și inima cum este ea pe dinăuntru, dar Eu, Domnul, scot omul deasupra prin istețimea Mea dumnezeiască și îl pun față în față cu el însuși, și apoi el nu Mă mai vrea, și-și arată fără să vrea partea lui cea lăuntrică, cea neplăcută lui Dumnezeu și semenilor lui, și Mi se face dușman rece și-Mi duce la străini taina, și prin aceasta se dă de partea întunericului faptelor lui și de partea și sub mâna lui satana. Și dacă l-aș lua pe fiecare în parte să grăiesc cu el cele ce dor la Dumnezeu de la el, o, nu M-ar primi, nu M-ar vedea bine nici pe Mine, nici pe servii Mei, și am văzut că nu pot creștinii primi să fie cercetați, numai că nici Mie nu Mi-e bine când cad de rușine înaintea diavolului pentru felul de a fi atât de îndărătnic, atât de mari cât se dau că sunt cei care înțeleg atât de puțin statul și petrecerea lor cu Dumnezeu pe pământ. Așa că Eu, Domnul, trebuie să sufăr, iar ei să nu sufere nici măcar să Mă plâng pentru nesupunerea și nestatura lor, chiar dacă să se supună Domnului au venit atunci când au venit. O, dar dintre ei Mi-au făcut dureri, și sunt și azi dintre cei ce-Mi fac dureri și nu-Mi păzesc cuvântul, căci hrănirea cu sine însuși nu poate ușor s-o lepede omul, iar despre această durere este încă și încă de pus pe masă învățătură și cuvânt.

Îi povățuiesc acum pe fiii cei cu credincioșie în purtarea lor și le spun lor să urască adunarea celor ce viclenesc, căci împăratul David a spus: *«Nu s-a lipit inima mea de cel rău, iar pe cel ce clevetea în ascuns pe aproapele său l-am izgonit, și n-am stat la masă cu cel mândru și flămând cu inima, care-și ascute ca sabia limba ca să săgeteze cu arcul ei din ascuns pe cel drept, și să spună apoi: cine mă va vedea?»*

Așadar, lucrați cu trudă și zidiți-vă în Domnul, ca să aveți în cer loc dulce cu sfinții Lui, și aceasta prin ascultare, fiilor, ca la mănăstire, prin ascultare.

O, cât suferă un om de când începe și până-și termină o casă vremelnică tot ca și el, și câtă trudă, câtă neodihnă, câte griji și lipsuri îndură pe toată vremea trudei zidirii casei, pe care apoi o părăsește, o pierde, căci omul e vremelnic pe pământ! O, toată această trudă nu are nici un preț, că numai sufletul are și merită preț, iar pentru ca să-i facă lui casă veșnică, o, nu trudește omul. Dacă ar avea minte cât trebuie să aibă ar pune orice clipă și orice trudă să-și împodobească viața și casa lui cea veșnică, dar, o, numai trupul are preț pentru om, și aceasta pentru că nu are minte cât trebuie să aibă, căci omul și-a pierdut acest întreg, acest dar, odată cu nedragostea lui de Dumnezeu în rai l-a pierdut, că nu s-a bucurat omul în rai de Domnul și cu Domnul, fiindcă nu a avut minte cât trebuie. Omul trufaș Îl alungă cu trufia lui pe Domnul din mintea sa, fiindcă nu poate Domnul cu cel trufaș, și pleacă numaidecât, și rămâne omul slab cu mintea, slab de minte, căci mintea omului ar fi să însemne Dumnezeu în om, nu omul, iar cine nu are în el locuitor pe Domnul, o, de unde să aibă minte? De la carne, de la poftele ei?

Iată, nu are omul minte, nici nu știe că nu are, căci a dat mintea pe neascultare în rai, și face aceasta de atunci și până azi pe pământ. O, cine să înțeleagă taina cuvântului Meu cu care vin azi pe pământ, când omul are atât de puțină minte, după ce și-a împărțit-o în două în rai! Și iată, femeia are mai multă minte decât bărbatul, și o folosește spre ocara lui, și rar să mai găsești femeie cu milă de om în mintea ei. Eu însă Mi-am așezat taina Mea pe pământ și am luat-o de la început cu facerea și caut să-l fac pe om din cuvântul Meu, și aștept să se facă faptă împlinită în el cuvântul Meu de peste om, iar Eu, Domnul, voi grăbi această împlinire, și omul va vedea că sunt adevărat prin acest cuvânt pe vatra neamului român.

O, am voit să răscumpăr turma, și pe cei ce stăpânesc peste ea, că de păstorit ei nu o păstoresc. Am ieșit cu lucrarea cuvântului Meu deasupra și am început să trâmbițez peste slujitorii de altare, dar ei auzind, nu au dat să audă și să vrea să audă. Acum douăzeci și șase de ani am început să strig spre ei, dar ei s-au pus împotriva Mea cu mic, cu mare. O, dacă ar fi fost iubitori de Dumnezeu cu inima și cu viața nu M-ar fi lăsat afară să bat zadarnic la ușa lor. Le pregătisem bucurie mare, iertare multă, zile de slavă înaintea neamurilor de pe pământ, și aș fi ridicat țara Mea de azi pe culmi înaintea popoarelor ca un semn, ca un soare binefăcător peste pământ, dar, o, n-au cunoscut vremea cercetării, n-au cunoscut-o cei ce stau peste turma cea străină de obârșia ei.

O, Mi-e milă de voi, Mi-e tare milă de voi, de toți cei care stați pe scaune în numele lui Dumnezeu și al turmei creștine, și n-o păstoriți pe ea cu milă. Vă jucați de-a biserica, de-a botezatul, de-a îngropatul omului, vă jucați cu sufletele lor, ale celor ce vă știu pe voi din dreptul lui Dumnezeu peste ei. Voi înșivă sunteți tari la cerbice ca și ei, și nu dați să ascultați de voile Mele, de poruncile Mele, ca să asculte și oamenii apoi. Vă spun vouă acum că Eu, Domnul, am fost din cer venit, și M-am lăsat în mâna celor mari și tari, și în fața lor am fost plăpând, plăpând de tot, și Mi-am dat toată puterea Mea în mâinile lor, și apoi chiar viața, și au văzut ei apoi ce slabi sunt ei, căci Eu am înviat din moartea pe care Mi-o făcuseră ei, și am ieșit de sub ei și sunt deasupra, și lucrez lucrarea Tatălui Meu pe mai departe și sunt cu cei umiliți, căci plăpânzi sunt și cei ce-Mi poartă azi cuvântul venirii Mele, iar voi i-ați înjosit și ați învățat lumea împotriva lor și ați numit erezie venirea Mea în cuvânt pe pământ. O, și câtă gălăgie ați mai făcut atunci în toată țara și peste toată turma! Dar Eu, iată, am mers și merg cu slava cuvântului Meu peste pământ, și nu Mi-ați fost voi piedică, și din capii bisericii neamului român, care au dat cu pietre în cetatea cuvântului Meu, au plecat de pe pământ neîmpăcați cu venirea Mea cea de azi în cuvânt, neîmpăcați cu Mine, după ce Mi-au defăimat mersul, și ei nu sunt la bine, în afară de cel ce s-a pocăit, după ce a suferit atât de mult în urma luptei lui de șapte ani împotriva cetății Mele și a scaunului Meu din ea, din care curge cuvântul Meu peste pământ, și de unde aud rugă de iertare pentru toți cei care au lovit și n-au știut ce fac, căci Eu, Domnul, am orânduit pentru ei aici rugăciuni de iertare și Mă voi îndura de ei, și aș vrea și de voi să Mă îndur, și v-aș vrea sfinți, ca să puteți înțelege cărarea Mea spre voi și slava care este scrisă în Scripturi să vină pe pământ, căci Scripturile sunt scrise ca să se împlinească ele, o, fiilor puțin credincioși.

Vin acum spre voi și vă rog cu aplecare, vă rog, o, feriți-vă, fiilor, să loviți în cetatea cuvântului Meu, că îngeri fără de număr străjuiesc peste ea și în tot jurul ei. Am pus atunci poarta la locul ei, și cum am pus-o, gata, am îmbrăcat-o cu putere de sus, precum i-a fost menirea sa să despartă ea pe cele din cer de cele de pe pământ, iar lucrul Meu de azi o umple de putere, și fuge răul dinaintea acestei împuterniciri, și este slujire de îngeri în fața ei și în jurul ei și sus, iar glasul Meu răsună de deasupra și se face auzit și așezat în cartea Mea cea de azi, întocmită aici, și poarta Îmi străjuiește cetatea. O, veniți-vă în fire și fiți veghetori, și iubiți-vă cu har și cu dor turma și țara, nu pe voi înșivă, că știți ce scrie în Scripturi despre păstorii cei mincinoși, care nu păstoresc și nu ocrotesc turma, iar dacă ei o lasă spre moarte și spre jefuire, iată, Eu Însumi o iau și o păstoresc și-i îngrijesc mersul și rana și cămașa și credința, și mult Mă voi îndura de ea, și voiesc și pentru voi să fiu, dacă și voi voiți.

Mă doare că Mi-ați dezbrăcat de har pe cel dintre voi, cu care am rostit în ziua aceea binecuvântarea cetății cuvântului Meu acum douăzeci și șase de ani, și apoi pecetluirea cu sfințenie a grădiniței cuvântului Meu și punerea ei deoparte pentru Dumnezeu. O, Mă doare de la voi această durere, și numai în voia voastră stă să Mă vindecați de ea, căci acest martor al Meu lângă Mine aici atunci, s-a făcut ca unul dintre voi acum, și s-a lăsat cu amestecarea, în care nu trebuia să vă duceți, dar voi v-ați dus, chiar dacă Eu, Domnul, v-am trimis carte și M-am rugat de voi să nu vă duceți, iar apoi s-a ridicat defăimare multă peste voi de la cei ce știu cum este să fie cârmuită biserica, și nu cum voiește omul cel păcătos, căci prin sfinți am așezat Eu biserica pe temelie pe care trebuie să stea, și care nu trebuie să fie clătinată de pe locul ei, de pe întăriturile ei. Eu însă vă spun că biserica Mea va sta pe întăriturile ei, că așa este voia Mea. Amin.

O, e zi de durere această zi de aducere-aminte. Mă uit la ea, și Mă uit la cei pe care i-am avut atunci martori ai tainei Mele aici. Mă doare, Mă doare, și aștept să-i doară și pe ei ca și pe Mine, căci ceea ce-I faci lui Dumnezeu ție îți faci, iar ei M-au părăsit și au disprețuit pe cei rămași, căci scris este despre ai Mei: *«M-au disprețuit pe Mine, și pe voi vă vor disprețui».* Dar vine ziua să se pună la socoteală credința și faptele ei, ca și necredința și faptele ei.

Am dat învățătură poporului pe care-l îngrijesc cu cuvântul Meu și l-am povățuit să se vindece de cuvintele care-l pot învinui. Iar voi, cei ce vegheați din partea Mea mer-

sul cuvântului Meu, o, vegheați să fie și împlinitor de cuvânt poporul cel hrănit de sus, fiilor, iar Eu vă voi dărui cu daruri mari când voi veni în slava Mea. Acum însă vă vestesc să începeți pregătirea slavei zilei cu strângere la izvor, că iată, se apropie, fiilor, și e de pregătit mult, mult pentru slava aceea și pentru bucuria celor ce se vor strânge ciorchine lângă Mine și lângă voi. O, îngrijiți-vă tot timpul, de acum și până atunci, și stați sub umbrirea harului de sus. Și binecuvântare pun peste voi pentru această slavă adusă de sus și de jos, odată cu sărbătoarea cea pentru mama Mea Fecioara, când vin creștini la izvor ca să se mângâie, ca să-i mângâiem în legănări mângâioase, ca să se umple de sus inima lor, care dorește apropierea zilei și pornirea lor spre cetatea Mea cu voi, aici.

O, pace vouă și mângâiere în ziua aceasta de bucurie și de durere, că pe cât de dulce a fost bucuria atunci pentru Noi și pentru voi, pe atât de mare durere a lovit în Mine și în voi de la nestatornicia celor ce n-au căutat apoi să nu se hrănească cu ei înșiși spre paguba Mea și a lor, dar pentru aceasta îi trebuie omului minte întreagă, nu pe jumătate, nu, fiilor, nu.

Vă cuprind în brațe cu ziua aceea. Vă cuprind acum și cu ziua aceasta de amintire, și punem pe rane alifie și răbdare și gânduri de iubire, fiilor. Iubirea ne umple de dor.

Iubirea, ea va înnoi totul, totul, o, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2017

Sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul

Duioșia îl ajută pe om spre Domnul. Pomul își întărește rădăcina în vreme de furtună. Proorocul Ilie se va arăta cu slava întoarcerii spre Dumnezeu a multor noroade. Cel ce se va naște din acest cuvânt se va numi român.

Mângâiere cobor să vă dau, fiilor de la izvor. Pe Duhul Sfânt Mângâietorul ca să vă mângâie vă aduc vouă, căci sub cruce trebuie mângâiere de la Dumnezeu, de la Cel ce știe cum este sub cruce, măi fiilor. Când nu aveți mângâiere sub greu și sub dureri, dați voi mângâiere celorlalți fiecare, și aceasta vă va mângâia. Fiți mângâietori ca și Mine, ca și Duhul Sfânt Mângâietorul, și veți avea mângâiere prin mângâierea pe care o împărțiți, căci așa este împărțită de la Dumnezeu lucrarea celor ce Îl iubesc pe El, a celor ce se fac asemenea Lui, că aceasta înseamnă să fie Domnul iubit de cei ce Îl iubesc pe El.

E zi de sărbătoare și vin în carte cuvânt și stau cu voi și vă dau mângâieri și vă dau puteri, fiilor. Puterile cerești dau să sălășluiască în voi cu lucrările lor sfinte și mărețe în lucrare, căci în sufletul în care sălășluiește și lucrează mânia, răzbunarea, ambiția, zgârcenia, nesupunerea, ura apoi, o, în așa suflet nu pot puterile cerești cu statul și cu lucrarea lor.

Duhul duioșiei voiesc să-l înmulțesc în voi, că el lucrează mângâiere, fiilor. Ba îl voiesc pe el și în cei care întorc spatele Mie și vouă, căci duioșia cea de la Mine îl ajută pe om spre Dumnezeu și spre sfințenie, spre răbdare dulce, spre nădejde, spre liniște sfântă, oricât ar fi de dureroasă calea crucii pentru ai Mei, calea spre Dumnezeu, căci trebuie luptă pentru încununarea vieții. Dar de se încumetă careva să se ridice împotriva Mea sau a voastră, va sta în lături oricine ar fi el, căci calea voastră cu Mine este slujită de îngeri în cete-cete tot timpul, că e greu pe calea aceasta, așa cum grele sunt și zilele de acum, când diavolul se strâmbă la Mine ca să nimicească mersul și sprijinul cel de la voi pentru Mine ca să merg, dar Eu sunt Domnul puterilor, sunt Cel ce am biruit moartea și pe diavolul și lumea, o, fiilor.

O, iubiții Mei frați și surori, o, să nu vă pară glumă ascultarea de Dumnezeu, de tot cuvântul Meu de peste voi, și de veghea cea de peste voi pentru păzirea cuvântului Meu, căci David veghea între el și Mine ca să nu Mă lase și ca să nu-l las, și-Mi spunea acest uns al Meu: *«Tu, Doamne, ai dat poruncile Tale ca să fie păzite cu sfințenie, și, o, de ar ținti căile mele spre păzirea poruncilor Tale așa cum voiesc! Iar Tu nu mă lăsa să mă abat, că eu strâng cuvântul Tău în inima mea ca să nu greșesc Ție, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta, că Tu mustri pe cei îngâmfați, care cad sub blestem, rătăcind ei de la poruncile Tale, Doamne».*

Vă mângâi cu cuvântul Meu, fiilor. În bucurii și în dureri, în vremi de neputință sau sub multele voastre sarcini de purtat, când timpul vă strânge sub îndatoririle cele pentru Mine, când încercări brăzdează inimioarele voastre, când pregătiți pentru cei din cer popas la voi și zile de slavă aici în sărbători, Eu, Domnul, vă aduc mângâiere vouă, fiilor încărcați de griji și de apăsări și de tristeți pe calea Mea cu voi. Toate câte voi aveți de purtat și de trecut, toate să vă întărească pe voi, căci pomul se mlădie dintr-o parte în alta în vremi de furtună, dar stă în rădăcina lui credincios și și-o întărește mai adânc în pământul în care stă, și iată, poate pomul, și rămâne credincios. Și iată, avem de trecut acum prin vreme de pregătire a sărbătorii pentru mama Mea Fecioara, căci inimi cu dor în ele așteaptă să pornească spre izvor aici, și să ridicăm împreună spre cer praznic sfânt, și cu răsunet sfânt între cer și pământ, și avem să aducem jertfă de iubire ca să pregătim această zi de slavă, și doar pe voi vă am sub cruce, dar vă dau puterile cerești să vă poarte, și vor putea ele ca în cer în voi și peste voi, iar Eu sunt Cel ce împlinesc tot ceea ce rostesc cu cuvântul, fiilor.

În ziua aceasta stăm la masă de cuvânt cu ceata proorocilor. Această ceată însoțește acum pe Ilie proorocul, pe cel sărbătorit acum între sfinți, pe cel ce n-a mâncat și n-a băut patruzeci de zile și patruzeci de nopți de dragul și de dorul întâlnirii lui cu Dumnezeu, și este viu cu trupul și este ca focul, și are lucrare mare și lucrează mult acest sfânt, ca și atunci lucrează mult, și va fi mărturisită lucrarea lui, căci Eu, Domnul, cu sfinții cerului M-am purtat și acum două mii de ani, și tot așa Mă port și azi, dacă sunt din cer venit pe pământ atunci și acum, iar Tatăl Mi-a dat și-Mi dă însoțitori sfinții. Diavolul ține lumea în întuneric, dar lumina cea din cer alungă întunericul, și se face lumină în întuneric, și va vedea omul de pe pământ că este Dumnezeu și că aduce la vedere slava Lui, și pe sfinții Lui în slavă spre mărturie, că mare este frumusețea lumii nevăzute, iar când se vor lăsa descoperite nevăzutele lui Dumnezeu va tresări tot trupul și va fi numai credință, și apoi numai lumină și slavă, de aici peste tot, căci țara română are soarta de la Domnul să facă lumină peste popoare și să mângâie peste tot cu slava Mea noroadele toate, iar această vreme este aici, este aproape, este în cuvântul Meu, care merge peste pământ spre descoperirea lui și a Mea, și se va coborî din cer foc, focul Duhului Sfânt, și se vor înțelepți popoarele și vor lua împlinirile Mele și vor trage spre Mine, căci sunt Mântuitorul Cel de două mii de ani venit din cer pe pământ, și lucrez de atunci și până azi pentru lumină mare peste neamurile pământului, precum este scris, iar proorocul Ilie se va arăta cu slava întoarcerii spre Dumnezeu a multor noroade și va înceta blestemul, și va fi numai Domnul și cei îndreptați ai Săi. Amin.

— O, Doamne, bine ești cuvântat și mult mărturisit de sfinții Tăi martori, Doamne! Scris este că blestemați sunt cei ce leapădă poruncile Tale, cuvintele Tale, iar despre mine este scris să vin să întorc cu fața spre Tine neamurile de pe pământ și să păzesc de blestem pământul și țările de pe el, Doamne. Voiesc să știe toți de pe pământ că lucrul meu este să întorc inima părinților către fii, și a fiilor către părinți, iar părinții sunt sfinții cei de demult și de mai încoace și sunt în cer, iar eu voi arăta pe pământ semne mari ca să-L înțeleagă oamenii pe Dumnezeu prin ele și să se întoarcă cu inima spre părinți, spre sfinți, și să strige spre ei ca să le stea în ajutor, iar fiii să fie ocrotiți de blestem prin păzirea poruncilor Tale, a cuvintelor Tale, Doamne.

Curge din gura Ta râu de cuvânt, și se împarte peste tot, că are cine să-l împartă, are unde să vină, și de unde să se împartă acest dar al Tău peste pământ. O, și avem de întărit peste tot înăuntru și în afară cetatea cuvântului Tău, ca să aibă ea întăriturile cerești, Doamne, că-i slava Ta această cetate din acest oraș cu nume de foc, căci cuvântul Tău este foc curățitor de păcate și înnoitor de cer și de pământ, căci scris este să se facă cer nou și pământ nou, și prin cuvânt lucrezi și împlinești așa.

O, fii ai cuvântului lui Dumnezeu și ai cetății Lui de azi pe vatra neamului român, o, fiilor români, mare va fi peste neamuri numele de român! Se luptă diavolul cu toate forțele răului și dă să stârpească de pe pământ numele de creștin al fiilor lui Dumnezeu, dar va rămâne numele de român și va răsuna în trâmbițe cerești acest nume, și se va face român tot omul care va lua din cuvântul lui Dumnezeu de pe această vatră, vatra neamului român, că mulți se vor naște de sus din cuvântul lui Dumnezeu, din cuvântul acesta, căci Iisus Hristos grăiește românește și S-a făcut român, și vor avea nume nou cei ce se vor închina Lui în vremea care vine, iar noi, sfinții Săi, vom împlini lucrările Domnului, precum este scris.

Voi, însă, nu uitați cine sunteți. O, nu uitați să fiți la înălțimea darului de peste voi, și lucrați ca sfinții, fiilor. Foc din cer s-a coborât la rugăciunea mea, și a împlinit-o pe ea Dumnezeu, și iată câtă putere trebuie să aibă rugăciunea voastră și câtă biruință trebuie să aducă ea asupra celor ce se știu și se cred mari și tari, și care trebuie să se umilească și să vină spre lumina cea de sus a cuvântului lui Dumnezeu din vremea aceasta! Lumina lumii este cuvântul lui Dumnezeu în zilele acestea, iar voi sunteți rodul. Așa să lucrați și voi, căci vremea este potrivită. Rugăciune de foc să lucrați, și să poată ea ca și rugăciunea mea, și de aceea trebuie post și rugăciune după tot adevărul acesta, ca să puteți vedea și arăta ca și mine pe Domnul, și dulcea voastră grăire cu El, și a Sa cu voi, și peste tot apoi această slavă, că sunt mulți, mulți care așteaptă înfiorați, și se uită în zare ca să vină ea.

O, stați sub darul Domnului, fiilor. Stați sub focul Duhului Sfânt, ca să ia foc peste tot de la acest foc, și să-L cunoască pe Domnul noroadele toate, precum este scris.

Și mă aplec acum în fața Ta, Doamne, și Te mărturisesc cu venirea Ta însoțită de sfinți, iar eu și Moise suntem de o parte și alta lângă Tine peste tot, și lucrăm de lângă Tine ce mai este de lucrat, și lucrăm, Doamne, de aproape peste cetatea cuvântului Tău ca s-o ținem sub grijă și sub pază, că ea este a Ta. Și acum, Tu ești cu toată binecuvântarea peste ea și peste ei, ca să pregătească ei în ea întâmpinarea și serbarea cea pentru mama Ta Fecioară, mama Ta și a noastră, Doamne, și binecuvântați să fie ei și de sfinții Tăi, ca să-Ți aducă ei zi de slavă, neașteptat de frumoasă, precum binecuvântarea Ta de peste ei coboară lucrând și împodobind calea Ta și a sfinților Tăi, că a venit vremea Ta, vremea slavei Tale, din cer și până pe pământ slava Ta, Doamne. Amin.

— Eu, Domnul, întâmpin de pe acum ziua de praznic pentru mama Mea Fecioară și toată frumusețea care va fi gătită să Ne stea înainte, o, sfinți iubiți ai Mei, cu care Mă port și lucrez.

Iar vouă, fiilor lucrători la izvorul cuvântului Meu, lucrați totul ca fii ai slavei Mele din zilele acestea, că ea se va deschide tot mai mult și va umple de slavă cerul și pământul și inimile celor ce Mă vor descoperi în slava Mea, în cuvântul Meu, cu care-Mi vestesc și-Mi pregătesc slava.

O, vă privesc cu pornirea pregătirii și Mă bucur de voi și nu-Mi mai iau ochii de la voi. Ați pornit lucrul podoabei cea pentru ziua de praznic mult așteptat. Va fi măreață pregătirea, fiilor, dar nu vă îndoiți de mica voastră putere și de vremea care mai este până la sărbătoare. Mereu, mereu, Eu cu voi lucrez și nu vă las. Stau la cârmă în toate, fiți încrezători, căci voi sunteți mici, și numai cu Mine puteți tot ce este să puteți.

Mângâi inimioarele care așteaptă să vină sărbătoarea. Le trimit răcoare în inimi și le dau răbdare, le alin dorul, și apoi le ies în întâmpinare, așa cum mereu i-am așteptat.

Iar voi, binecuvântările toate le las peste voi ca să lucrați pentru bucuria sărbătorii care vine, fiilor. Iată, vedeți cât de minunat se lucrează toate. Toate vin la timpul lor și la locul lor, numai să ascultați cu grijă mare pentru ascultare, și nimic să nu faceți de la voi, și numai de la Mine toate, fiilor.

Vă prind la piept, și așa vă țin să lucrați, de acum și până la ziua așteptată de tot cerul și de toți cei ce iubesc și prețuiesc cetatea cuvântului Meu cu tot ce este în ea, fiilor. E mama Mea Fecioară tot timpul aici cu voi lângă Mine și vă dă har și vă însoțește tainic.

Va fi frumos, frumos, totul va fi frumos. O, fiți și voi, fiți și voi frumoși cu iubirea, cu purtarea, cu credința, cu răbdarea, cu cuvântul, fiți frumoși mereu, mereu, fiilor. Fiți ca Mine, frumoși, fiți după plăcerea Mea mereu, mereu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2017

Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

Sfinții sunt în uimire văzând lucrul de azi al Domnului peste pământ. Cei ce cad sunt cei care suflă în lumina care îi călăuzește.

Mă mângâi că am cum să grăiesc și cum să împart cuvântul Meu, spre mângâierea celor ce Mă iubesc cu iubirea Mea din ei. Sunt Mângâietor, sunt Domnul Mângâietorul, fiilor pregătiți de Mine ca să grăiesc cuvântul Meu vouă. O, ce mare lucrare port între cer și pământ cu voi, ce mare! Tot cerul de sfinți e în uimire tot timpul, văzând lucrul Meu de peste voi în vremea aceasta. Vin cu sfinții la masă de cuvânt aici, cu voi. Dau și ei să Mă ajute în lucrul Meu cu voi, să vă sprijinească, să ia de la Mine și să vă ajute sub greul venirii Mele de azi pe pământ cuvânt, și stau purtați de un duh minunat, de un fior sfânt, privind la Mine și la voi, la mersul Meu cu voi între Dumnezeu și oameni, fiilor.

O, pace vouă în zi de sărbătoare cerească și bisericeas-

că, măi fiilor! Mi-e tare milă de voi mereu, mereu, că sunteți mici și răniți. E greul mersului Meu peste voi, și vă rănesc și încercări dureroase și vă frâng inimioarele când nu vă așteptați, dar mângâierea Mea e cu voi și ducem împreună suspinul tot, și lucrăm Tatălui ceea ce are de lucrat cu noi, că n-are cine să împlinească Scripturile, decât lucrându-se la împlinirea lor, și sunt cuvinte de împlinit în Scripturi, așa cum și peste voi sunt de la Mine cuvinte ca să le împliniți când gura Mea de deasupra le lasă peste voi ca să fie ele puse la lucru cu puterea credinței și a dragostei, puse acestea de Mine în voi ca să lucrați prin ele lui Dumnezeu, fiilor, că toți cei de pe pământ lucrează pentru ei înșiși și unii pentru alții, dar lui Dumnezeu nu, și n-are Domnul ce plată să le dea lor dacă nu strâng la cer plată ca să aibă.

Grăiesc aici la izvor cu voi ca să vă întăresc în lucru cu Mine, fiilor, și grăiesc aici și cu cei ce se știu popor al cuvântului Meu de azi, dacă s-au născut de sus, din el.

O, vă spun vouă, fiilor care luați de la Mine cuvântul Meu spre creștere, vă spun vouă, priviți-vă și cercetați-vă dacă v-ați născut din cuvântul Meu de înviere a omului, iar dacă nu v-ați născut încă și nu faceți încă faptă cuvântul Meu, Eu, Domnul, vă îndemn cu milă, ridicați-vă deasupra neputinței care vă ține fără Domnul în voi și fără dragoste în lucrul vostru de mântuire, că nu e de glumă cu omul cel fără Domnul în el.

Voi, cei care vă simțiți că sunteți cu Domnul, o, aveți grijă mare ziua și noaptea, aveți grijă să nu cădeți din Dumnezeu, să nu-L pierdeți pe Domnul. Neîmplinirea poruncilor vieții vă cade, fiilor. Așadar, fiți tot timpul ochi și urechi peste pașii duhului și ai trupului vostru, ca nu cumva să fiți neatenți, nepăsători, nemulțumitori, neascultători, nesupuși voii și dragostei de Dumnezeu, neiubitori de frați, ambițioși fără de rost, lipsiți de dorul de Domnul, sau câte alte stări v-ar mai putea cădea din Dumnezeu, că greu dă să se mai scoale cel căzut prin acestea, dacă dă să se mai scoale.

O, nu suflați în lumina care stă aproape să vă călăuzească! O, fiilor care nu ascultați și care nu sunteți atenți la mersul vostru, când suflați în lumina care vă călăuzește ca să nu cădeți, o, mai vedeți voi să mergeți fără să rătăciți sau fără să vă loviți? Cei ce cad de la pieptul Meu, de aceea cad. Ei suflă în lumină ca să nu fie vegheați, ca să nu fie văzuți, zic ei, când merg urât, nu că ar avea ei ceva cu cei ce-Mi fac lumina să fie și să se știe de ea și de la ea. Nimeni nu cade din bărcuța Mea, decât cei care s-au ascuns în ei înșiși și unii pe alții față de cărarea Mea spre pământ și spre ei. Lumină am de lucrat cu venirea Mea cuvânt la cei ce se vor călăuziți pe cale, că vai omului care merge de capul lui pe calea vieții lui.

O, fiilor care luați cuvântul Meu și vă uitați în el, Eu, Domnul, vă spun vouă ca să știți că tot ce nu este de la Dumnezeu în viața omului se sfârșește, și îl sfârșește și pe om. O, tot ceea ce nu este de la Dumnezeu cu omul el caută să ascundă de vederea celorlalți, iar cele ce se vor a fi ascunse nu sunt curate, nu sunt lumină pe calea vieții omului, și se bagă omul cu ele la întuneric și nu se mai poate umili apoi pentru învierea lui când vede cât întuneric îl învinuiește din urmă ca să-i stingă puterea și voința pentru scularea iar și iar din greșeală.

O, aveți grijă să nu cădeți din Dumnezeu, fiilor povățuiți de lumina cuvântului Meu! Cercetați-vă pașii și duhul și stați de veghe peste voi pentru voia Mea în voi, că altfel lupul de diavol vine pe întuneric, vine pe furiș și vă sfâșie și fuge și se ascunde și vă lasă răniți și vă lasă singuri sub rană.

Vă învăț statul cu Dumnezeu, statul în lumină, fiilor. O, nu vă bizuiți pe voi înșivă dacă Domnul nu poate peste voi cu voia Sa, căci, vai, vine o vreme de lacrimi grele și de mari păreri de rău pentru această înstrăinare de Domnul. Lipsa de ascultare și de umilință, acestea sunt cele ce strică iubirea de Domnul și dărâmă pe creștin de pe calea mântuirii și de lângă frații bisericii. Lovitura de lup vine pe întuneric, și trebuie veghe mare împotriva dușmanului vieții, iar pentru aceasta trebuie înțelepciune de sus peste om. Așadar, spălați-vă bine vederea și auzul și cămășuța, că musca trage numai la murdărie, iar dacă totul este spălat și primenit, se depărtează otrava și se duce cu apa.

O, e atât de neînsemnat la Dumnezeu și atât de puțin și de mic să faci cele pe care mai tot creștinul le împlinește, adică: să mănânce el așa cum am spus să fie hrana în poporul Meu cel de azi, să se îmbrace cu haine de creștin, și apoi să stea la rugăciune cu ordine pentru ea înaintea Mea. Dar dacă purtarea, duhul, ascultarea, credincioșia, credința, dacă acestea toate, și cele mai sus arătate nu se desăvârșesc în iubire printr-o purtare aleasă și cuviincioasă, o, nu au acestea preț, de vreme ce iubirea ta nu ajunge la Domnul prin asemănarea ta cu El, și iată câtă rămânere în urmă pe cale aduce creștinului lipsa iubirii de Dumnezeu și de frați și buna lui purtare!

O, fiilor de la izvor, am pus în carte povață de veghe pe cale peste cei ce se știu a fi din poporul cuvântului Meu, căci credința e atât de slabă ca răsplată dacă faptele ei nu vin după ea. Iar azi stau cu voi aici la masă de cuvânt, și am ceata mucenicilor, în mijlocul cărora se cinstește mucenicul Pantelimon, copilul iubirii de Dumnezeu și de oameni, fiu statornic până la sânge, fiilor. O, e cu dorul aprins, gata să se arate cu el lângă Mine în carte, iar cartea Mea merge și se deschide și se vede în ea petrecerea Mea cu voi și venirea Mea cu sfinții, precum este scris să vin, fiilor.

O, copil al iubirii de Dumnezeu și de oameni, îți binecuvintez grăirea în ziua ta de serbare între sfinți. Împarte-Mă, și împarte-te, copil credincios, spre hrana sufletelor care caută înspre izvorul Meu de cuvânt, iar răcorirea lor să rodească în ei duhul ascultării de poruncile vieții, așa cum tu ai ascultat pe pământ, copil iubit. Amin.

— O, cel ce Te iubește este cel ce se leapădă de toate, Doamne, de toate câte are și poate și primește, de toate câte știe și vrea, ca să Te ia apoi pe Tine de viață a sa, iar în acela arde iubirea Ta, prin care el poate, iubirea pentru Tine, Doamne, că acela ajunge să Te cunoască deplin, și nu mai poate cu minciuna nicio clipă, și poate numai cu adevărul, numai cu Tine, numai pentru Tine, Doamne.

Aș fi voit cu iubirea din mine să-i fac pe toți de pe pământ să Te iubească, Doamne, și să ardă de dragostea Ta ca și mine. De mila Ta și a lor aș fi voit să le fie lor așa. Aveam putere prin iubire și eram ars de iubire. Am urmat cu tot dorul tot ce m-a învățat de la Tine dascălul sufletului meu, și nu m-am putut despărți de el nici în viață, nici în moarte, și am venit cu el la Tine sus, Doamne. O, câtă iubire între dascăl și ucenic, între ucenic și dascăl, Doamne, iubire de nedespărțit între noi, între noi și Tine apoi!

Grăiesc vouă de lângă Domnul, fii ai cuvântului care vă hrănește peste tot pe unde stați și luați de la El. O, frați iubiți, să știți că dacă nu este legătură de iubire și de credincioșie între voi și Domnul prin slugile Sale cu care Domnul Își slujește un popor, o, nu înseamnă că aveți iubire de Domnul. Peste tot în orânduielile omenești este așezare de superiori și supuși, și cu atât mai mult pe calea creștinismului, iar

unde nu este această lucrare nu este nici iubire, nici credincioșie și nici răsplată. Purtarea de creștin este cea mai înaltă și cea mai de sus ținută pe care o poate avea omul pe pământ, dar aceasta trebuie căutată, trebuie dorită, trebuie învățată și trebuie urmată apoi, și numai cei cu înțelepciune de sus peste ei au această căutare. Nimic nu are preț în viața de creștin ca și purtarea cea cuviincioasă, cea sfântă, cea plină de ascultare și de credință și de supunere pentru frumusețea omului bine crescut și mult silitor la învățat, că urât este omul care nu este mic, care nu învață ca un școlar, care nu are peste el pe cineva pe care să-l prețuiască și să-l asculte pas cu pas, iar altfel cum s-ar dovedi că are iubire creștinul? O, dacă nu iubești ai iubire? O, nu ai, și de aceea nu prețuiești să ai.

Vă învăț cum să aveți iubire și cum să puteți dovedi că aveți, fiilor hrăniți de Domnul cu mult cuvânt din cer, și rog smerit pe Domnul să vă îmbogățească pe voi cu acest mare dar, cu iubirea de El și de semeni și de toți copiii Lui ascultători, darul prin care să aveți parte pe vecii cu Domnul și cu frații.

O, ești în toi, Doamne, aici cu pregătirea cea de praznic al mamei Fecioare, a Ta și a noastră, și dau și eu în dar vioiciune și sănătate celor ce slujesc pentru Tine aici, la izvor, lucrările Tale mărețe de azi și de mâine. Mă apropii cu tămăduire de neputințe prin iubirea mea de Tine și de ei. Le dau ca să aibă pentru Tine, pentru truda Ta din vremea aceasta, prin care lucrezi să înnoiești toate, precum este scris, o, Doamne.

Iar eu m-am mângâiat acum lângă Tine, și am lăsat mângâierea mea în cartea Ta cu ei și peste ei. O, dă-le lor tot cerul Tău de sfinți în ajutor mereu, dă-le lor putere pentru Tine, o, Doamne. Amin.

— O, copil îndurerat pe pământ, cu dor și cu durere M-ai iubit și cu suferință pentru iubirea ta de Dumnezeu. Ai rămas milos peste timp, și ajuți din cer în dureri și alini pe cei ce strigă după alin. Suntem îndurerați, dar mângâierea ne este alin. Grăim cât se poate grăi, și purtăm în taină dureri sus și jos. Cei ce iubesc au de purtat dureri, iar cei ce nu iubesc nu pot cu Dumnezeu, ci doar pe ei înșiși se poartă în spate, și uită de toți cei îndurerați ca Dumnezeu. Numai sfinții de sus sunt cei ce alină și cei ce primesc alin de la cei alinați de ei. Așa este pe calea creștină, și numai pe ea este așa, și nu este cale mai frumoasă, și aceasta din pricina adevărului de pe cale.

Iar acum mâna Mea de peste voi vă dă noi puteri vouă, fiilor de la izvor, căci sunteți în zor mare cu împodobirea sărbătorii cu strângere la izvor. Să nu intrați sub apăsări, fiilor. Voință și iubire să aveți, și cârmă, fiilor. Aceasta este taina celor ce pot totul întru Mine, dar și această taină trebuie deprinsă bine de cei ce stau sub ea, iar cei ce nu stau sub ea sunt slabi de tot întru toate, măi fiilor.

Binecuvintez mânuțele toate care lucrează podoabele pentru împodobirea sărbătorii mamei Mele Fecioara. Toată zarva cea sfântă să fie umbrită mereu de Duhul lui Dumnezeu aici. Vine sărbătoarea, fiilor, și mulți o doresc așteptând după ea să vină, iar voi primiți puteri de sus și lucrați cu ele, cu ele, fiilor, tot ce este de pregătit și de așezat pentru sărbătoare cu mare frumusețe peste ea.

S-a coborât aproape de voi aici tot înaltul cerului lui Dumnezeu. S-a apropiat aproape toată facerea cea nevăzută a lui Dumnezeu și stă în lucru aici cu voi. O, nu sunteți singuri, fiilor. Stați sub puterile de sus, căci suitele cerești vă sunt aproape. Aveți grijă să le simțiți aproape. O, aveți grijă de statul lor lângă voi tot timpul, în tot lucrul Meu cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2017

Praznicul Schimbării la Față a Domnului

Încercările îl unesc pe om cu Dumnezeu. Deslușirea îndemnului: „Fiți frumoși!”: cum este cel care vine în obște la început, cu sfială, inimă blândă, caldă, jertfitoare.

Fiilor, fiilor, e zi de praznic împărătesc și punem masă de cuvânt, voi, cei ce-Mi lucrați pe pământ, și Noi, cei din cer lucrători, iar Tatăl ne dă de lucru și Se slăvește mereu prin lucrul Său purtat și împlinit după voia Sa.

O, fiilor, Eu, Domnul, dacă nu v-aș da putere și voință pentru lucrul lui Dumnezeu cu voi, ați fi neputincioși pentru așa mari lucrări, dar mâna Mea de peste voi vă dă, vă împarte mereu, iar puterile cerești sunt în mare lucrare peste voi și în voi. Eu, Domnul, sunt fericit de la voi când inimioarele vă pot pentru cele cerești lucrate pe pământ, și Mă mângâi, și pun peste durerile atât de multe mereu peste voi, pun mângâierea care vine de la lucrul Meu cu voi, și așa faceți și voi pentru purtarea durerilor, o, și nu este ajutor mai bun pentru formarea vieții ca și durerile ei, ca și încercările care îl unesc pe om cu Dumnezeu, și toți cei supuși de încercări caută spre Dumnezeu cu inima lor durută și nădăjduiesc după ajutor și după mângâiere de la Domnul, și așa este iconomia tainelor lui Dumnezeu asupra celor încercați pe pământ, iar cerul le aduce în suflet nădejde, apropiere de Dumnezeu, pierderea greșalelor și mângâierea apoi.

O, fiilor, grăiesc cu voi și la voi cu mare dor. V-am învățat mereu să fiți frumoși, v-am spus mereu: *„Fiți frumoși!”*, iar acum vă spun ce trebuie să învățați și să înțelegeți din acest cuvânt, pe care Eu din când în când vi-l pun și vă pecetluiesc cu el. O, fiilor, ar fi trebuit toți fiii acestui popor binecuvântat, ar fi fost să nu uite să fie frumoși, să rămână frumoși. O, dacă ar rămâne creștinul venit la Domnul, dacă ar căuta el în toată clipa să rămână în starea cea dintâi, în sfiala cea de la început o bună bucată de vreme după venirea lui la Mine, când inima lui e blândă, e caldă, e jertfitoare, e plină de bucurie, de pace, de iubire, de Domnul și de frați, de aplecare, de credință lucrătoare, de duioșia care înnobilează inima și purtarea, o, dacă toate acestea ar fi păstrate să nu se strice, să nu cadă, să nu piară, să nu se schimbe, ar rămâne frumos creștinul, ar rămâne copil cu simțirea, cu statura, cu iubirea și cu purtarea, cu dăruirea, cu credincioșia, și ce frumoasă ar fi fața lui, viața lui și purtarea lui dintre frați mereu!

Iată de ce spun Eu adesea la fiii poporului Meu: *„Fiți frumoși!”*, și mai ales vouă, aici, la izvorul Meu de cuvânt, fiilor. Mereu spun: Fiți ca la început când ați venit la Domnul, în dragostea dintâi, că dacă părăsiți aceasta vă faceți urâți, și nu mai sunteți frumoși, iar iubirea dintre frați se face grea, la fel și viața împreună, și se duce dulceața inimii și a purtării și tot începutul ei cel frumos.

Când creștinul vine la Mine și aude glasul Meu și iubirea lui, când vede el lucrul Meu ceresc între voi și cu voi, se umple inima lui de dor și de căutare și de această slavă și mângâiere și este atras spre iubirea cea frumoasă, cea de sus în om prin purtarea lui. Nu toți însă se păstrează așa cu inima și cu purtarea lor, iar când se aspresc acestea apare neaplecarea și neascultarea de Domnul și de frați, răcirea inimii și a iubirii, iar duhul de copil se depărtează pic cu pic de cel ce părăsește dragostea dintâi, frumusețea cea de la început, iubirea de Dumnezeu și de frați și crucea, fiilor, viața sub cruce,

măi fiilor, și vai celor ce părăsesc purtarea crucii, că iată cum se duc și cum aruncă de la ei crucea, viața cu Domnul și cu frații, după ce se fac urâți în purtare, în iubire, în frăție, iar aceasta doare la Dumnezeu, doare cu rană grea și sângerândă, și în zadar am murit Eu pe cruce pentru acela care Mă aruncă și se duce de la Mine și uită ranele Mele, prin care a curs sângele lui Dumnezeu pe pământ pentru om, și totul e în zadar pentru mulți care M-au cunoscut prin acest cuvânt, cuvânt care Mă leagă cu jertfa Mea cea pentru om acum două mii de ani.

Se stinge dragostea dintâi în cei ce vin la Mine, iar sfeșnicul Meu se ia de la ei dacă părăsesc mersul lor cu Mine, căci așa este scris. Le-am arătat ucenicilor Mei cei trei frumusețea Mea cea plină de lumină strălucitoare. M-am suit cu ei pe munte, cu trei dintre ei mai iubitori, mai aprinși de dor pentru ființa Mea de lângă ei, mai apropiați durerilor Mele și tainelor toate, cu care am venit să le lucrez pe pământ. Stăteam de vorbă cu ei despre cele ce aveam să sufăr în Ierusalim nu după multe zile, și pe munte sus Mi-am descoperit fața strălucind ca soarele și îmbrăcat în hainele luminii, având în dreapta și în stânga pe cei din cer însoțitori Mie mereu, Moise și Ilie în grai cu Mine, iar când Petru grăia cu Mine pământește, a venit Tatăl în nor și i-a acoperit pe ei și le-a zis din nor: *«Acesta este Fiul Meu prea iubit, în El Îmi găsesc plăcerea, de El să ascultați!»* Ei au căzut de spaimă în clipa aceea, iar Eu i-am atins și le-am spus: *«Sculați-vă și nu vă temeți!»* Rămăsesem cu ei, fără cei doi de sus în vedere lângă Mine, și, coborând, le-am dat poruncă să nu dea de veste nimănui ce au văzut, să nu spună nimănui până după învierea Mea, iar apoi să pună ei mărturie pentru Mine.

Fiilor, fiilor, le eram frumos ucenicilor Mei și i-am adunat însoțitori Mie pe ei. Voiam și ei să fie tot așa de frumoși, și Mi-am arătat lor fața Mea cea slăvită ca să știe de unde sunt Eu cu adevărat, și cine este Tatăl Meu, și să dorească ei apoi frumusețea Mea mereu, mereu și să nu-și mai caute pentru ei altceva apoi, decât pe Mine de Dumnezeu al lor.

Să știți, fiilor, că toți cei care au inimă duioasă vă văd frumoși pe voi, și se întâmplă aceasta pentru că sunteți ai Mei și îmbrăcați în Hristos întru adevăr, o, și câtă datorie au față de Dumnezeu și de oameni cei îmbrăcați în Hristos, ca nu cumva să-și piardă ei haina slavei și frumusețea ei cea de sus și purtarea cea cuvioasă ca și a Mea! De aceea vă spun vouă mereu, mai ales vouă: *„Fiți frumoși!”* Lucrez cu voi lucruri mari și minunate, port cu voi taine mari, împart cu voi din cer aduse la voi atâtea cuvinte peste pământ, și trebuie să fiți frumoși mereu, mereu, ca și Mine, fiilor, mereu. O, de aceea am dat acum să deslușesc vouă ce poartă în el acest cuvânt spus de Mine vouă adesea, și iată, iar și iar vă spun: fiți frumoși, că taine mari așez cu voi peste pământ și peste oameni, și împliniri minunate pun în lucru cu voi peste pământ. Am între voi îndemn mereu, mereu pentru purtare frumoasă, pentru curățire de greșale ca să fiți frumoși, căci cei ce rămân în greșale nu sunt frumoși, fiilor, iar voi să înțelegeți și să vă aplecați lucrului cel mult și mereu pentru frumusețea voastră, pentru împodobirea cu o purtare frumoasă și mereu a firii voastre, a duhului vostru, a credinței și a credincioșiei în toată vremea, o, și să nu doriți să se sfârșească vremea aceasta de învățătură, de lucrare a frumuseții dacă sunteți ai Mei, că tot timpul omul pe pământ se gătește, se aranjează, se spală, se fardează, își pune podoabe fel de fel ca să fie tot mai frumos, zice el, iar Eu, Domnul, cum să nu fac aceasta vouă dacă v-am așezat pe voi înaintea scaunului Meu de domnie în așternutul Meu cel de la voi?

O, iată, acest fel de cuvânt am grăit și am deslușit vouă în ziua aceasta de praznic sfânt, a amintirii zilei când Eu, Domnul, Mi-am arătat frumusețea Mea ca s-o vadă pe ea ucenicii Mei și să învețe de cine să-și lege viața ca să nu și-o piardă prin nelepădare de sine pentru numele Meu. Iată, cei ce n-au voit cu lepădare de sine dacă au venit la Mine și la voi, aceia n-au putut până la sfârșit să rămână întru iubirea Mea, iar sfeșnicul lor s-a luat de la ei și au plecat să-și scape sufletul, zic ei, numai că Eu am spus că: *«oricine va vrea să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga, căci ce poate da un om în schimb pentru sufletul său?»*

Acum, fiilor, vă însuflețesc la lucrul cel mult și de pregătire a slavei praznicului care vine cu binecuvântarea lui și se așează la voi în grădină și așteaptă oaspeți la masă, iar mama Mea Fecioara va fi cea sărbătorită, cea slăvită, și va sta uimită în fața pregătirii pe care i-o puneți înainte spre slava ei cea de la Dumnezeu, fiilor, și iată, și de la voi.

O, fiți harnici, îmbrăcați-vă cu puterile cerești, gătiți totul frumos, frumos, și așterneți apoi masa și primirea la masă a celor de departe și de aproape, care se vor porni și vor veni la izvorul Meu de cuvânt, cu masă de nuntă cerească așteptându-i, că așa este bucuria Mea pentru cei ce M-au cunoscut în acest cuvânt, care Mă aduce pe pământ în grai cu omul, precum este scris în Scripturi să împlinesc cu glasul venirii Mele, al Fiului lui Dumnezeu, ca să învieze toate sub slava cuvântului Meu, care vine și înnoiește lumea prin naștere din nou, fiilor, precum este scris.

O, sunteți în zor mare, dar să nu intrați sub apăsare, iar și iar vă spun asta, măi fiilor. Mâna Mea este peste voi, fiți credincioși pentru aceasta, și toate vin la timp și se așează la locul lor, așa cum am făgăduit.

Iubire și cârmă în toate, nu uitați această taină a celor ce pot totul în Hristos, așa cum v-am mai spus și în ultima Mea grăire cu voi, iar cei ce nu stau sub această taină sunt slabi de tot întru toate, fiilor.

Acum binecuvintez cu proaspăt cuvânt iubirea voastră și mânuțele și trupul tot și timpul tot, ca să puteți lucra cu zor și cu spor așezarea sărbătorii și toate câte țin de această măreață zi de mângâiere în cer, și pe pământ la voi, că uneori vă văd lucrând din zori și până în zori ca să cuprindeți toate câte sunt de lucrat și de așezat, măi fiilor trudiți pentru slava Mea pe pământ, și se va vesti măreția cea de la voi pentru cei din cer și va mărturisi pe Domnul venit la voi, și pe voi cetate a Sa în mijlocul acestui orășel, în care sunt adăpostit în zilele acestea cu taina Mea de peste voi pe vatra neamului român.

Ies înainte cu binecuvântare de călătorie pentru cei care se vor așeza pe cale spre izvor ca să vină la praznic pentru mama Mea Fecioară, în amintirea zilei când ea a venit lângă Mine în cer. Dau poruncă îngerilor să călătorească cu ei spre izvorul Meu de cuvânt. Un picuț, câteva zile încă, și vine ziua întâlnirii și slava ei în cer, și aici, și porțile se deschid, iar voi veți intra la masă de nuntă, fiilor călători, și ne vom da bucurii, iar mângâierea va fi mare.

O, fiilor de la izvor, nu uitați să cereți zi de praznic cu vreme dulce, dulce și adioasă și plină de măreția puterilor de sus, care vor lucra la vedere cu semnele lor, adăugate spre mângâiere și spre mărturie a prezenței celor de sus.

O, pace vouă tot timpul! Pace și duioșie să lucrați, fiilor! Duhul duios aduce purtarea cea frumoasă pentru cei

ce-l poartă în ei.

Pace acum, și pace dulce în ziua cea de praznic, zi atât de așteptată să vină ea, o, fiilor! Amin, amin, amin.

6/19 august 2017

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Maica Domnului le dă în dar celor care i-au adus daruri darul dragostei de Hristos. Ce înseamnă să fii vrednic de Hristos? Este frumos acela care are gândul lui Hristos.

Coboară alai ceresc pe pământ aici. Mare pregătire a fost pentru cei din cer pentru această zi de praznic sfânt, mare a fost și aici pregătirea ca să fim întâmpinați! Cete-cete Ne așezăm din zori, Noi, cei din cer. E plin de slavă văzduhul și e fără de margini slava deasupra, aici.

O, e tare, tare frumos aici, acum, iubiții Mei din cer, o, ce frumos, scumpii Mei! Așezați-vă cete-cete, că mare mângâiere vom primi și mare răcoare de duh, că duhul Ne arde de dor și de drag.

O, pace vouă, pace, fiilor primitori de oaspeți! Mă apropii și vă strâng lângă trupul Meu cel ceresc și vă dau brațele Mele deschise ca să vă cuprind la piept cu mare aplecare, cu mare sfială, o, fiilor trudiți pentru Dumnezeu ziua și noaptea, o, copii credincioși venirii Mele la voi ca să lucrez cu voi nașterea din nou a lumii și toată înnoirea, precum este scris să lucrez la sfârșit de timp, fiilor.

O, pace vouă! Iar și iar vă cuprind și vă alătur întru îmbrățișarea Mea cu voi. Așa vă mulțumesc pentru duhul ascultării depline, că v-am dat de veste acum o lună să începeți truda pentru pregătirea sărbătorii mamei Mele Fecioara ca să ne strângem alături în zi de serbare și să ne dăm iubire, fiilor, și să dăm la cei ce vin la izvor mânați de dor de Noi și de voi ca să petrecem aici cerește și duhovnicește, ca acum două mii de ani când dulci întâlniri petreceam cu ucenicii Mei și cu toți cei care Ne țineau urma pe cale văzând pe Domnul, aprinși de suferință cum erau, iar Eu le luam suferințele de pe ei și Mă dovedeam Dumnezeu mare și grăbeam împlinirile proorocilor cele despre Mine, despre venirea Mea pe pământ, și despre suferința pe care am îmbrățișat-o când poporul Israel M-a așezat sub cruce, și pe ea apoi, dar dragostea Mea cea mare pentru salvarea omului pierdut din rai și din Dumnezeu, o, a fost mare dragostea Mea și M-a sprijinit ea, cea care poate totul.

Petreceam întâlniri de mângâiere pentru Mine și pentru cei ce-Mi țineau urma, și Mi-era drag să le ridic toate suferințele și să-i învăț viața cea de sus și toate tainele și lucrările ei, o, și tot așa Mi-e drag și azi cu voi și la voi, când vin la izvor mânați de dor cei iubitori de Noi și de voi, și avem mereu sărbători cerești aici, în grădinile Mele cu voi, o, fiilor.

O, câtă odihnă pe Noi acum aici, o, mamă dulce, mama Mea dulce! Hai să grăim de dor! O, stai uimită privind frumosul de aici, așternut pentru Noi, pentru tine, mamă, că e ziua ta de slavă în cer și pe pământ, mama Mea, ziua când am ieșit întru întâmpinarea ta ca să vii la Mine în cer și să fim amândoi lângă Tatăl, să fim iarăși împreună ca pe pământ, și avem cetate slăvită aici, pe pământ, aici, la ei, la cei ce Ne poartă și Ne așteaptă să venim cuvânt pe pământ, și îl scriem sus și jos și se așează în cartea sa cuvântul prin sprijinul lor, mamă. O, ce mari Scripturi desăvârșesc cu ei, mama Mea. Nu-i nimeni, nimeni pe pământ să înțeleagă deplin taina Mea cu ei, cuvântul lui Dumnezeu și răspândirea lui în cele patru vânturi, și iată, atât de dragi, atât de dulci sărbători, atât de sfinte, de la una la alta tot mai frumoase, tot mai slăvite lucrările lor cu Noi și pentru Noi, mamă.

O, câtă dulceață, cât dulce Ne împart și împart, câte daruri, mamă! Te-au făcut floare, ți-au zidit din flori icoană, iar din douăsprezece coșuri rămase iată câtă frumusețe, câte aripi așezate în văzduh, aripi din flori fără de număr, mama Mea. O, Se scutură peste ei Duhul lui Dumnezeu, și de la El au și lucrează, și numai frumusețe și simboluri, mamă, numai minuni pentru cei din cer și pentru cei de jos. Suntem întâmpinați mereu cu minuni și mereu suntem încântați de ei, o, și le dorim lor duh din cer, blânzi și smeriți cu inima prin El, căci Duhul lui Dumnezeu e numai cu cei smeriți, cu cei blânzi, mamă.

O, aici, la legănuț, căci așa am pus Noi nume peste locul de aici, aici Ne întâlnim cu ei, și ei cu Noi când venim din cer, aici și creștinii care vin spre ei. Iată taina legănușului, căci ca în leagăn Ne simțim aici când venim, mamă. Un cuib de copilași aplecați lui Dumnezeu și voilor Sale, unde și cine a mai văzut așa ceva între om și Dumnezeu? Că Mi-am făcut cetate de scaun la ei și cu ei pe pământ, iar tronul Meu este aici, și din el izvorăște cuvântul Meu peste pământ, mamă, și tot cuvântul sfinților Mei, o, mama Mea. Amin.

— În mare uimire sunt și stau, Fiule Hristos. O, mi-au făcut daruri, m-au zidit floare, Fiule scump. Tot timpul i-am cercetat în vremea acestei zidiri și am pus tot sprijinul pentru ridicarea spre cer a jertfei lor, a iubirii lor de Noi, Fiule scump. Le grăiesc lor cu aplecare și le împart iubire și le împart recunoștință și le spun acum:

Binecuvântate să vă fie duhul, sufletul și trupul și mâinile care împodobesc cerește locul acesta scump lui Dumnezeu, și unde se adună sfinții cerului, și, iarăși, credincioșii de peste tot ai Fiului meu Hristos.

Mă aplec cu recunoștință și cu mulțumiri pentru daruri aduse mie de ziua mea de înălțare la Fiul meu Iisus Hristos în cer. Mă așez cu sfială aici lângă voi și privesc cu toți cei din cer veniți la sărbătoare tot ceea ce Ne puneți înainte în ziua aceasta mare. Stăm la masă cu voi și vă privim și Ne hrănim de la voi. O, fiți frumoși, fiți tot mai frumoși, fiilor, fii ai lui Hristos! Purtarea cea frumoasă dintre frați le face dragostea frumoasă, iar eu vă dau în dar ce am eu: dragostea de Dumnezeu vă dau. Primii creștini au avut-o pe ea, și pentru ea nu se temeau de nimic și de nimeni, căci dragostea putea aceasta.

Voi, cei ce iubiți lucrarea și cuvântul Fiului meu în vremea aceasta și veniți la izvor după Domnul și sunteți întâmpinați de cei de aici atâta de frumos și de cald, o, iubiți-i, și nu vă despărțiți de ei, căci cei ce se despart de ei pierd iubirea și se despart apoi, dar voi țineți cu toată puterea la dragostea dintre voi și ei, căci ei sunt ai Domnului, și Se sprijină Fiul meu cu ei ca să vină pe pământ cuvânt, căci ei au lăsat totul pentru El, pentru dragostea Lui de ei, și apoi a lor de El, și Domnul le-o întărește mereu.

O, iată, puțini, prea puțini ajung să înțeleagă desăvârșit pentru ei înșiși ce înseamnă să fii vrednic de Hristos, iar Domnul a spus: *«Cine nu lasă pentru Mine părinți și frați, copii și rude, prieteni și ranguri, țarini și averi, nu este vrednic de Mine!»* O, fiți cu credincioșie pentru calea lor cu Domnul, că pentru mulți care se vor mântui îi folosește Domnul pe ei, numai să știe omul să înțeleagă mersul cu Domnul pe pământ spre cer.

O, mă mângâi, Fiule Iisus, mă mângâi prin tot ceea ce văd și aud aici, căci am fost și Noi oameni pe pământ și știm ce este omul și cum se bucură și cum se îmbrățișează și cum

se mângâie când vine mângâierea și vremea cea pentru ea.

Spre toți cei de aici mă închin din cer și până pe pământ, și se va vesti această zi-minune și toată frumusețea ei, ca în povești frumusețe, și mulți se vor mângâia ca și Noi când vor auzi, când vor vedea ce minunată a fost această zi și toată petrecerea ei cu cerul aici. Amin.

— Mare taină, mama Mea, ai spus, căci sunt puțini cei ce ajung să înțeleagă ce înseamnă să fie omul vrednic de Hristos, adică să nu Mă părăsească după ce merge cu Mine multă vreme.

O, îi este greu omului să nu-și aibă voia sa, și de aceea Îl părăsește pe Domnul pentru voia sa însăși și părăsește drumul și mersul cel sfânt. Eu nu în zadar am spus că nu este vrednic de Mine cel ce nu se leapădă de sine, și mai bine nu ar veni decât să se facă apoi de rușine îngerilor și oamenilor. De aceea să le spunem celor ce Ne țin urma, ca să înțeleagă ei cum poate să nu-L părăsească creștinul pe Domnul pentru voia sa însăși.

I-am spus tânărului care M-a întrebat de viața cea veșnică pentru el, i-am spus să scape de tot ce are și de toate câte îl țin departe de Hristos, chiar dacă el lucra poruncile vieții pentru purtare plăcută lui Dumnezeu, dar i-am spus: *«Vinde tot ce ai și dă la săraci, și numai apoi vino să-Mi urmezi!»* O, și de ce n-ar putea să-Mi urmeze cel ce nu se leapădă de sine? Pentru că dacă mai are el ceva rămas lui, îl împinge diavolul spre ce are al lui și poate să-l scoată de pe cale și să-l ducă în lături. De aceea cei ce sunt ai Mei nu mai au nimic al lor și pe nimeni al lor, și nu sunt trași de lângă Mine prin cele ce ar mai avea ale lor, unde ar putea trage când diavolul ar da să-i trântească jos de lângă Dumnezeu și să-i aibă ai lui.

Cel ce este vrednic de Hristos, de acela e și Domnul vrednic și poate Domnul prin el, numai să nu mai aibă acela ceva al său, prin care diavolul l-ar putea câștiga, că iată, când are unde să se ducă se duce de lângă Mine după ce Mă alege și merge cu Mine o vreme, până ce se dovedește nevrednic de Domnul. Iar tu, mama Mea, n-ai avut nimic al tău pe pământ, decât pe Mine, Care ți-am fost toate câte puteai să ai. O, așa aștept Eu să am ucenici, așa cum ai fost tu, să n-ai nimic al tău decât pe Dumnezeu, mamă.

O, e slava Mea cu voi aici, și e totul o pace sfântă aici, fiilor adunați de praznic sfânt. O, ce frumos este să lucreze omul la slava lui Dumnezeu! Toți oamenii sunt salariați la cei ce le dau bani pentru îngrijirea zilelor lor pe pământ, dar cei ce lucrează slava Mea nu se îngrijesc pentru ziua de mâine, căci și-au ales partea cea bună, care nu se va lua de la ei.

Sunt cu brațele deschise și așa rămân, căci osteneala v-a fost mare, fiilor primitori de oaspeți, o, dar n-ați fost singuri, nu am stat între cei din cer, ci cu voi am stat aici în toată vremea pregătirii acestei zile minune. O, când voi știți că e Domnul cu voi mereu, fiți ca El, fiilor, fiți pe plăcerea Mea mereu, că e ușoară calea când sunteți ca niște copii de care are grijă Domnul. Eu vă știu greul, vă știu povara că e grea, dar cu Mine sub ea e frumos, fiilor. Nu v-ar fi dat nimeni atâta prețuire câtă Eu vă dau, și iată, și voi câtă Îmi dați, și cum să nu Mă mângâi de la voi?

Mare să vă fie umilința inimii, măi fiilor purtați de Domnul. Fără această umilință e urât omul. O, fiți frumoși! Aceasta este dorința Mea, aceasta să fie și a voastră, că frumos este cel ce are gândul lui Hristos, și vă voi spune vouă lucrarea acestei taine: să aibă omul gândul lui Hristos, fiilor. Vă dă îmbrățișare acum mama Mea Fecioară.

— Da, Fiule Iisus, le dau, și le aduc mulțumiri și putere pentru tot frumosul pe care ei Ni-l așternd când venim la ei.

— O, mamă dulce, e numai duh de mângâiere aici. Vai de cei ce se smintesc și nu înțeleg simbolurile de aici, spre care suntem purtați și Noi, cei din cer!

Să-i îndemnăm îndemnul cel prin care pot moșteni împărăția Mea, și le spun lor îndemnându-i: O, fiilor, fiilor, fiți ca pruncii, nu vă fie greu! Împrunciți-vă, fiilor, zi de zi mai mult, și veți moșteni cu Mine, căci împărăția Mea este pentru cei ce sunt copii, cu duh de copil, ca și Mine.

Iar după sfârșitul sărbătorii pe aripi de îngeri vor fi purtați înapoi spre casă oaspeții veniți, ca pe nori tainici trimiși de Mine pe calea lor vor călători.

Bucuria trăită acum a fost toată învățătura Mea cea de azi peste voi, căci învățătura a lăsat loc bucuriei, dar fiți ca pruncii, nu uitați, și veți fi cei legănați de Dumnezeu, o, fiilor.

Sărbătoarea de azi curge lin cu toată taina și frumusețea ei cea de sus și cea de jos. În duhul mângâierii vă cuprind. O, fiilor, ridicați, ridicați această țară spre Domnul, spre cele din cer pe pământ, copii binecuvântați pentru acest timp.

O, pace vouă, și celor ce Ne iubesc pe Noi și pe voi! În duhul mângâierii vă țin și vă cuprind. Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

15/28 august 2017

Praznicul Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul

Dacă omul ar avea mereu taina pocăinței n-ar mai veni peste el ispășiri pentru păcat. Soarele a fost creat ca să lumineze și să încălzească pământul, iar omul ca să lumineze lumea, cerul, și să-L încălzească pe Dumnezeu. Suferința este cea care te poate învăța puterea și taina vieții.

Glasul cuvântului Meu sună peste cetate ca să se ridice porțile și să intru cuvânt în cetate. Ridicați-vă și deschideți Domnului, și deschideți cartea cuvântului Meu ca să Mă așezați în ea cu zi de praznic sfânt, fiilor din porți, căci prin porți se intră în cetate, precum este scris. Dacă Tatăl Meu lucrează lucrez și Eu, și lucrați și voi când Dumnezeu lucrează ca să-Și așeze pe pământ cuvântul, iar îngerii slujesc venirea Mea cuvânt pe pământ.

O, nu Mă încurcă necredința celor ce știu lucrarea Mea cu voi, dar nu e necredință, fiilor, ci e lipsă de iubire de Dumnezeu, ca și acum două mii de ani când s-au făcut că nu Mă cunosc cei la care am venit și am bătut să Mă vestesc Fiu al Tatălui Savaot, născut în Betleem din mamă Fecioară, precum era scris în prooroci să vin, iar acum tot așa ca atunci, își văd de ale lor cei ce știu de glasul Meu de peste voi, că lucrez aici de șaizeci de ani, și toți unii după alții se fac că nu aud. O, nu e de mirare aceasta, de vreme ce omul are nevoie de mărire, de poziție, de întâietate, dacă el și-a ales să fie cel dintâi, și nu Dumnezeu, Care l-a zidit pe om.

O, fiilor, am spus aici la voi că puțini ajung să vrea să înțeleagă pentru ei înșiși ce înseamnă să fie omul vrednic de Hristos. Îi este greu omului să nu-și aibă voia sa, chiar dacă el, creștin fiind, spune rugăciunea Tatăl nostru și spune Tatălui prin ea: *Tată, facă-se voia Ta pe pământ ca și în cer!* O, nu pot nici cei ce vin și se dau Domnului cu viața lor, cu iubirea lor, nu pot nici aceia toți, nu pot toți să nu-și aibă voia lor multă vreme, ci numai o vreme, și se ridică și ei și lovesc

și se nemulțumesc și trădează apoi pe Domnul și se duc spre voia lor, și iată, îi este greu omului să nu-și aibă voia sa, să nu-și fie sieși Dumnezeu și să fie Domnul dat în lături de om.

O, e zi mare această zi de praznic sfânt, fiilor. Mare este și învățătura pe care o pun pe masă la voi în ziua aceasta mare în cer între sfinți, când cel mai mare între proorocii lui Dumnezeu, Ioan Botezătorul, este azi serbat pentru intrarea lui în cetele de sfinți în cer, după ce femeia nelegitimă a regelui Irod a dat poruncă să i se taie capul lui Ioan, fiindcă Ioan dojenise pe Irod pentru păcatul dintre el și femeia fratelui său.

O, fiilor, nu este iubită de oameni taina pocăinței, părerea de rău pentru păcatele omenești. Sunt păcătoși toți oamenii, și nimeni nu-i învață că le trebuie pocăință pentru păcate ca să fie iertați prin ea. O, dacă omul ar avea tot timpul duhul pocăinței n-ar mai veni peste el ispășiri pentru păcat, n-ar mai veni încercări, suferințe, tristeți și boli umilitoare de trup și de duh, și nici căderi din Dumnezeu n-ar veni să-l smulgă pe el din rădăcină, din Hristos, fiilor. Omul însă are duh de semeție, de nemulțumire, de răzvrătire apoi, de nesupunere, de neiubire și de cârtire, de îndreptățire de sine și de neîndreptățire asupra semenilor săi. O, iată ce face omul în loc de pocăință, spre durerea Mea!

La facerea cerului și a pământului am pus soarele pe cer ca să lumineze pământul și să-l încălzească, iar pe pământ am pus omul ca să luminez prin el lumea și cerul și să Mă încălzesc de la el, iar omul se smulge din mâna Mea și se duce de lângă Mine, se duce în lături și nu mai am de la el mângâiere. Iubirea Mea este omul, de aceea l-am zidit pe om, dar Eu, Domnul, nu sunt iubirea omului, că om pe om se iubește, și n-am iubirea omului, n-are Făcătorul omului iubire de la om. Omul ar fi să fie soarele Meu, de la care să Mă încălzesc, de la care să primesc mângâiere și căldură în cer, precum primește el de la Dumnezeu din cer cele dăruite lui. O, dacă nimeni nu-l învață și nu-l îndeamnă aceasta pe om, de unde să ia ca să știe omul duhul pocăinței și să-l așeze în el apoi împotriva păcatelor care îl slăbesc mereu, sugând din el viața?

A venit Ioan Botezătorul, a venit înaintea Mea în fața oamenilor și a strigat la ei și le-a spus: *«Pocăiți-vă, că vine împărăția cerurilor!»* Veneau mulți când îi auzeau strigarea și anunțarea împărăției cerurilor, veneau și se botezau și-și arătau păcatele ca la un vindecător, și mulți din ei rămâneau ucenici ai săi, ai învățăturii sale, iar cei care veneau ca iscoade din partea celor mari de peste ei ca să-l ispitească, erau aceștia prinși de Ioan cu viclenia lor și-i numea pe ei pui de viperă, șerpi care fug de mânia care avea să vină peste cei necurățați de păcate, și le zicea: *«Orice om, ca orice pom care nu aduce roade, orice om care nu aduce rod de pocăință se taie și se aruncă în foc, ca pomul cel fără de rod».*

O, a venit Ioan cu vestea pocăinței și striga peste oameni să se pregătească pentru Domnul că vine Domnul, dar mărturia lui nu le intra în gând la cei mulți, ci la cei puțini, puțini de tot, ca și azi, când cuvântul Meu răsună din cer și până pe pământ, iar cei mulți îl dau la spate și-și văd de dorințele și de plăcerile lor pe mai departe, că așa le este drag.

O, fiilor, fiilor, cei ce nu Mă iubesc și nu Mă primesc pe Mine pentru ei prin cuvântul Meu de azi, aceia se îndreaptă spre voi cu duh de judecată pentru venirea Mea la voi cuvânt și se spală pe mâini de răspuns, zic ei. O, n-au înțeles pe deplin venirea Mea de azi cuvânt pe pământ, n-au înțeles-o toți, ci numai puțini așa cum se cere, și n-au înțeles-o toți nici dintre cei care au bătut ca să intre și ei cu poporul cuvântului Meu, că au venit și au stat și au văzut și au auzit și au putut cu Dumnezeu, până când nu le-a mai venit bine să lucreze ascultarea, și s-au apucat de duh de nemulțumire, de judecată, de răzvrătire apoi și de învinuire spre cei de la care au luat lucrarea ascultării de Dumnezeu, și apoi disprețul, ba chiar ura, care i-au ajutat să lase calea cea cu Dumnezeu.

O, fiilor care ați venit, ați intrat, ați stat, ați crezut, ați iubit, ați lucrat lângă Mine, și apoi v-ați făcut rost de dorințe străine de voia Mea cea de aici, o, măi fiilor, iată vorbiți de rău, faceți haz, purtați din gură în gură vorbiri de rău pentru nemulțumirile voastre și puneți vină pentru ele pe cei ce au rămas cu Mine sub crucea vremii de azi. O, Eu nu v-am vorbit de rău pentru faptele voastre, cu care M-ați răstignit în voi ca să nu mai pot în voi și pentru voi, dar voi M-ați vorbit de rău prin nemulțumirile voastre înșirate de colo-colo, din unul în altul asupra celor cu care Îmi port povara zilelor de apoi, când iată, vin prin ei pe pământ cuvânt de înnoire a lumii, a omului, precum este scris, fiilor pribegi acum, că Mă uit și văd privirea Tatălui după voi și spunând de voi: *O, pribegii tatii*, și vă plânge Tatăl pribegia, că voi sunteți iarăși în lume, și lumea este Babilonul, este locul robiei celor ce nu ascultă de Dumnezeu, și greșesc față de El și cad robi, ca pedeapsă a neiubirii și a neascultării de Dumnezeu.

Duh batjocoritor împărțiți între voi asupra celor de sub povara Mea, iar Eu, o, ce să fac? Să vă pun mâna la gură ca să nu mai faceți haz pe seama purtătorilor Mei, crezând că lor le faceți aceasta? Să vă pedepsesc pentru trădare, sau pentru că nu M-ați iubit? O, pedeapsa vă este căderea din brațul Meu, și încă nu-i simțiți usturimea, că acum o simt Eu, Domnul, dar roata se învârte, fiilor, iar Eu sunt milos și vă dau sfat să vă cumințiți gura și cuvintele și să plângeți pentru voi că n-ați răbdat pentru Mine până la sfârșit, că, să știți, numai cei cu inima creștină pot totul în cele mai grele clipe și suferințe, pot, pentru că atunci este proba care te dovedește dacă ești creștin dăruit lui Hristos, căci suferința este cea care te poate învăța puterea și taina vieții, că iată, cei care cu trudă și cu răbdare Îmi poartă de mânuță un popor spre Dumnezeu, ei numai prin dureri s-au format ai Mei, numai prin lipsa dragostei din jur pentru ei, și a trebuit să poată ei pentru Mine numai așa, numai disprețuiți de cei atât de puțin creștini cu inima din ei, și adesea aud în suspinele lor tăcute spunându-Mi duruți ca David: *„Izbăvește-ne, Doamne, de răzvrătirea poporului!”*

O, fiilor cu suspin în voi, iată, cei care v-au sprijinit cândva dau acum în voi cu vină pentru ei înșiși, bat cu jocul lor în porți ca să dea gol, ca la sport, unde cel mai bătut pământ este în porți, că fiecare caută să doboare portarul și să trimită mingea în porți ca să câștige bătălia. Caută unii spre alții cei ce M-au părăsit, dar nu pe voi, ci pe Mine M-au aruncat din calea lor ca să aibă voia lor fiecare și ca să se sprijine frățește, zic ei, pe calea cea pribeagă, fără Dumnezeu pe ea, că asta înseamnă să fie omul pribeag, fără căpătâi, fără veghe. O, Mă părăsesc ei pe Mine, darămite pe voi! Mai întâi de Mine se răcesc, și apoi de voi, de cei ce-Mi rămâneți aproape, iar ei își croiesc viață pământească ajutându-se între ei, după ce fug pe furiș de fața Mea și a voastră, și Mă uit la ei cu jale când își risipesc viața fără de folos veșnic, fără preț, fiilor. A fi ei de partea voastră pe mai departe ar fi să nu vorbească de rău nici între ei, nici în lături, ca să se cheme că nu sunt împotriva voastră. Dar nu, o, bieții de ei, că Mă spun la lume că fac ce zice omul, că Eu fac ca omul aici unde-Mi am lucrul și poporul. O, cine nu vrea să înțeleagă taina lui Dumnezeu cu

omul, acela zice ce vrea el să zică, iar când zice se atinge de Duhul Sfânt, nu de om. Iar dacă ei Îmi umilesc fața și lucrul, Eu ce să le fac? Să nu-i las să fie duși spre umilire?

O, cum să nu zic ca omul? Eu, Domnul, de șapte mii de ani zic ca omul, și te întreb pe tine, cel ce zici că Eu, Domnul, zic ce zice omul aici, în cetatea Mea de cuvânt, te întreb, ce să fac cu tine când tu Îmi ceri să-ți împlinesc o rugă? Să nu zic ca tine? Să nu ți-o împlinesc? Eu sunt Cel Care a spus: *«Cereți, și vi se va da, bateți, și vi se va deschide, și orice veți cere Tatălui în numele Meu, Eu voi face».*

O, cum să nu zic ca omul? Numai să zică omul spre Dumnezeu, și Eu sunt gata să-l aud, să-l ascult, să-l ajut, să-l iert dacă-Mi cere. Iar tu, cel ce Mă împungi ca să Mă doară, iată, am zis ca tine când M-ai părăsit sub cruce, și nu te-am oprit să Mă părăsești, ci am tăcut sub durere și a ieșit ca tine, nu ca Mine, Cel ce plâng după fiii smulși de la sânul Meu. O, nu te doare de durerea Mea cea de la tine și de aceea Mă lovești cu vorbă de vină, iar Eu îmbrac în armură de îngeri de jur-împrejur pe cei ce Mi-au rămas sub cruce aproape ca să lucrez cu ei ce mai am de lucrat în zilele acestea, că tainic lucrez, dar lucrez.

Iar cine dă în voi, cei rămași ai Mei aici, o, aceia dau în Mine, nu în voi, iar Eu sunt plin de rane de la ei, de la cei ce aruncă în voi de departe, că Eu am nevoie de voi și Mă așez în fața celor ce vă lovesc pentru ei înșiși ca să vă slăbească în porți, că toți vor să dea gol în porți și se zbat cu învinuiri, că ziua și noaptea ei fac haz pe seama voastră și vă disprețuiesc și se răcoresc așa, iar fața Mea este cea care primește toată joaca lor spre țintă, tot neastâmpărul lor, pe care de aici l-au început și l-au jucat de la unul la altul, și iată-i, nu se astâmpără ca să nu lovească înapoi pentru răceala lor de Dumnezeu și de voi, tot mai proaspăt lucrată.

O, fiilor, stau între voi și cei ce dau în voi cu vină pentru ei înșiși, o, și de ar ști aceștia că în Mine dau când dau în voi! Am îmbrăcat în cuvânt în toată vremea toate neascultările lor ascunse, sau pe față lucrate, și am făcut aceasta să-i ajut să știe că Eu, Domnul, sunt odată cu ei aproape de faptele lor ascunse și rabd îndurerat, așteptând trezirea celui greșit, iar ei gândeau să plece odată cu descoperirea faptelor lor. O, și aici și afară au purtat din gură în gură vină asupra voastră în apărarea faptelor lor ascunse, bieții de ei, și iată-i, ispitesc pe Dumnezeu de la unul la altul prin duhul iscodirii și nu-și mai cunosc îndatoririle, căci un creștin cu inimă adevărată în el nu face așa ceva, nu ispitește, nu iscodește, nu învinuiește, nu judecă Duhul Domnului lucrător pe pământ, și iată, nu știu ce fac cei ce nu mai au astâmpăr, și-și fac rost de răspuns greu, bieții de ei. O, Dumnezeu nu dă cu bobii ca un ghicitor care vrea să știe și să afle dând cu bobii, căci Domnul este Cel ce vede și Cel ce știe mai înainte de cuvinte și de fapte, numai că omul mic la suflet și la iubire Mă crede ca pe el și râde de Mine dacă altceva nu poate mai bun, iar Eu, Domnul, zic ca omul, îl las așa cum își alege el să fie și să facă, dar își alege și plata, tot el și-o alege, și fiecare faptă va primi răsplata sa bună sau rea, că Eu dacă vin, vin și dau fiecăruia după cum este fapta sa, precum este scris despre venirea Mea cea pentru fiecare om.

O, cum să nu zic ca omul care zice ca Mine și căruia Eu îi dau să zică și ce să zică, de vreme ce s-a dat Mie locaș și Duhului Sfânt, Care din ale Mele ia și pune în om și Se împarte apoi prin om? Când Eu zic ca omul, pun mai întâi în om voia Mea, cuvântul Meu, și fac aceasta ca să nu trec peste om, ca să nu lucrez fără om, ca să nu zic fără om, ci să fie și omul, că l-am făcut pe om să Mă sprijin cu el, să Mă mângâi cu el, nu de altceva l-am zidit pe om, ci l-am zidit ca să pun în el voia Mea și să facă el ce zice Dumnezeu, iar Dumnezeu să facă ce zice omul în care Domnul Se așează și lucrează voia Sa.

Voi, cei care ați părăsit mersul cu Mine și cu cărarea cuvântului Meu, o, fiți cuminți, fiilor, nu mai aruncați înapoi cu vină, că în duminica Floriilor M-ați lăudat, iar acum aruncați în Mine cu pietre și cu vină, fiilor. O, nu-i frumos. Dacă nu vă puteți însuși vina și pocăința cea pentru ea, măcar nu vă faceți judecători Mie, căci este scris că judecătorii vor fi cei judecați, iar cei ce se smeresc vor fi înălțați. Așadar vă rog cu duh duios, rămâneți de partea Mea și a celor cu care Îmi duc povara pe mai departe, căci ei sunt duioși după voi, Eu, Domnul, vă spun aceasta, iar voi alegeți să credeți sau nu ceea ce Eu vă spun. O, dacă n-ar mai cădea și alții prin căderea voastră, care servește ca pildă pentru cei slabi, Eu, Domnul, M-aș apleca după voi în grămada de spini în care v-ați încâlcit atât de mult și v-aș scutura de tot veninul rugilor înspinați și v-aș ridica spre pocăință, dar mersul Meu cel de azi este altfel decât orice mers de până acum cu omul, că sunt la capăt de timp vremea și omul, și se cere ziua biruinței să se arate, nu lungirea vremii de luptă, căci omul nu mai are voința cea spre Dumnezeu, ci numai spre înapoi trage, săracul.

Iată, trebuie să se știe: cine merge înapoi nu mai merge înainte, iar alta a treia cale nu mai este, o, și de aceea trebuie pocăință și iar pocăință, calea cea de a treia, care oprește omul pe loc și așteaptă pe Domnul cu iertarea și cu învierea, căci pocăința este calea învierii, nu este altceva ea. Ioan Botezătorul a sunat pocăința în lung și în lat acum două mii de ani, și de atunci și până azi peste pământ și peste om, iar ea are ca început în om lepădarea de sine, nașterea din nou, o nouă făptură și roade vrednice de pocăință, așa cum prin Ioan a lăsat Dumnezeu. Amin.

Eu, Doamne Mieluț și Dumnezeule Stăpân, pentru aceasta m-am născut pe pământ: să croiesc oamenilor calea cea de a treia: pocăința și roadele ei apoi în om. Cel ce nu merge înainte, acela merge înapoi, și altă cale de mers nu mai este pentru el. Așadar, eu am venit în calea Ta și am strigat înaintea Ta peste oameni să se oprească pe loc și să se cerceteze fiecare pe sine pentru pocăință și pentru Duhul Sfânt, Care naște din nou omul și face din el făptura cea nouă.

O, ce măreț ai cuvântat pentru sărbătoarea mea între sfinți în ziua aceasta, Blândul meu Păstor! Aveai încă de așezat în carte, și vei așeza în zilele ce vin dezlegare de înțelesuri, Doamne, că azi ai grăit de durerea Ta de la lipsa pocăinței omului despărțit de Tine pentru voia lui, de depărtarea lui de Tine, o, Doamne. O, ai fost blând în cuvânt față de durerea Ta mereu proaspătă, mereu deschisă rana Ta, că Tu iubești mult acest popor mititel și stai cu mâinile întinse deasupra lui, că se ivesc trădări și dureri și întărești peste cetate strajă cerească, ochi și urechi de sus de jur-împrejur, căci diavolul dușman e supărat, e răvășit, iar Tu îl cumințești cu răbdarea Ta, cu suspinul Tău duios, care îl arde, îl arde duioșia Ta, și țipă sub această măreție toată ceata sa.

O, ai, Doamne, încă de deslușit despre duhul celor ce se neliniștesc pe pământ din pricina slavei Tale cu poporul Tău cel mic, dar nimeni nu pierde nimic din ce are dacă lucrarea Ta de cuvânt stă și lucrează tainic pe această vatră, spre paza cea de sus a pământului și a neamului român, că aici numai cei ce se leapădă de sine se pot cumva apropia, iar pen-

tru ceilalți se lucrează tainic în cer și pe pământ, ca să fie salvare, Doamne. O, de s-ar cumini deplin cei ce au încă de aruncat cu răutate în cetatea cuvântului Tău!

Roade vrednice de pocăință vor face oameni cât mai mulți pentru cele ce vin pe pământ ca să încerce pe locuitorii lui, și mulți se vor înțelepți spre curățirea păcatelor lor, ca să nu vii, Doamne, și să găsești blestem peste pământ. Eu m-am mângâiat sub cuvântul Tău, plin de taine în el și azi, căci cuvântul Tău rostit de gura Ta chiar dacă nu ajunge multora la urechi, el lucrează, el are putere, Doamne, el așează împliniri tainice, căci Tu și sfinții Tăi așa a fost să lucreze și să împlinească voia Ta pe pământ și în cer.

Mă aplec cu recunoștință pentru măreția Ta din cuvântul Tău în ziua mea de pomenire între sfinți. Tu ești Păstorul și ai grijă de toate și mângâiere împarți și nădejde, Doamne, iar credința va crește, se va mări, și prin ea toate, toate vei împlini, o, Doamne, căci așa este scris. Amin.

— O, am încă de așezat în carte despre omul cel vrednic de Hristos deslușire, și despre cel ce poate cu Mine atât cât am Eu să pot prin om, Botezătorule al Meu. Am stat în ziua aceasta cu mare grijă pentru cuvântul pus în carte, că-s plin de dureri proaspete, o, ucenicul Meu iubit. Mă mângâi când Îmi împărtășesc durerea. Omul se răcorește când își împarte durerea care îl sufocă, dar Eu, Domnul, Mă mângâi în durere ca s-o port împărțită cu omul pe care-l doare de Mine, nu numai cu voi s-o port, o, sfinți ai Mei.

O, fiilor care-Mi așezați cuvântul în carte când îl rostesc vouă de deasupra ca pe munte sus deasupra lui Moise în vremea aceea. O, fiilor, Mă așez tot timpul între voi și loviturile care vin spre voi, și spun aceasta ca să știe cei ce trimit spre voi loviri că Eu sunt Cel ce le primesc, și că toate cuvintele lor sunt adunate și nu se pierd, iar Eu le iau și grăiesc despre ele cu cei ce lovesc cu ele în voi, dar între voi și ei sunt Eu, și mare ocrotire fac pentru voi, că mare Îmi este și lucrarea pe care o port cu voi, pe cât este și de tainică, fiilor.

Și acum, până iarăși vă voi striga să vă așez întru întâmpinarea cuvântului Meu, las pace multă vouă. Pace vouă, pace vouă, fiilor! Veghea Mea cea pentru voi e mare, și nu se stinge lampa ei, iar voi să știți: am grijă, am grijă de voi mereu, mereu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2017

Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului

Îndemn pentru inimă duioasă, care poartă în ea împărăția lui Dumnezeu. Pricinile din care au căzut creștini de pe cale: legăturile cu cei neascultători și răzvrătiți sau cu copiii neascultători, sau cu părinții neascultători. Domnul ascultă rugăciunea celui care Îl ascultă. Domnul întreabă poporul dacă e hotărât să rămână până la sfârșit. Îndemn pentru înmulțirea rugăciunii cu har și pentru statornicie pe cale. Pilda omului căzut prin femeie. Domnul vrea să aprindă în om dorul de Dumnezeu.

Intru în carte cu zi de praznic sfânt, iar cuvântul Meu e tot o sărbătoare pentru cei din cer, și pentru tine, popor al cuvântului Meu. O, fiule, așteaptă mulți zilele cerești de serbare în mijlocul tău, că aceștia știu venirea Mea la tine cuvânt și se uită să vin și să-Mi las cuvântul pe masă la tine, iar tu să-l vestești lor, și mare mângâiere și mare bucurie Îmi fac cei ce Mă așteaptă să vin la tine cuvânt și să-și așeze înaintea Mea urechea și inima, dar bucuria Mea cea mai mare este ascultarea lor de Dumnezeu, de cuvântul cu care dau Eu să înnoiesc lumea și să desăvârșesc această Scriptură, măi poporul Meu.

O, pace vouă! Și intru în cetate cu slava cuvântului Meu, fiilor veghetori înaintea glasului Meu, care vă strigă să vă așezați și să primiți pe Domnul! Iată, iar și iar zi de praznic sfânt pentru mama Mea Fecioara, și avem creștini oaspeți acum la izvor, fiilor. Ne așezăm și prăznuim, și așezăm ziua de praznic în cartea Mea cea de azi.

Îmi fac intrarea, și mai întâi aduc iar în față ziua cea dulce de acum trei săptămâni, când am avut popas cu cerul aici, la voi, și cu mama Mea Fecioara, și când atâta slavă s-a unit de sus și de jos și a mărit cum se cuvine taina împărăției cerurilor pe pământ cu oamenii, petrecerea Mea cu cei pe pământ apropiați Mie în zilele acestea, și ce frumos a fost atunci, ce frumos, fiilor, ce frumos pentru Noi și pentru voi și pentru cei ce Ne-au întâmpinat aici sărbătoarea, venind de departe plini de dor!

Iată frumusețea aceea față în față cu privirea Mea acum! Le-a fost pregătită atâta mângâiere celor ce au venit la praznic atunci! Ca pe niște copii i-ați dat în legănuț pe toți, și s-a deslușit taina legănușului, așa cum este numit locul de întâlnire aici, și ca în basme sfinte a fost toată priveliștea, mult mai măreață și mai frumoasă văzută de cei de sus, amestecată ea cu slava cea nevăzută a sfinților și a îngerilor, o, fiilor. Toți au fost într-o fericire mare, și așa v-a fost prețuită truda pentru care ați ostenit o lună de zile față în față cu slava cea pentru ziua aceea mare.

O, iată cât duh duios îi trebuie celui ce vine să fie cu Mine pe calea cuvântului Meu de azi cu poporul cu care Mă sprijin în zilele acestea ca să fiu pe pământ cuvânt! Numai inimile duioase Îmi simt taina și adevărul ei și fiorul ei cel sfânt, pe care îl pune în inimi Duhul Meu când cei ce caută după Mine vin și se întâlnesc aici în sărbători.

O, fiilor, fiilor, iată ce povață vă împart: Feriți-vă de inimă rece în voi, de această pedeapsă pentru duhul din voi și pentru cei din cer, și apoi pentru cei din jurul vostru. Mi-e rece într-o inimă rece, și de aceea trebuie să căutați mereu cu iubirea și cu duioșia ei, pentru ca să simțiți taina ei cuprinzându-vă, că altfel ați fi niște oameni și atât, iar voi sunteți fii ai lui Dumnezeu, și altfel de aluat trebuie să aveți și să purtați, că Eu am spus: *«Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru»*. Aceasta ce am spus e mare taină, și cum să fie ea într-o casă, într-o inimă rece, sau măcar când și când rece? O, când se stinge lumina care vă luminează casa și lucrul nu mai vedeți să lucrați, nu vă mai vedeți unii cu alții până nu se întoarce înapoi la locul ei lumina din casă, și apoi reveniți la lucrul pe care îl lucrați. O, tot așa este și cu lucrul inimii când inima stă rece pentru voi și pentru frați și pentru Domnul, fiilor, iar fața și privirea și nelucrarea fac dovada inimii reci în voi când nu aveți grijă să vă feriți de inimă rece în voi, după ce vă pierdeți umilința inimii, fiilor.

O, iată cu ce povață sfântă am început să vă dau petrecerea zilei de praznic pentru mama Mea Fecioară, fiilor! O inimă rece nu poate avea petrecere dulce în ea, și trebuie să fie plină de Dumnezeu, de frați, de dor sfânt pentru cei din cer, de lucrul dragostei, o, fiilor, că altfel ea cade dacă nu are ce s-o țină plină de lucrul care dă viață, iar dacă nu mai știe nici să plângă, nici să tânjească după lucrul vieții și după Domnul vieții, o, de ce mai este ea în stare, măi fiilor?

V-am vorbit vouă de omul vrednic de Hristos, de cel ce nu stă fără Domnul în viața inimii lui, măi fiilor. Eu, Domnul, nu pot în om oricum este el, sau cum vrea el să fie, iar Eu vă

învăț acum să fiți ca Mine, ca să putem petrece dulce împreună, că gol de tot este omul cel fără statul lui Dumnezeu în el, fără această mireasmă care să-i înfrumusețeze și să-i împodobească toate clipele vieții.

Vai de cel ce disprețuiește pe cei din jur, de cel care nu are dragoste, ci dispreț în el pentru tot ce i-ar ține inima caldă și vie! O, cât de lipsită este de viață o inimă care se umple cu cele străine de Domnul, de ascultarea de Domnul, iar Eu, Domnul, vă învăț pe voi să vă feriți de inimă rece în voi și de tot ce vă poate răci de viață, adică de ascultarea de Domnul, fiilor.

O, trebuie numaidecât să deslușesc îndeajuns taina omului vrednic de Hristos, ca nu cumva să nu aibă păcat cel ce nu știe și-și lucrează nevrednicie, fiilor. Mai întâi vă aduc în atenție să vă îngrijiți cu multul să vă asculte Domnul rugăciunea, că fără rugăciune ajunsă la Domnul sunteți ca și singuri pe cale, sunteți părăsiți de ajutor, iar pe cale sunt numai primejdii, și dau să vă strige la poartă cei ce n-au voit să fie vrednici de Domnul, și aceștia dau să vă picure în inimă otravă și slăbire și milă care dăunează de o parte și de alta apoi, căci Eu am spus că dușmanii omului sunt casnicii lui, sunt cei de un neam, de un sânge cu el după obârșia trupului.

O, nu vă nedumeriți. Eu sunt aici și deslușesc, fiilor. O, cum să asculte Domnul rugăciunea celui ce nu ascultă de El și calcă povața cea pentru viața Domnului în el? Dacă el nu ascultă de Mine, Eu cum să-i primesc lui rugăciunea? Când el nu primește și nu pune peste el povața Mea plină de viață, Eu cum să-l primesc pe el când se roagă Mie? O, taina ascultării de cuvântul Meu e atât de mare cât n-au voit creștinii s-o înțeleagă. Și cum să nu cadă de lângă Mine cel ce nu Mă ascultă?

Iată, M-au pierdut mulți din cei ce și-au început cu Mine drum nou. Unii din cei căzuți de lângă Mine au pierdut prin legături nevegheate cu cei deveniți potrivnicii Mei și s-au otrăvit și ei cu neascultarea de povața Mea de a nu sta cel neascultător în sfat cu cei răzvrătiți, iar cei răzvrătiți sunt cei care s-au dus din poporul cuvântului Meu, și unii copii au căzut prin părinții sau prin frații lor neascultători și plecați în lături, iar alții au căzut prin copiii lor, care n-au mai stat cu Dumnezeu și care au dat sau dau să picure otravă peste statornicia celor rămași cu Mine, o, și mult prea puțin au crezut aceasta cei care n-au înțeles vrednicia de Hristos a celui care vine să fie una cu Mine pe calea Mea cu omul.

Am spus răspicat acum două mii de ani de cel ce voiește să vină după Mine, că dacă nu lasă pentru Mine tot ce a avut, ba chiar și obârșia lui cea după sânge ca să fie al Meu și cu Mine apoi, unul ca acela nu este vrednic de Mine, așa am spus. O, mulți n-au crezut că e chiar așa, mulți și din cei ce au mers cu Mine pe calea acestui cuvânt, și au suferit apoi și s-au pierdut în lături și ei. Eu când dau să-Mi curăț aria știu ce fac și ce împlinesc, și de aceea cei neascultători cad de pe cale, ca să nu fie încurcat mersul celor ce merg, iar Scriptura învață pe toți dacă citesc în ea cum să fie drumul omului cu Mine, iar dacă omul calcă povața Mea și face neascultare de cuvântul Meu, nu numai că nu este vrednic de Mine, dar își atrage și suferință, iar Eu vin și deslușesc mărunt taina Mea cu omul vrednic de Hristos, și de aceea în ziua aceasta împart în două grăirea cuvântului Meu de peste voi, cei adunați la praznic aici pentru mama Mea Fecioara, cea azi sărbătorită cu ziua ei de naștere între oameni pe pământ, fiilor.

Iată, sufletul omului are nevoie de hrană, are mai mult decât are trupul nevoie de hrana cea pentru el, o, și de ar căuta creștinii Mei după cele pentru suflet măcar cât caută după cele pentru viața trupului!

Iar mama Mea Fecioara așează pe masă acum glasul ei scump peste voi, fiilor adunați la praznicul ei. Hai, mamă, deschide gura ta și împarte-le lor din cer, o, mama Mea! Amin.

— Din cer, Fiule scump, o, dar și de pe pământ să ia cei ce vor să rămână întru Tine, și Tu în ei, căci cămașa e mai aproape de ei decât haina de peste cămașă, că Tu ai așezare cerească aici, și ai cămară hrănită de Duhul Cel de sus, din care pot lua cei care au ales să-și aibă grijă de hrana cea pentru suflet, o, Fiule Hristos.

De lângă Fiul meu vă grăiesc vouă, celor adunați în jurul meu cu praznic de iubire, de naștere, fiilor. În ziua aceasta facem în două grăirea cea de sus, ca să se și poată lucra în timpul care este pe masă după lungimea zilei, și apoi așezăm înaintea voastră și cealaltă jumătate de lucru al acestei zile de naștere, că naștere de sus are de pus în voi și în mulți Fiul meu Iisus Hristos.

Așez acum cu dor și drag binecuvântarea mea de mamă a lui Hristos peste voi. Vă povățuiesc să ascultați de Fiul Tatălui Savaot și al meu, de Hristos, fiilor, de El să ascultați, că dacă nu-I dați ascultare, El cum să vă asculte pe voi? Omul Îl cheamă, Îl atrage pe Domnul spre el prin rugăciune, și aceasta este cărarea Domnului spre om, și de aceea vegheați, vegheați să nu vă fie păcat rugăciunea, să nu-L înjosiți pe Domnul prin neascultarea de El, și să vă rugați apoi să vă asculte rugăciunea, și să greșiți cerându-I Lui, când voi nu-I dați Lui ce vă cere. Cel vrednic de Hristos nu mai are al lui decât pe Domnul, așa cum eu n-am avut altceva în afară de El pe pământ între oameni, și Domnul a ascultat și ascultă mereu rugăciunea mea. De aceea fiți vrednici să vă apropiați de Dumnezeu, că pe pământul român sunt cetăți în care locuitorii din cetate nu au liber mersul la biserică dacă părăsesc pe Dumnezeu pentru păcatul din ei când ei își aleg să fie și să stea păcătoși spre știrea celor din cetate, și le merge vorba că nu le este ascultată rugăciunea din pricina neascultării lor de Dumnezeu. De aceea încălziți-vă locașul inimii ca să intre în el căldura și învățătura Domnului și să-I priască Lui, și să vă priască ea vouă apoi.

O, fiilor care sunteți cărare Domnului spre popor și spre pământ, iată, împărțim de aici în două ceea ce așezăm în carte în ziua aceasta, ca să avem vreme de stat înaintea celor veniți la praznicul meu aici. Toată povața cea de sus să împuternicească inimile celor ce iau de la Domnul, că mare este taina lui Dumnezeu cu omul și trebuie s-o deslușim spre știința celor ce încă nu calcă bine pe cale cu Domnul și nu știu să primească de la Domnul și cum să primească.

Iar Tu, Fiule Hristos, dă-le azi cele ce ei nu știu, și apoi ei să știe. Cuvântul de azi îl facem arătat în parte acum, ca să dăm curs zilei de lucru sfânt, ca să stăm și cu poporul la masă și să-l pregătim pentru înțelepciunea tainelor Tale, iar ziua mea de praznic le-o vom trimite toată cu tot cuvântul ei.

Vă voi da și vă voi arăta dragostea mea cea pentru voi, pentru țara de azi a Domnului și a mea, vatra neamului român, și ne vom întoarce în cuvânt și vă voi da mângâierea mea vouă, și celor ce iau pe Domnul de aici, de la izvor, de la voi, o, fiilor care primiți pe Fiul meu cuvânt pe pământ. Amin.

— O, mama Mea, tu ești gospodina acestei zile de praznic și facem după cuvântul tău, mamă.

Vom pune pe masă așa cum mama Mea ne spune, fiilor, și apoi arătăm întreg cuvântul din ziua ei de serbare. O, e de deslușit acum taina lui Dumnezeu cu omul și grija cea pentru ascultarea rugăciunii trimisă la Domnul din partea omului, fiilor. Vă dau acum binecuvântarea Mea cea pentru lucrul zilei cu poporul adunat la izvor. Cei ce vin la sărbători, iată, să învețe să crească, să grăiască și să lucreze la creșterea lor prin duhul învățăturii, al umilinței, al sfielii sfinte și al ascultării de Domnul. Acestea sunt de mare preț pentru cei ce dau să fie vrednici de Hristos.

Binecuvântată să fie și masa cea cu bucate, și ne așezăm acum toți, Noi și voi, iar lucrul zilei merge și se așează în carte acum, și se va da poporului credincios și va merge acolo unde își are lucrul său și împlinirea sa. Amin.

*

O, e de lucru pentru creșterea și pentru veșnicia apoi a poporului cuvântului Meu, mamă. Dacă cei ce vin după Mine se învață cu Mine și cu creșterea prin cuvânt, pe care le-o dau mereu, ei nu mai pot păstra în ei bucuria cea dintâi, care le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, și iată, trebuie îndemnați să vegheze între lumină și întuneric, mamă, între viață și moarte, mama Mea, și mergem mai departe cu lucrul zilei și îl așezăm în carte și veghem cu el, că acest cuvânt, mereu așezat pe masa poporului Nostru, e veghea Noastră peste el, mamă, numai să nu i se aplece de el ca să nu-l mai aibă de hrană, căci sufletului îi trebuie hrană, îi trebuie putere ca să biruiască trupul, care cere prea multe, bietul de el.

O, fiilor, aș vrea ca voi să nu aveți parte de cele ce vin peste lume, că dacă voi vă temeți de o mustrare binefăcătoare și veghetoare peste voi, o, cum ați răbda cele scrise în Scripturi să vină să curețe și să înnoiască lumea? Aș vrea să vă ocrotesc ca pe ucenicul cel din Scripturi pentru care s-a rugat dascălul lui să nu-l las să vadă căderea Ierusalimului, că prea era plăpând de tot, iar Eu, Domnul, am făcut cu el după ruga celui ce Mi-a cerut pentru el și l-am acoperit și l-am ocrotit cu somn odihnitor până ce au trecut anii mâniei. O, așa cer și Eu Tatălui pentru voi, cei statornici și ascultători, dacă sunteți așa.

Dar iată, fiilor, trebuie și trebuie să vă întreb, iar voi să-Mi răspundeți, că au plecat de lângă Mine, de lângă voi fii hrăniți de Mine la masă cu voi și Mi-au rănit Duhul, măi fiilor, și M-au rușinat înaintea lui satana, care i-a smuls de lângă Mine pe ei. O, și dacă așa s-a întâmplat în vremea anilor Mei cu acest popor hrănit de sus, venind și plecând cei ce veneau, iată, Eu, Domnul, vă întreb acum pe voi: voi nu plecați? O, răspundeți-Mi, fiilor, răspundeți Domnului! Nu tăgăduiți să dați răspuns, sau să-l dați în glumă, sau cu dus-întors, că trebuie să vă făgăduiți Domnului și să fiți statornici în făgăduință apoi, că altfel satana încearcă pe cât nu vă gândiți și nu vă așteptați să vă stingă dragostea și veghea și răbdarea și statornicia cu Mine și credința apoi, fiilor, și vai celor ce pierd darul credinței în venirea Mea de azi după om, în Scripturile acestei vremi, scrisă în ele ca să se împlinească ele!

O, voi nu plecați să părăsiți cuvintele vieții, cu care vă țin de mânuță ca să nu vă ia valul care trece mereu ca să mai ia cu el dacă se poate și din cei ce s-au ales pentru Domnul? Dați Domnului răspuns, fiilor, ca să pun îngerii să scrie, și să fie ca o ancoră de salvare făgăduința voastră. Amin.

Fiilor, fiilor, când oala care fierbe cu foc sub ea nu mai este vegheată ca să nu se piardă și ea prin foc, ea este în primejdie să se topească și ea. O, așa este cu dulceața plăcerilor care sting viața din om dacă viața lui nu este vegheată și povățuită și îndreptată mereu spre tronul lui Dumnezeu, unde Eu voi fi pe veci cu ai Mei, cu cei ce M-au crezut și M-au urmat până la sfârșit, precum este scris de locul pregătit de Mine pentru ei, ca să fie ei cu Mine pe vecii, așa cum Eu le-am făgăduit.

O, fiilor, vă scriu povață nouă, e vremea să v-o spun. Înmulțiți rugăciunea, n-o faceți tot mai puțină, tot mai mică, o, nu, fiilor, Eu vă voi aduce mereu spre știre aceasta, ca să nu vă adoarmă veghea și rugăciunea, pe care v-am cerut-o și v-am învățat cum s-o lucrați, căci omul care iubește rugăciunea se cunoaște, ca și cel ce n-o iubește sau n-o mai iubește pe ea și nu-i mai este drag să stea cu Domnul și cu sfinții și cu harul cel prin rugăciune, că să știți, cei care au căzut au micșorat rugăciunea lor și harul ei și au amestecat în ei plăceri pierzătoare de cale și s-a stins în ei puterea cea pentru rugăciune și pentru viață cu Domnul prin rugăciune.

O, Tatăl așteaptă de la voi mult, fiilor. De aceea vă îndemn cu veghe: Fugiți de inimă rece în voi și feriți-vă de ură și de dispreț între voi, că de acolo vine și inima rece de Domnul și de frați, măi fiilor. O, sunt pe pământ mulți din cei ce duc o viață mântuitoare și departe de duhul ispitelor vieții și sunt aspri potrivnici păcatelor și deșertăciunilor vieții, dar n-au mântuitor, bieții de ei. Creștinii au însă Mântuitor, au pe Hristos de două mii de ani Mântuitor și Dumnezeu dovedit prin har și prin putere, prin cuvânt și prin înviere din morți, și nu sunt cu inimă rece acei care Îl iubesc pe El, și de aceea trebuie ocrotită viața cu Domnul, trebuie prin post și rugăciune multă, fiilor, căci satana cel neadormit în rele asta vrea, să piardă dintre cei aleși mântuirii prin Hristos.

O, cum să poată cu Domnul cel ce are atâtea ale lui, măi fiilor? Eu de aceea am spus: *«Cel ce nu lasă totul, ba și pe el însuși pentru Mine, nu poate acela să-Mi fie ucenic. Cel ce nu vinde tot ce are și să împartă la săraci, unul ca acela nu poate veni pe urma Mea».* Acela se oprește pentru sine chiar când Mă află și-Mi înțelege adevărul și lucrarea lui cea pentru om. O, dacă omul mai are ale lui diavolul îl împinge spre ceea ce i-a rămas și poate fi scos de pe cale, cum că are unde să se întoarcă dacă părăsește mersul cu Dumnezeu, și iată, dușmanii omului sunt casnicii lui când el pleacă spre Domnul, dar și când pleacă de la Domnul sprijinit de casnicii lui, care devin pe neașteptate dușmanii lui, și care îl ajută când el pleacă de lângă Dumnezeu, căci găsește sprijin pe acei de un sânge cu el.

Eu mereu Mi-am învățat poporul, fiilor. În toată vremea cea de după anul 1955, când M-am coborât cuvânt pe pământ prin trâmbița Mea Verginica, o, n-am stat să nu-i povățuiesc pe cei ce Mă aflau și veneau și se alăturau pe cale cu Mine, dar dacă nu lăsau totul pentru Mine, o, cum să se fi făcut ei ucenici ai Mei ca să rămână în lucru cu Mine ei? O, abia acum, în vremea cea de a treia a venirii Mele cuvânt pe pământ, abia acum am răzbătut să pot avea ucenici de un lucru cu Mine, dar iată, și din aceia vine diavolul să-i tragă la el, și mai ales cu ce și cum. Nu Eu, ci el le pune apoi nume de trădători la cei trași afară din staul, după ce îi pătează cu vopselele lui și le dă să guste din duhul pierzării, și de aceea cei ce vor să fie cu Mine până la sfârșit și să nu cadă în capcana întinsă de satana, aceia să se făgăduiască Domnului și cuvintelor vieții, că nu se teme satana mai tare ca și de cei ce se făgăduiesc Domnului și-și țin apoi făgăduința lor, iar harul

Meu îi înnoiește mereu pe ei și se cunosc prin har.

O, mama Mea, iată, bucate tari punem pe masă pentru viața lor cu Mine, mamă, numai să asculte ei și să mănânce numai ce le spun Eu, iar când și greșesc ceva, să se umilească pentru greșeală, mamă, ca să rămână ei ai Mei până la sfârșit, până la biruința Mea pentru ei și prin ei, o, mama Mea.

— O, Fiule Mântuitor al lor, adu-Ți aminte de fapta cea din rai, când omul a fost ispitit de femeie, că iată ce spun: Ai mers spre om când ai văzut ce a pățit, săracul, și l-ai întrebat «*Unde ești?»* De ce l-ai întrebat? Era căzut sub femeie, o, Fiule scump, căci greșise prin ea. Nu l-ai certat, o, nu, ci l-ai întrebat unde este, iar el Ți-a răspuns că s-a ascuns cu goliciunea lui, pe care după neascultare și-o simțea, și-o recunoștea, și de aceea fugea să se ascundă, iar Tu l-ai întrebat, luându-l cu ușorul: *«Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din ce ți-am spus să nu mănânci?»* I-ai vorbit îndurerat, iar el Ți-a spus de femeia pe care i-ai dat-o, că ea a luat, și i-a dat și lui și a mâncat și el. Femeii însă nu i-ai vorbit tot așa. Pe ea ai certat-o, ai mustrat-o, Doamne. Ea a fost cea care l-a slăbit pe bărbat, și așa este de la începutul lumii și până azi, iar Dumnezeu le-a dat lor dureri și muncă cu sudoare, altfel decât aveau ei viața în rai, unde aveau mâncare dulce la gust și la vedere. O, și de ar mai veni odată starea aceea, care este numai pentru cei sfinți, Doamne, Fiul meu!

Am spus acestea ca să se știe din ce parte vine ispita și slăbirea cea mare pentru cei ce nu mai pot pentru ei nimic și se desprind de Dumnezeu, și de aceea să-i îndemnăm pe fii să stea cu grijă, departe de ispita și de prilejul de ispită, că iată cât de repede se pierde omul, ca și Adam, Fiule Doamne.

O, fii ai Fiului meu Hristos, nu uitați să fiți și să rămâneți copii credincioși, măi fiilor, credincioși Fiului meu și numai Lui, căci mântuirea numai El v-o poate da. Simțiți-vă legați de El pe veci, ca să nu poată șarpele de satana să vă pună în gând că nu e păcat să nu ascultați, așa cum a lucrat el în rai peste mintea femeii, care ar fi putut dacă ar fi voit, ar fi putut să nu creadă de la satana, să nu ia de la el, să nu gândească cu gândul ei spre rodul pomului oprit, să nu-și atragă sieși și bărbatului ei plata neascultării.

O, fiilor, dacă Domnul, Fiul meu, n-ar fi cu voi cuvânt mereu, mereu, v-ar smulge vântul afară, v-ar birui dorul de neascultare, ați uita și de plata celor ce nu ascultă de duhul vieții, de Fiul meu Cuvântul.

O, fiilor, aveți grijă mare, zi și noapte aveți grijă pentru ceea ce vă spun. Feriți-vă să aveți ceva al vostru pe pământ. Feriți-vă să mai aveți părinți și frați, soți sau copii, case sau țarini, o, feriți-vă de această dorire și gândire, care nu este pentru ucenicii lui Hristos, că acestea păgânii lumii le caută, precum este scris. O, iată cum îi umplu de vină la Domnul pe cei de un sânge cu ei cei ce se smulg și pleacă de lângă Domnul spre plăceri și spre o viață fără de preț, fără lucrul cel pentru Domnul în ea! Așadar, vegheați, păstrați-vă ai Domnului să fiți. Închideți calea care caută spre voi să vă dezmoștenească de casa mântuirii, și deschideți larg iubirii voastre spre Domnul, că fără să-L iubiți cu putere și cu dor nu puteți birui pe satana, care caută după inimile reci ca să le facă curte și să sufle în lumina lor și să le ducă pe întuneric apoi în partea lui de moștenire, unde este plânsul și scrâșnirea dinților.

O, umiliți-vă pe pământ, fiilor, ca să vă păstrați veșmântul pe voi bine strâns, că iată, Adam și-l pierduse și umbla gol în rai și se rușina de Domnul, până ce a căzut pe pământ și spre truda cea cu sudoare pentru pâinea lui.

O, nu i se pare omului prea dureros după ce pierde pe Domnul și își ia viața în înseși mâinile lui, dar acest timp trece, și vine apoi plata pentru necredincioșie, pentru părăsirea Domnului său, Căruia nu I-a rămas credincios.

O, Fiule Doamne, Copil Mântuitor pentru copii, învață-i să fie copii ca să asculte, Doamne. Învață-i să stea mici, ca să aibă nevoie de sprijin, Fiule copil și Doamne adevărat. O, să poți Tu peste ei și pentru ei, dar și pentru țara română, țara Noastră de azi, meleagul cel de la început, pe care ai stat și ai zidit trupul omului și limba cea de la început, cu care ai grăit cu el, și el cu Tine, limba din care neamurile pământului au învățat, au luat, Doamne. O, în curând Te vei slăvi cu slavă plină de lumină de sus peste acest meleag, Împărate Doamne, că Tu iubești acest neam, și vei pune numele de român peste cei ce vor fi ai Tăi de peste tot în ziua slavei Tale, când vei străluci de pe acest munte de har, ca să-Ți vadă neamurile pământului mărirea și să Te iubească, Doamne, că ești obosit, obosit de dor, obosit, Fiule scump al meu. Amin.

— Da, mama Mea, dar dorul Mă umple și pot prin el. El este puterea Mea. Dorul este taina tainelor Mele cu omul. Pe el vreau să-l aprind și în om, așa cum am făgăduit acum două mii de ani, ca să ardă omul de dor de Dumnezeu așa cum ard Eu după om, mamă. Dorul este focul pe care voiesc să îl arunc pe pământ, și care Mă face cuvânt peste om, mamă. El Mă mână și Mă aprinde, și dau să-l aprind peste tot, mama Mea. O, să nu mai văd inimă rece, ci numai de dor plină în toți iubiții Mei și în toți oamenii, mamă. Plâng de dor, și dorul plânge în Mine. O, ce dulce este plânsul de dor, ce viu, ce foc, mamă!

O, fiilor, și voi, fii ai oamenilor, o, iubiți pe Domnul, alta nu este iubire! Cine a iubit o dată nu mai poate iubi a doua oară, iar acest cuvânt, dacă voi fi întrebat va fi să-l deslușesc spre bucuria multora, și, iarăși, spre durerea altora, și tainele Domnului vin pe pământ, vin și iau locul deșertăciunii și fărădelegii, că vine vremea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, vine Duhul Sfânt Împărat peste pământ, și cuvântul Meu va cârmui cu toiag de fier peste tot pământul și neamul, precum este scris, căci fărădelegea va merge la cântar, și apoi la locul ei. Amin.

O, fiilor din porți, deschideți Domnului tot mai mult, dați curs râului vieții! E tronul Domnului aici, și din el curge râul cuvântului Meu peste pământ și peste voi. Cu Mine sunt puterile cerești, iar cu oamenii, ba și cu căpeteniile lor sunt numai slăbiciunile, care țin lumea departe de tot adevărul, căci adevărul pe care omul nu-l vrea este Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Domnul, Care este cu voi aici, pe pământ, ca să-Și lucreze lucrarea Sa și mântuirea cea de la El peste cei care vor primi dorul de Dumnezeu și vor lua foc de la el, și va veni iubirea pe pământ și va sta cu oamenii, că Eu, Domnul, aceasta aduc și aceasta lucrez, și sunt pe vatra neamului român, și de aici voi da fiecăruia după cum este fapta sa, precum este scris.

O, pace vouă, fiilor! M-ați ținut cu râu de cuvânt tare, căci cu tărie de cuvânt am lucrat în ziua aceasta. Pace vouă și dor, fiilor! Dor și pace prin el, și prindeți aripi de dor, o, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2017

Praznicul Înălțării Sfintei Cruci

Cei ce rămân până la sfârșit sunt cei ce au trăire îngerească. Fiecare îi vede pe ceilalți așa cum este el. Viețuirea împreună a fraților să fie îngerească.

O, cum să nu găsesc alin când găsesc veghe și așteptare ca să intru cuvânt în cartea Mea cea de azi? Tot cuvântul Meu din vremea aceasta se face carte și este el împlinirea Scripturilor, că am spus acum două mii de ani de glasul Meu, care va fi auzit și de cei din morminte, ca să le fie pregătite scularea și plata pentru cele din viața lor de pe pământ, precum este scris, și iată, cuvântul Meu cel de azi este împlinirea cuvântului Meu cel de atunci, și cel al proorocilor de dinaintea Mea, prin care Duhul a spus că voi veni să cer răspuns păstorilor de suflete dacă au păstorit turma sau nu, și că Eu Însumi voi păstori, luând din mâna lor oile, căci le-au apăsat, le-au lăsat să sufere, să rătăcească pe munți și pe văi, fără căpătâi, și iată, Eu sunt Păstorul lor, Eu, Domnul Iisus Hristos, și suflu peste ele duh dătător de viață, precum este scris.

Pace vouă, copii din porți, și pace poporului cuvântului Meu! E zi de păstorire această zi de praznic sfânt, în amintirea zilei când lemnul crucii pe care Eu, Domnul, am fost pus în cuie de mai-marii preoților poporului iudeu a fost ieșit din pământ și ridicat spre pomenire și spre mărturisire în vreme cu împărați credincioși, așa cum a fost orânduiala cea de sus, că e nevoie între oameni de semne minunate ca să se mai oprească lumea din rătăcirea ei de Dumnezeu, și din ziua aceea neamul creștinesc a iubit mai mult crucea, căci crucea trebuie iubită și trebuie purtată așa cum am purtat-o Eu, prin greu, prin dureri și strâmtorări, cu lacrimi și cu nădejdea biruinței prin cruce, că fără nădejdea aceasta toată purtarea crucii e în zadar, fiilor, că iată, cei ce-și leapădă darul nădejdii pierd credința, măi fiilor și cad ca și cei fără de dragoste, căci cei ce au dragoste, lucrând cu ea întru toate, aceia nu cad, din pricina crucii purtate nu cad, o, fiilor.

O, măi poporul Meu, o, fiilor, fiți purtători de cruce, adică fiți mulțumiți, fiți blânzi, fiți pașnici și plini de dragoste de Dumnezeu, că fără acestea, fără cruce nu aveți trecere și intrare la Dumnezeu. Când dați să scăpați de iubire, de Dumnezeu, de cele ale crucii purtate, vă pune satana să tăiați din cruce și să tot tăiați, și nu mai are ce să vă poarte până la poarta împărăției Mele, promisă de Mine celor ce poartă cruce ca și Mine de pe pământ spre cer. Dacă o corăbiuță plutește pe apă spre țărm, și tu ești în ea plutind, dacă ea se sparge, se strică, sau dacă nu mai vrei să stai bine la cârma ei prin furtună sau prin încercări, mai ajungi tu la țărm? O, nu mai ajungi, și te pierzi. Tot așa e și cu purtarea crucii, că nu numai tu o porți, ci mai degrabă ea te poartă pe tine, ea te aduce spre odihnă, numai să știi bine această taină a vieții, a purtării crucii, a drumului cu Domnul, ca și Dumnezeul tău, cu cruce, fiule, că altfel nu este biruință și viața cea de după ea.

O, fiilor, rari de tot sunt cei ce nu scurtează din cruce. Cei neumiliți și nemulțumiți, cei mofturoși și cârtitori, cei ce osândesc pe alții pentru ei înșiși, cei ce-și țin partea lor de cuvânt și de voie, cei ce știu de la Domnul și nu se împlinesc întru El, aceia rup mereu din cruce, până ce-și pierd siguranța, și văd atunci ce au făcut și ce a rămas din ei, după ce prea mult s-au bizuit pe ei înșiși și le-a plăcut să se vadă liberi de orice ocârmuire și binecuvântare peste ei.

Am trecut de șaizeci de ani de cuvânt prin trâmbițarea Mea cea de azi, aici, pe meleagul neamului român, o, și mulți au venit și au iubit glasul Meu și povața Mea cea de viață, dar n-au rămas statornici, n-au iubit până la sfârșit, și s-au întors la obiceiurile lor omenești și n-au rămas purtători de cruce, n-au voit să rabde și să poată totul pentru Hristos și pentru frați și pentru biruință apoi. Puțini M-au iubit cu credincioșie prin greu, căci prin greu se dovedește credincioșia, nu prin vreme de bine sau de odihnă, o, nu, fiilor, și prin aceștia Eu am putut până la capătul lor cel spre Mine, și i-am pus apoi pe ei lucrători de nădejde pentru cei ce merg pe cale și au nevoie de sprijin de sus în clipe de neputință și de încercări.

Este nevoie, fiilor, de lucrare și de trăire îngerească, de mers îngeresc pe calea voastră cu Mine dacă voiți să vă păstrați ai Mei până la sfârșit, până la Mine, până la Tatăl, fiilor. Îngerii au lucrare frumoasă, nu merge unul înainte și altul înapoi, sau pe loc să stea. O, ca să puteți și voi prin îngeri și ca îngerii, vă trebuie milă și iubire, bună cuviință și statornicie întru acestea în toată clipa, și ascultare, o, fiilor, și toți la fel, toți în toate odată, așa încât să mergeți seara la culcare spre odihnă toți odată, în afară de cei ce cad de strajă cu rândul pentru veghe între voi și Dumnezeu, iar apoi să vă sculați toți odată cu toată bucuria și trezia și să vă așezați înaintea Domnului plini de dor și de drag, plini de iubire, și apoi la fel la lucru pentru Domnul și toți, toți uniți, cu toții în stânga, cu toții în dreapta, așa cum mereu v-am povățuit pentru mers îngeresc, pentru pază îngerească, și să nu vă simțiți că sunteți fără de libertate dacă așa ca frații lucrați și viețuiți înaintea Mea, ci să fiți plini de bucuria că puteți fi ai Mei toți la fel, toți odată mereu, și aceasta înseamnă că sunteți ca îngerii, care așa fac, fiindcă în cer e frumos, e ordine în toate și mereu, nu e ca pe pământ cum vrea fiecare, o, nu, ci numai iubire este în cer, și numai mulțumire și numai Dumnezeu în toți și în toate și numai ca Dumnezeu, o, fiilor. O, așa ar fi să fie viața celor ce se dau Domnului, purtați pe aripi, mereu îngerește, purtați ca niște copii pe care nu-i încurcă mintea lor, că numai copiii sunt cei purtați. Atunci crucea le-ar fi numai aripi, i-aș purta Eu cu îngerii Mei, aș putea prin ei totul, iar ei ar putea totul prin Mine și s-ar vedea de departe slava Mea cu ei și s-ar lumina pământul și lumea de pe el sub lucrul Meu cu ei. Dar iată, este deosebire între om și om, fiilor. Cel ce se dă Domnului cu voia sa, acela este cuminte și este frumos lui Dumnezeu, și așa cum este el, așa-i crede și pe ceilalți că sunt. Dacă e curat cu inima și cu fapta și cu firea, așa îi crede și pe ceilalți, ca și cel neastâmpărat și fățarnic și ascuns, care așa îi crede și pe ceilalți că sunt, și unul ca acela e bănuitor mereu și cade mereu ca și cei ce cad, cade cu cei ce cad și se fac pildă de cădere pentru cei asemenea lor.

O, fiilor, viețuirea împreună a fraților trebuie să fie îngerească, precum în cer așa și pe pământ, și cer ei aceasta mereu, pe pământ cu ei ca și în cer, și tot așa trebuie să și făptuiască. Atunci cei împreună pentru Domnul sunt frumoși, sunt blânzi, sunt smeriți ca îngerii, sunt ascultători și statornici, sunt ca în cer, iar crucea lor e numai aripi, numai lucrare îngerească: nu se întristează, nu se lovesc, nu se resping unii pe alții, unii de la alții, și se strâng uniți întru toate câte lucrează, căci îngerii din cer au slujire cu ei, de vreme ce le este prielnică lor viețuirea dintre frați, și așa cei din cer lucrează cu cei de pe pământ și sunt o singură biserică, o singură voie și lucrare, iar crucea le este biruință pe cale. O, unde mai este un loc mai frumos, mai plin de soare, mai odihnitor ca și între frații de o așa viețuire frați? O, nu e bine să uite acestea fiii lui Dumnezeu, cei care știu să fie fiii Domnului. Dar dacă nu așa se lucrează se face crucea anevoios de dus și

i se pare greu celui ce o poartă și dă să frângă din ea și să o arunce dacă nu știe taina purtării crucii, că iată-i pe cei ce au aruncat crucea pic cu pic și s-au dus apoi de la Mine și de la voi, și n-a mai fost ce să-i țină pe ei pe calea Mea spre Tatăl cu poporul cel ascultător și purtător de cruce pe calea răbdării sfinților Mei.

O, fiilor, faceți-vă unii altora puteri pentru lucru cu Mine și pentru tot ce este de lucrat și de ordonat în toată clipa în această împărăție a Mea cu voi. Aveți grijă să fie aici cu voi împărăția Mea și să-Mi placă în ea ca în cer în toată clipa, fiilor. O, nu e voie aici să fie fiecare cum vrea el să fie, nu, fiilor, că aici trebuie să locuiască Domnul cu voi și să fiți voi voia Domnului și rodul Domnului, și de aceea vă trebuie în toată clipa cuvânt și cârmă peste voi, ca în cer, fiilor, că așa este în cer peste toată oștirea cerească, și e multă, multă, că multă lucrare este în cer pentru cei de pe pământ ai Domnului.

Căutați dragostea și urmați cărările ei, căci sunt scrise, fiilor, dar vă trebuie minte trează și pusă la lucru și atentă, ca și a celor ce au minte lucrătoare între voi. Veniți, fiilor, întru această ascultare mereu, că viața întru frăție cu Domnul se face grea dacă nu se păstrează duhul ascultării pentru tot ceea ce Eu v-am adus acum pe masă spre știre, și apoi spre împlinire așa, fiilor.

Peste tot pe unde sunteți împreună viețuind sub slava cuvântului Meu, care vă crește și vă povățuiește, dați de la voi orice neorânduială care dă să strice unitatea și asemănarea unii cu alții în numele Meu, fiilor, că lucrarea voastră cu Mine așa trebuie să fie în toată clipa, măi fiilor.

O, unde se mai vede sau unde se mai aude așa dulce povață și veghe pentru viața bisericii lui Hristos, și unde mai este biserica lui Hristos pe pământ, unde, fiilor? O, hai s-o facem să fie cu tot plinul ei cel din Mine între voi în tot poporul Meu, iar crucea să vă fie sprijin mereu, nu sarcină, nu apăsare, nu neputință cu Domnul și pentru Domnul, ci numai putere, numai răbdare cu iubire, numai sărbătoare, numai slavă, toate împotriva păcatului și pentru sfințenia care vă așează înaintea Mea pe voi, cea mai sfântă, cea mai dulce, cea mai slăvită cruce ea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2017

Sărbătoarea Acoperământul Maicii Domnului

Viața trăită pentru Domnul îl așteaptă în cer pe omul credincios cu răsplata vieții veșnice. Încercările îl ajută pe om să se lepede de sine.

Mă vestesc la porți și intru în cetatea cuvântului Meu. Sunt Dumnezeu-Cuvântul și am așezare pe vatra neamului român ca să vin cuvânt pe pământ și să-Mi fac carte scrisă prin cei cu care Mă sprijin, precum este scris, că Mi-am ridicat fii cu credință în ei pentru împlinirea Scripturilor venirii Mele cu judecata și Îmi trebuia cărare și purtare, că precum Mă port pe scaun de îngeri în văzduh întru cele cerești ale lui Dumnezeu, tot așa Mă port și pe pământ, purtat Mă port, căci cine vrea să ia apă de la izvor îi trebuie cofiță, îi trebuie găletuță și cănuță ca să ia apă din găletuță și să bea, și așa Mă împart Eu, Domnul, la cei însetați după izvorul Meu de cuvânt acum, la sfârșit de timp, și fac carte scrisă, că este scris să se scrie cartea judecății făpturii și să stea deschisă această carte ca să se poată citi în ea și ca să se poată scrie în ea tot cuvântul Meu.

O, sunt Dumnezeu-Cuvântul, acesta este numele Meu, iar numele lui Dumnezeu este: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și Eu sunt Cel ce am rostit acest nume, numele lui Dumnezeu, și în acest nume sunt trimis pe pământ cuvânt, precum în acest nume am trimis acum două mii de ani pe ucenicii Mei să lucreze cu puterea lui Dumnezeu vindecarea necredinței din oameni și ridicarea multora spre dragostea lui Dumnezeu pentru om, iar mama Mea Fecioara lucra din plin din loc în loc și Îmi făcea loc în multe inimi și așeza în ele împărăția lui Dumnezeu și mergea înaintea Mea ca un ucenic desăvârșit, iar când M-am dus la Tatăl sfârșindu-Mi lucrarea răscumpărării celor ce vor vrea apoi cu Dumnezeu, ea a rămas de mărturie, și de mângâiere ucenicilor Mei, iar ei de mângâiere pentru ea, o, și dulce este viața celor ce iubesc pe Dumnezeu, și nu pierd din ea cei ce-Mi dau Mie viața lor toată, că Domnul le-o strânge și o așează în locul cel înalt și slăvit, în palat de îngeri, ca să le iasă în întâmpinare când și ei își întregesc misiunea vieții pe pământ, și sunt aceștia comoara Mea, casa Mea de sprijin, oștenii Mei, cei ce fac bine lui Dumnezeu, iar Eu le voi spune lor în ziua Mea de biruință: Veniți binecuvântații Tatălui Meu și moșteni ai împărăției Domnului, că voi M-ați iubit, M-ați urmat, M-ați cercetat, M-ați purtat, M-ați primit, M-ați înveșmântat, Mi-ați alinat ranele, Mi-ați mângâiat Duhul îndurerat, M-ați adăpat și M-ați hrănit în vremea pribegiei căutând după omul pierdut, Mi-ați alinat suspinul și jalea, iar acum veniți voi, fii ai Tatălui și frați ai Mei iubiți, veniți aici unde și Eu sunt! O, nu le voi spune lor altceva în ziua aceea, nu-i voi întreba de păcate, de greșeli, nu, ci le voi fi recunoscător, ca unora care nu-și pierd plata ajutând pe Dumnezeu în multa Lui lucrare pentru salvarea omului despărțit de har și de credință și de iubire sfântă.

O, iată de ce Mă doare atât de greu de la cei ce se despart de acest bine de a Mă ajuta pe Mine ca să-și aibă plată pentru viață, căci viața trăită pentru tine sau pentru cei asemenea ție, omule, nu-ți poate fi răsplătită, că Eu am spus două nume, am spus de cei ce M-au ajutat și am spus de cei ce nu M-au ajutat, o, și sunt atâta de puțini cei cu care-Mi sprijin povara Mea cea de azi și mersul Meu și durerea Mea și lipsurile pentru lucrul Meu cel mult și ranele Mele sângerânde pentru cei ce nu trăiesc pentru Dumnezeu pe pământ.

O, ce folos poate găsi omul care-și are grijă doar de viața zilelor lui și a celor însoțiți cu el sau ieșiți din el? Când tu, omule, nu-ți strângi nimic la Dumnezeu și pentru Dumnezeu, o, ce va fi să te cheme pe tine binecuvântatul Domnului? O, fiecare va fi socotit după cele în care va fi găsit și unde îi va fi dragostea și lucrarea, și iată, de aceea plânge Dumnezeu pe cei ce-L părăsesc pe El pentru ei înșiși și nu-I stau de sprijin în lucrul Lui cel mult și greu.

O, poporul Meu de azi, o, fiilor care-Mi stați și-Mi rămâneți alături mersului Meu de azi, o, fiilor, sunt deasupra cu suită slăvită în ziua aceasta, sunt cu cerul de îngeri al mamei Mele Fecioara, că e zi de sărbătoare pentru ea în biserica Mea cea de jos și în cea de sus. Văzduhul neamului român e plin de acoperământul lui Dumnezeu și al mamei Mele Fecioara, și de jur-împrejur la hotare este armată cerească, oștiri de necuprins cu privirea duhului, că are Domnul pe vatra acestui neam cetatea cuvântului Său și pe poporul Lui cel mititel, cu care lucrează și scrie toată lucrarea Sa.

Mă fac mângâietor vouă în ziua aceasta, fii ai cetății cuvântului Meu. Voi sunteți îndurerați mai mereu, fiilor, și nu este pe pământ mângâiere pentru voi, și dă să vă facă dureri satana cu și fără timp, mai ales prin cei ce se leapădă de Mine și de voi pentru ei înșiși, de parcă ar fi ei așa de scumpi la

preț. O, dar nu defăimătorii, nu cei ce lovesc fac și scriu istoria lui Dumnezeu pe pământ, ci acei ce suferă, acei în care se lovește cu ură și cu dispreț, căci diavolul care îl dezbracă pe om de temerea de Dumnezeu și de iubirea cea din cer îi golește pe cei ce trădează pe Domnul și îi umple de ură și de duh de defăimare, că iată, v-am dat cuvânt și v-am ridicat și v-am trimis și v-am făcut intrarea să vă uitați în dosarele cu care a fost judecată lucrarea Mea și vremea ei și cei cu care Mi-am purtat-o. O, și de ce v-am trimis? Ca să se poată vedea, fiilor, că toți cei care au dat curs trădării și vânzării lucrului Meu cel de azi au fost cei ce au stat cei mai aproape, și la care toți ceilalți nu se gândeau că au aceștia cuțitul trădării sub haina lor de creștini, iar aceia se citesc lângă cei ce aveau ca lucrare dărâmarea lui Dumnezeu și a cuvântului Său și a celor ce Mă purtau și Mă împărțeau de hrană la cei credincioși venirii Mele de azi cuvânt pe pământ.

V-am spus vouă, fiilor, că puțini am avut cu lucrare de ucenic credincios, de vrednic de Hristos, și care se poate lepăda de sine pentru Hristos. O, fiilor, lepădarea de sine ce este? Pe ea am pus-o Eu de poartă de intrare la Mine a omului iubitor de împărăția lui Dumnezeu zi de zi. Când omul doritor de Dumnezeu nu poate stăpâni bine această taină a statului lui cu Dumnezeu, pot încercările, pot ispitele, pot cei din jur să-l ajute să se lepede de sine când el este neputincios în această statură vrednică de Hristos.

O, fiilor, nelepădarea de sine a celor care au trecut prin acest popor al lucrării Mele de azi a făcut din ei defăimători, trădători, vânzători, și și-au lucrat aceștia judecata lor, pe care o găsiți voi acum scrisă în dosare păstrate de mărturie, că iată, toate se scriu și toate rămân, toate, așa este scris să fie. Mulți și în vremea Mea de atunci își pierdeau credința și loveau apoi și se sminteau întru Mine de aproape și de departe, și se ocupau de pierzania Mea, dar în vremea aceea am îngenuncheat cu durere și cu jale și M-am rugat Tatălui pentru ucenici, și mai ales pentru Petru ca să nu-și piardă credința din pricina celor îngâmfați și trădători și defăimători și turnători spre mai-marii vremii, și din pricina smintelilor de tot felul, și apoi din pricina vânzării Mele spre răstignire și spre încercarea ucenicilor Mei, și i-am spus din vreme lui Petru să caute după oile Mele să le adune și să le întărească și să nu le lase îndurerate după trecerea vremii crucii Mele, iar Tatăl a lucrat asupra lui la rugăciunea Mea ca să nu cadă el din adevărul cel despre Mine din pricina celor plini de ură asupra Mea ca încercare a credinței celor ce Mă iubeau, căci hulitorii voiau ca Eu să nu fiu adevărat dacă ei n-au mai crezut și au hulit și au defăimat pe Dumnezeu, iar Eu i-am spus lui Petru: ai grijă de oile Mele că nu mai are cine! Cei din clasa de sus, cei dintre conducătorii lui Israel, chiar dacă aveau atâtea motive și semne ca să creadă, o, n-au ales să fie de partea Mea, că erau trufași și se țineau mari, dar și mult prea vinovați față de Dumnezeu și față de ei înșiși, și față de cei din tagma celor cu scaunele sus, dar și față de tot poporul de jos, și de aceea căutau cu orice preț să nu iasă din rânduri, și aceștia întăreau vrând-nevrând necredința peste popor, până ce primeau înapoi ceea ce Îi făceau lui Dumnezeu și adevărului cel scris despre ei. Cei smeriți însă căutau iertarea păcatelor lor și se umileau înaintea puterii Mele de a ierta păcatele și căutau la Mine alinare și scăpare de dureri și de strâmtorări de suflet și de trup, o, și-Mi era milă de ei, și-Mi era milă mare de cei ce Mă disprețuiau, când știam că mai devreme sau mai târziu intriga îi va pierde pe cei ce o zidesc, și iată, cei răi, cei proști n-au stare dacă nu iau în râs pe cineva, și așa erau cei ce disprețuiau ființa Mea.

Fiilor, fiilor, au venit la Mine și au bătut să le deschid cei ce n-au avut din fire umilință și sfială, știință de Dumnezeu și aplecare cum se cuvine, iar Eu le-am deschis și i-am îngrijit din ale Mele ca pe niște fii, fără să le fiu dator cu ceva, ci numai din bunătate, din milă și din iubire, o, și mult Mi-au zguduit aceștia locul Meu și cetatea Mea, și pe voi, fiilor, și v-au slăbit mereu puterea voastră cea pentru Mine, și zadarnică a fost aplecarea Mea și a voastră, că ei v-au găsit greșeli vouă, nu lor, nu numai lor, dar Eu Îmi curăț aria ca să vă pot păstra și să am mers prin voi, că în ziua Mea de slavă voi căuta la ajutorul pe care Mi l-au dat cei ce Mi l-au dat și-i voi numi pe ei binecuvântații Tatălui Meu, iar celor ce scot sabia și dau în mersul Meu ca să-l sfărâme, ca să-l rănească, Eu, Domnul, le spun lor că sunt Cel ce am putere să spun furtunii: taci! și am putere să iert păcatele celor ce greșesc, dacă ei lovesc cu vină în cei cu care Mă ajut ca să merg și-Mi fac bine în dureri și în strâmtorări pe cale, și le mai spun lor că de cel ce Mă iubește cu credință Mă îndur, iar cine scoate sabia la Mine așa i se va întâmpla lui, precum este scris.

Nimeni din cei ce dau acum cu defăimare înapoi după ce s-au desprins de Mine, o, nimeni nu-i atâta de deștept sau de drept sau de prooroc ca să știe și să strige apoi că Eu, Domnul, sunt sau nu sunt cuvântul cel din vremea aceasta de peste șaizeci de ani curgând peste pământ din gura Mea. O, nimeni nu poate dovedi că are dreptate înaintea Mea când dă să-și arate necredința lui și când aruncă lovituri, dar îngâmfarea pe care satana o așează ca sculă a sa în creierele celor lucrați de el, o, aceasta este lucrarea urii, ca doar-doar voi fi Eu Cel tăgăduit și de cei credincioși prin cei ce-și pierd credința, după ce dau să aibă ei credință în venirea Mea de azi pe pământ.

Voi, cei loviți și disprețuiți acum de cei ce lovesc din părți, vă dau vouă lucrarea inimii vameșului și stați umiliți și spuneți-Mi mereu: Doamne, milostiv fii mie, păcătosului! O, așa să spuneți mereu, fiilor, că Eu am venit în lume după cei păcătoși ca să-i iert și să-i învăț iubirea de Dumnezeu și să Mi-i iau de ajutor în lucrul Meu cel de la Tatăl și să-i învăț iertarea și s-o lucreze și ei așa cum Eu o lucrez asupra celor greșiți. O, bucurați-vă când sunteți învinuiți și defăimați și batjocoriți de foștii voștri frați de credință și de lucru pentru Mine, dacă au fost ei adevărați așa cât au stat cu Mine și cu voi. Bucurați-vă, fiilor, de la cei ce lovesc în voi, că tot omul se supără când vin peste el defăimări, înjosiri, ispite, prigoane și fel de fel de probe spre încercarea credinței și a staturii lui. Cei ce n-au avut lepădare de sine spun că voi sunteți răi și aspri, dar Eu nu tot așa spun, că vă văd cât de dulci sunteți cu Mine și cum strigați la Mine pentru ei. Cauza asprimii voastre a fost și este lipsa dragostei de Dumnezeu și a nestatorniciei în ascultare de Domnul a celor ce s-au alăturat, iar voi v-ați aplecat atât de mult, atât de mult spre felul de a fi a celor ce au bătut să intre și au intrat, că bunătatea Mea le-a deschis, iar ei s-au dat apoi pretențioși și nemulțumiți, și nu le-a fost rușine, și iată, se adeverește vorba înțeleaptă care zice că a face omului un rău nu este la fel de primejdios ca a-i face prea mult bine.

Iar și iar spun că îngâmfarea omenească nu-l lasă pe om să fie plăcut lui Dumnezeu, și au venit în acest popor cei cu duhul îngâmfării în ei, și n-au putut să se lase formați ca să nu-i slăbească și pe alții, chiar dacă Mă aplecam spre ei cu cuvânt de umilință a Mea, dar ei au rămas mai mari ca Dumnezeu peste ei și L-au doborât pe Domnul în ei și s-au

întors la vărsătura lor. O, n-au rămas de partea Mea chiar dacă i-am iertat de toate păcatele lor și i-am hrănit din cer cu viața Mea, dar iată-i, lovesc acum, că sunt bolnavi, bolnavi de îngâmfare, și n-are cine să-i vindece dacă de la Domnul Cel răstignit de cei îngâmfați de pe pământ nu s-au lăsat vindecați ca să se asemene cu El apoi, cu Cel blând și smerit cu inima. O, cine-și uită păcatele se ridică și arată cu degetul păcate la ceilalți urâți de ei, dar ce minte au aceștia, care uită că toți cei ce seamănă judecată spre semeni judecată vor culege?

O, mama Mea cea scumpă Mie și fraților Mei din cer și de pe pământ, punem acoperământ peste cetatea Mea de fii și peste mersul Nostru cu ei, mamă. E zi de sărbătoare pentru tine în mijlocul lor și a celor din cer copii ai Noștri, mama Mea.

— Iar Noi, eu și cu Tine, Fiule scump, punem masă cerească în mijlocul lor și le facem acoperământ tare, credința le-o facem acoperământ și le-o întărim, și rugăm pe Tatăl să-i întărească mereu în credință, că iată cum cad spre lume cei ce-și calcă credincioșia și credința apoi! Iar după ce cad, ce fac cei ce cad de lângă Tine? Iată, fac aceștia ceea ce a făcut și Lucifer, și caută să mai cadă și din cei cu care mai rămânem după căderea celor ce cad. O, este scris cuvântul Tău că diavolul va da să piardă și dintre cei aleși ai Tăi, și iată, asta face diavolul, și acum ca și ieri caută să facă din creștini hulitori, din credincioși necredincioși, și de aceea trebuie să stea cu frică și cu luare-aminte la Scripturi și la cuvântul Tău cel proaspăt toți cei ce vor să rămână ai Tăi pe pământ, și în cer apoi, Fiule Doamne. Când Lucifer s-a văzut căzut din locul strălucirii Domnului cu ceata lui cu tot, a hotărât că va face pe mulți din cei ce sunt de partea lui Dumnezeu să cadă și ei dacă el a căzut de lângă Domnul. Iată, trebuie veghe din partea fiecărui fiu rămas după încercările care bat spre mersul Tău de azi, Fiule Iisus.

O, fiilor rămași la pieptul de Păstor al Fiului meu, o, aveți grijă fiecare, și de obște grijă apoi ca să aveți viață prielnică lui Dumnezeu zi de zi, noapte de noapte, ceas de ceas, fiilor, după cum auziți de la Domnul cum I-ar place Lui să fie omul, ca să poată Domnul zidi cu voi biruința Sa, măi fiilor. Cine dă în voi dă în Domnul și nu știe ce face, nu știe în cine dă. Cine se dă isteț asupra voastră își face rost de judecată, iar Domnul ar voi să-i cruțe pe toți de judecată. Așadar, fiți pricepuți în încercări și nu vă dezvinovățiți nici în voi înșivă, nici în lături, că nu e de creștin acest obicei diavolesc, iar creștinilor le trebuie umilință mereu, pocăință pas cu pas și duh blând și smerit așa cum este Domnul, Fiul meu, Care are putere să ierte păcatele, măi, fiilor, numai să stea cu Domnul cel ce se alege cu El pe pământ, și să stea mereu cu Domnul, chiar și când diavolul îi arată vina mare ca să-l deznădăjduiască.

Rugați-vă Tatălui, ca și Fiul meu rugați-vă, fiilor, rugați-vă să-i aducă Tatăl la pocăință și pe cei abătuți de pe cale și din credință. Și mai presus de toate nu uitați, o, nu uitați rugăciunea împăratului, strămoșul meu, care spunea: *«pune, Doamne, strajă gurii mele și îngrădește-o ca să nu mă abat spre vicleșug prin dezvinovățirea păcatelor mele, că spre Tine țin ochii mei, și Tu îmi ești nădejdea!»*

O, Fiule Doamne, îi învăț pe ei să se aplece în orice încercare și să Te ia pe Tine de sprijin, că Tu erai acoperământul ucenicilor Tăi când ei erau învinuiți ba de una, ba de alta de către cei ce se simțeau drepți. O, întărește credința poporului cuvântului Tău, că ea le este cel mai tare acoperământ, cel mai întărit scut în vremi de război și de furtuni.

— O, mama Mea, sunt Cel ce am putere să iert păcatele celor ce greșesc. Aceasta le spun Eu celor ce din lături țintesc spre cei din poporul cuvântului Meu ca să le slăbească credința în Mine și în cei ce-Mi poartă povara venirii Mele de azi, mamă. Le mai amintesc lor zicala cea înțeleaptă a românului, și care spune că fiecare pasăre piere pe limba ei, și dacă le spun așa, le spun pentru grijă, le spun să aibă grijă de limba lor, și să nu uite ei că acești fii încercați în fel și chip și loviți de peste tot cu răutate de cei fără de minte când lovesc, o, aceștia sunt duioșii Mei și așteaptă cu duioșie ridicarea și înțelepțirea și umilința inimii celor ce au învățat unii de la alții să lovească în cei ce-Mi poartă povara.

O, de ce râdeți voi de cei de sub povară? Aceasta îi întreb pe cei ce râd și fac haz ca să slăbească în mulți credința. Mai devreme sau mai târziu această intrigă lucrată de cei intrigoși îi va pierde tot pe ei. Așadar, le fac oprirea, le fac trezirea la veghe asupra pașilor lor, care calcă strâmb, și pun înaintea lor cuvântul Meu și-i învăț să fie cumințI, că toate sunt văzute de Dumnezeu, iar despărțirile dintre frați sunt de ajuns ca să facă dureri mari și plăți bune sau rele, și de ce mai trebuie și ură și răutate și intrigă, care sunt păcate toate?

O, Eu, Domnul, sunt în mijlocul apelor cu pământul și cu mersul Meu pe pământ ca într-o barcă pe apă și merg pe apele care despart țările, dar iată, marea și apele nu pot despărți țările, ci mai degrabă le unesc, nu numai le despart, ci le și unesc între ele, și am spus aceasta ca să se audă și să se știe că Eu sunt peste tot și privesc peste despărțiri și notez în carte de o parte și de alta lucrarea fiecăruia din cei despărțiți și adun înaintea Mea spre cercetare pe cele ce ies din fiecare parte și spun, același cuvânt îl spun de o parte și de alta, și iată ce spun:

Fiilor, fiilor, voi, cei credincioși, și voi, cei necredincioși care v-ați clătinat sau vă clătinați în credință, o, lăsați-vă judecata și luați-vă după cei ce judecă cu Duhul lui Dumnezeu. Iată câtă slăbiciune aduce vieții și pașilor creștinului lipsa de judecată a lucrurilor după Duhul lui Dumnezeu, și nu oricum! Aceasta este povața Mea din ziua aceasta de învățătură din cer peste poporul Meu cel de ieri și cel de azi și cel de mâine, că mulți au fost și nu mai sunt, iar ziua de mâine va vorbi ea însăși ca și cea de azi.

Întărim credința celor ce au ascultat să nu se oprească de vorbă cu cei răzvrătiți, care au venin pe limbă și care sărută numai ca să împartă venin, și nicidecum de iubire sau de milă sau de drag de mântuire a omului, mamă. Acoperământ din credință zidim în cei cei știu să stea cu Dumnezeu cu umilință și cu căință în toată vremea, căci Eu sunt Cel ce am putere să iert păcatele și să dau umblet cu Mine celui ce nu poate cu mersul său. Iar tu, mama Mea, întărește ca și Mine pe cei tari cu credința, că Eu spun acum fiului cel credincios în mijlocul poporului cuvântului Meu și îi aduc de știre să ocrotească de necredință oile Mele și să ajute mersul Meu, și pe cei de sub povara Mea ca să merg, căci Eu M-am rugat Tatălui pentru credința lui ori de câte ori satana a cerut să cearnă pe poporul cuvântului Meu.

O, ai grijă de oile Mele, de mersul Meu, de credința ta, fiule credincios și milos ca un tată pentru ai Mei, iar Eu voi da putere credinței celor ce Mă iubesc cu statornicie și cu lucrare pentru Mine, căci sunt Cel milos, sunt Cel ce rămân cu voi. Amin.

— O, Fiule Iisus, cuvântul Tău de întărire este și al meu. Rămânem acoperământ-

tul cel ceresc aici, unde avem lucrarea și mersul pe pământ cuvânt. Iubirea și sfințenia să le-o întărim mereu peste ei, iar din acestea să iasă de la ei rugă spre cer pentru întoarcerea la credință a celor ce s-au lăsat smulși de satana din bărcuța Ta cu fii, cu care mergi pe ape, pe râuri de cuvânt atât de mult, o, atât de mult, Doamne, Fiul meu iubit.

Rămânem deasupra cu cerul tot și ducem săgețile care bat spre ei, le ducem la ars, ca nu cumva să se întoarcă înapoi de unde pornesc, că Noi suntem miloși pentru cei buni, dar iată, și pentru cei răi, iar răbdarea celor ce rabdă cuminți și umiliți va rodi înviere peste sufletele care împart dureri acum, iar Tu rămâi cu cei duruți acum, Fiule Iisus. Amin.

— Da, mama Mea, la Noi este mila și bunătatea, și vom da cumva ajutor de ridicare spre căință celor ce acum urăsc și lovesc și împart intrigă spre necredința celor rămași cu Noi. O, este oare, cineva care să înțeleagă cu adâncime taina mersului Meu cel greu și pândit din ascunzișuri ca să fie lovit, și rana toată a Mea, a Noastră, mamă, și a celor loviți pentru Noi?

O, fiilor, nu piere Dumnezeu, să știe aceasta toți cei care se încurcă și care se simt încurcați de Dumnezeu. Nu piere Dumnezeu. Piară orice și oricine vrea să piară, iar Dumnezeu rămâne, fiilor.

O, rămâneți cu Dumnezeu, copii ai credinței, rămâneți, fiilor, că Dumnezeu rămâne cu toți cei ce cred în El. V-am dat să stați mai mult cu Mine în ziua aceasta de sărbătoare pentru mama Mea cea dulce. Iar voi, fiilor din porți, pentru Mine sunteți dulci și atât de dulci cât să Mă aplecați spre grija de mântuire a celor ce vă urăsc pe voi, că dacă nu v-ar urî, de ce v-ar mai lovi cu batjocuri și cu vină? O, și ce va fi cu cei ce urăsc, ce va fi, oare?

Rămân cu voi sub vină, fiilor. Am luat Eu vina voastră și a celor credincioși Mie pe drumul Meu cu voi, și care greșesc ca niște oameni și ei, dar care rămân de partea Mea. Acum două mii de ani am stat pe cruce pentru cei ce Mă vor urma cu credință și-Mi vor lucra Mie, dar și pentru cei ce M-au pedepsit ca pe un păcătos. Așadar, rămâneți cu Mine, că Eu rămân cu voi și vă sunt acoperământ și am grijă de voi ca să vă aduc mereu pacea, pacea, fiilor, căci voi sunteți triști, tristuții Mei sunteți, și vă trebuie mângâierea Mea, pe care vin mereu să v-o dau. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2017

Sărbătoarea Sfintei Cuvioasei Parascheva

Vorbirea Domnului cu satana, care-și cere partea. Fiecare va fi judecat în cele în care va fi găsit în ziua judecății. În obști trebuie să stea frații pe potrivă, altfel ies dezbinări. Îndemn la statornicie și la curățire de păcate.

Fiilor, fiilor, sunt Dumnezeu Tatăl. De-a dreapta Mea am pe Fiul Meu Iisus Hristos, iar Duhul Sfânt Ne ține nedespărțiți, unul în celălalt Ne ține și lucrează din unul în altul și face lucrarea lui Dumnezeu prin sfat, ca și la începutul facerii când lucram în sfat și zideam cerul și pământul, văzutele și nevăzutele, precum este scris.

O, pace vouă, pace, fiilor! Pun pe masă la voi cuvântul Meu de Tată și zidesc în voi pacea, că nu au timp ranele de peste voi să prindă coajă și se așează unele peste altele din toate părțile mereu, și toate peste mersul cel greu al Domnului prin voi, toate peste povara Domnului, sub care ați fost așezați. O, ce este de făcut cu cei ce vă doboară mereu puterea cea pentru Domnul, mereu pacea, de care este atâta trebuință peste voi pentru mersul Meu cel greu de azi?

Fiilor, fiilor, liniștea de aici și Duhul Domnului de aici sunt mereu amenințate, iar voi suferiți apăsări. Toate se sparg în porți, și nu s-a înțeles pe de-a întregul această spusă a cuvântului lui Dumnezeu. O, până când? Mă întreb în sfat cu Fiul Meu, până când voi așa zdrobiți, așa pândiți ca să vă fie doborâte puterea, pacea și nădejdea, pe care Noi le așteptăm să vă fie întărite și puse în slujbă pentru cele de sus?

E sărbătoare între sfinți, iar ceata mucenițelor se bucură în ziua aceasta pentru ziua biruinței cuvioasei Parascheva, căci ea a biruit pentru credință și a câștigat cerul cel mult dorit de ea și a fost așezată în ceata sfintelor cuvioase și are lucrare mare peste pământul și neamul român, pe care vatră i-au fost așezate trupul și slava, iar în zilele de serbare stă Domnul cu voi la masă de cuvânt, fiilor, și vă dă din pacea Sa ca să puteți purta poverile care sunt de purtat, și cele ce se așează peste voi din pizma diavolului, rane și încercări fel de fel, căci diavolul se uită și vede misiunea voastră cu Dumnezeu și n-are pace, n-are liniște până nu umblă să vă stoarcă de puteri, cu nădejdea că nu va pierde el biruința cea mult așteptată asupra Celui ce a făcut cerul și pământul și omul și toate văzutele și nevăzutele facerii lui Dumnezeu.

E Domnul cu voi aici mereu, fiilor, iar aceasta să vă fie vouă nădejde tare în încercări, în lovituri care se încearcă cu voi, căci am stat și am ascultat acum două săptămâni toate cuvintele de amenințare răsturnate peste voi. N-ați fost singuri sub acest cutremur, și ați fost cu Noi, cu Domnul, fiilor, și se pune întrebare din cer pentru cel ce-și răstoarnă peste voi nemulțumirea cea de la mărirea de sine, cum pot, oare, cuvintele ambițioase și deloc cântărite, o, cum pot, oare, prin puterea lor cea rea să aducă răcoare și descătușare în sufletul care le rostește, în timp ce face cu ele rane proaspete, lovituri ca de sfârc de bici, atâta neliniște așezând acolo unde ele lovesc? Pot ele însemna o biruință celui ce le rostește?

O, s-a consumat cutremurul în clipa aceea, iar apoi voi ați rămas o vreme ca după un bombardament pe timp de război. Am căutat pe lângă voi cu pază, cu lucru în Duhul Cel de sus, și am voit să vă vindecăm rana, să vă înseninăm pentru lucrul așezat peste voi, căci sarcini trebuie mereu să purtați, fiilor. O, nu vă mirați că luăm în grăire clipa aceea. Am așteptat masă de cuvânt aici cu voi ca să lăsăm cuvânt scris de luare-aminte a celor ce au fost gătite și rostite peste voi ca din gură de dușman aprig, un fiu pe care Eu, Domnul, am pus ungere să fie, și pusă aceasta în slujba Mea, dar nu, n-a fost păstrată pecetea Mea și lucrul cel prin ea, și a fost smulsă și dată în lături, iar acum, iată, putere de amenințare iese din gura celui ce trebuia să-l am până la capătul drumului servul Meu, și nu ceea ce a ales el să fie apoi, după ce s-a despărțit de calea cea de azi a Domnului cu voi. Voi însă ați rămas cu Noi, cu Tatăl și cu Fiul, și avem pe Duhul Sfânt, Care Ne leagă și Care unește cerul cu pământul, iar voi Ne sunteți cărare pe pământ, și iată ce vă spune Tatăl:

Voi sunteți cei biruitori, voi, fiilor, fiindcă mai mare este Cel ce este în voi decât cel ce este în lume dar nu-L cunoaște pe Dumnezeu, căci cine cunoaște pe Dumnezeu ascultă de Dumnezeu.

Fiilor, fiilor, vă învață Tatăl din Scripturi cum Se cunoaște Duhul lui Dumnezeu în acest timp al Meu cu voi. Este scris că orice duh care mărturisește că Iisus Hristos este venit în acest cuvânt este Duhul lui Dumnezeu, și orice duh care nu mărturisește că Iisus Hristos este acest cuvânt nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antichrist, despre care este

scris că vine și este în lume.

O, fiule care n-ai stat sub greul Meu și ai fugit de la Mine spre lume, tu zici că ai credință în acest cuvânt, dar când lovești atât de crunt crezându-te puternic ca să lovești calul și ca să cadă călărețul de pe el, când ieși în calea celor ce poartă pe Domnul ca să le faci dureri, o, cum se mai cheamă credința ta? Cum te mai simți? Pentru, sau împotriva lui Hristos, Care merge din greu prin vremea aceasta grea? Este scris în Scripturi cuvânt dureros pentru cei ce s-au făcut defăimători, lovind din părți: *«Dintre noi au ieșit, dar nu erau de-ai noștri, că de-ar fi fost de-ai noștri ar fi rămas cu noi, dar ca să se arate că nu sunt toți de-ai noștri de aceea au ieșit».* Și vine diavolul în fața tronului Treimii Dumnezeiești și-și cere dreptatea, partea sa de dreptate, iar Dumnezeu trebuie să-i dea un răspuns, dar mai întâi trebuie să dăm răspuns celor care se luptă din părți cu duh aspru ca niște dușmani puternici, iar Eu, Tatăl, spun pentru ei:

O, nu se poate să zidim poduri între Noi și ei, nu. Nu se poate asfalta de către Noi sau de către voi drumul pe care au apucat ei, căci este drum strâmb, făcut de cei care au plecat din mijlocul poporului cuvântului lui Dumnezeu. Orice ajutor de la Noi sau de la voi spre ei s-ar face jar care i-ar arde de tot, dar ei nu știu să socotească așa. Iată-i, au lăsat în urmă durere și rușine, mame rămase cu capul în jos, cu ochii în pământ, cu rușinea pe obraz, cu inima zdrobită și rușinată înaintea poporului Domnului și a lumii, și care se vede acum, vede lumea și se întreabă de cei ce s-au unit fără de nuntă, și lumea asta știe să zică.

O, duci viață grea dacă te-ai despărțit de Dumnezeu cu viața ta, da, fiule neascultător de Dumnezeu și de părinți și de frați, și fă acum deosebirea între unul care ascultă și unul care nu ascultă și care aduce bucurie lui satana. O, dacă n-ai voit să asculți, cum să nu te înșface satana ca pe un nemulțumit care-și face voia sa? Ce vină are Dumnezeu pentru această nemulțumire a ta? Domnul te-a învățat ca un Părinte, dar tu n-ai ascultat, că te-ai luptat și te lupți să dai în Dumnezeu, să nu mai crezi că Domnul este Dumnezeul acestui popor hrănit cu glasul Tatălui și al Fiului, și te-ai luptat și te lupți să-i învinuiești pe cei cu care Ne purtăm să așezăm pe pământ împlinirile cerești. O, nu te-am trimis Noi să te duci unde te-ai dus, ci te-ai dus tu, și-ți este greu acum fără grija Mea cea pentru tine. O, nu poți trage la vină pe cei de la care ai aștepta să-ți asfalteze drumul strâmb, pe care ai apucat. Ar da satana cu foc după Domnul dacă ar da binețe celor fugari, și care s-au făcut potrivnici cu fuga lor de la Domnul. Așadar, cum își așterne omul așa se culcă, iar Domnul rămâne cu cei rămași și cu mâinile curate, căci ajutorul de la Mine este numai pentru cei rămași în lucru cu Mine și care stau între frați. Auzi?

Fiilor, fiilor, Eu, Tatăl, am grăit vouă pentru cei ce dau să dea în voi după ce s-au smuls de sub grija Mea de ei. Li s-a părut oțet vinul cel nou și au căutat după dulce și n-au știut, bieții de ei, că muștele care se înecă în miere sunt multe, multe față de cele ce se înecă în oțet, numai că vinul Meu este viață, nu moarte, nu oțet, ci viață pentru ucenici pe veci, pentru cei rămași cu Mine lucrând pe mai departe, după ce se deprind cu lucrul cel de la Domnul, că iată, dintre cei ce au făcut ucenicie aici și au primit din harul Meu știință și îndemânare să lucreze, ca apoi să sprijine pe Domnul, de la Care au luat în dar, o, iată-i, se duc calfe gata pregătite, se duc pentru bani, și n-au mai rămas în serviciul Celui ce prin har i-a îmbogățit cu pricepere, cu îndemânare, cu putere, cu sănătate, ca să lucreze apoi tot cu meșterul la care ei au fost pregătiți de lucru.

Eu, Tatăl, am grăit cu durere acum, dar cu nădejde pentru voi, fii ai venirii Fiului Meu la voi. O, întăriți-vă pentru El, dați poporului acesta pe Domnul și deslușirea cea întreagă a cunoașterii lui Dumnezeu, că tot timpul avem de așezat pregătire peste acest popor ca să învețe ei întreg, deslușit lucrarea uceniciei, Hristos cu ucenicii în lucru și statornicia lor apoi în Domnul, de la Care învață lucrare de ucenic, lucrare asemenea cu lucrul Învățătorului lor.

Iar Tu, Fiule Iisus, ești Cuvântul Meu, Cuvântul Tatălui, și am venit Eu, Tatăl, și am grăit lor ceea ce aveam să pun în carte, cuvânt rostit și scris, ca să aibă putere cuvântul, chiar dacă își închid ochii spre el cei peste care și pentru care am grăit și am trimis în carte acest cuvânt. Amin.

— Întărit este, Tată, cuvântul Tău între fii. Eu sunt Fiul Tău, iar ei sunt frații Mei cei mici. Ne-ai dat sprijin cuvântul Tău și Ne dăm putere unii altora ori de câte ori duhul cel potrivnic trage cu săgeata dureri peste cetatea aceasta, în care Ne avem staulul și lucrarea.

O, ce măreață este grăirea Tatălui peste noi, peste Mine și peste voi, fiilor ucenici ai Tatălui și ai Mei! Eu vă sunt Învățătorul, iar voi ucenicii care învățați de la Mine să lucrați, numai că toți cei care învață sub harul lui Dumnezeu trebuie să rămână în lucru cu El, nu să plece gata învățați ca să lucreze în lume și pentru lume și să le dea lumea ceea ce le trebuie, nu, fiilor, nu, că iată-i cum pleacă și se duc, calfe pregătite gata și lucrează pe alte ogoare, irosind pentru lume harul care i-a îmbogățit de la Domnul și pentru Domnul, dar ei și-au luat sculele și s-au dus de la Învățătorul lor și s-au dovedit împotriva Lui acum.

A bătut satana să intre înaintea Mea și să-și ceară dreptările după dreptate. Iată-l aici, la masa Mea de cuvânt, unde-Mi am scaunul și lucrul, aici am voit să-l aduc.

Te așez să-Mi spui aici ceea ce ai să-Mi spui, satană. Nu-ți îngădui să pitești ceva din cele pregătite să le aduci înaintea Mea. Așadar, aici, în mijlocul martorilor Mei îți ascult cererea. Ție îți zic, grăiește!

— Cer să-mi faci dreptate, Hristoase, că ești Dreptul Judecător. La prima venire a Ta acum două mii de ani ai avut dintre ai Tăi ridicați apoi împotriva Ta și au fost ei cei potrivnici, care au ieșit de la Tine. Ai spus în cuvântul Tău din vremea aceasta că antichrist stă și el între cei ce ascultă când grăiești și se scrie cuvântul Tău peste popor. Acum iar și iar au ieșit proaspăt dintre ai Tăi cei care au ieșit, iar eu spun despre acești potrivnici ai Tăi să fie numiți dușmani și antichriști. Așadar nu sunt ai mei acești antichriști? Nu sunt între cei ce vor fi trimiși la mine și cu mine în foc în ziua judecății? Nu sunt ei partea mea?

— Ai dreptate, satană, ei sunt împotriva Mea acum, ba Mă și lovesc, Mă și învinuiesc, Mă și amenință cu obrăznicie ca niște puternici asupra lucrului și a locului Meu de aici. Dar cine i-a îndemnat să ajungă ei antichriști, așa cum ceri să fie numiți? O, tu i-ai îndemnat, lucrarea ta este aceea care i-a lucrat pe ei potrivnici ai Mei. I-ai avut la mână prin neascultarea lor de Mine, prin nepocăința lor apoi și prin duhul de femeie. Pentru dorul de voie liberă, pe care tu le-ai tot îndulcit-o, ei au slăbit și au greșit, și s-au temut apoi, iar tu ai ticluit să-i tragi la deznădejde și la renunțare și i-ai golit de puterea de a se trezi și a-și vedea salvarea din cădere, iar acum Îmi ceri să-ți fac dreptate, să-i treci în cartea ta antichriști, numai că în casa Tatălui Meu, nu uita, sunt multe locașuri, iar dacă într-o zi li se va trezi con-

știința ei pot să se căiască și să capete măcar iertarea, dar nu iadul pe veci, chiar dacă strălucirea pierdută de ei va sta peste ei pălită de tot, chiar dacă duhul lor va plânge de lipsa locului strălucirii ucenicilor care au rămas aproape cu Mine până la sfârșit. Așadar, nu poți să te socotești câștigător, și trebuie să ai și tu răbdare, așa cum și Eu am, căci dreptatea este alta, și spun așa: Fiecare va fi judecat în cele în care va fi găsit în ziua dreptății. Amin. Acum, du-te!

O, fiilor, o, fiilor, aveți grijă de învățătura Mea de peste voi, care vine să vă învețe ucenicia și cartea ucenicului, care lucrează apoi ca și Învățătorul său, așa cum și în lume omul primește o diplomă de calificare pentru o meserie aleasă de el și merge și o învață de la un meșter care stăpânește bine meșteșugul și tot lucrul lui. Iată, în ziua aceasta de serbare ne-a fost Tatăl cuvânt la masă și ne-a îmbărbătat, că așa este tata pentru fii. O, mare putere are cuvântul cel rostit, și de aceea Tatăl a venit și a grăit cuvânt cu putere, căci s-au rostit cuvinte răutăcioase, ambițioase acum două săptămâni peste voi, și era musai să se rostească asupra lor cuvântul lui Dumnezeu, al Celui Care este în voi, și este scris că mai mare este Cel ce este în voi decât cel ce este în lume, și care grăiește și el, dar nu din Dumnezeu, căci cel ce grăiește din Dumnezeu ascultă de Dumnezeu.

O, ascultați de Dumnezeu, de cuvântul Lui, hrăniți-vă cu el, voi, cei care pe cărările lumii umblând sunteți întâlniți de cei ce s-au făcut defăimători acum ca să vă tragă în jos și pe voi, așa cum numai Lucifer își încearcă lucrarea căderii multora din cei plăcuți lui Dumnezeu.

O, fiule încercat de îndoială dacă așa vrei, o, de unde știi tu că acela care-ți spune ție știre sau defăimare de frați, sau cuvânt pentru necredință, de unde știi că-ți spune adevărul? De ce, oare, nu-ți vine în minte să te gândești ce om mai poate fi cel care bârfește, cel care împarte intrigă, cel îndrăznește până la cer cu defăimarea lui, cu lupta lui cea oarbă? O, cum de crezi așa de ușor în unul ca acela, în cel fără smerenie de duh, și care vrea să te tragă spre el și să fii și tu vinovat, să fii și să faci și tu ca el, nu numai el? Când ai să vezi cât ai greșit așa, o, ce ai să faci, ce timp o să mai ai să-ți ispășești vina, să îndrepți judecata minții?

Fiilor, fiilor, cereți sfinții să vă aducă de la Domnul ajutor, mijlocire, ca să nu greșiți așa, că e cerul plin de sfinți, numai să le dați de lucru pentru ca să fiți voi cu cei din cer, nu cu cei de pe pământ, care vă trag spre ei cu gelozie când ei sunt greșiți și părăsiți de Dumnezeu pentru faptele lor potrivnice Domnului și vouă. Iar în ziua ei de serbare între sfinți, cuvioasa Parascheva vă aduce și ea îndemn la veghe și creșterea credinței, fiilor, și ascultați acum ce vă spune ea:

— Din mijlocul sfinților Domnului vă dau îndemnul cel sfânt, îndemn spre iubire frățească vă dau. Priviți în voi și priviți-vă unii pe alții dacă aveți ca lucrare iubirea, dacă duhul frăției în Hristos vă lucrează și dacă lucrează între voi. Nu uitați de îndemnul Domnului că duhul iubirii dorește El să-l vadă peste tot în poporul cuvântului Său, iar pentru aceasta a așezat cuvânt în carte ca să fie împlinit, și a spus să fie frații pe potrivă stând unii cu alții în chiticelele formate din loc în loc, că altfel se ivesc dezbinări din pricina neasemănării între frați, a neascultării la fel toți, a lipsei de lumină între frați. E primejdios să stea împreună cei ce nu se aseamănă, căci intră aceia între cei uniți de Domnul, intră și despart de Domnul pe cei ce nu pot pentru iubire și pentru asemănare cu Domnul în iubire.

O, frați iubiți, căutați și iar căutați și luptați să împliniți cuvântul învățăturii Domnului pentru frăție plăcută Lui, că iată, diavolul se face luntre și punte să vă îndemne să ieșiți de la Dumnezeu cum că sunteți ai lui prin neascultare, prin neiubire, prin nerăbdare și prin câte alte puneri la cale de duhul lui cel rău, folosit de frații care stau împreună. O, nu mai e loc de pustie, nu mai e aceasta pe pământ pentru ca să nu greșiți între voi stând în grupări frățești, iar calea s-a tot strâmtat, și voi sunteți cei de azi ai cărării tot mai strâmte cu Domnul și pentru Domnul, Cel strâmtorat de peste tot pe pământ cu ai Săi, dar plata celor biruitori în vremea aceasta e cu mult mai mare ca a celor ajunși în cer prin vreme, numai dacă merg ei pe cale până la ziua biruinței.

O, nu este cu folos să stea împreună cei ce nu se înțeleg frumos și cu iubire ca între cei din cer, și cu pocăință pentru tot ce ar putea ei greși ca niște oameni. Scade la Domnul cel ce judecă fapta fratelui său sau primește pe cel ce judecă din unul în altul pe frați. Priviți în cuvântul Domnului, priviți tot timpul și faceți cu el lumină între voi peste tot pe unde sunteți sau lucrați sub harul Domnului, sub numele Domnului. O, lăsați-vă ajutați, lăsați-vă știuți și vindecați, și apoi cămășuță curată mereu. O, ce ușor se simte cel care lucrând, se murdărește pe mâini, pe față, pe cămășuță și se duce apoi și se spală și-și ia cămășuță curată și se odihnește în așternutul său mulțumit cu Domnul pentru toată truda sa! Tot așa și sufletul se simte ușor ori de câte ori el se spală de orice l-ar păta sau l-ar unge cu cele nepotrivite vieții de sus în om și-și ia cămășuță curată, înnoire mereu, curățire mereu în numele iubirii, al păcii, al credinței, prin care omul este cu Dumnezeu.

O, împuternicește, Doamne iubit, cuvântul meu peste poporul Tău și dă-i rodire sfântă, iar duhul meu s-a bucurat punând și eu pe masă aici îndemn sfânt pentru ei. Amin.

— Tot cuvântul cel din cer are putere prin Mine, numai să-l prețuiască și să-l urmeze cei ce vor cu Mine până la sfârșit ca și sfinții care sunt acum cu cerul.

Eu și Tatăl Ne-am așezat în carte acum între voi și cei ce vă tulbură pe voi, între Mine și satana apoi, iar cuvântul Domnului este cel ce biruiește, fiilor. O, nu uitați, Cel ce este în voi este mare, și ungere aveți de la El ca să știți toate, și de aceea Eu sunt și stau mereu cu voi aici, și e mare ocrotirea Mea de peste voi și văd tot ce vine peste voi și opresc tot răul și îl trimit departe, că mari sunt și încercările care vă călesc ca în foc, fiilor.

Să știe toți cei care se încearcă cu voi ca să vă slăbească sau să vă biruiască, să audă și să știe ei că Eu sunt aici și vă țin de mânuță și vă trec prin toate biruitori, căci voi sunteți cărarea pe care Eu merg, și Eu am grijă de voi, mereu, mereu Eu am grijă de voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2017

Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir

Domnul la masă de cuvânt cu cei care dețin locurile de cârmuire ale orașului Pucioasa. Domnul Se va desăvârși tot mai mult pe acest meleag sfințit până va cuprinde în slava Sa țara și pământul român, de la care vor lua lumină popoare multe.

Pace vouă, pace vouă, fiilor! N-am unde să mai rostesc această urare, acest salut sfânt, n-am unde, decât aici, la voi, unde sunt primit, unde Îmi deschideți când vin să vă grăiesc și să-Mi las în carte cuvântul în vremea aceasta a Mea cu voi. Stau deasupra cu oștiri cerești ori de câ-

te ori Mă aștern cuvânt peste voi ca să-l împărțiți voi apoi, să-l scrieți și să-l împărțiți spre hrană și spre mângâiere, fiilor. Mângâiere caut și Eu, căci sunt Cel ce am zidit omul, ca să Mă mângâi cu el l-am zidit, dar el Mi-a întors spatele și și-a ales altă mângâiere, altă viață decât cea pentru care Eu, Domnul, l-am zidit pe om.

Fiilor, fiilor, am stat tainic, am stat acoperit acum zece zile când au venit aici la voi și v-au privit de aproape cei ce stau la locurile de cârmuire pentru acest oraș, Pucioasa. V-am dat povață să-i primiți frumos și să-i așezați la masă și la petrecere frumoasă și să le dați lor de știre lucrarea Mea cu voi aici, pe acest meleag. Am privit tainic în inimile lor, mai ales la inimioara cea mărturisitoare între ei, și pe lângă a cărei gură s-au strâns îngerii Mei ca să-i asculte mărturisirea despre Mine și despre voi și s-o ducă la cer, căci la începutul Meu cu voi aici ea v-a fost mult aproape și v-a îmbrățișat cu inima ei și v-a crezut cuvintele prin care îi descopereați taina Mea de aici, iar astăzi ea vede împlinirile spuse de voi de pe atunci că se vor ivi. O, și au fost unii din ei plini de fiori și de mângâierea cea de la voi pregătită lor pentru vizita lor aici, strânși laolaltă într-o voință și o așteptare toți ca să poposească la voi.

Vreau, fiilor, să Mă apropii și să ridic la rang înalt acest oraș al venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, că am promis prin graiul gurii Mele că va fi cel mai frumos loc de pe pământ acest oraș cu nume din Scripturi peste el. O, dacă voi veți fi crezuți de la Mine și iubiți pentru că sunteți ai Mei, Eu, Domnul, voi îmbrăca tainic acest oraș în haină de basm ceresc pe vatra neamului român, căci cerul cel de deasupra e plin de veghe aici și plin de lumini de sus, fiilor. Aș căuta să vadă ei mai deslușit taina Mea cu voi și slava acestui oraș, așa cum Noi o vedem de sus că este ea, și voi privi inimile lor și credința lor în cele spuse de Mine, căci vă am aici pe voi, și am cetatea cuvântului Meu pe vatra aceasta și curge din gura Mea cuvânt ca râul, din care apă ud pământul cu învățătură sfântă și cu duh de înviere peste om, că Mi-am ales pământul și neamul român vatră și popor acum, la sfârșit de timp, că două mii de ani am așteptat făgăduința Tatălui că-Mi va găti această țară ca să fie ea țara venirii Mele cuvânt pe pământ la sfârșit de timp, și iată împlinirea, fiilor.

M-a alungat, M-a răstignit, M-a micșorat de tot poporul Israel, că n-a putut să înțeleagă și să primească pe Fiul lui Dumnezeu peste el, iar Tatăl M-a mângâiat atunci și Mi-a dat pământul român, în care flacăra Duhului Sfânt se va aprinde și-Mi va da primire și găzduire și ucenici cu credință de la Mine în ei, și iată, făgăduința Tatălui este acum mângâierea Mea, ca și credința voastră, o, ucenici ai Mei micuți, dar mari după har, fiilor.

Am binecuvântat tainic întâlnirea voastră de acum zece zile cu toți cei de la cârma cetății, și tot rodul acesta se va vedea, iar voi fiți cu grijă să fiu împlinit în voi, ca să puteți pentru Mine și pentru mulți, fiilor, să puteți din partea Mea, că măreață este lucrarea Mea cu voi, chiar dacă această măreție este acum sub văl.

O, voi sunteți apăsați de griji, de osteneală, de neputințe, fiilor, dar iată, vine și se apropie sărbătoarea cea cu strângere la izvor și avem nevoie de putere pentru toate câte aveți de pregătit, iar Eu, Domnul, vă umplu de har, stau aproape aici, cu voi, vă ajut, vă alin, vă învăț, și nu mai este pe pământ un loc mai dulce, mai minunat ca și aici, unde Eu, Domnul, sunt și lucrez cu voi și Îmi desăvârșesc biserica Mea cea purtătoare de Dumnezeu în mijlocul ei, căci voi ați înțeles voia Mea, fiilor, iar Eu vă mulțumesc vouă cu bucurie și cu aplecare și cu mângâiere, că iată, alții de pe pământ nu pot atât de mult cu Dumnezeu, de vreme ce atât de mult își au ei grijă de viața lor, de starea lor, și mai ales de păcat, căci viața cu păcat în ea a oamenilor M-a pus pe Mine pe cruce acum două mii de ani, și nu de altceva am fost dat crucii atunci.

O, fiilor, v-am găsit plăpânzi, dar am încă să așez în carte spre trimitere binecuvântarea Mea peste cei care cu inimile sunt porniți, iar cu pașii lor pornesc curând și vin la masă aici, cu voi și cu Noi, cei din cer, în zi de serbare a îngerilor. Le binecuvintez călătoria la toți cei care vor porni spre izvorul Meu de cuvânt aici, și le dau lor oștiri de îngeri însoțitori și călători pe cale cu ei și-i rog pe toți, îi rog să fie frumoși și acum și atunci, tot mereu, că frumos este drumul Meu pe pământ cu cei ce cred venirea Mea de azi cuvânt de naștere de sus a omului credincios, dar și cei necredincioși vor ști și vor auzi și se va întâmpla minune cerească, fiindcă dragostea Mea pentru om este milă acum, dacă și omul va afla și va avea milă de Mine, de răstignirea Mea cea pentru el și de plânsul Meu cel prelung după om, ca să-l trag de la satana la Mine și să-l golesc pe satana de bucuria pe care omul i-o aduce necălcând el cu umbletul lui pe calea Mea.

Fiilor, fiilor, e ceata mucenicilor cu Mine la masă la voi, iar mucenicul Dimitrie aduce vouă cuvinte sfinte spre mângâierea voastră și a duhului lui și a sfinților toți, căci așa este mângâierea, și ea se face cuvânt, fiilor.

— O, sunteți plăpânzi în ziua aceasta, dar Domnul vă întărește pe voi la lucrul Său cu voi, iar eu din mijlocul cetei mucenicilor vă aduc pe masă duh de nădejde că Domnul Se desăvârșește mult și tot mai mult pe acest meleag sfințit, și de jur-împrejur, până va cuprinde în slava Sa țara și pământul român, de la care vor lua lumină popoare multe, precum este scris, iar Noi, cei din cer, umblăm cu Domnul oriunde merge El și privim pe hartă, și după ea mergem și desăvârșim împliniri.

Tărie dă-le, Doamne, și mereu să lucrezi la ea, și la credința celor ce se vor mângâia de la slava aceasta a Ta cu ei, căci cuvântul Tău se împlinește negreșit, și toți cei necredincioși vor lăsa sulițele în jos și-și vor înțelege înfrângerea, și biruința Ta apoi, căci Tu ești Mielul, ești Biruitorul, o, Doamne. Amin.

— Da, biruința Mea este prin credința voastră, sfinți iubiți ai Mei, și a celor ce vor crede ca și voi, cei în cer locuitori, și, iarăși, ca și voi, fiilor purtători de Dumnezeu pe pământ, și va crește credința în mulți, și mulți vor înțelege taina Mea cu voi pe vatra neamului român.

Binecuvântat să fie începutul și sfârșitul pregătirii sărbătorii îngerilor, iar voi, fiilor, fiți harnici, căci lucrul vostru este cu cerul, chiar dacă pe pământ lucrăm. Vă alin, vă întăresc, vă dau har și pricepere și stau cu voi în toată vremea pregătirii sărbătorii care ne va întâlni aici cu cei ce se vor strânge sub slava Mea cu voi.

Cetele de îngeri primesc porunca Mea acum să aducă cu ei la masă de pomenire pe cei ce așteaptă învierea și ridicarea lor, căci li se va face aici pomenirea cea de toamnă, fiilor.

O, cereți Domnului puteri în lucrul vostru cu El. Cereți, ca să vă dau, fiilor. Toți uniți și frați în lucrul cel pentru Mine, așa să lucrați, și cu dăruire să lucrați, iar pentru ea, dragoste, fiilor.

O, este nevoie mereu de mângâiere de la voi la Noi, și

de la Noi la voi, căci duhul mângâierii l-am promis Eu celor ce rămân cu Mine și întru Mine, și celor cu care Eu rămân pentru dragostea lor de Mine. Duhul Sfânt Mângâietorul este Cel ce Se face mângâiere de la Noi la voi, și de la voi la Noi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2017

Praznicul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil

Îndemn pentru blândețe, smerenie, neîncordare. Cei ce vin la izvor să se întărească în împlinirea creștinească și în duhul rugăciunii.

Sosește Domnul, și Se vestește pe Sine Însuși la porți și intră cuvânt în cetate și găsește străjuire și primire, că e zi de sărbătoare îngerească, și îngerii străjuiesc și Îl slăvesc pe El.

Mai întâi, pace la porți, pace vouă, celor din porți, care-Mi faceți primirea în cetate și în carte! Și sunt cu cei din cer aici deasupra și suntem așezați cerește, frumos și slăvit, și suntem slava celor strânși laolaltă aici, acum, în staulul pregătit de sărbătoare și petrecem clipe de dragoste cerească, Domnul cu voi, și cu sfinții Săi veniți la voi.

Am ocrotit și ocrotesc pe cei aflați pe cale spre izvor ori de câte ori pornesc spre Mine ca să le dau din cer și să-i învăț să-Mi fie și să-Mi rămână fii, și vor putea aceasta numai dacă sunt și vor fi ca Mine, blânzi și smeriți cu inima și păstrându-se așa în toată clipa prin orice stări ar trece, în orice încercări s-ar afla, și spun acum aceasta că văd ca un Dumnezeu, văd cât de greu îi este celui ce-și alege pe Domnul de cale și de viață, și cât de greu îi pare să se păstreze cald la inimă, prielnicie găsind în el dragostea de Dumnezeu și de frați.

Fiilor, fiilor, ne întâlnim aici în zi de sărbătoarea îngerească. Pace vouă! Eu pacea inimii v-o doresc, și vă dăruiesc cu ea, căci firea îngerilor alege cu cei blânzi și smeriți cu inima. Încep cu o povață, vă dau povață sfântă: o, fiți cu veghe mereu, ca nu cumva să vă lăsați inima spre încordare, chiar dacă de la voi sau din părți vine pricina care v-ar înăspri inima și simțirea ei, căci Duhul lui Dumnezeu nu vă mai poate lucra, nu mai are popas în voi și pentru voi când vă aspriți cu rece în inimă. Vine răceală și mai mare apoi, și vine apoi răutatea inimii și sunteți apoi în stare să faceți rău celor de care vă nemulțumiți sau vă dezamăgiți, căci așa îl lucrează satana pe omul nemulțumit, pe cel ce se tulbură ușor, pe cel fără de iubire și de veghe pentru ea, pe cel fără de umilință, fără de răbdare, și vă cade satana de pe calea care vă ține ai Domnului pe voi și vă trage pe calea lumii, pe care omul se pierde din Dumnezeu și e în stare de orice răutate apoi, ca și satana.

O, pace vouă, celor adunați cu Mine aici, fiilor! Cu povață de viață și cu simțire îngerească M-am așezat cu voi la masă de sărbătoare acum. O, nu uitați de Mine, Eu sunt blând și smerit cu inima și de aceea sunt veșnic și sunt Cel veșnic, fiilor. Se golește omul de puterea cea de sus în el când inima lui se încordează, se încrâncenează. Voiesc să pot Eu în voi, nu voi. Cel ce poate el, acela se desparte de Mine ca să poată el în el și pentru el, și nu Eu. Eu sunt blând și smerit cu inima și nu fac voia Mea, ci voia Tatălui o fac, măi fiilor, iar Tatăl este Cel ce poate întru Mine. O, ce frumos, ce sfânt vă învăț ca să știți apoi cum puteți să fiți ai lui Dumnezeu. Nimic nu i se pare omului mai greu ca și aceasta, dar ca să nu fie al Domnului i se pare așa de ușor, așa la îndemână, fiilor. Stau îngerii și sfinții numai ochi, numai urechi la cuvântul Meu de peste voi. Ei nu au voia lor, iar lucrul lor este să dea de la Dumnezeu omului, iar prin aceasta să fie păzit de căderea în cursele întinse de satana pentru cei ce se luptă pe calea Domnului, după ce ei și-o aleg pentru ei.

O, veniți la Mine și vă voi învăța, fiilor! Iubirea de Dumnezeu îi face omului dulce viața, dulce inima, dulci simțirea și lucrarea. O, nu tot așa este și cu cei ce se iubesc pe ei înșiși făcându-și voia. Aceia sunt încordați și sunt neliniștiți, nemulțumiți, sunt în tot felul, căci pentru voia liberă, pentru neascultare, pentru nesupunere spre creștere, pentru necredință apoi, o, trebuie să lupți să le ai și să le lucrezi peste tine și să te împotrivești prin ele cu orice preț asupra celor cărora te-ai încredințat ca să fii cu Dumnezeu și cu veghe peste tine și ca să poți aceasta. O, fiule, pentru voia liberă trebuie să minți, să te fățărnicești, să învinuiești fără temei, să tragi jos din cinste pe cei pe care ajungi să-i urăști că-ți umblă la purtarea ta ca să ți-o ajusteze sau să te ocrotească de căderi în dureri, de curse diavolești, de lovituri, de plata pentru greșeli.

O, ce urât este în lume, ce urât cu lumea, ce urât, fiilor, ce urât! Peste tot este împiedicat binele. Peste tot sunt inși care aduc neajunsuri, fiind ei împărțiți între scopuri necurate. Cine să-i învețe pe oameni libertatea, iubirea de Dumnezeu, inima curată, statornicia și lucrul credinței nefățarnice? O, și în rai a fost omul în stare să părăsească voia Mea pentru voia sa, să gândească mai întâi la el, și numai apoi la Dumnezeu, după ce se răcise de Domnul.

Fiilor, fiilor, nu pot să nu vă spun că omul fără dragoste între el și Dumnezeu este om păcătos, se dă păcatului, de care are el dragoste, dragostea cea omenească, și care cu păcat este numită dragoste. Omul care iubește păcatul este om fără dragoste, căci dragostea înseamnă numai Dumnezeu. Când dragostea dintre oameni nu este Dumnezeu ei sunt lipsiți de dragoste. Luați aminte, luați aminte, că mari cuvinte și mari povețe vă dau. Am voit și voiesc să fac îngerilor bucurie când ei văd cum vă învăț viața cea îngerească și tânjirea după ea. E văzduhul țesut cu sfinți și cu îngeri și stăm deasupra cu mare sărbătoare în ziua aceasta. Cei din cer se întrepătrund și nu-și taie calea sau statul unii altora, și numai frumusețe este în firea celor cerești.

Avem la masă îngerească petrecere dulce prin darul milei Mele. Închinăm masă de pomenire celor ce așteaptă scularea, învierea, fiilor. Odată cu Noi și cu voi sunt și ei aici, la masa dragostei îngerești și-și înțeleg lucrarea, căci ei se roagă pentru voi, iar voi pentru ei, și iată chemarea la masă pentru ei. Toți vă privesc și vă numesc ca și pe Mine, izbăvitorii lor. Aici se pune masă de pomenire după voia Mea și a lor, după cum încap în cer jertfa dragostei și mila.

Fiilor, fiilor, ori de câte ori sosesc aici cu sfinții ne facem primirea unii altora, voi Nouă, iar Noi vouă, căci cetatea aceasta este și a Noastră și a voastră și e minunea coborâtă de la Dumnezeu pe pământ aici, și spun aceasta ca să știți mereu pe ce pământ stați, și câtă datorie sfântă trebuie să dovediți, și câtă așezare din zi în zi tot mai mare vă trebuie, căci voi lucrați cu cei din cer, fiilor. N-are lumea din jur cum să priceapă acoperita Mea taină cu voi, căci ochii celor din jur sunt ținuți să vadă, și chiar și mintea să înțeleagă, fiindcă omul este nefăcut, nu are facerea Mea peste el, și nici nu caută s-o aibă, de vreme ce nu știe ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul. Voi însă ungere aveți de la Duhul Sfânt și știți tot ce Eu vă dau să știți, și ce nu știu oamenii, chiar dacă ei vă văd pe voi atâta de firești, ca pe niște oameni de rând. O, și nu știe și n-a știut nici măcar poporul cel credincios cuvântului Meu de peste voi, nu știe și n-a știut să vă priceapă

și să înțeleagă taina Mea cu voi, binele pe care dau să-l aduc pe pământ prin voi și peste oameni, fiilor.

Mai mult nu pot să spun, căci oamenii n-ar avea sfiala aceea sfântă și cuminția cerută de Domnul pentru cei curați cu inima și lipsiți de duhul fariseilor sau al iudelor, că mulți au dat să vă iubească, iar acum vă grăiesc de rău, aruncă vină spre voi, gândesc omenește și după mintea lor, înțeleg strâmb din pricina orbirii lor, care vine de la dorințe, și din pricina neumilinței de duh, fiilor. O, i-aș învăța pe toți dragostea Mea, aplecarea, fiilor, căci Eu M-am aplecat mereu, ba chiar și lor de atâtea ori, ca să-i învăț și pe ei aplecarea, dar n-au învățat, și s-au dus în lume, s-au dus, fiilor, iar lumea este urâtă, este pocită, este murdară și vicleană, este fără Dumnezeu lumea, măi fiilor, iar ei s-au dus printre cei fără Dumnezeu în ei, s-au dus să ia de la ei, că au pierdut temerea de Dumnezeu și i-a pierdut pe ei mintea lor, inima încrâncenată și neaplecată i-a pierdut pe ei. Dar vom netezi la loc toate golurile și nu va fi cum spun ei după dorința lor de a cădea mulți așa cum ei au căzut, dar dacă ar mai fi de căzut ar cădea cei care ar face ce au făcut ei, căci și-au spus unii altora nemulțumirile și s-au slăbit așa unii pe alții, scriindu-li-se păcat grăirile dintre ei pe furiș împărtășite, numai că au uitat și dau încă să uite că vor plânge și le va fi dor cu usturime de locul lor de lângă Mine și de lângă voi, mai ales că nu încetează să greșească așa cum au greșit, cu duhul judecății, căci cei neumiliți sunt îndrăzneți, și nu-și privesc greșelile lor, pentru care le trebuie vederea cea din Dumnezeu în om.

Mă doare, Mă doare, fiilor, că și din cei ce vin în sărbători la izvor nu dau să se așeze frumos și să se lepede de omul lor cel vechi și de obiceiul cel urât al multor purtări, de care nu se vindecă chiar dacă vin, chiar dacă aud rugile Mele de peste ei. I-aș ruga să nu se joace de-a mersul lor cu Dumnezeu, că nu oricum se cheamă mers orice fel de mers. I-aș ruga cu îngerii și cu sfinții să iubească după adevăr duhul rugăciunii, că mult le lipsește aceasta lor. O, e prea mare minune să se roage omul când el se așează să se roage și să primească apoi și să aibă ceea ce cere în rugăciune, că omul trebuie să împlinească apoi ceea ce el cere să aibă de la Dumnezeu.

Glasul îngerilor sărbătoriți în ziua aceasta se aude în Mine așa cum Eu, Domnul lor, Mă aud în ei, în cei ce nu au voia lor, de vreme ce ei sunt hărăziți să fie voia Domnului între cer și pământ, și iată ce dulce răsună glasul lor.

— Străjui-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El, și aceasta este voia pe care o avem de la Tine s-o împărțim, Doamne, iar cei ce sunt ai Tăi trebuie să știe cum să fie ei când se așează la rugăciunea spre Tine și spre cei din cer, căci gata sunt cei din cer împrejurul celor ce se tem de Domnul ca să-i ajute pe ei la cererea lor. O, ce să ceară ei? Pe Tine să Te ceară, și nimic fără Tine să nu fie și să nu facă ei în gând sau în faptă, că pe pământ e numai primejdie clipă de clipă, și numai rugăciunea care este rugăciune ferește de primejdie și aduce paza cerului pe pământ lângă om.

Dar voi, cei ce luați de la Domnul cuvânt, o, măsurați cu măsură dreaptă, ca să nu rămâneți datori Domnului. El vă dă cuvânt și toate prin cuvânt. Dați și voi Lui, că asta înseamnă să fiți cu Domnul și să lucrați Lui, ca și noi, cei din cer, căci cerul și pământul au nedespărțire în lucru, iar Duhul Sfânt unește și făptuiește, precum este scris. Așadar, împrejurul Domnului stând, așa să străjuiți, ca și îngerii din cer pentru voi străjuind, iar temerea de Dumnezeu este nedespărțirea de El, și apoi iubirea cea pentru El, numai pentru El, numai pentru Tine, o, Doamne, ca să fie omul, și nu să cadă ca și Adam, care Te-a uitat dacă nu s-a mai temut, căci a lucrat fără Tine în rai, și Te-a uitat apoi și pe pământ atâta vreme, Doamne. O, slavă Ție de la noi în ziua aceasta, și pace de sus peste cei strânși la izvorul Tău de cuvânt aici! Amin.

— Mângâieri ne împărțim, o, îngeri slujitori, iubiții Mei. Am fost întâmpinați aici cu serbare pentru voi. Aici suntem primiți și slăviți și împărțiți apoi.

Aducem mulțumirea bucuriei noastre de la cei ce au venit și au luat din cer acum, și dăruim pază cerească la întoarcerea lor acasă și-i rugăm pe ei să arate celor din cer că iubesc pe Domnul, că iau de la El și că împlinesc povața Lui de peste ei.

Am de așezat în carte cuvânt scris pentru lipsa măsurii dreptății lucrurilor înăuntrul bisericii din lume în neamul român. Dau să uite cei ce stau mari în mijlocul turmei că musca se așează și pe creștetul împăratului, și pe cel al argatului, ca și la masa acestora, că musca nu poate fi oprită să zboare și să păteze oriunde ar vrea ea să se așeze, numai că cei ce stau mari peste biserică își arată fățărnicia că pot ei să judece pe cele ale turmei, dar Dumnezeu știe ca Dumnezeu, nu ca omul cel de deasupra, atât de slab și de mărginit lucrul judecății lucrurilor. O, ce vor face ei dacă vor tot da în lături Scripturile și poveștele din ele? O, cine sunt ei? Cui slujesc așa cum lucrează ei? O, cine sunteți voi? - îi întreb Eu, Domnul. Am de lăsat cuvânt scris în carte peste biserică, fiindcă iată-i, leapădă învățătura cea pentru ea.

Fiilor, fiilor, ați trudit și ați așezat sărbătoare și petrecere cerească aici. Bucuria pe care o faceți voi celor din cer și celor de pe pământ oaspeți aici, în cetatea Mea cu voi, să se întoarcă la voi, ca să avem unii de la alții, că datori suntem unii altora cu iubirea și cu bucuria cea pentru ea, iar Tatăl ni le înmulțește nouă.

Fiți rugători ai rugăciunii neîncetate, căci toate vi se pun rugăciuni, fiilor: mersul în slujba cerului, lucrul lucrat pentru așternutul Meu cu voi și cel pentru sărbători, mintea care slujește lucrurilor Mele cu voi, văzul, auzul și lucrul lor pentru Domnul, toate sunt rugăciuni, toate pregătiri pentru rugăciuni, iar duhul care se roagă, o, să nu înceteze nicio clipă, fiilor, că Eu am vestit vremea aceasta încă de acum două mii de ani că va veni, că precum picioarele te poartă spre locul îngenuncherii și al întâlnirii cu Domnul prin rugăciune, tot așa rugăciunea te poartă spre Domnul, și pe Domnul spre tine.

Nedespărțire am de voi, fiilor. Așa să aveți și voi de Mine, că lucrul vostru cu Mine e mult, e măreț, și se așează chiar dacă greu este de înțeles și de văzut zidirea lui.

Cobor aici acum deasupra creștetului fiecăruia mâna Mea și mângâi la fel, dar meritele se deosebesc, fiilor.

Ridic acum la cer sărbătoarea și o așez spre mărturie cu toată vederea ei de jos și de sus.

Cuvânt de pace las. Pace vouă! Așez peste sărbătoarea aceasta și peste cuvântul ei numele Meu.

Iisus Hristos.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2017

Praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului

Cuvânt către biserica neamului român, pentru așezarea la loc a sărbătorilor sfinților.

Sunt învăluit în cuvânt, și Mă dovedesc cine sunt așezându-Mi în scris cuvântul în cartea sa cea de azi pe vatra neamului român, înființată cu toată grăirea Mea din ea din anul 1955 și până azi, și încă Îmi așez în ea cuvântul pe mai departe, căci lucrez după hartă, Mă uit în Scripturi și lucrez așa cum este scris să lucreze Dumnezeu peste pământ acum, la sfârșit de timp, căci cerul și pământul pot trece, dar cuvântul Meu nu se poate, o, nu se poate să nu se împlinească iotă cu iotă, și iată, Eu, Fiul lui Dumnezeu Tatăl, am istorie scrisă, am lucrare de cuvânt așezată pe pământ, și s-a făcut carte scrisă cuvântul Meu și o țin deschisă și dau din ea și pun în ea și-Mi semăn sămânța, și stau pe nori de îngeri deasupra locului Meu ales de staul pentru așezarea Mea cuvânt pe pământ, precum este scris să vin să Mă fac cuvânt și să Mă împart de la margini la margini cu lucrul și cu numele Meu cel nou: *Cuvântul lui Dumnezeu.*

Sunt însoțit de oștirile cerești și sunt îmbrăcat în cuvânt, și scrie pe haina Mea numele Meu cel nou: *Cuvântul lui Dumnezeu*, și nu știe nimeni acest nume al Meu, nimeni, decât numai Eu, și sabie ascuțită este cuvântul gurii Mele ca să trezesc cu el neamurile pământului și să le cârmuiesc cu acest toiag și să le grăiesc împăraților pământului și oștirilor lor, care dau să se războiască cu Cel ce șade pe cal alb și cu oastea Lui.

N-am nimic cu omul, decât că voiesc să-l ridic și să Mă știe de Dumnezeu al său, de Făcător și Stăpân, dar am ce am cu satana, șarpele cel vechi, ca să-l arunc în focul care arde cu pucioasă și să pecetluiesc peste el cu semnul Meu ca să nu mai înșele neamurile, și apoi să-Mi așez scaunele și pe cei de pe scaune ca să judece viii și morții și să-i bucur pe cei ce au fost tăiați din pricina cuvântului lui Dumnezeu și să le dau învierea și împărăția cea gătită sfinților, precum este scris.

Și iată, deschid bucoavnele și citesc din ele praznic împărătesc în această zi din calendarul creștin, zi de slavă pentru mama Mea Fecioara, zi din zilele prunciei ei, când, micuță în vârstă de trei ani, a fost dăruită Domnului de către părinții ei, iar ea a intrat în templu și în inima templului apoi, și dacă a crescut s-a făcut ea însăși templu lui Dumnezeu, căci am coborât Eu în ea pe calea Duhului Sfânt trimis prin înger și am crescut prunc în pântecele ei fecioresc și M-am născut Om și am crescut ca omul, mare cât crucea care M-a purtat pe calea Mea spre înviere dintre cei morți, ca să Mă fac pârgă a învierii morților și să-l ridic din moarte pe om, și aceasta a fost și este lucrarea pentru care am venit pe pământ, iar mama Mea Fecioara Mi-a fost cărare.

Intru cu tine, mama Mea, intrăm în biserică, mamă. E sărbătoare pentru tine pe pământ în biserici, în cele care n-au trecut prin cutremurul care s-a ivit pe pământ acum șaptezeci-optzeci de ani în urmă de au strămutat de la locul lor timpul lor, timpul cel din calendar al sărbătorilor sfinților, mama Mea. O, ferice de bisericile ale căror turme sunt închinate lui Dumnezeu, și nu oamenilor care le strâmtorează libertatea în Hristos, și în aceste biserici poate Dumnezeu, încă mai poate, găsește Domnul așezarea cea dintru începutul neamului creștinesc pe pământ, iar neamul cu acest nume este cel mai puternic neam între toate neamurile pământului, fiindcă Stăpânul lor este Dumnezeu Împăratul, căci ce împărat este cel care nu are popor? Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt Împăratul neamului creștinesc, neam răspândit pe pământ de la margini la margini, dacă acest neam păzește datinile din vremea cea de la început când Eu, Domnul, am însămânțat ca să crească sămânța lui pe pământ, sămânță curată și neamestecată.

Grăiesc și Eu, grăiești și tu, mamă, grăim peste biserica cea nestrămutată, cea credincioasă și statornică începutului său cel din părinți și ai cărei părinți au încă bucurie de la ea. În mijlocul neamului român, însă, a pătruns lucrarea lui antichrist, când s-a atins de așezarea cea din părinți și a biruit biserica, și lacrimi de durere s-au suit la cer în vremea aceea, dar mai-marii de peste biserică n-au plâns și ei, n-au simțit atunci rana, ci au adâncit-o, mamă, și a rămas strămutarea sărbătorilor în calendarul zilelor, mamă, și iată, azi nu se serbează pentru tine în biserica neamului român, dar se serbează în țările care și-au păstrat statornicia cerută de părinți, și intrăm, mamă, ca să le grăim lor, celor ce se adună pentru tine azi în biserici.

Eu, Domnul și Fiul tău, Eu și tu, mamă, intrăm cuvânt în biserică și grăim celor ce au păstrat neclătinate zilele sărbătorilor sfinte și Ne aplecăm lor cu mulțumire pentru această biruință a lor asupra diavolului, care a lovit pe alocuri și a răsturnat rânduiala cea prin sfinți lăsată, și le spunem cuvânt și sfat ceresc să dăinuiască ei așa, și să lucreze să tragă în matcă și ținuturile care au îndurat cutremur și schimbare prin oamenii care au lovit biserica, printre care țări și poporul român, mamă, și a plâns cu jale acest popor când s-a văzut înșelat chiar de mai-marii din biserică în vremea aceea, în care s-au lăsat spre rătăcirea cea scrisă în Scripturi că se va ivi ca să strămute sărbătorile sfinților și datinile creștinești. Stăruiesc însă cei din cer ai fiecărui popor, și iată, mamă, ce minune este cuvântul Meu peste pământ!

Și grăim acum mai întâi bisericii neamului român, că pe această vatră avem așezată cetatea care Îmi adăpostește cuvântul când el vine și se face auzit de deasupra ca să fie așezat în cartea sa, și împărțit apoi peste pământ, mamă.

Grăiesc vouă, celor ce stați pe scaune de biserică și cârmuiți peste ea, peste turma neamului român. Vă aduc aminte de cele scrise în Scripturile Mele și ale ucenicilor Mei despre lucrarea bisericii, de la care v-ați abătut atât de mult, căci unde nu este temere de Dumnezeu acolo poate omul. Când Eu, Domnul Iisus Hristos, nu trăiesc în om e pentru că trăiește omul, pentru că vrea ca el, și nu ca Dumnezeu, și acesta este păcatul care apasă pe creștetul bisericii neamului român încă din vremea cea cu durere când s-a întâmplat să poată satana, și nu Domnul, căci n-a fost veghe, și s-au clătinat datinile așezate de sfinți, că au putut străinii peste această țară în vremea aceea, iar în cer este scrisă toată întâmplarea așa cum a fost ea de a căzut de la locul ei cârma cea de la Dumnezeu pentru pașii bisericii.

Intrăm la voi, la cei ce cârmuiți biserica neamului român și vă amintim iar și iar că azi e sărbătoare între sfinții cerului pentru mama Mea Fecioara, și intru cu ea la voi și nu vă găsesc slavoslovind praznicul ei scris în calendar să fie ținut în această zi. Vă amintesc iar și iar că sunt popoare mari și mici care cântă azi pentru mama Mea Fecioara, și iată, priviți biserica rusă, are azi mare sărbătoare, și se pomenește în mijlocul ei sărbătoarea libertății ei întru Hristos, căci a avut ea trezie când trebuia să aibă și a rămas pe stâncă și are ea între cei din cer un cer mare de sfinți, care luptă sus pentru biserica de jos și care cântă odată slujba de sărbătoare ca în cer și pe pământ. Dar la tine, neam român, a rămas în urmă vremea

sărbătorilor sfinte, iar când vremea lor vine, tu nu mai ții pasul cu cei din cer, și uiți acest păcat al tău și judeci peste turmă cu tot dreptul, când tu ești călcătoare de așezare sfântă, de la sfinți lăsată să fie și să se țină de către neamul creștinesc.

O, turmă a neamului român, ia aminte, cei din fruntea bisericii nu te îngrijesc, nu te trezesc, de vreme ce și ei dorm față de greșelile care sunt scrise în cer în dreptul celor ce cârmuiesc peste turmă, căci i-am vestit să îndrepte calea și n-au îndreptat-o. În turmă nu se mai găsește nici unul drept care să judece între frate și frate, ci, din contra, frate asupra fratelui rostește judecată, și toate pe câmp deschis, toate în stradă, spre batjocorirea celui judecat. O, dacă prin iconomia Mea cea de sus lucrătoare aș descoperi și Eu faptele cele ascunse ale celor ce dau să judece pe cei împinși spre batjocorire dintre cei ce slujesc la altare peste turmă cu păstori, o, ce s-ar întâmpla atunci cu fața Mea, sub care se ascund turma și capii ei ca popor al lui Dumnezeu?

Am spus că păcatul este necruțător peste cei ce nu ascultă de Dumnezeu, căci musca se așează și pe creștetul căpeteniei și pe cel al supusului, ca una care nu poate fi oprită să zboare și să păteze oriunde voiește ea să se așeze. Și atunci, cine este vrednic să judece păcatele?

O, trebuie îndreptare, trebuie sfătuire, trebuie pocăință și iertare apoi, așa cum scrie în Scripturi lucrarea peste biserică, iar măsura dreptății lucrurilor stă în mâna Mea, nu a omului, oricât de mare s-ar crede el că este, ca nu cumva să râdă cei necredincioși de nedreptatea care se arată lucrând în numele dreptății lucrurilor.

Voi, cei de pe scaune de cetăți și de turme, iată, faceți nedreptate și călcați peste adevăr. Ar fi să încetați să apăsați pe cei treziți la veghe prin Duhul Sfânt, și care dau să vă arate când greșiți de sus în jos, și să vă amintească despre primejdia care ar fi să biruiască peste voi și peste turmă. Îi puneți sub pedeapsă pe cei ce deschid cărțile de cârmuire și îi dați din rânduri, ca să nu vă fie vouă clătinate statul mare și slava căpătată de la supuși, slava pe care Eu, Domnul, n-am avut-o și nu o am pe pământ de la om.

Las cuvânt scris pentru voi și vă trimit carte ca să vă măsurați cu ea lucrul care dați să-l lucrați în numele Meu peste turmă. Dar dacă voi nu mai lucrați ca Domnul și ca ucenicii Lui, care au lăsat cârmuire de la Mine pentru urmași, e drept, oare, să numiți în numele Meu lucrul vostru?

O, treziți-vă voi, cârmaci care stați cu cârmuire șubredă peste turmă, căci îngâmfarea este păcat greu, care aduce omului orbire, iar orb pe orb cum poate să călăuzească? Aș vrea să vă numesc de-a dreapta Mea, aș vrea, dar să vreți și voi, dar să lucrați și voi ca Dumnezeu aș vrea. O, luați pildă din toate cele lucrate bine și despărțiți-vă de judecata cea strâmbă a lucrurilor toate, căci biserica lui Hristos este cea care lucrează pentru Hristos și pentru oameni, nu pentru capii ei, nu împotriva celor așezate să fie ca Dumnezeu lucrate. Deschideți Scripturile și uitați-vă la învățăturile pentru biserică și pentru viața ei, că adevărații ucenici ai lui Dumnezeu aduc omul spre înviere, nu spre judecată, cum faceți voi când vă vine bine să faceți aceasta și să defăimați pe frați înaintea celor necredincioși.

Iată ce vă spun: Vin magi de departe, că aud de glasul cuvântului Meu de pe vatra neamului român, iar voi îi descumpăniți, de vreme ce nu prețuiți minunea venirii Mele cuvânt pe pământ aici, în țara neamului român, țara Mea cea de azi, care M-a primit și Mi-a dat așternut și fii primitori și purtători de Dumnezeu, și nu-i puteți voi scoate din istorie și să-i împingeți în cartea neagră a vremii, căci cu ei sunt Eu, Domnul, și sunt Biruitorul dacă sunt. Amin.

Și le spun acum celor ce dau să se apropie de muntele Meu de cuvânt și-i mângâi pe ei spunându-le și amintindu-le că niciodată Eu, Domnul, n-am fost prețuit de cei în mijlocul cărora am lucrat prin vreme, căci am fost pus sub capac de cei ce s-au voit ei mari și dumnezei în ținutul lor. Dar voi când auziți glasul Meu împărțindu-Mă vouă, o, luați pe Domnul așa cum vine El spre voi și bucurați-L cu credința că Eu sunt, că Eu vin și că vă dau cuvântul Meu, care înnoiește lumea și naște totul spre înviere, precum este scris să se împlinească cele scrise. Că iată, vin Eu spre voi, vin Eu, vin învăluit în cuvânt și Mă dau vouă de bucurie, de mângâiere, iar cei ce vă descumpănesc pentru căutarea voastră spre izvorul Meu de cuvânt lucrând pe vatra neamului român, o, nu vă pot despărți ei de slava Mea, care se împarte și strigă pe ulițe, și nimeni nu poate opri vântul să bată și să se audă glasul lui și să se nască din Duhul mulți, mulți, precum este scris. Capii bisericii neamului român își văd de ale lor treburi, iar timp pentru Domnul nu au, chiar dacă sub acest nume s-au aciuat să stea.

Mulți ani cu Domnul, mulți ani cu Mine au cei ce Mi-au cules cuvântul și l-au pus și îl pun la împărțit peste popoare, căci Eu, Domnul, voiesc ca toți să se mântuiască și să vină spre credința cea de sus a adevărului, și iată, mai bine de șaizeci de ani sunt scrișii istorie a Mea pe vatra neamului român, și unde duhul lui antichrist văzând aceasta s-a îndârjit cu disperare și aici scurmă, aici, unde-și vede primejdia, dar Eu, Domnul, fac reparare bună peste toate câte au fost atinse și stricate, căci sunt Înnoitorul, și pe toate le fac noi, precum este scris.

Voi, neamuri și limbi și căpetenii, luați pe Domnul din acest râu de cuvânt, care curge din gura Sa, din tronul lui Dumnezeu, ca să adape pe cei de pe pământ cu apa cea vie și să-i hrănească cu mana care vine din cer spre viață veșnică pentru cei care cred. Nimic nu este veșnic, decât Dumnezeu și cei ce cred Lui. Veniți spre muntele Meu de cuvânt, și vin Eu cu el spre voi ca să Mă dau vouă! Amin.

Voi, cârmuitori de biserici, rămâneți, sau întoarceți-vă în obiceiurile cele sfinte, lăsate de la părinții cei sfinți. Cei ce sunteți abătuți de la ele, întoarceți-vă la cele dintâi, la dragostea dintâi, la cei de atunci, de când Eu, Domnul, am lăsat pe piatră de neclintit biserica Mea așezată. Priviți doar spre strămoși, și veți putea să vă faceți întoarcerea. Cei trufași, aplecați-vă! E vremea să faceți aceasta. Trufia e unealtă diavolească, iar umilința e floarea mântuirii și împarte izbăvire și mireasmă de Duh Sfânt peste toți pe pământ. Amin.

Poposesc cu mama Mea și cu oștirile cerești și privesc peste o adunare în țara cea mare *(Rusia, n.r.)*, unde s-au strâns de sărbătoare cei ce cârmuiesc biserici în țările lor. O, și pe gazde, și pe oaspeți îi ating în ziua aceasta cu mâna Mea, dar și mâna mamei Mele Fecioare este lângă mâna Mea, ca să ia ei de la Noi duhul judecății drepte în tot lucrul lor de peste turme, și prin harul care împarte binecuvântare binecuvintez, și spun și aici că meritele se deosebesc.

De aici, din muntele Meu înalt al cuvântului Meu de pe vatra neamului român M-am vestit vouă și v-am dat din taina venirii Mele cuvânt pe pământ. Eu, Domnul, vă fac cunoscut că sunt adevărat în acest cuvânt, iar voi să nu vă îndoiți de el, ci primiți-L pe Domnul, Care Se împarte lucrând. Fiți binecuvântați de Domnul, de sfinți și de părinți, umblând în căile lor sfinte, căci spre aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecu-

vântarea. Amin.

Iar eu, Fiule Iisus Hristos, ca mamă a Ta și a fiilor creștini binecredincioși, dau de veste de lângă Tine adevărul Tău prin acest cuvânt, și mărturisesc peste ei că Tu ești cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu peste cei ce Te primesc și-Ți așează în carte pe pământ cuvântul. E ziua mea de intrare în biserică, e praznic pentru mine în neamul creștinesc, și am intrat cu Tine în templul cel din om ca să-l învăț să se facă templu lui Dumnezeu așa cum eu m-am făcut în toată vremea mea pe pământ.

Voi, neamuri și limbi și împărați, e Domnul, e Fiul meu Hristos acest cuvânt. E carte scrisă cuvântul Lui pe vatra neamului român, țara pe care eu în numele Lui cel mare o ocrotesc, o păzesc, o păstrez și o împodobesc de nuntă, căci Fiul meu are sălaș sfânt aici, și merge de aici peste tot cu cuvântul.

Amin, amin zic vouă, iubiți pe România, aveți grijă ca și mine să fie ea, să poată ea pentru Domnul, să lucreze Domnul de aici peste pământ, că milă mare este cuvântul lui Dumnezeu, care se așează în cartea sa cea de azi, aici, în cetatea cuvântului Său.

Acum, Fiule Iisus Hristos, Fiul meu, odată să zicem peste toți în zi de petrecere sfântă, noi, cei învăluiți în cuvânt și stându-le alături: Pace vouă, pace vouă, pace vouă!

Și punem peste acest cuvânt numele Tău și numele meu:

Iisus Hristos, și mama Fecioară, Maica Domnului. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2017

Sărbătoarea Sfintei Mare Muceniţe Ecaterina şi a Sfântului Mucenic Mercurie

Domnul îndeamnă neamul român să se roage în vremea aceasta de cumpănă şi de apăsare, când cei ce cârmuiesc ţara pentru interesele lor dau să supună neamul român. Domnul întâmpină în cer sufletul regelui Mihai I al României.

În zi de sărbătoare de sfinţi biruitori, Eu, Domnul, plâng cu Tatăl, plânge Dumnezeu pentru strâmtorarea de pe pământ, pentru vreme de cumpănă, când cei ce împărăţesc peste popoare îşi arată puterile şi uită că sunt oameni, şi uită că deasupra lor este Dumnezeu, Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor chiar dacă aceştia nu ţin seamă de adevărul acesta.

Pace vouă, fiilor care primiţi pe Dumnezeu Cuvântul și așezați în carte grăirea Sa peste pământ! Cobor puterea Mea peste voi, iar voi supuneţi-vă şi aşezaţi-Mi pe pământ cuvântul, căci şi aici, acum, în neamul român e vreme de cumpănă, iar cei din cer văd cu ochii veghetori ai Duhului şi se scoală oştiri de sfinţi la veghe. O, dar şi tu, popor român, să nu stai neputincios când trâmbiţa cerească sună și-ți spune că ești sub vreme de încercare, când cei de peste tine dau să te supună iar şi iar sub puterea lor, dar scoală-te ca un viteaz şi așează-te sub crucea mântuirii și cere cu durere biruinţa Domnului și a oștirilor cereşti ca să intre în luptă pentru tine şi să trezească temerea de Dumnezeu în cei ce uită că sunt oameni vremelnici și că le vine rândul să dea socoteală pentru faptele lor, căci vai celor puternici prin slujba cu care stau peste ţară fără să aibă iubire şi jertfă de iubire pentru cei stăpâniţi de ei!

O, neam român, ţara Mea cea de azi, sun din trâmbiţă peste tine, iar oştirile cereşti sunt gata ca să te sprijine în aceste zile de apăsare şi de ameninţare pentru ziua ta de mâine. Toată mila cerului stă gata deasupra ta, şi sunt serbaţi azi între cetele de sus doi luptători bravi, pe care îi trimit spre tine cu oştirile lor, căci au fost biruitori în numele Meu peste cei necredincioşi, peste împăraţii păgâni din vremea lor, iar biruinţa lor s-a suit în cer cu ei şi stau ei în slujba creştinilor care se reazemă pe oştirile de sus în vremi de strâmtorare.

Muceniţa Ecaterina, fată de împărat, cu creştere sfântă prin mamă creştină, a avut putere şi cuvânt cu care a ruşinat neînţelepciunea împăratului din vremea ei şi a celor ce îl slujeau pe el înţelepţi lângă el, dar mărturisitoarea Mea i-a copleşit cu darul ei şi i-a umplut pe ei de înţelepciunea adevărului de sus şi au fost atraşi de ea să mărturisească şi ei pe Dumnezeul ei, și iată biruinţă mare a celor ce mărturisesc peste necredincioşi pe Dumnezeul Cel adevărat!

Lângă această luptătoare de partea cerului e scris în calendarul zilei serbare în cer şi pe pământ pentru voievodul cel neînfricat în luptă, Mercurie, creştin tainic, care a primit din cer sabie de luptă şi a tăiat cu ea ca pe iarbă pe duşmanii neamului lui, dar împăratul n-a fost drept cu el până la sfârşit pentru vitejia lui, că numai ce a aflat al cui oştean tainic este el, l-a şi trimis la Mine, la oastea cerească a sfinţilor biruitori, și aceşti sfinţi stau în ajutorul celor apăsaţi sub stăpâniri pământeşti, până azi şi până mâine aceste stăpâniri, care iau dreptul supuşilor, căci aşa e pe pământ: cei din frunte îşi pierd mintea, căci îi orbesc rangurile pe care se ridică să stea şi să nu mai cadă și să nu-i mai doară decât de ei şi de cei ce joacă şi cântă ca ei.

O, dar trimit Eu, Domnul, oştiri biruitoare şi ajut din cer, numai să stea treaz sub ameninţarea de peste el poporul român, că iar şi iar mai-marii de peste tine dau să te ţintuiască și să nu mai mişti de sub voile lor, neam român, dar tu eşti fiu din fii măreţi cu credinţa şi cu inima, o, şi nu te lăsa, şi luptă-te la veghe, şi să vadă cei din cer că le stai alături în luptă pentru viaţa ta, pentru dreptul tău pe acest pământ român, pe care Eu, Domnul, Mi-am făcut aşternut și-Mi scriu cartea cuvântului Meu pe această vatră, cartea venirii Mele cuvânt pe pământ, precum este scris să vin, dar am venit la tine cu venirea Mea, nu la alt popor, nu pe alt meleag, căci Tatăl Meu Mi te-a ales a Mea, El, şi nu Eu, o, ţara Mea de azi, iar Eu te gătesc de biruinţa zilei Mele, de strălucirea Mea din tine, când vor vedea popoarele soarta ta cea de la Dumnezeu. Acum însă scoală-te și stai de veghe, ascultă-Mă şi stai sub steagul biruinţei, ţara Mea cea de azi!

Şi am să-ţi mai spun, ţara Mea, că ai în tine în zilele acestea zile de doliu, căci îngerul Meu Mihail deschide poarta cerului şi aduce acasă pe unsul Meu, pe regele Mihail, care a dorit cu dor ars în inimioară după ţara lui, după ce trădătorii de ţară l-au gonit de pe scaunul de veghe al ţării ca să ia ei ţara, şi iată-i, domnesc de atunci şi până azi, iar acum dau să se liniştească, zic ei, dar Eu, Domnul nu, nu stau, ci lucrez cereşte şi cu oştiri de sus, căci durerea e mare în cer şi pe pământ, şi pornesc Eu cu oştiri de sfinţi spre cei îndureraţi şi dăm să ajutăm în zile de durere.

Acum Mă aplec cu tot cerul neamului român și cu toți sfinţii cerului, care privesc acum lumina Mea de pe pământul român. Ne sculăm cu duhul mângâierii şi deschidem celui nemângâiat, unsului Meu Mihail al României, fiului cel pribeag atâta vreme, din pricina celor care i-au furat ţara şi slujba, ca nişte duşmani ai neamului acesta ales de Domnul pentru lucrul Lui cel sfânt de la sfârşit de timp, dar durerea acestui popor va fi încununată cu podoabe cereşti, precum este scris de cea iubită, de cea oropsită, şi pe care o voi numi şi o numesc

cetatea Domnului, căci așa este scris.

O, intră întru odihna Domnului tău, rege al României! Îţi mulţumesc pentru credincioşia şi pentru răbdarea ta cea lungă. Mirul Meu de pe creştetul tău te-a păstrat şi te-a ocrotit peste tot pe pământ. Ai fost fără mângâiere şi ai suferit cu suspin pentru ţara ta şi a Mea şaptezeci de ani şi mai bine. De copil ai suspinat îndurerat şi ai aşteptat vremea păcii şi a răsplătirii răbdării. Sufletul tău blând şi mult duios ţi-a dat putere şi iubire mare şi răbdare fără de hotar, şi puterea iertării. Te-am iubit, şi am păstrat pentru tine coroana română cea din străbuni în toată vremea pribegiei tale şi a casei tale. Ai stat înaintea Mea cu stăruință mare și cu gând dulce și duios pentru acest popor român, tu, nu alţii, nu cei ce au oropsit și oropsesc încă acest neam. Ai fost în toată vremea capul întors spre Domnul pentru soarta poporului român, căci ungerea Mea te-a însemnat pe creştet pentru această misiune. Om al durerii și al duioşiei fără de margini, rege mare prin aceste daruri ai fost, iar acum, iată, iată ţara, priveşte-o de sus, de lângă Mine! Iată frumoasa Mea, aleasa Mea! Ziua Mea de slavă peste pământ este ea, căci M-am făcut în ea munte de cuvânt. Cu cuvânt duios te-am mângâiat acolo în depărtare, trimițând la tine mângâierea Mea, dar țara ta nu știe cu câte cuvinte te-am mângâiat şi ţi-am împodobit răbdarea pentru depărtarea ta de ţară, şi ţi-am mângâiat lacrima şi au rămas scrise toate cuvintele Mele spre tine, şi iată locul râului Meu de cuvânt, de unde a izvorât duhul mângâierii şi al nădejdii cea cu răbdare pentru tine, până ce am venit înaintea ta însoțit de oştiri cereşti şi te-am adus acasă, fiule uns, fiu încoronat din copilărie rege al celei binecuvântate pentru acest timp. O, priveşte acum de lângă Mine, de sus, locul din care ţi-am trimis mângâieri, şi cere-Mi acum, cere-Mi, şi ţi se va da pentru acest neam, pe care l-ai iubit şi ai trăit cu dorul după el. Poporul român are acum fii adevăraţi în mijlocul lui cu zile de iubire pentru tine ca şi cei din cer. Tu n-ai fost un oarecare rege, ci ai fost regele neamului român, neamul Meu cel de la sfârșit de timp, pe vatra căruia Eu stau cuvânt încă din anul 1955 şi lucrez tainic împlinirea Scripturilor pentru vremea aceasta şi bucuria ce va să vină pentru cei Mie credincioşi.

O, pace ţie între cei din cer, dar şi în inimile care te-au iubit mult, și care au fost și sunt adevăraţii fii ai acestui neam! O, pace ţie, inimioară duioasă şi îndurerată! Intră acum întru mângâierea Domnului tău Iisus Hristos, pe Care L-ai iubit şi L-ai urmat cu lacrimi pe obraz, şi Căruia credinţă I-ai păstrat în viaţa ta durută pe pământ. Amin.

Iar eu, îngerul Tău, Doamne, îngerul Mihail, însoţesc spre Tine pe unsul Tău, aşa cum în toată vremea lui pe pământ i-am fost alături din partea Ta, iar acum oştiri de îngeri în sărbătoare creştinească şi românească ne însoţesc ca să aşezăm înaintea Ta pe cel ce vine la Tine, Mihail, regele românilor. Amin.

Împreună cu oştirile îngerilor ridicăm, Doamne, oştirile mucenicilor şi pornim în ajutorul neamului român, noi, cei sărbătoriţi în ziua aceasta în cer şi pe pământ, mucenicul Mercurie şi muceniţa Ecaterina.

Binecuvintează, Doamne, ajutorul nostru adus acestui neam, şi sunăm peste el trâmbiță de deșteptare la veghe lângă cei din cer lucrători, căci sunt zile de durere și de încercare pe vatra poporului român. Tu ai pregătit sfinţi mari şi i-ai îmbrăcat sus cu putere pentru cei de pe pământ. Porunceşte acum oştirilor noastre, căci Tu eşti împăratul împăraţilor, iar noi, Doamne, suntem oştenii Tăi. Amin.

Ridicăm oştire cerească, o, sfinţi iubiţi. Aşez puterile cereşti la lucru sfânt pentru ocrotirea pământului şi a neamului român, numai să strige la Domnul şi la sfinţi acest neam binecuvântat. O, de nicăieri nu vine izbăvirea, decât de la Domnul, iar adevărul, el este cel ce va birui pentru cei credincioşi, care se bizuie pe Domnul.

Sunt zile de tristețe, de încercare și de durere peste tine, popor român, iar tu ce faci? O, ridică-te la veghe cu inima spre cer, că lupta este grea. E satana îndârjit şi e nerăbdător prin servii lui ca să te țină neputincios şi cu capul aplecat. O, cheamă-Mă, cheamă pe cei din cer, că nu mai este adevăr pe pământ, şi nici sprijin!

Eu, Domnul, sunt sprijinul tău în vreme de durere, popor român, dar nu uita, cheamă-Mă!

O, cheamă-Mă, fiu român, că și Eu te chem! Îţi stau aproape în orice clipă, dar cheamă-Mă! Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2017

Sărbătoarea de Hram a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, și pomenirea Sfintei Virginia, Trâmbița lui Dumnezeu

Prin biserica Noul Ierusalim Domnul a reparat stricăciunea lucrată de slujitorii bisericii și a așezat la loc sărbătorile strămutate. Sfânta Virginia alături de sfântul arhanghel Mihail îl aduc pe regele Mihai înaintea tronului lui Dumnezeu. El va fi mijlocitor în cer pentru neamul român. Regii altor țări au venit să-și plece frunțile înaintea regelui Mihai și să ia de la el pildă de măreție.

Fiilor, fiilor, ridicați-vă din așternut și primiți pe Domnul! Cei din cer s-au strâns de sărbătoare și de pomenire dulce, iar Eu, Domnul, Mi-am pregătit cuvântul, și cu el vă întăresc ca să stați înaintea Mea și să-Mi așezați în carte cuvânt de sărbătoare. Avem sărbătoare întreită și strângem trei zile întru una, că în ziua de 12 a acestei luni am așezat cu voi și cu arhiereul martor atunci pecetluirea grădinii Sfintei Sfintelor, slujba de târnosire peste grădinița care poartă între hotarele ei pietricica cea albă, chivotul, taina unui nou început, taina Noului Ierusalim pe vatra neamului român, și a fost această zi acum douăzeci și șase de ani. A fost atunci ajunul sărbătorii sfântului apostol Andrei, ucenicul pe care l-am avut lângă Mine și lângă voi în ziua aceea, de și-a pus și el pecetea peste această tainică așezare, căci sub taină este ținută. Iar azi, în a treia zi între cele trei, e sărbătoarea intrării între sfinți a trâmbiței Mele Verginica, gura de care M-am servit Eu, Domnul, cei douăzeci și cinci de ani ai începutului cuvântului Meu cel de la sfârșit de timp, că fără om de pe pământ n-a lucrat Domnul niciodată lucrările Sale de taină, ca să se înțeleagă prin vreme pentru ce l-a zidit Dumnezeu pe om în ziua când a terminat de făcut cerul și pământul cu cuvântul, și apoi cu mâna Sa pe om.

O, fiilor, am avut atunci cu voi zi măreață văzută din cer, am avut lucrare dulce, și credință mare pentru ea, căci numai credința celor ce cred în Dumnezeu, o, numai cu ea poate Dumnezeu să-Și lucreze lucrările Sale la vremea lor, și a fost atunci vremea aceea când Eu, Domnul, am așezat iarăși pe piatra ei cea dintâi biserica Mea, biserica lui Hristos, căci cei ce-și zic și și-au tot zis prin vreme slujitori ai bisericii Mele Mi-au supus sub ei începutul ei, căci ei peste biserică au domnit, și nicidecum n-au păstorit turma ca să aibă Domnul turmă, Domnul, și nu ei, și pic cu pic Mi s-a slăbit lucrarea și taina de biserică, din pricina celor fără de credință, fără de statură și fără de ascultare de părinții cei de la început, prin

care am putut să desăvârșesc taina împărăției cerurilor pe pământ, biserică slujitoare cu Domnul în mijlocul ei între oameni.

O, nu mai lucrează cu Domnul slujitorii de altare, căci sunt împărțiți, și scris este că nimeni nu poate sluji pe doi stăpâni. Am plâns aproape două mii de ani, am plâns cu Tatăl de mila turmei nepăstorite și înconjurate de cei puternici, de antichriștii care n-au lipsit niciodată dintre cei ce se arătau a fi slujitori de altare, și care Mi-au șubrezit de pe piatra ei biserica, și nu s-a mai așezat la loc ceea ce s-a dărâmat, și a rămas că neamul român a fost trântit jos de pe piatră de cei ce s-au suit slujitori de altare, o, și nu s-a mai ridicat de jos acest neam ales între popoare taină a lui Dumnezeu la sfârșit de timp, căci când vine sărbătoarea Crăciunului românii n-o mai au la locul ei din calendar și ies cu ea înainte de vreme și nu mai țin zilele de sărbători la locul lor, o, și e păcat, căci îndrăzneala a fost prea mare, ca și neascultarea de părinți și de datinile bine socotite încă de la început, prin așezarea lor de la Dumnezeu și de la apostoli și de la sfinți.

Fiilor, fiilor, am reparat prin voi această stricăciune și v-am așezat Eu, Domnul, înaintea Mea cu taina începutului bisericii Mele, iar în ziua aceasta sunteți sărbătoriți de cei din cer cu Mine la masă la voi pentru ziua voastră cea nouă, pentru vremea Mea cu voi, când am așezat pe piatra ei biserica Mea și am pecetluit grădinița cea nouă, care poartă pe ea taina cea scrisă în Scripturi, pietricica albă, taină încredințată celor credincioși, vouă, fiilor, chiar dacă numai cu puțini din cei de acum douăzeci și șase de ani am mai rămas aici, căci ceilalți s-au întors din drum și s-au dus de unde au venit, s-au dus în lume, și această durere umbrește an de an întreita sărbătoare de aducere-aminte a puterii Mele de peste voi, și iată de ce trebuie să întăresc mereu puterea Mea de peste voi, căci voi sunteți tristuți, și vă văd lacrima, dar lacrima voastră este lacrima Mea de la cei ce și-au părăsit statornicia și iubirea pe care Eu, Domnul, le-o dădusem s-o poarte pentru voi, cei ce-Mi purtați povara, cuvântul gurii Mele peste pământ, fiilor.

O, ce orb ajunge să fie cel ce se încrede în vederea ochilor lui și în mintea lui! Uită omul cât de mult lucrează satana, câtă lucrare potrivnică și câtă îndrăzneală ca să dărâme pe cei aleși de Domnul pentru lucrările Sale multe și cu anevoie de așezat pe pământ, că tainic lucrează Domnul între cele ce se văd și cele ce nu se văd!

O, fiilor, pace vouă și zile de sărbătoare și de aducere-aminte a lucrărilor Mele cu voi! O, pace vouă cu trâmbița Mea Verginica în ziua aceasta de pomenire pentru ea între cei din cer și între voi! Minunat lucrează ea din cer, minunat își strânge mângâieri și mijlocire sus pentru cei de jos popor al Meu și al ei, și este în cer ceata lui Verginica, ceată lucrătoare cu ea pentru lucrarea Mea de pe pământ. S-a gătit cerul pentru întâmpinarea regelui neamului român, iar Verginica este trâmbița Mea de primire, alături de arhanghelul Mihail, care poartă pe cel uns peste neamul român, aducându-l înaintea tronului Meu, rege încoronat, rege creștin, care a știut cu de-amănuntul taina lucrării cuvântului Meu de aici, cuvânt cu care l-am mângâiat multă vreme și îi pregăteam în taină întoarcerea acasă, iar acum, după ce cu greu am împlinit aplecarea sub voia Mea a celor ce i-au deschis să vină și să se întoarcă la poporul său, o, iată, l-am pregătit apoi frumos, l-am gătit, l-am așezat înaintea Mea, iar acum am trimis pe îngerul Meu să-l ia de mână și să-i facă intrarea între cei din cer ai neamului român, și care Mi-au slujit cu viața lor, cu credința lor, cu iubirea lor de Dumnezeu și de țară, căci țara română este iubirea Mea cea de la sfârșit de timp.

O, iată, Verginica Mea, iar și iar ziua ta aduce la cer bucurie, și ceata ta crește și-și împuternicește lucrarea pentru ajutorarea lucrării Noastre de pe pământ. Sunt zile de durere pe vatra neamului român în multe inimi care au iubit pe unsul Meu, pe regele lor, dar la Noi în cer e bucurie, e mângâiere, și se întregește puterea care ajută din cer pe pământ.

O, e mare lucrarea Mea începută cu tine pe pământ, e mare, mare taina ei, Verginica Mea. Nu se putea să fie priepută această taină, și iată, nici lucrarea ei, care descoperă pe Domnul în acest timp și în acest ținut, în care Mi-am așezat cetatea Mea de scaun, tronul cuvântului Meu pe pământ, și am niște fii firavi care Mă poartă, și pe care numai puterea Mea îi poartă și îi întărește, că de pe pământ, am spus mereu, nu are, nu mai are cine să-i sprijine, să-i ajute să poată pentru Domnul și pentru marea și multa Lui lucrare din vremea aceasta de venire a Sa cuvânt pe pământ.

Am strâns întru una cele trei zile de amintire și așezăm în carte taina lor. Am avut atunci aici cu voi pe arhiereul martor, pe cel ce a crezut întru totul cuvântul Meu și locul lui și rodul lui. O, e grea acum inimioara lui, și nimeni nu i-o știe, nici măcar el. Duhul credinței lui de atunci l-am luat Eu ca să-l păstrez în cer, că pe pământ el a fost dezbrăcat de tot de darul cel de la Mine pentru el peste vremea aceea.

E înalt și e lat și e gras antichrist în mijlocul bisericii, unde îi este locul și lucrarea sa. O, unde să-i fie în altă parte lucrarea și atacul, dacă nu lângă Cel Căruia I se împotrivește el? Iată orbirea cea mare! Înțelege cineva această lucrare potrivnică lui Hristos și locul ei de desfășurare și de lovire? Înțelege aceasta turma creștină? O, turmă nepăstorită, ce ar fi, oare, dacă ai înțelege aceasta? Ce ar fi dacă mila Mea n-ar milui omul, omul nepăstorit? O, omul e neștiutor, e nevăzător, nu știe și nu vede, e totul bine acoperit. Cele ce se văd îi iau omului vederea, iar Eu, Domnul, Îmi înmulțesc mila pentru om, că n-are cine mai îngriji omul, chiar dacă el vede înaintea sa oameni îmbrăcați în veșmântul cel sfânt. Amin.

Acum, Verginica Mea, trâmbița Mea cea de apoi, pune în carte lângă Mine cuvântul tău. E ziua ta de serbare între sfinți.

— O, cine, Doamne, cine în afară de Tine ar putea să însemne ziua mea de serbare între sfinți? Dacă Tu nu mă pețeai și nu mă pregăteai pentru Tine, mai aveam eu ziua mea între sfinți? O, Tu ești ziua mea, ființa mea, așa cum ai fost și pe pământ cu mine, cea umilită și neluată în seamă, că n-aveam nimic care să mă arate și ca să-mi dea un dar și un nume, de neam sărac cum eram. Dacă Tu nu m-ai fi cules din spini ca să mă pregătești, ca să mă înnoiești și să mă faci vas al Tău și să-mi pui trâmbița în mână și la gură, eu aș fi rămas o stârpitură, Doamne. Acum Îți dau slavă între cei din cer și-Ți văd slava și Te mărturisesc pe pământ și Te bucur cu lucrarea mea, că mare Îți este dorul după om.

Dar azi, în ziua mea de serbare între sfinți, iată, Doamne, ce avem de lucrat! Pe pământul român e așternută pregătirea pentru zi de slavă cerească a unsului Tău Mihail, regele românilor, care vine acum la Tine, la cei din cer, Doamne. Cuvântul Tău să grăiască acum, în ziua mea de serbare și să scrie în cartea Ta de azi ziua lui de biruință spre cele cerești, a unsului Tău, Doamne. Tu ești Domnul Dumnezeul lui, pe Care L-a iubit și L-a ascultat după cât s-a putut din partea lui, căci strâmtorarea lui a fost mare și grea, ca și răbdarea în care

a suferit atâția ani înstrăinarea lui de țară și de neam. Binecuvintează acum odihna lui și bucuria între cei din cer și mângâierea cea de după toată durerea lui pe pământ. Amin.

— O, intră întru bucuria și mângâierea Domnului tău, unsule al Meu, rege al românilor! Ești întâmpinat aparte de cei din cer. Țara română e mângâierea sfinților Mei în vremea aceasta, când Eu, Domnul, Mi-am așezat cetate de scaun în ea și râul Meu de cuvânt, râul vieții, care curge peste pământ din această cetate.

Măreț te-au văzut și măreț te-au numit mulți dintre cei mari de pe pământ în vremea ta de domnie, și apoi în vremea pribegiei tale îndurerate, hrănită ea cu dorul de țară și de neam. Ai fost pildă de măreție pentru mai-marii de peste popoare, și aceasta prin ungerea Mea de peste tine, și care te-a înălțat și te-a arătat lumii, iar lumea cea mare a înțeles tainic măreția ta cea de la Mine, căci așa a fost voia Mea. Acum, când neamul român se apleacă înaintea ta și se închină și-ți cere tainic să le fii mijlocitor în cer, o, iată, acest prilej sfânt aduce acum pe vatra acestui neam frunți încoronate, care se apleacă celui ce are nume mare, rege al românilor pe pământ și în cer. Aceștia au un prilej măreț în aceste clipe sfinte și vin ei pe pământul român, al cărui văzduh e plin de sărbătoare cerească deasupra și-ți pregătește veșmântul slavei. Cuvântul Meu de pe vatra aceasta a proorocit venirea ta înapoi și ți-a pregătit apoi cărare pietruită, și ți-am trimis înainte soli, și pe arhiereul martor al tainei cuvântului Meu și ți-am dat de veste că lucrez pentru întoarcerea ta, chiar dacă țara română nu era pregătită pentru această împlinire. Eu însă am împlinit, așa cum am grăit din vreme prin cartea cuvântului Meu cel de peste șaizeci de ani scris și așezat pe pământul român, că am ridicat la vedere pietricica cea albă și poarta care străjuiește peste grădina cuvântului Meu și ți-am pus numele pe piatră ca să împlinesc apoi, și am împlinit. Și dacă au trecut anii, iată, a sosit și ziua cea mare a unirii tale cu cerul, cu România cea din cer, care se bucură acum cu sfinții ei pentru sosirea ta, pentru slava ta cea de la Mine, și căreia se închină pe pământul român în zilele acestea regii neamurilor, ca să vadă ei, și să vadă și neamul român cât te-am iubit, câtă slavă am pregătit pentru tine prin ungerea Mea, că ai fost ca și Mine, alungat din patria ta, dar te-ai întors, așa cum și Eu M-am întors la cei ce M-au alungat, și am înviat din moarte și am venit la poporul Meu și M-am dus apoi la Tatăl și sunt Mijlocitorul, iar tu vei fi de acum mijlocitor în cer pentru țara ta, pentru cei ce plâng și-și plâng despărțirea lor de tine, o, rege mare prin ungerea ta cea de la Mine pusă pe creștetul tău. O, cere-Mi, și ți se va da! Cere-Mi, că mare și duioasă e ruga ta pentru neamul român, cuprins acum de cumpănă grea, căci lanțurile îl strâng iar și iar prin mâna celor ce iarăși i-au răpit libertatea, i-au oprit în loc nădejdea, dar acum acest neam are mijlocitor mare înaintea Mea, și vom lucra din cer mântuirea cea de la Dumnezeu peste pământul și neamul român. Amin.

O, mare este acest timp, poporule român, mare, fiule, în mijlocul tău în zilele acestea! Mare este Dumnezeu pentru tine, dar mare să fie și veghea ta, dar și credința ta. O, nu-ți pierde nădejdea, neam român! Cei ce sapă groapa ta se vor prăbuși cumplit, căci vai celor ce lovesc în tine pentru ei înșiși, pentru slava lor! Țara română e sub ocrotirea Mea și a mamei Mele Fecioara, chiar dacă ea este în suferință acum din pricina celor mincinoși, care apasă peste ea. Ei nu știu ce este omenia, nici dreptatea și nici mila, că pe pământ e ca pe pământ, dar din cer nu va fi tot așa, că se pregătește slavă mare peste pământul român, țara Mea cea de azi, în care Eu, Domnul, Îmi așez cuvântul.

E zi cu mare încărcătură cerească ziua aceasta, în care sunt cuprinse trei zile de serbare, zile de hram peste cetatea Mea de scaun, peste grădinița cuvântului Meu și a împrejurimilor ei, zidite prin sfatul Meu cel sfânt pentru slava Mea cea de azi.

Vă slobozesc acum de sub cuvântul Meu coborât la voi, și iarăși voi grăi poporului cuvântului Meu, fiilor care Mă întâmpinați când vin ca să grăiesc. Pace vouă!

Și pace peste sărbătoarea pentru odihna de sus a unsului Meu Mihail, rege al celei binecuvântate peste vremea aceasta, țara română, patria cuvântului Meu acum, la sfârșit de timp! Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2017

Sărbătoarea Sfântului Ierarh Nicolae

Semnul că este cineva creștin este vorbirea Duhului Sfânt în gura omului. Domnul a mărit înaintea oamenilor pe cel ce se credea mic: ierarhul Nicolae. El se dă pe sine pildă de urmat: iubire de Dumnezeu, râvnă pentru apărarea adevărului, sfiala înaintea oamenilor și a lui Dumnezeu, milă pentru cei lipsiți, lepădare de bogății. Domnul îndeamnă popoarele să apere pacea dintre ele și le spune că le va opri să mai facă războaie.

Mă strâng lângă voi, și cu glasul gurii Mele Mă dovedesc lângă voi cu cuvântul, fiilor care primiți și împărtășiți venirea Mea la voi. Dar lângă voi Mă strâng cu sfinții, măi fiilor, că nerăbdare multă au ei când vin zilele lor de serbare, iar Eu văd, și îi așez pe ei lângă Mine în carte la voi cu tot cuvântul Meu și al lor.

Neamul creștinesc are azi zi de serbare de sfinți, și are și cerul bucuria cea de azi pentru ierarhul Meu cel plin de Duhul Sfânt, cel plămădit din lucrarea Duhului Sfânt ca să-Mi fie vas ales, sprijin lui Dumnezeu pe pământ, ierarhul Nicolae, căci Eu, Domnul, caut mereu sprijin la om, că mult este de lucrat și de împlinit, și n-am cu cine să lucrez de pe pământ dacă atât de mult s-a depărtat omul de Mine, de Domnul, de nu mai poate Duhul Sfânt să-Și afle cuibar și, lucrând, să ridice neam creștinesc, neamul lui Dumnezeu, așa cum la începutul bisericii Mele Îmi zideam pentru împărăția Mea popor creștin.

Fiilor, fiilor, știu cei ce se numesc creștini, știu ei, oare, care este semnul vestitor, semnul care îl arată pe om că este creștin? O, rari și tot mai rari sunt cei ce înțeleg ce i-ar putea arăta pe ei că sunt creștini, că pot Eu să lucrez cu ei, să Mă sprijin pe ei pe pământ. Cei ce pășesc cu pașii lor spre o viață creștină trebuie aceștia să știe din Scripturi lucrarea dobândirii Duhului Sfânt, spre care țintă ei trebuie să caute.

O, e ușor să fii scris pe pământ că ești creștin, că ești botezat și gata de lucrat cu Dumnezeu, de sprijinit pe Domnul cu multa Lui lucrare. Vorbirea Duhului Sfânt în gura omului, acesta este semnul și ținta pentru care omul caută spre nume și viață creștină, iar dacă această căutare nu este în viața creștinului, el nu va dobândi pe Duhul Sfânt, Care îi arată că sunt creștini pe cei ce aleg aceasta.

Învățătura Mea cea de azi peste cei ce caută după cuvântul Meu aici, la izvor, de unde Eu, Domnul, iau și dau de știre venirea Mea și lucrul ei, o, această învățătură răspicată o dau Eu acum celor ce doresc să știe despre ea, și cu care pot să-și măsoare lipsurile vieții creștine, lipsa Duhului Sfânt, Care pe toate le lucrează și le crește în om, sau pot ei să-și

măsoare rodul Domnului în ei, rodul Duhului Sfânt, rodul vieții creștine, dacă este el lucrător.

Am pildă mare pentru înțelegerea învățăturii de azi, am pe ierarhul Nicolae, peste care Duhul Sfânt a lucrat și l-a arătat cu acest dar purtător de Dumnezeu, sub care el se adăpostea, se tăinuia, căci se smerea foarte, și împărțea în taină ajutor peste oamenii încercați de ispite și de neputințe, căci Duhul Sfânt Se smerește, și numai în cei cu lepădare de sine, numai în cei smeriți are El viață și lucrare de har, și putere de ridicare pentru mulți din păcat.

O, așa am zidit Eu biserica Mea la începutul ei, și am pus semn peste ea pe Duhul Sfânt, pe Care Îl primeau în ei cei ce se botezau, și care vorbeau apoi în Duhul Sfânt și-și dovedeau înfierea, fii ai lui Dumnezeu, încreștinați cu numele Meu, și devenind ei prin acest semn și lucrare de sus fii ai Tatălui, frați ai Mei.

Voi, cei care aflați pe Domnul prin acest izvor de cuvânt, să știți, fiilor, că scopul vostru acesta trebuie să fie: să dobândiți pe Duhul Sfânt și să lucrați întru El, căci Duhul Sfânt în om lucrător stinge dorul de cele pământești și privește prin om la cele ce rămân, și le lucrează pe ele, despărțiți fiind de duhul lumii.

O, nimeni să nu se laude sau să nu creadă că poate fi oricum creștin dacă el nu dobândește pe Duhul Sfânt, Care să-l dovedească fiu al lui Dumnezeu. Ar fi să-i ajungă omului cu înșelarea, și ar fi să înceapă el căutarea și dobândirea Duhului Sfânt, dar fără lepădare de sine, o, să nu plece cineva pe urmele Mele, și nici fără cruce, căci Eu așa am cerut celor ce caută după Domnul, ca nu cumva pornind altfel, să caute zadarnic.

Iar acum, o, e ziua ta între sfinți, ucenicule smerit și tainic cu lucrarea ta de milă și de trezire spre Domnul și de ajutorare a celor năpăstuiți de încercări și de ispite. O, așează-te lângă Domnul tău, pe Care L-ai urmat cu mare umilință, cu mare lepădare de sine, și de aceea ai avut lucrare de fiu, de slujitor mare cu Duhul Sfânt între oameni. Te sfiai mult, mult, și aceasta pentru că te vedeai om mărginit și smerit pentru aceasta, iar Duhul Sfânt lucra minuni și semne mari prin harul care te umbrea de la iubirea ta de Dumnezeu și de semeni, căci viața ta pentru ceilalți ai voit s-o trăiești și s-o închini. Hai acum, așează în cartea Mea de azi cuvântul tău! Amin.

— O, Doamne, Păstorul și Învățătorul meu, pot și eu ca psalmistul să spun din cer pentru lucrul Tău cu mine pe pământ în vremea trupului meu, că mic eram, mic mă simțeam între cei de atunci frați slujitori Ție și vestitori de Dumnezeu, dar Tu ai trimis pe îngerul Tău și m-ai uns cu untdelemnul Tău și ai binevoit întru mine, Doamne. Cu cât mă tăinuiam de fața celor mari și mici, cu atât Tu m-ai arătat apoi și m-ai așezat păstor mare și am rămas de pomenire mare în mijlocul neamului creștinesc. Te-am iubit fără să știu când eram micuț, și apoi și mai mult Te-am iubit, și m-a durut pentru Tine când dușmanii Tăi dădeau să Te vorbească între ei după limba minții lor străine de Duhul Sfânt. M-am pus chezaș pentru adevărul Tău și am fost pedepsit, dar prin pedepsirea mea dinspre cei drepți, cum se credeau ca să judece ei pricina mea, Tu m-ai mărit și mai mult, și m-ai scos din strâmtorare și mi-ai dat cartea Ta s-o așez în inimile creștinilor așa cum este ea și cum vrea ea să fie omul creștin. M-am sfiit mereu înaintea Ta și înaintea oamenilor, dar dragostea și mila mă împingeau spre cei neocrotiți și fără de apărare, spre cei neputincioși și lipsiți de toate, iar eu dacă aveam, le dădeam după nevoile lor. Nimic n-am oprit pentru mine, decât pe Tine, Doamne, o, și cine mai era ca mine de bogat și de liber pentru Tine?

Am fost creștin adevărat încă de când m-am născut și până la Tine sus, Doamne. O, să se uite creștinii în viața mea și să se sfiască, fiindcă eu am fost sfios, n-am căutat nimic pentru mine, ba am scăpat de toate bogățiile moștenite din părinți, și ca un bun iconom le-am împărțit și am ușurat cu ele multe dureri și am șters multe lacrimi și am oprit în loc păcate.

Voiesc să spun astăzi, Doamne, despre slăbiciunea celor fără Dumnezeu, care caută bani și tot bani pentru ei în toate zilele vieții lor, și care nu știu ce fac, săracii, și nu știu ce este banul. Banul este cel mai mare vrăjmaș al sufletului omului, cea mai mare primejdie a vieții lui, a păcii lui, și e mai rău ca diavolul, cu mai multă putere asupra omului când omul se vinde vânzând pe bani pe aproapele său, căci minciuna s-a lucrat încă de la început, și nu dă să moară în oameni și toți o slujesc, iar ea este fiica diavolului, unealta cea ucigătoare de om încă din rai, când omul era încă acolo.

Banul este unealta care îi ia ochii omului, dar și mintea, și este vrăjmașul de moarte al sufletului omului. O, dacă ar ști omul ce stă ascuns sub această față cu care el cumpără și vinde, și totul spre păcat, că asta face mânuirea banului, o, ar da omul să trăiască cea mai săracă viață, cele mai curate zile, și ar fugi de bani mai tare decât de diavolul, căci banul este cursa diavolului, prin care diavolul vede inima omului, vede dorurile și pornirile din om, și care se nasc prin bani, dar și omul săracul, nu știe ce ține în mână și în buzunar și cât i se închină, căci banul este împăratul sub care se supune neamul oamenilor, dar nu cred oamenii aceasta. Eu însă am dat spre folos sfânt rostul banului și l-am biruit pe diavolul și am scăpat de legăturile morții, că iată ce moarte pune pe pământ peste tot banul! Se vinde și se cumpără minciuna, numai minciuna, căci adevărul nu e de vândut și nu e de cumpărat, ci e de trăit întru el și de lucrat peste pământ, și mai ales de semănat sămânța lui ca să se înmulțească, spre salvarea multora de sub minciuna veninoasă de suflet și de viață.

O, Doamne, aceasta a fost setea mea în cer, să pot să spun tuturor să fugă de capcana aceasta, să scape din ea toți cei care știu că vor rămâne cu nimic cei ce nu se leapădă de sine pe pământ ca să poată merge după Tine, și să se lepede de lucrarea cea vândută banului și fărădelegilor lui.

Iar eu mă aplec sfios acum, pentru bunătatea Ta, de m-am așezat în cartea Ta de azi cu dorul meu, ca să spun celor ce vor să ia povața mea și să se lepede de sine ca și mine, de Ți-am putut fi adevărat fiu și slujitor mare întru Duhul Sfânt în vremea mea pe pământ. Amin.

— O, slujitorule arhiereu, o, cine mai este liber de sine pe pământ? Toate popoarele, toți stăpânii de peste popoare, toți luptă să aibă pace, să fie pace, dar își fac arme ca să-și apere pacea din ținutul lor, iar Eu le spun lor așa: Nu se poate pace să fie, căci pacea este în cer, și vine din cer când ea vine.

Voi, țări și popoare, auziți pe Domnul, căci El vă grăiește vouă! Apărați-vă nu țările, nu pe voi, nu popoarele voastre, ci pacea dintre popoare, ca să vadă Domnul și să vă apere El țara, și să vină să vă spună în vremi de primejdii: Pace vouă! Când voi dați să uitați de Dumnezeu, o, cu atât mai mult Eu, Domnul, vin și vă amintesc că sunteți oameni, și că sunteți slabi în vremuri de cumpănă, și că numai Domnul vă poate fi de ajutor cu adevărat și biruitor pentru voi și pentru pacea voastră.

O, vă vor pieri avuțiile toate. Auziți? Ce veți face a-

tunci fără Domnul, fără Cel ce a făcut cerul și pământul și omul? O, numai Eu, Domnul, numai Eu pot rămâne pentru voi și lângă voi în vremi de durere și de ispite neașteptate când ele vin.

Voi, țări și popoare, vă chem spre pacea Mea peste voi. Vă cheamă Domnul. Iubirea Lui, și a voastră pentru El apoi, aceasta vă aduce pacea și toată grija cea bună și nepieritoare pentru cei ce iubesc pe Domnul. O, nu vă mai luptați să fiți voi dumnezei. Nu e bună trufia. Ea vă trage spre dărâmare, nu spre înălțare. Nu sunt dumnezei cei ce mor. Numai Cel ce nu moare este Dumnezeu, numai Eu, o, popoarelor și căpetenii peste popoare.

Îmi desfac brațele ca să vă primesc, ca să vă ocrotesc Eu neamul și țara, ca să vă mângâi în Duhul Meu.

Vă voi opri să mai faceți războaie. Voiți să vă spun cum voi face aceasta? O, nu! Veți înțelege singuri, și veți vedea că sunteți oameni și că omul este neputincios, și aceasta ca să fie numai Domnul tare și drept și Împărat peste făpturi, iar voi să fiți cei miluiți și cei mângâiați, după ce Eu, Domnul, Îmi voi îndrepta spre voi privirea și mila, iar Scripturile toate, toate, va fi să se împlinească, precum este scris în ele, căci Eu, Domnul, sunt începutul și sfârșitul, Eu sunt Alfa și Omega, Eu, numai Eu. Eu sunt, iată, și la sfârșit, și cu omul voi lucra ca să așez pe pământ împărăția Mea, așa cum este scris despre acest adevăr.

O, auziți pe Domnul, popoarelor! Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2017

Sărbătoarea Sfântului Ierarh Spiridon

Pildă de iubire de Dumnezeu, de umilință, de mulțumire și de pace: sfântul Spiridon. Viața de pe pământ să fie trăită cu folos pentru veșnicie. Învățătură pentru ascultare.

Pace vouă, fiilor străjeri pentru venirea Mea cuvânt pe pământ!

O, fiilor, unde să mai găsesc Eu loc frumos pentru Mine ca să așez peste el acest cuvânt: pace? Mi-am făcut cu voi cetate pe vatra neamului român și am pus de jur împrejur întărituri cerești și pază de îngeri, ca să am a Mea această cetate, și am numit-o pe ea cetatea Mea de scaun, iar voi sunteți veghetori înaintea Mea când vin cuvânt pe pământ.

O, măi fiilor, toți cei care sunteți aici viețuitori și lucrători lângă Mine, voi să slujiți frumos lui Dumnezeu, frumos de tot, fiilor, cu mulțumire mare în toate, și în toată clipa cu bucurie în slujire, căci Domnului Îi place jertfa duhului umilit, nu jertfa mâinilor mai întâi, și uitați-vă la viața și viețuirea celui azi sărbătorit în cer și pe pământ prin biserică și luați din firea lui cea plină de slujire cu mare umilință pentru toți cei din jurul lui, și nu l-a împiedicat pe acesta rangul lui de slujitor mare, arhiereu peste biserica din ținutul acela, că l-a ajutat pe el duhul umilit, duhul lui aplecat și atât de plăcut Mie, de am putut Eu să fac prin el între oameni minuni fără de seamăn cu alte minuni. Frumoasa și dulcea lui viață în Hristos M-a făcut să am locaș larg întru el și să Mă arăt prin el Dumnezeu mare peste pământ și peste oameni, măi fiilor.

O, e mare frumusețe pentru cei din cer duhul cel umilit al celui ce-Mi slujește pe pământ. Ca să-Mi slujească Mie omul pe pământ, o, e mare minune aceasta, iar Mie Îmi este dor să-Mi desfac darurile și să-Mi arăt cu ele prin om dumnezeirea Mea, care așteaptă și tot așteaptă la hotarul dintre Mine și om, iar hotarul Îmi este omul, omul cel depărtat de dragostea de Dumnezeu atât de mult cât poate el să facă aceasta.

E sărbătoarea ierarhului Spiridon, slujitor plin de Duhul Sfânt, mărturisitor mare pentru Dumnezeu, pe Care el Îl iubea zi și noapte cu fapta, fiilor. Umilința lui îl ajuta să se vadă mic față de tot și toate din jurul lui, iar desfătarea Mea era întru el. Îmi dădea Mie atâta drept, atâta ființă în toate, căci el a înțeles deplin calea Mea, și calea omului cu Mine, și de aceea lepădarea de sine i-a fost întreagă când M-a ales lui, ca și crucea purtată cu umilință pe urma Mea din loc în loc pe pământ, din stare în stare, din slavă în slavă cu crucea. Nu lipseam nici o clipă dinăuntrul cămării iubirii lui de Dumnezeu, și s-a făcut el pe deplin împlinitorul poruncii întâia între porunci: iubirea de Dumnezeu din toată inima și cugetul și sufletul omului, iubire cu fapta, iubire care nu-l lasă pe om să trăiască sieși, ci numai pentru ceilalți câți sunt pe calea vieții lui pe pământ.

Ar fi să le fie rușine mare la toți creștinii mari și mici de pe pământ față în față cu pilda iubirii de Dumnezeu a acestui slujitor arhiereu atât de aplecat Domnului și semenilor lui, cu atâta mulțumire în toate și pentru toate pentru sufletul lui. Sălașul păcii a fost sufletul lui. Neîncordarea față de orice stare sau întâmplare a fost inima lui pentru sălaș Mie.

Fiilor, fiilor, vine sărbătoarea Nașterii Mele și a obiceiurilor sfinte pentru ea. Lumea care-și zice creștină o ia înainte și face azi serbare, dar face pentru ea, nu pentru Mine, că amestecarea pe care o face ea în această zi nu are a face cu praznicul de naștere a Domnului. Lumea își ridică în cap dumnezeii ei în ziua aceasta, că lumea are mulți, mulți dumnezei, mulți cât simte ea s-o mulțumească în dorurile ei, printre care Îl mai pomenește și pe Dumnezeu Născătorul, și Care Se naște.

O, fiilor, nu mai găsesc loc frumos pentru Mine ca să așez peste el acest cuvânt: pace. Îi trebuie omului naștere de sus ca să înțeleagă el calea vieții și calea Mea spre el. Mai sunt, oare, între oameni care să înțeleagă rostul acestei taine și să mărturisească despre ea și s-o arate apoi la vedere ca să vadă cei mulți cum să-și aleagă drumul vieții și cum să-și trăiască viața sufletului, care este dăruit de la Dumnezeu? O, nu pot oamenii să-și trăiască viața lor fără să slujească unui dumnezeu, sau la mai mulți dumnezei, și de aceea își aleg ei dumnezei cărora li se închină prelung, uitând cu totul că dumnezeii lor sunt pieritori odată cu ei. Voi însă fiți înțelepți și mereu înțelepți, fiilor, dacă Mă aveți pe Mine de Dumnezeu, căci Eu sunt adevărat Dumnezeu, și această înțelepciune nu trebuie să-l părăsească pe creștin dacă vrea să nu moară el. De aceea vă învăț pe voi mereu, ca să știți să slujiți lângă Mine așa cum Eu slujesc ca Fiu pe Tatăl, și să aveți și voi parte de partea Mea cea de lângă Tatăl, că acolo voiesc Eu să-i am pe cei dragi ai Mei, cărora Eu le sunt Cel drag lor. Așadar fiți purtători de cruce ca și Mine, fiilor. Însemnați-vă, Eu, Domnul, vă spun, însemnați-vă cu semnul sfintei cruci pașii și călătoriile, cuvintele și faptele, pâinea și apa, scularea și culcarea, smerenia și dragostea, credința și statornicia, locul de viețuire, adică cetatea Mea cu voi și toate de pe ea, și însemnați-vă auzul și văzul și toate simțurile mădularelor voastre și ale fraților voștri, dar și rugăciunea cea pentru dobândirea acestora toate să v-o însemnați cu semnul sfintei cruci mult, mult, fiilor, ca să vă fie cruce dreaptă viața și fapta vieții, și să vă fie ea cale vouă așa cum Mie Mi-a fost, și apoi la toți sfinții Mei, care M-au iubit.

O, fiilor, nu vă învățați cu Dumnezeu ca să vă obișnuiți cu El, ca să nu-L mai slăviți apoi îndeajuns pe El. Pentru ni-

mic din cele ce nu le împliniți frumos nu vă luați unii după alții, ci numai după Dumnezeu în toată clipa fiecare, numai Lui să-I fiți slujitori când slujiți, când ascultați pentru slujire, numai în numele Lui să închinați slujirea voastră, nu unul altuia, că altfel se nasc nemulțumiri și reproșuri, se naște șubrezirea peste duhul frăției. Slujiți numai pentru Domnul și pentru numele Lui toate, iar dacă faceți altfel vi se va părea că sunteți nedreptățiți de ceilalți frați viețuitori cu voi unii de la alții.

Vă învăț minuni să lucrați când vă învăț aceasta pe voi. Dacă pentru jertfirea pe care o aduceți cu lucrul vostru ajungeți să fiți nemulțumiți frați față de frați, o, nu se mai îndreaptă spre Domnul slujirea voastră. Așadar, toate Mie, fiilor, toate să le închinați numelui Meu, Eu sunt Cel ce primesc jertfirea voastră, Eu sunt și cu răsplătirea, căci am spus: *«Orice veți cere Tatălui în numele Meu, Eu voi face vouă».* Tot așa este și cu cele lucrate de voi în numele Meu, Eu voi fi Cel ce aduc răsplata, dar aveți nevoie de înțelepciune din cer, de iubire ca a arhiereului Spiridon, care tuturor slujea ca lui Dumnezeu, fără să ceară mulțumire sau slujire sau datorie, căci el era cel care în toată vremea slujea și tot slujea în numele Meu tot și toate fără să măsoare. O, iată om în care Mi-am aflat Eu după adevăr nașterea Mea, cinstirea Mea și lucrarea Mea cea multă apoi.

Ar fi să înțeleagă cel care voiește să se facă fiu și creștin al lui Hristos și să știe bine ce voiește când dă să hotărască aceasta, și iată de ce a fost să vin iarăși de la Tatăl pe pământ! Am venit să-l povățuiesc pe om și să-l fac iarăși, căci cel de la început n-a dat să asculte și n-a putut să rămână întru Mine, și iată, omul păcătuiește și-i trece timpul, săracul, că așa știe el să-și petreacă timpul vieții trupești, dar scris este că la mintea omului nu se suie bunătățile și bucuriile pregătite de Domnul pentru cei ce-L iubesc pe el în vremea lor de pe pământ. Păcatele care par dulci omului îi aduc apoi tristeți, nedumerire, descumpănire, nelucrare apoi și suferință multă, că bucurii nu se nasc din păcat, căci ca să ai bucurii trebuie să bucuri pe Domnul înăuntrul tău și în afara ta, iar altfel n-ai de unde să culegi bucurii pentru tine și pentru cei din jur și să ai lucru sfânt de lucrat, nu numai să treacă timpul vieții tale și atât, căci viața are nevoie de agoniseală multă în cer, ca să tragă omul la strânsura lui apoi, precum este scris.

Trimit carte peste tot pe unde sunt cei ce cred venirii Mele cuvânt pe pământ, și mai ales grăiesc celor ce știu mai de aproape lucrarea Mea cea multă a învățăturii Mele, și zic:

Fiilor, fiilor, feriți-vă să vă răzvrătiți și să fiți nemulțumiți, că nemulțumirea e răzvrătire și naște cuvinte rostite și nerostite și duh de judecată prin duhul trufiei. O, feriți-vă de această primejdie, care vă poate tăia calea cu Hristos pe pământ. Răzvrătirea și cuvintele ei, această lucrare i-a căzut pe cei ce au căzut de lângă Mine. Cei ce au fost nemulțumiți, de s-au răzvrătit asupra lui Moise după mintea lor, se putea să nu piară aceia? Ba au pierit rușinos și cu zgomot mare, au pierit ca Faraon cu oastea lui, de sub a căror robie ei au scăpat prin lucrarea Mea cu Moise, și tot ca Faraon au făcut și ei apoi, că s-au răzvrătit și s-au împotrivit poruncii de sus și și-au zidit pierzarea.

O, fiilor, cei ce sunt nemulțumiți într-o obște de frați, aceia au trufia în aluatul lor și-și iau drepturi prin ea de a fi nemulțumiți, iar când diavolul îi câștigă, atunci văd ei cum au mers pe cale, nemulțumiți ba de una, ba de alta, și aceasta din pricina puținătății de minte și a micimii sufletești, care pierde omului sfiala și buna cuviință, de care el ar avea atâta nevoie pe calea lui cu Domnul ca să nu cadă de pe ea.

În ziua aceasta sfântă am dat să vă învăț pe voi purtarea cea dulce a omului cel plin de duhul umilit, dar dau acum rând în carte lângă Mine slujitorului sărbătorit azi, celui atât de aplecat lui Dumnezeu și omului, atât de curat la iubire și la fapta iubirii, fiilor. Amin.

— Iubirea, Doamne, iubirea mea pentru Tine, pe toată Ți-am dat-o Ție, ea m-a învățat, ea m-a zidit, ei i-am făcut loc și ființă în mine când mi-ai trimis-o înapoi împodobită toată, de am putut-o arăta la buni și la răi, așa încât unii au avut câștig de la ea, iar alții s-au umplut de pizmă asupra mea, căci n-aveau ei gând de iubire pentru Tine, chiar dacă în numele Tău își ziceau că stau și că slujesc.

Îi povățuiesc părintește, Doamne, pe fiii de azi ai cuvântului Tău, că vreau să le spun că numai cei ce împlinesc povața Ta, numai ei sunt cei ce sunt fii, nu și cei îndărătnici și fără de ascultarea cerută lor s-o facă, căci aceia se dovedesc puțini la minte, mici cu iubirea, slabi cu jertfirea, iar dacă nu se vor scula la veghe împotriva acestor lipsuri ale lor, o, nu vor fi potriviți lângă cei ce iubesc fără de camătă, așa cum eu am iubit, Doamne. Să nu-și strângă pretenții și nemulțumiri cei ce dau să meargă pe calea aceasta nouă a Ta cu un popor purtător de Dumnezeu. Numai cei trufași sunt cuprinși de aceste boli sufletești, pe care nu și le văd, iar pe cei cu sufletul bolnav îi îndemn spre vindecare și spre vindecător, așa cum Scriptura învață pe fiii bisericii Tale. Pilda vieții mele le dau lor spre învățătură pentru viața lor. Iubirea mea, aplecarea mea, slujirea mea tuturor, blândețile mele de multe feluri mereu, Doamne, puterea iertării, mila cea pentru vii și pentru morți ca să-i scol spre înviere, dorul de cer pe pământ, dorul de Tine, Doamne, păstrat tainic în mine acest foc aprins, acestea și mai mari decât acestea să lucreze fiii cuvântului Tău, că ai venit și vii la ei atât de mult, cât niciodată n-ai stat pe pământ cu alții de până la ei, iar ei să nu se învețe cu Tine ca să nu Te mai asculte frumos și îndeajuns, o, nu, ci, din contra, să crească în ei simțul datoriei față de marea Ta aplecare pentru ei, și a celor ce Te slujesc să vii și să fii pe pământ Învățător lor.

Mânuțele ridicate în sus până la cer și rugăciune cerșetoare de slava Domnului, de lucru mult pe pământ, pe pământul român pentru toți și pentru toate neamurile pământului, aceasta să cereți voi cu tot adevărul și puterea cu care aduceți Domnului rugăciunile voastre, fiilor purtători de Dumnezeu și primitori ai Domnului. Inimile să vă fie cele ce vă ridică mânuțele în chip de rugăciune văzută, că vaiete de groază cuprind pe toți slujitorii iadului când văd la voi această armă temută îndreptându-se împotriva lor și încărcându-se ea de la Dumnezeu cu putere pentru căderea diavolului, care dă să nu asculte încă și să se lase învins de Mielul lui Dumnezeu și de cei ce umblă cu Mielul, precum este scris.

Povața mea e părintească și se apleacă, Doamne. Am fost părinte și eu, și așa am lucrat și cu fiii bisericii Tale apoi, și chiar și cu cei ce călcau poruncile Tale, duios și cu ei eram, ca să-i ajut să vadă cât de frumos ești Tu în cei ce Te poartă îmbrăcându-se înăuntru și în afara lor cu veșmântul slavei Tale, ca să vadă toți slava cu care îi slăvești Tu pe cei ce se aleg să Te iubească de pe pământ și până la cer pe calea lor cu Tine.

Acesta a fost cuvântul meu de azi, Doamne, în cartea cuvântului Tău pe vatra neamului român, țara Ta de azi, iubirea Ta de la sfârșit de timp acest pământ, casa Ta de venire,

iarăși venirea Ta. Amin.

——— Îți mulțumesc, blândule ucenic! Dulce este cuvântul iubirii tale de Dumnezeu și de oameni! O, cum să nu mulțumesc unei așa de frumoase iubiri? Cum să nu Mă aplec ca să primesc cu aplecare această dulce mângâiere?

Fiilor, fiilor, așa să vă aplecați și voi, ca și Mine înaintea măreției cuvântului sfânt, rostit din cer de un slujitor atât de blând, ca și pe pământ, blând cum a fost. O, cine poate rămâne de piatră, chiar dacă ar fi cineva piatră când aude așa adiere de cuvânt blând? Taina vieții lui luați-o în inimioară și dați-i trăire în toată purtarea voastră spre Dumnezeu și spre semeni.

Blânzi și duioși să fiți, fiilor, mai ales în cuvânt! Ascultarea, o, nu tăiați din ea, n-o faceți mai mică, n-o dați la spate, ci adăugați-i virtuți pas cu pas și bunăvoință, fiilor, și vă va ajuta la aceasta temerea de Dumnezeu când iubirea pentru ascultare v-ar fi mai slabă. Nimic să nu iubiți, nimic să nu doriți ca și ascultarea în lucrul vostru din toată clipa. Ascultați de ceea ce vă vine în față, că aceasta vă învață să ascultați, nu altceva este învățătura pentru ascultare.

Fiilor, fiilor, nu răspundeți cuvânt contra ascultării care vă iese în cale s-o lucrați. Dacă sunteți ai lui Hristos nu vă îngăduiți aceasta. Tot și toate numai într-o bucurie sfântă să le lucrați așa cum vin ele să le lucrați, așa cum lucra arhiereul Spiridon pe toate câte îi ieșeau înainte ca să-l învețe să asculte și să facă fapta ascultării. E greu aceasta, dar trebuie așa să lucrați, fiilor. Celor puțin deprinși așa vă este mai greu să împliniți frumos iubirea aceasta, dar cei ce iubesc să poarte sarcini și frați cu sarcini, aceia gata sunt la veghe să se dăruiască, să se facă mici pentru sarcini mari, că numai cei ce se lasă mici sunt cei ce se bagă sub sarcini de purtat, iar altfel omul se simte mare și se apleacă greu.

Fiilor, fiilor, puțin, puțin, și vin colindători la ieslea cuvântului Meu și punem masă de praznic și veți împărți pe Domnul la cei binevestitori. Colăcei și mere, bunătăți de sărbătoare le veți da lor, și iubirea, pe ea s-o dați, și toate sunt iubirea în ziua aceea sfântă. Vine sărbătoarea praznicului nașterii Mele la locul ei din zilele din calendar, fiilor, și vom da Tatălui această ascultare, sărbătoarea nașterii Fiului Său Iisus Hristos, de Care voi să ascultați mereu, mereu, așa cum Tatăl a spus prin glasul Său acum două mii de ani.

Sfârșesc cuvântul Meu așa cum am și început, și iarăși spun: Pace vouă! Așez peste voi acest cuvânt: Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2017